

Giới thiệu Thịnh Thế Sùng Phi

Truyện Thịnh Thế Sùng Phi của tác giả Bích Vân Thiên là một truyện ngôn tình thuộc thể loại xuyên không cung đấu, truyện tuy nghe tên có vẻ cũ nhưng những tình tiết trong truyện sẽ làm cho các bạn hoàn toàn bất ngờ.

Một cô nàng hiện đại xuyên vào một phi tần của một tân hoàng đế, đó chính là tần phi Chu Thanh Nhục, mà vị hoàng đế này vừa đoạt lại ngôi báu từ tay đệ đệ của mình.

Cô gái hiện đại có vượt qua các âm mưu nơi chốn thâm cung, có chiếm được ân sủng của tân hoàng đế này không? Mời các bạn đón xem nhé.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Sùng Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Chu Thanh Nhục bị nhốt trong tù đồ đã hai ngày rồi, đói đến mức đầu váng mắt hoa, thật sự đã không chịu đựng được nữa, mặc dù nàng biết thế giới bên ngoài tù là cảnh tượng long trời lở đất, cảnh chém giết đầy trời giống như quỷ dữ từ địa ngục sống lại, quân phản loạn sớm đã chiếm lấy hoàng cung rồi, có lẽ đi ra ngoài chính là chết, nhưng bây giờ nàng cứ tiếp tục ngậm ngốc ở đây cũng chỉ sống đến ngày mai, không bằng dứt khoát mạo hiểm một lần, có lẽ có thể may mắn chút ít?

Thời tiết khá u ám, mây đen đầy trời, mặt trời bị che khuất, tỏa ra ánh sáng khá yếu ớt, Chu Thanh Nhục lạnh quá run lên một cái, đều nói quân phản loạn cũng giống như lũ cường đạo (cướp), dọc theo đường đi đốt lửa giết người chuyện gì cũng làm, nếu mình mà gặp phải...

Nàng còn nhớ rõ ngày đó nàng chải đầu bên song cửa sổ, cung nữ Linh Ngọc sắc mặt tái nhợt chạy vào, mở miệng nói: “Chủ tử không xong rồi, sáng sớm hôm nay cửa thành đã bị phá, quân phản loạn đã đánh vào hoàng cung rồi.”

Chu Thanh Nhục cả kinh thất sắc, “Bệ hạ và Thái hậu đâu?”

Ánh mắt Linh Ngọc mang theo vài phần thương hại, “Chủ tử, tối hôm qua Bệ hạ và Thái hậu đã xuất cung từ mật đạo rồi..., bây giờ không phải là lúc nói chuyện này, chủ tử người núp vào bên trong tù, nò tỳ đi ra bên ngoài xem tình huống một chút.”

“Em ra bên ngoài có thể gặp chuyện không?”

Linh Ngọc tự tin cười nói, “Chủ tử, người cũng biết ca ca em là lính tiên phong, lúc này bên ngoài rất rối loạn, dù tánh mạng y có bị gì nhất định cũng sẽ tìm em, em đi tìm Hoa ca ca, y thông thuộc nhiều đường, sau đó xem xem có thể làm sao cứu chủ tử ra ngoài.”

“Linh Ngọc!”

Chu Thanh Nhục cảm giác chuyện không đơn giản như vậy, nhưng Linh Ngọc rất nhanh đã đưa nàng vào trong nội thất đẩy vào trong tù quần áo, sau đó không nói tiếng nào liền rời khỏi.

Cứ như vậy đã qua hai ngày, cũng không thấy Linh Ngọc trở lại tìm nàng, ngược lại tầm điện của nàng, lại bị người ta cướp sạch sẽ.

Về phần tại sao chỗ nàng ẩn thân lại không bị lục soát, thật ra thì cũng do may mắn, Chu Thanh Nhục ở trong viện này gọi là Thủy Vân Gian, cách chánh điện khá xa, gần với hướng Ngự hoa viên, nghe nói từng là chỗ ở của sủng phi tiền triều, bên trong có rất nhiều vật dụng của tiền triều vẫn còn lưu lại, ví như chiếc tủ lim hiện tại nơi nàng đang ẩn thân được sơn màu trắng đồng màu với bức tường, được đặt sau chiếc giường khắc hoa, bao quanh bức tường, người bình thường căn bản không chú ý tới, lúc ấy nàng còn cảm thấy kỳ lạ, dĩ nhiên, đây cũng là nguyên nhân tại sao Linh Ngọc lại an trí nàng ở đây, bí mật an toàn.

Chu Thanh Nhục nếu quyết định đi ra ngoài dĩ nhiên cũng không phải là người dài dòng, gắng gượng nhắc cơ thể cứng ngắc đứng dậy nhẹ nhàng đẩy cánh cửa, nhưng ngoài ý muốn là đẩy thế nào cũng không nhúc nhích, nàng lại tăng sức đẩy thêm một chút, nhưng vẫn không mở ra!

Đột nhiên nàng nhớ đến lúc mấy người phản quân kia vào bên trong thất không biết người nào đã nói một câu, cái giường này có phải là làm bằng gỗ từ đàn hay không? Một người khác nói chém một nhát chẳng phải biết ngay? Sau đó nàng liền nghe được tiếng gỗ rơi rớt xuống, chẳng lẽ là cây cột giá giường đã đè cửa tù rồi?

Chu Thanh Nhục sắc mặt trắng bệch, chờ thử lại mấy lần cũng không đẩy cửa ra được, sau đó cũng khẳng định suy đoán của mình là đúng, giường sập rồi, sau đó chặn lại cửa tù.

Thu lu trong nơi chật chội, âm u trong tù quần áo, Chu Thanh Nhục thật không nói rõ được cảm giác có bao nhiêu áp lực đè nén.

Chẳng lẽ chỉ có thể chờ đợi Linh Ngọc trở lại?

Chu Thanh Nhượng là loại người bình thường nếu gặp phải vấn đề khó khăn gì thì lại hết sức tinh táo, lúc này nàng cố gắng làm cho mình phải bình tĩnh lại, sau đó nghĩ tới cách ứng phó, thật ra thì nói đi nói lại biện pháp chỉ có một cách duy nhất đó chính là gọi người đến đây cứu mình, mặc dù có thể sẽ bị người quân phản loạn bắt được, nhưng dù sao cũng tốt hơn một ngày nào đó xương đã mục nát thì thể thối rửa mới có người nhìn thấy thì thể của mình không đúng sao?

Chu Thanh Nhượng đang nghĩ muốn liều mạng gõ cửa thể nhưng đột nhiên đề lên một nút nổi nào đó, sau đó... Nàng cảm giác ngăn hộc tù phía dưới đột nhiên dời sang bên cạnh, nàng không kịp tránh né trực tiếp trượt xuống.

Đây rốt cuộc là nơi nào? Chu Thanh Nhượng chỉ cảm thấy một tiếng bịch rớt xuống một địa đạo tối đen, cái mông đau muốn nở hoa, thể nhưng lúc này nàng đầu có rãnh để nghĩ những thứ ấy..., trong đầu cũng sợ hãi tự hỏi rốt cuộc mình đang ở chỗ nào!

Sau nửa canh giờ.

Chu Thanh Nhượng lần theo địa đạo đi về phía trước, rốt cuộc nhìn thấy một chút ánh sáng yếu ớt, nàng ra sức đi theo hướng ánh sáng đó, nàng kích động, đẩy cánh cửa gỗ ra, ngay sau đó một căn phòng trang trí vô cùng hoa lệ đột nhiên xuất hiện ngay trước mắt nàng, sau đó nàng nhìn thấy một nam nhân trẻ tuổi nằm trên tấm thảm đỏ, trong tay cầm ly rượu, đôi mắt lấp lánh chăm chú nhìn nàng..

“Ngươi là ai?”

Chu Thanh Nhượng giật mình một cái, hỏi ngược lại, “Ngươi là ai?” Mặc dù nàng phẩm cấp không cao, nhưng dầu gì người trong hoàng cung này nàng đều từng thấy, nhưng cho tới bây giờ nàng chưa từng thấy qua người trước mắt này.

Nam nhân hợp một ngụm rượu, “Một kẻ đáng thương.”

Chu Thanh Nhượng thấy đầy mắt nam nhân kia tràn ngập bi thương, chợt nghĩ đến mình, kể từ khi hoàng cung này bị quân phản loạn chiếm giữ, vận mệnh các nàng những tần phi này nếu không có chạy trốn ra ngoài thì cũng chỉ là những người bị vứt bỏ mà thôi.

“Thì ra ngươi cũng là người đáng thương.” Chu Thanh Nhượng chợt cảm thấy đồng bệnh tương liên, cẩn thận quan sát đối phương, lúc này mới chú ý thấy,

Nam nhân này mặc dù đáng về nằm trên thảm rất vô lễ, nhưng dung mạo anh tuấn, nếu quãng giữa chốn đông người cũng không giấu được cao hoa (cao quý rực rỡ) cùng ngạo nghễ, đây chỉ có người quanh năm luôn sống trong quyền quý mới có được, ngay sau đó lại nhìn thấy y mang đôi tất màu vàng.. nhìn đến đây, thân phận của y cơ hồ có thể nói rõ ràng rồi, nàng nghĩ nghĩ uyển chuyển hỏi “Ngài là vị Điện hạ nào?”

Tiền đế có tổng cộng mười hai nhi tử, Chu Thanh Nhượng lại chỉ thấy được năm người thôi, bất kể cử chỉ hay dung mạo của người trước mắt, đều giống như huyết mạch hoàng gia, hơn nữa là một hoàng tử đáng thương cũng giống như nàng bị hoàng đế quên lãng vứt bỏ chạy trốn.

Về phần tại sao vị hoàng tử này lại xuất hiện nơi đây, mà không phải phủ đệ của y, chuyện này Chu Thanh Nhượng đã nghe Linh Ngọc nói qua, kể từ khi Kinh thành bị quân phản loạn bao vây, Hoàng đế gọi những hoàng tử còn ở kinh thành chưa được phong vương vào cung, hình như là Hoàng đế nói muốn nhường ngôi cho một vị hoàng tử, cái này thật rõ ràng là ý muốn trốn tránh trách nhiệm, nhưng cuối cùng cũng không giải quyết được gì.

Quả nhiên vị nam tử kia lộ ra một nụ cười phức tạp khó hiểu, nói, “Ha ha, một vị hoàng tử bị người quên lãng mà thôi.”

Mặc dù không nói mình là ai, nhưng cũng gần giống Chu Thanh Nhượng suy đoán, nàng yên lòng, gặp phải hoàng tử tiền đế dù sao cũng tốt hơn gặp phải quân phản loạn hung tàn chẳng phải sao?

Mới vừa buông lỏng, con đói bụng, khát nước giống như cuồng phong gió lốc tập kích nàng, nàng thấy bốn phía cũng không có bình trà nào, gian phòng hỗn loạn không chịu nổi, đưa ánh mắt nhìn về phía chai rượu trên tay nam tử kia, hạ quyết tâm, nhìn bình rượu đối phương, mặt đầy vô sỉ nói, “Cho ta uống hai ngụm, ta đã hai ngày hai đêm không ăn không uống rồi.”

Hành động này nhìn như không hợp với lễ thường, nhưng ngẫm nghĩ vẫn có thể hiểu, trước tiên Chu Thanh Nhượng cũng không phải là nữ tử cổ đại, nàng là một linh hồn hiện đại chuyển kiếp đến, vốn cũng không để ý nhiều đến chuyện nam nữ cảm kỳ gì..., cho nên đầu tiên nhìn thấy nam nhân nghĩ là có thể giúp đỡ được hay không? Mà không phải kiêng dè, đây là thứ nhất, thứ hai có lẽ vì nàng đã sắp chết khát!

Một người đã sắp chết rồi, nào còn nghĩ tới chuyện cử chỉ của mình có thích hợp hay không?

Giống như lúc động đất người bị đè phía dưới, rất nhiều người sẽ nhận mình uống nước tiểu giải khát vậy thôi, hành động này thật ra cũng chỉ là hành động bất đắc dĩ, chờ được cứu ra, mọi người chỉ biết cảm động cho ý chí cầu sinh của họ, đau lòng khi thấy họ khổ sở, ai còn để ý đến có uống nước tiểu qua không?

Nam tử nhìn thấy Chu Thanh Nhượng nhận lấy bình rượu liền uống ừng ực ừng ực, trong mắt lóe lên chút thần thái quý dị.

“Khụ khụ, rượu này cay thật.” Chu Thanh Nhượng cuối cùng cũng được giải khát, nhưng bởi vì bụng rỗng lại uống rượu, nhanh chóng cảm thấy đầu vầng mắt hoa, nàng đầu có chút chóng mặt, nói, “Ngài uống rượu, không có đồ nhắm sao?”

Nam tử thấy Chu Thanh Nhượng vì uống rượu, hai má trở nên đỏ ửng, làm cho làn da nàng vốn hơi tái nhợt tăng thêm chút màu sắc, giống như hoa hải đường nở rộ vậy, rất thanh mát động lòng người, trong lòng suy nghĩ, nhan sắc này ngược lại rất tốt.

“Có thịt bò, người có muốn không?”

“Muốn muốn muốn, cho ta hai miếng đi, ta đã đói bụng cả hai ngày rồi.”

Nam tử thấy Chu Thanh Nhược tự nhiên thoải mái ăn thịt bò khô của mình, không biết sao lại cảm thấy có chút buồn cười, đã bao nhiêu năm không có mấy ai dám nói chuyện như thế với y rồi.

Ăn mấy miếng thịt bò, uống nửa bầu rượu, Chu Thanh Nhược đã say khướt mơ mơ màng màng không biết đông tây nam bắc rồi, nhưng đầu óc vẫn nhớ tình cảnh hiện tại của chính mình, nằng bây giờ chính là ăn bữa hôm lo bữa mai đây.

“Thấy ngài bên này cũng không có ai, có phải quân phản loạn đã rút lui rồi hay không?” Chu Thanh Nhược không biết nơi này là điện các gì, nhưng là thấy đã một lúc lâu nhưng không có ai đi vào, không nhận được hỏi, “Hay là viện quân của chúng ta đến rồi?” Chu Thanh Nhược nói đến những câu sau trên mặt mang theo mấy phần gấp gáp khẩn trương.

Nam tử trẻ tuổi cười ngạo nghễ hỏi, “Người cảm thấy quân phản loạn dễ dàng thất bại thế à?”

Chu Thanh Nhược suy nghĩ đến thế cục hiện tại, nhất thời ừ ừ, đương kim hoàng đế chính là một kẻ ngu ngốc, thời điểm quân phản loạn kéo tới đánh lại chẳng thêm quan tâm, lại còn phái thị vệ của chính mình làm tướng quân, điều năm vạn binh mã đi ngăn cản, sau đó liền mất tiên cơ, chờ tập hợp hai mươi vạn đại quân đi qua lần nữa cũng đã là lúc quân phản loạn đã bức tới kinh thành, tốc độ rất nhanh, chiến thuật khùng bố lợi hại, quả thật vô cùng khó hiểu, sau lại mới biết quân phản loạn thế nhưng lại hợp lực cùng với kỵ binh Hung Nô Mạt Bắc tấn công, Hung Nô là dân tộc sống trên lưng ngựa, lại đưa cho quân phản loạn mượn mười vạn quân kỵ binh, tốc độ dĩ nhiên sẽ rất nhanh, chính là Binh quý thần tốc không ai cản nổi.

“Haizz, là ta hồ đồ.” Chu Thanh Nhược mặt như đưa đám cúi đầu xuống.

Thật ra thì cái gọi là quân phản loạn trong miệng Chu Thanh Nhược các nàng, nhưng quân phản loạn lại xem mình chính là chính thống, là vì sao? Bởi vì cầm đầu bọn họ chính là nguyên Thái tử Lý Thần.

Nói đến vị Thái tử này cũng là một người đáng thương. Mất mẹ từ nhỏ, Tiên đế sợ y bị ức hiếp tự mình mang bên người nuôi dưỡng, sau khi lớn lên quả nhiên là thông tuệ cơ mẫn, văn võ toàn tài, mấy hoàng tử đứng sau so sánh cùng Thái tử giống như hạt ngọc với hạt cát vậy, không ai bằng được, là nhi tử Tiên đế yêu thương nhất.

Chỉ tiếc cuộc đời vị Thái tử này không được trôi chảy, đêm tối ngày Tết trung thu Thái tử cùng Tần phi của tiên đế cầu kết, bị bắt gian tại chỗ, sau nữa lục soát dưới đáy giường tra ra những kiện long bào, tiên đế vô cùng tức giận, nhốt Thái tử vào trong Hoàng Giác tự.

Tiên đế cũng vì chuyện này mà chịu đá kích, bệnh liệt giường, chưa đến nửa năm đã băng hà, sau đó Tân đế lên ngôi, rồi sau đó cũng không biết tại sao Thái tử bị nhốt trong Hoàng Giác tự lại chạy mất.

Chờ đến lúc nghe thấy tin tức Thái tử Lý Thần cũng là mấy tháng trước quân phản loạn lấy danh nghĩa nguyên Thái tử Lý Thần mới là người thừa kế chính thống, mọi người mới ý thức được, thì ra là y vẫn chưa chết, còn tập hợp những người nguyên ý ủng hộ cùng nhau đoạt lại hoàng vị của y.

Quân phản loạn lại nói Hoàng đế gian hiểm tiểu nhân vì ngai vàng mà mưu hại Thái tử, hại chết Tiên đế, thật có thể nói là tội ác tày trời.

Tóm lại hai phe đều nói đối phương mới là người mưu phản.

“Vậy ngài có biết nguyên Thái tử khi nào thì... Vinh đăng Đại Bảo?” Chỉ cần đã định xuống thời gian lên ngôi, nội cung hỗn loạn này sẽ kết thúc.

Ánh mắt nam tử mang theo vài phần chăm chú nhìn nàng nói, “Người cũng không đến nỗi là phụ nhân chỉ biết ở trong nhà tô son điểm phấn.”

Lời này ý tứ nói Chu Thanh Nhược cũng có chút kiến thức, Chu Thanh Nhược nghe nam tử này nói xong cũng có chút dở khóc dở cười, quyết định không cùng người này tiếp tục dây dưa, nàng còn có việc còn chưa có làm đâu, nói, “Tạ ân điện hạ đã cho thức ăn, ta còn muốn tìm một người, thật sự không thể ở đây bồi cùng điện hạ.” Chu Thanh Nhược lão đảo đứng lên, miễn cưỡng phúc phúc lễ với nam tử, mặc dù giờ khắc này nàng hận không được nằm ở đây ngủ say một giấc. Nhưng trong lòng vẫn còn đang băn khoăn đã hai ngày không nhìn thấy Linh Ngọc, lại lúc nào cũng phòng bị nguy hiểm có người phát hiện tới nên cố gắng đứng lên.

Nam tử nhú nhú mày nói, “Người say như vậy còn muốn đi đâu? Chung quanh đây đều có quân phản loạn cả.”

Chu Thanh Nhược nghe thấy thế rất là cảm kích, mở ra đôi mắt to trống rỗng vì say rượu nói, “Đa tạ Điện hạ đã lo lắng..., nhưng mà ta lại không thể ngồi ở chỗ này chờ chết được.” Chu Thanh Nhược nói đến đây thì ngừng lại, lắc đầu cố gắng để mình nói cho thật rõ ràng, không nên vì say rượu mà nói ngọng, rất chân thành nói, “Điện hạ cũng không cần quá buồn đau, ta có một ngu kiến, cũng không biết Điện hạ có thể muốn dùng đến hay không..., thật ra thì bọn họ đều nói nguyên Thái tử điện hạ hung tàn, thí sát, nhưng mà ta lại cảm thấy y cũng không phải là người như vậy, vì sao có thể được Liêu Vương ủng hộ? Phải biết Liêu Vương ở Đại Chu nổi danh là Hiền Vương, lại nói lúc công thành có thể không từ thủ đoạn nào, chờ sự nghiệp ổn định tự nhiên muốn phát triển kinh doanh, cho nên, nếu như Điện hạ chịu đi theo, nguyên Thái tử điện hạ đã rời kinh thành mấy năm, chính là thời điểm rất cần người giúp đỡ, Điện hạ sao không dựa vào điểm ấy lập công?”

Nếu như là ngày thường Chu Thanh Nhược không uống rượu say, cũng không ở trong hoàn cảnh tuyệt vọng như thế, cũng không tự nhiên tùy ý nói ra những ý nghĩ trong lòng mình như vậy, nhưng vào lúc này dù sao cũng không phải là hoàn cảnh bình thường, hơn nữa nàng là người có ân tất báo, cuối cùng vẫn hạ quyết tâm báo ơn người cho mình thức ăn, cho nên quyết định nói ra lời này.

Trong lòng lại nghĩ nam nhân thời đại này thật hạnh phúc, chỉ cần co dẫn khuất phục là có đường sống, nàng đã bị đóng dấu là tần phi của Nhân Tông hoàng đế, làm sao còn cách thoát thân.

Nam tử nhìn Chu Thanh Nhượng, ánh mắt dần trở nên nghiêm túc.

Chu Thanh Nhượng biết y đã nghe lọt tai rồi, bổ sung thêm, “Không phải là ta nói Bệ hạ không được, nhưng là nguyên Thái tử điện hạ chỉ có mấy tháng đã đánh vào Kinh thành yếu địa, đây là khí phách bậc nào? Mà Bệ hạ chúng ta... Mấy ngày trước còn đang suy nghĩ nên nhường ngôi cho đứa em nào đấy.” Chu Thanh Nhượng cười khỏ, so hai bên cao thấp cũng đã biết như thế nào, cho nên tất nhiên biết sau này là nguyên Thái tử điện hạ.

“Người cảm thấy y rất có khí phách?”

Chu Thanh Nhượng gật đầu, “Thái tử điện hạ tất nhiên là bất phàm, Đông Sơn tái khởi nói đến thì dễ dàng, làm sẽ gian khó nhường nào? Ta cũng chỉ là một phi tần bị vứt bỏ, nhiều nhất là bị đưa vào trong am tự sinh tự diệt, nhưng Điện hạ lại khác, ngài là nam tử, lại không đắc tội nguyên Thái tử, sao không tìm một cơ hội kiến công lập nghiệp? Dù sao cũng tốt hơn ở chỗ này mượn rượu giải sầu qua ngày.”

Chu Thanh Nhượng nói xong tâm tình cũng khá thấp thòm nhìn nam tử kia, phải biết những lời nói của nàng là đại bất kính... , dĩ nhiên thật ra nàng cũng không phải là người chí công vô tư như vậy, trong lòng cũng có lòng riêng, nếu như người trước mắt thật nghe lời nói của nàng lại được nguyên Thái tử coi trọng, có lẽ cũng có thể nghĩ biện pháp lót đường về sau cho nàng cũng không chừng, luôn là kết một mối thiện duyên.

Kết quả vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy nam nhân ấy bất chợt nhìn nàng cười cười, giống như ánh mặt trời phá tan mây đen, chói mắt làm người ta không dám nhìn thẳng, phong thần tuấn mỹ, khí thế hào hùng... Trên người còn có phong thái uy nghi thiên hạ.

Nàng nhìn đến ngây người, nghe thấy trái tim mình đập thình thịch thình thịch.

Đứng ngoài cửa có hai tướng sĩ mặc áo giáp, nam tử trẻ tuổi mang bội đao, cách bọn họ mười bước chân còn một người mang vẻ uy nghiêm nắm tay binh sĩ kia.

Trong hai nam tử, một nam tử có vóc dáng khôi ngô nghe được lời nói của Chu Thanh Nhượng cũng không nhận được nữa, nói, “Thật là làm loạn, cái nữ tử này, thật đúng là ăn gan hùm mật gấu rồi, còn dám nói chuyện với Điện hạ như vậy.” Nói xong cũng muốn xông vào trong.

Một nam tử khác mày kiếm sắc bén không nói một lời đã rút đao chặn lại đường đi của y, lạnh mặt nói: “Đại Cá Nhi (vóc dáng lớn), Điện hạ nói lúc này ai cũng không muốn gặp, người muốn kháng mệnh?”

“Bội Ninh ca, Điện hạ nói như vậy vì sợ chúng ta nhìn thấy thời điểm Điện hạ phát bệnh, nhưng bây giờ không giống vậy, không nói đến tiểu tử này không biết đi vào bằng cách nào, còn dám cả gan làm loạn, nói không chừng đó là gian tế của tên cầu hoàng đế, ta muốn đi vào giáo huấn nàng ta một chút!”

Trong lòng Bội Ninh thầm mắng mấy câu, nghĩ tới tên Dương Hồ này mặc dù là huynh đệ của y, nhưng là không thể không nói có một số việc nhỏ thật đúng như một cái cọc gỗ, Điện hạ từ nhỏ khắc khổ luyện võ, còn được danh sư chỉ điểm qua, bản lĩnh không thấp, bình thường mọi người còn không phải đối thủ, huống chi là một nữ tử yếu đuối?

Phải biết kể từ khi xảy ra chuyện bất gian kia, Điện hạ đối với nữ tử tránh như tránh rắn rết, đừng nói có thể ngây ngô nói chuyện trong thời gian dài như vậy, chỉ đến gần thôi đã không được phép, cho nên phục vụ bên người Điện hạ không có nữ nhân.

Có thể vô thanh vô tức ngây ngô thời gian dài như thế, lại còn có thể hàn huyên lâu như vậy điều này nói lên cái gì?

Nói rõ Điện hạ có mưu tính khác! Bây giờ bọn họ đi vào chẳng phải không biết thức thời hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Sùng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

Linh Ngọc thấy chủ tử nhà mình bị Tả tướng quân Lục Bội Ninh đưa vào tẩm điện từng là nơi ở của hoàng hậu, hôm nay các tần phi đều bị giam cầm ở điện Cửu Hoa, nhưng lại vui mừng có chút không biết làm sao.

Vui mừng bởi vì người mình luôn tâm tâm niệm niệm đã bình an vô sự, không biết phải làm sao vì Chu Thanh Nhượng lại cùng Lục Bội Ninh ở cùng một chỗ.

Linh Ngọc tự nhiên biết vị Lục Bội Ninh này, từ nhỏ đã vào trong cung cùng nguyên Thái tử Lý Thần cùng nhau đi học, là bạn đồng học với nguyên Thái tử, ca ca nàng cũng vô cùng kính ngưỡng, nói y mặc dù xuất thân từ nhà cao cửa rộng, nhưng cũng không cậy y ngọc thực, hữu dũng vô mưu, sau này tất nhiên sẽ không tầm thường, năm năm trước nguyên Thái tử Lý Thần mất tích ở Hoàng Giác Tự, đêm đó Lục Bội Ninh cũng biến mất theo.

Người Lục gia tìm một thời gian dài, cuối cùng không thể không tuyên bố với bên ngoài là bị bệnh chết.

Bây giờ nghĩ lại cũng không phải là bị lạc, mà là đi theo nguyên Thái tử đi, có lẽ người cứu nguyên Thái Tử ra khỏi Hoàng Giác Tự chính là thủ đoạn của Lục Bội Ninh cũng không chừng.

Mặc dù Linh Ngọc ngàn nghĩ vạn nghĩ, nhưng khi nhìn thấy Chu Thanh Nhược cũng không nghĩ được gì nữa chạy vọt tới, cầm tay nàng hỏi, “Chủ tử, làm sao người qua được?”

Vốn Chu Thanh Nhược còn đang lo lắng cho Linh Ngọc, quả đúng như Lục Bội Ninh nói, lúc này nhìn thấy nàng khỏe mạnh ở đây, lòng rất vui mừng, cầm tay nàng trấn an, nói, “Đều cảm ơn Lục tướng quân.” Nói xong quay đầu lại khom lưng phúc lễ với Lục Bội Ninh, rất chân thành nói, “Cảm ơn Lục tướng quân.”

Lục Bội Ninh ung dung nhận lễ, nói: “Giờ mặt trời trở về phục mệnh trước, Chu Chiêu nghi nếu có chuyện gì có thể sai người đến Ngự Bảo điện tìm ta.” Hôm nay nguyên Thái tử Lý Thần đang ngụ trong Ngự Bảo điện, mà Chu Thanh Nhược cũng là vừa từ trong Ngự Bảo điện đưa đến bên này.

Chờ khi Lục Bội Ninh biến mất trước cửa phòng Linh Ngọc không kịp chờ đợi hỏi: “Chủ tử, sao người có thể cùng Lục Bội Ninh tướng quân ở cùng một chỗ?”

Chu Thanh Nhược bóp trán vì uống quá nhiều rượu mà huyết thái dương thật đau nhức, bắt đầu dĩ nói, “Đi vào trước đi.” Lúc đi Lục Bội Ninh cố ý phân phó sắp xếp chủ tớ Chu Thanh Nhược ở một sương phòng của điện Cửu Hoa, hôm nay tất cả Tần phi cung nội đều ở trong điện Cửu Hoa này, hết sức chật chội, thật ra cách làm của Lục Bội Ninh trái lại làm Chu Thanh Nhược ít chịu khổ sở hơn với việc cùng những người khác dồn chung một chỗ.

Linh Ngọc biết chuyện này không đơn giản cũng không nhiều lời, ngoan ngoãn đưa Chu Thanh Nhược một chén nước sau đó thấy đáng về nhức đầu của nàng vội vàng đi tới xoa bóp cho nàng, sau đó nhủ nhủ mảy lo lắng nói, “Sao trên người chủ tử có mùi rượu vậy?”

Chu Thanh Nhược nhớ tới chuyện ngày hôm qua giống như đang nằm mơ vậy, đầu tiên là bị nhốt trong tù, sau đó đột nhiên phát hiện trong tù có mật đạo, sau đó lúc từ trong mật đạo ra ngoài gặp được một nam nhân trẻ tuổi, vốn cho là một vị hoàng tử xui xẻo nào đó, kết quả lại là nguyên Thái tử Lý Thần!

Sự tình khéo hợp hay là ông trời cố ý an bày.

Có điều cũng không thể trách nàng sao không nhận ra, ai có thể nghĩ tới nguyên Thái tử Lý Thần lại giống một hán tử say khướt nằm trên thảm uống rượu chứ, phải biết hôm nay là lúc y phải vui sướng nhất, nhanh chóng sẽ phải xưng đế đi! Hơn nữa trong căn phòng đó loạn thất bát tao giống như vừa bị cướp căn quét qua, nàng càng không nhận ra được.

Cũng may tuy mình vì uống rượu say có nói ít lời, nhưng tóm lại không có nhục mạ nguyên Thái tử Lý Thần, Chu Thanh Nhược nhớ tới ánh mắt nguyên Thái tử Lý Thần mang theo phức tạp chăm chú nhìn nàng trong lòng liền run rẩy từng cơn.

Nhưng nghĩ tới nguyên Thái tử Lý Thần còn biết phải thủ hạ của mình đến tiền nàng, cũng coi như đã tỏ thái độ rồi đi? Mình ít nhất cũng không đắc tội y phải không?

Linh Ngọc nghe cảnh ngộ Chu Thanh Nhược, miệng kinh ngạc há thật to, “Chủ tử, ý của người là trong tù phòng chúng ta có mật đạo thông với Ngự Bảo điện sao?” Ngay sau đó giống như sức nhớ đến chuyện gì đó vỗ mạnh lên đầu mình một cái, nói: “Ta nhớ ra rồi, khi còn là tiền triều Ngự Bảo điện là tâm cung của hoàng đế.”

Chuyện như vậy nếu để quân phản loạn vào cung biết trước, Chu Thanh Nhược và Linh Ngọc hai người luôn là thích say sưa tám chuyện bát quái, nhất định là Hoàng đế cảm thấy đào một cái mật đạo thì sẽ dễ dàng nhìn thấy giai nhân..., hay là vị giai nhân này có bệnh gì đó không tiện nói ra đi? Nhưng vào lúc này vốn không có tâm tình gì nói đến chuyện này.

Linh Ngọc nói, “Chủ tử cũng đã nói như vậy, nguyên Thái tử điện hạ lại không tức giận? A di đà Phật!” Linh Ngọc hướng bên ngoài xá lạy, khước mắt rưng rưng nói, “Thật là Bò tát phù hộ!”

“Đừng nói, em cái người này mấy ngày nay trôi qua thế nào?” Chu Thanh Nhược nói.

Linh Ngọc liền nói ra một lần mấy ngày này ở bên ngoài xảy ra những chuyện gì cho Chu Thanh Nhược nghe, theo những lời của nàng, về mặt Chu Thanh Nhược cũng từ từ trở nên nghiêm túc.

“Chuyện thứ nhất xông vào hoàng cung là kỵ binh của Hung Nô, nhìn thấy nữ tử xinh đẹp liền..., phạm là trang sức trên người, thậm chí là khuyên tai đều muốn cướp đoạt, có một vị tướng Hung Nô còn coi trọng Hiền phi nương nương bảo là muốn mang về Mạc Bắc, lúc ấy nô tỳ phải gỡ hết trang sức trên người xuống giấu đi, lại lấy bùn đen trát lên mặt cho đen đi, có điều khi theo chân sống người chạy tới cửa Chính Dương lại thấy hai người Hung Nô xông vào, cỡi ngựa, mặc kệ trên đất có phải có người đang nằm hay không đều cỡi đi qua.”

“Nô tỳ bị kinh hách bị đám người đè nhau ép té ngã xuống đất, người đè người, cảm thấy nặng tựa ngàn cân ép không thở nổi, hai mắt bỗng tối om rồi ngất đi.”

Lúc nói tới chỗ này con mắt Linh Ngọc đỏ ngầu, “Nô tỳ nghĩ tới mình chết không nên nhanh như vậy, chủ tử vẫn đang chờ nô tỳ cứu đây!”

Chu Thanh Nhược nắm tay Linh Ngọc, tự trách nói, “Lúc đó ta nên đi chung với em.”

“Không không, nếu là như vậy còn không biết sẽ thế nào đâu, bây giờ chúng ta chẳng phải tốt lắm sao?” Linh Ngọc nói tới chỗ này liền lộ ra gương mặt tươi cười, “Sau đó có người đánh thức nô tỳ, thì ra theo tới phía sau chính là Liêu Bình, Liêu Bình ngược lại có chút hiền hòa hơn, cho chúng ta ăn cơm, còn tìm đại phu đến xem bệnh, sau đó cũng đưa nô tỳ đến nơi này, nhưng mà lại không cho nô tỳ ra ngoài, trong lòng nô tỳ gấp như lửa đốt... Nhưng cũng không được ra, sau lại nghe Liêu Bình nói binh lính Hung Nô đã sớm rút ra ngoài, trong hoàng cung đã không cho người cướp đồ, nô tỳ lúc này mới an tâm.” Linh Ngọc nói tới chỗ này ánh mắt lóe sáng.

Chu Thanh Nhượng biết còn có chuyện gì nữa, hỏi, “Xảy ra chuyện gì?”

Linh Ngọc liếc liếc môi, đi tới bên tai Chu Thanh Nhượng nói, “Nô tỳ bị nhốt vào nơi này hai ngày ngày hôm sau đã nhìn thấy hoàng hậu nương nương còn có thái hậu nương nương bị đưa đến đây.”

Chu Thanh Nhượng nghe qua khá kinh ngạc, có điều nghĩ lại nguyên Thái tử Lý Thần phong cách nhìn như thoải mái tự tại không quy củ, nhưng ánh mắt lại lạnh lùng như đao kiếm, nghĩ tới một người nham hiểm bí ẩn như y, nếu chỉ mấy tháng đã có thể đánh tới kinh thành, dĩ nhiên sẽ không bỏ qua cho Nhân Tông đế, sao có thể vào lúc này lại có thể dễ dàng thoát? “Bệ hạ cũng bị bắt trở về luôn rồi sao?” Chu Thanh Nhượng mặc dù biết Nhân Tông hoàng đế chạy trốn năng lực khẳng định cũng không đến lượt được mang theo, nhưng khi đã nghe xong vẫn cảm thấy có chút khó chịu, nói ra nguyên nhân cũng chỉ có một, phu quân nàng là vị hoàng đế ngu ngốc ấy, dĩ nhiên lo lắng phần nhiều cũng là đang lo cho tính mệnh sau này của mình.

Linh Ngọc gật đầu, chỉ ra phía chánh điện, “Hoàng hậu nương nương vẫn đang khóc.”

Dường như mình chứng cho lời nói Linh Ngọc, trong chánh điện dường như có tiếng khóc như có như không, Chu Thanh Nhượng nhớ tới Nhân Tông hoàng đế đánh giá đáng về khuyên thành của vị hoàng hậu nương nương này chính là, dung mạo như hoa mẫu đơn, giọng nói nhỏ nhẹ như châu ngọc rơi trên bàn, chính là khóc cũng sẽ làm cho người vô hạn thương tiếc, trong lòng nghĩ nếu Nhân Tông hoàng đế lúc này nghe tiếng khóc của hoàng hậu có phải cũng sẽ thương tiếc vô hạn như trước kia nữa không?

Chu Thanh Nhượng nhớ tới Trương thị hoàng hậu mấy lần gây khó dễ với mình, thậm chí trong lòng cũng không phát hiện có chút châm chọc.

Kể từ khi nàng vào cung vẫn luôn ru rú trong nhà, hoàng hậu ở Cửu Hoa điện cũng chỉ có mỗi tháng lúc cho thỉnh an nàng mới tới, cho nên đối với nơi này nàng rất xa lạ.

Lúc nàng mới vào cung, những người nghĩ muốn nịnh hót Nhân Tông hoàng đế đều nói nàng cầm kỳ vô song, Chu Thanh Nhượng sau khi xuyên đến cổ đại đã được giáo dục thành thực nữ chân chính, nàng đối với đàn sinh ra hứng thú nồng đậm, lại thêm tài năng thiên phú, mấy năm trôi qua thật đã luyện thành tài đánh đàn cực kỳ xuất sắc.

Nhân Tông hoàng đế là người rất yêu mến chuyện phong nhã, nghe thấy khá hứng thú để người gọi Chu Thanh Nhượng đến hiến nghệ, không nghĩ tới chuyện này lại chọc giận hoàng hậu, ai cũng biết hoàng hậu được xưng là cầm kỳ thi họa đều tinh thông, là một tài nữ vẹn toàn, lúc này nghe nói có người có tài đánh đàn còn tốt hơn cả nàng thì ra sao đây? Hủy đi danh tiếng của nàng sao?

Cũng may Chu Thanh Nhượng biết giấu tài, chỉ lộ năm phần tuyệt kỹ, Nhân Tông hoàng đế tất nhiên hết sức thất vọng, cũng mất hết hứng thú, nhưng Chu Thanh Nhượng lại đánh giá quá cao lòng dạ hoàng hậu, dù là như thế hoàng hậu cũng không buông tha luôn xem Chu Thanh Nhượng như cái đinh trong mắt, nhiều lần làm khó làm nhục nàng.

Do đó dù Chu Thanh Nhượng không muốn gây chuyện, đối với hoàng hậu thật sự cũng không vui khi nói tới.

Lục Bội Ninh trở lại Ngự Bảo điện, thấy nguyên Thái tử Lý Thần đang sai Vương Thịnh ở một bên hầu hạ thay quần áo, màu da mặc dù hơi tái nhợt nhưng ánh mắt đã trong trẻo không còn cấu kính điên loạn giống như ngày hôm qua, lòng cũng yên tâm hơn.

Thái tử Lý Thần hình như không có thói quen có người phục vụ mình mặc quần áo, những năm này y đã có thói quen tự mình làm lấy, thấy Vương Thịnh cúi đầu nhọc công buộc đai lưng y khoát tay nói, “Người đi xuống đi, tự ta làm.”

Wang Thịnh thăm huyệt tay mình quá cứng nhắc, nhưng cũng không thể làm gì mà lui xuống.

“Ngồi.” Nguyên Thái tử Lý Thần buộc đai lưng ngồi một bên trên ghế thái sư, chỉ vào chỗ ngồi bên cạnh nói với Lục Bội Ninh.

“Điện hạ, hôm qua Minh Thành công chúa đến chỗ này khóc lóc kể về vi thần, nói là binh lính Hung Nô không chỉ cướp sạch phủ công chúa của nàng, còn bắt cả thị thiếp của phò mã mang đi, bảo là muốn mang về làm đương bà nương.” Lục Bội Ninh nói đến chuyện này cũng rất nhức đầu, y biết nguyên Thái tử rất phản cảm đối với mấy gia đình không có công lao gì với triều đình này, lúc đầu nguyên Thái tử bị người hãm hại vu cáo, rất nhiều người nhân lúc tường lưng lay muốn đẩy ngã, người lúc trước hết sức nịnh bợ chỉ trong chớp mắt lại muốn làm sứ giả chính nghĩa, muốn đạp Thái tử càng thâm hại càng tốt, may là Tiên đế đã ra mặt trước.

Quả nhiên Lục Bội Ninh nghe nguyên Thái tử Lý Thần nói, “Ta nhớ phò mã Minh Thành công chúa có tới mười mấy tiểu thiếp, lúc trước không phải Minh Thành công chúa còn vì chuyện này mà khóc lóc trước mặt phụ hoàng sao? Vừa vặn bắt đi để nàng được tinh tâm.”

Lục Bội Ninh suốt chút không nhìn được ôm bụng cười giòn, nhưng rất bất đắc dĩ phải nín nhịn, khuyên nhủ, “Điện hạ, mặc dù bọn họ là trừng phạt đúng người đúng tội, nhưng trong đó vẫn có rất nhiều người vô tội.” Lục Bội Ninh nói tới chỗ này, ánh mắt lóe lên một cái, nói, “Vị như ngày hôm qua Điện hạ gặp được vị Chu Chiêu nghi kia.”

Nguyên Thái tử nghe xong vẻ mặt cứng lại, Lục Bội Ninh cẩn thận quan sát vẻ mặt nguyên Thái tử Lý Thần, thấy y thế nhưng lại chẳng hề nổi giận, thậm chí còn hỏi, “Điện hạ hết rồi?”

Lục Bội Ninh biết kể từ chuyện bắt gian tại chỗ mấy năm trước sau đó nguyên Thái tử Lý Thần rất ghét nữ nhân, gần người một chút cũng không được.

Nguyên Thái tử Lý Thần bị hỏi một đằng lại trả lời một nẻo, “Đưa nàng trở về rồi sao?”

“Vâng” Lục Bội Ninh khản trương nhìn chằm chằm nguyên Thái tử Lý Thần.

“Được rồi, đừng nhìn nữa, không có việc gì..., người nói đúng, người Hung Nô cũng nên đi rồi.” Nguyên Thái tử Lý Thần như có điều suy nghĩ, “Những người đó cũng chịu đủ kinh sợ rồi.”

Lục Bội Ninh thấy nguyên Thái tử Lý Thần không nói đến Chu Thanh Nhược mặc dù hơi thất vọng, nhưng cũng biết dùng những lời nói này đến thảo luận với Thái tử đã rất khó có được, lại nghe Thái tử nói đến những vị quyền quý kia, nhớ tới Minh Thành công chúa khóc đến mặt mày nhem nhuốc, rốt cuộc không nhịn được cười hi hi, “Điện hạ anh minh.”

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Sùng Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Bên trong phòng đang ca múa mừng cảnh thái bình, nguyên Thái tử Lý Thần ngồi vị trí chủ tọa, ngồi bên cạnh là một nam tử vóc dáng khôi ngô, ánh mắt như ưng, nam tử này chính là người Khả Hãn Mạo Đồn trẻ tuổi của Hung Nô, hai người thỉnh thoảng nói chuyện cười đùa với nhau, cầm ly rượu, ngồi hai bên trái phải là tướng lĩnh Hung Nô và Liêu binh, hoặc là uống rượu tán gẫu, hoặc đang trêu chọc nữ tử trong ngực, không khí có chút mập mờ cùng là lướt.

Mạo Đồn lộ ra nụ cười ý vị sâu xa nói, “Huynh đệ, thuộc hạ tặng ta một vũ nương, ta nhìn không tệ, xem nàng nhảy một bản?”

Ánh mắt Lý Thần lóe lên, sáng khoái cười, nói, “Vậy thì ta cung kính không bằng tông mệnh.”

Mạo Đồn cũng cười phá lên theo.

Bất quá chốc lát trên vũ đài đã xuất hiện một vũ nữ mặc phấn sa, dáng người yếu điệu, mặt mũi xinh đẹp khá khác với các vũ cơ khác, trên người trái lại mang theo vài phần tự phụ ngạo khí, các tướng Liêu Binh nhìn thấy, vẻ mặt thần sắc phức tạp, thị tòng đi theo hầu nhỏ giọng thì thầm với Lý Thần, “Điện hạ, là Hiền phi Nhân Tông đế.”

Lý Thần nhú mày, có chút không thêm đề ý đến.

Kể từ lúc Hiền phi lên vũ đài Mạo Đồn nhìn như đang nhìn Hiền phi khiêu vũ, thật ra thì đang âm thầm chú ý đến thần sắc Lý Thần, thấy sắc mặt lúc này của Lý Thần vẫn như thường ngược lại nội tâm thật cảm thấy vui mừng, nghĩ đến quân sư Ô Duy của mình nói cái gì đừng nhìn thấy Lý Thần ở Mạc Bắc cùng hân xưng huynh gọi đệ, một khi lên được ngôi vị hoàng đế sẽ trở mặt ngay, y đây là đường hổ về rừng!

Y và Ô Duy tranh cãi âm ỉ, vậy hãy nhìn xem, người Hán bọn họ chẳng phải coi trọng nhất là đạo đức luân lý sao, công thành có thể không từ thủ đoạn nào, nhưng một khi vị trí đã ngồi vững tất cần phải trấn an lòng người, dĩ nhiên không thể làm việc tùy ý, y thử chiếm đoạt phi tử hoàng đế nhìn xem phản ứng Lý Thần sẽ ra sao, nhìn một chút rốt cuộc là muốn danh tiếng hay muốn tình huynh đệ.

Lúc này thấy Lý Thần không chút nào để ý, trong lòng Mạo Đồn hết sức vui mừng, dùng đôi mắt nhìn thật lâu vào mắt Ô Duy đang ngồi phía dưới, Ô Duy cũng là mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim đáng vẻ tuân thủ quy củ, nhưng trong lòng lại đang nghĩ... Mặc dù Khả Hãn ghét y lắm như vậy, nhưng vì tương lai Hung Nô, y thật chẳng quan tâm nhiều.

Kịch hay chỉ mới bắt đầu!

Ô Duy âm thầm vỗ lên trên bàn, tướng quân ngồi bên cạnh Ô Duy ử rử mắt xuống hưng hăng uống một ngụm rượu, sau đó ngược mắt say lơ đãng mê đại đi tới chỗ Hiền phi.

“Thật là một mỹ nhân, có điều chỗ y phục này mặc hơi nhiều.” Sau đó hưng hăng xé ra, chèo quần phiêu dật bị xé ra một mảng lớn, bắp đùi xinh đẹp tuyệt trần của Hiền phi bị bại lộ trước mặt mọi người.

Hiền phi vốn bị chịu nhục, lúc này lại thấy tướng lĩnh Hung Nô làm trò hề rốt cuộc không chịu đựng được nữa oa oa cất tiếng khóc lên, sau đó nhìn về phía nguyên Thái tử Lý Thần, khóc lóc nói, “Thái tử điện hạ, cứu ta.”

“Người là ai?” Thái tử Lý Thần ngạo mạn nói.

Tướng lĩnh Hung Nô thấy Lý Thần lạnh lùng vô tình lá gan cũng càng lớn hơn đứng lên trực tiếp ôm lấy eo Hiền phi vào thân mình liền muốn hôn xuống, rốt cuộc Hiền phi không nhịn nổi nữa, lòng như sụp đổ, khóc tê tâm liệt phế nói, “Ta là Hiền phi Vương thị, phụ thân ta là Vương Vi Thành, Thái tử điện

hạ không nhớ sao?”

Lý Thần vẫn như cũ không hề lung lay.

Mà mọi người ở một bên lại mang theo ánh mắt hưng phấn nhìn Hiền phi, nhìn như nàng ta đang lờ tả đấng chỗ này, nàng đau buồn phần nộ khóc, trong lòng dâng lên một cỗ hận ý, nói, “Người là Thái tử gì chứ, người chẳng qua là một kẻ súc sinh đã hành thích vua đoạt vương vị mà thôi! Cũng chẳng trách trước kia Tiên đế đã phế bỏ người!”

Sắc mặt Lý Thần đột nhiên biến đổi, xoảng một tiếng nâng ly rượu vút lên trên mặt thắm đỏ thẫm, y đứng lên bước từng bước một đến trước mặt Hiền phi.

“Ta tất nhiên nhớ Vương Vĩ Thành phụ thân người, khi ấy người đầu tiên đưa lên sổ con muốn phế bỏ thái tử chính là phụ thân của người mà.” Nguyên Thái tử Lý Thần sắc mặt lạnh lùng như đao, nói, “Về phần phụ hoàng, cái chết ra sao? Chỉ sợ phu quân tốt của người sẽ rõ ràng hơn đây.”

Sắc mặt Hiền phi đột nhiên biến đổi, chỉ là rất nhanh lại lộ ra vẻ mặt khát vọng, vội vàng nói, “Thái tử điện hạ, này cũng là chuyện đã qua, hiện ta đây là Hiền phi của một nước lại bị tướng lĩnh Hung Nô vũ nhục, Điện hạ lại thờ ơ thế sao? Những binh lính Hung Nô kia rốt cuộc cũng chỉ là những man nhân tái ngoại, Điện hạ cùng bọn họ khác nhau, đã đọc qua sách thánh hiền.”

Trong lòng Lý Thần tiếc hận nghĩ, thật không hổ là nữ nhi Vương Vĩ Thành, trái lại có mấy phần thông tuệ nhận định tình hình, chỉ tiếc y bây giờ đã không phải là Thái tử Lý Thần tuân thủ quy củ đạo đức khuôn phép trước kia nữa, y bây giờ là kẻ phục thù gắt gao tàn sát, gấp phật sát phật!

Mạo Đồn lúc nghe nàng kia nói Hung Nô là man nhân mặt mày hiền biến sắc, đang muốn nói chuyện lại thấy Lý Thần không hề thương hương tiếc ngọc giật lấy tóc Hiền phi, làm nàng đau đến thét lên, ngay sau đó không thể không nhìn về phía hắn, Lý Thần ngạo nghễ nói, “Những người man nhân trong miệng người nói chính là những ân nhân trong lúc ta nguy nan ra tay cứu ta một mạng, là huynh đệ của Lý Thần ta!”

Mạo Đồn dừng lại, các tướng lĩnh Hung Nô ở một bên cũng đều nhìn Lý Thần.

“Lúc đầu khi phu quân Nhân Tông đế của người hãm hại ta, những người được gọi là chính nghĩa ở đâu chứ? Chính là mấy nam nhân trong miệng các người, Mạo Đồn Khả Hãn, hắn không để ý đến thân phận truy nã của ta để ta ở trong bộ lạc của hắn, cùng ăn cùng ở với ta, đối đãi hết sức chân thành!” Lý Thần nói đến chỗ này ánh mắt lạnh thấu xương, hình như còn có chút thủy quang bao quanh. (nước mắt chực rơi)

Mạo Đồn sững sờ, nhìn ánh mắt chớp động của Lý Thần, vẻ mặt cũng dần dần trở nên nặng nề.

“Chúng ta cùng nhau trải qua sinh tử, ngủ chung lều bạt, là huynh đệ có thể vì ta hy sinh cả tính mạng! Bây giờ còn giúp ta đánh vào Kinh thành giành lại những thứ thuộc về ta!”

Tâm tình Mạo Đồn nhất thời trở nên kích động, hào khí vạn trượng! (khí phách hiên ngang)

Đây chính là huynh đệ của y!

Y nhớ tới lúc trước không để ý người này là kẻ bị truy nã của Đại Chu tự quyết định mang người này đến che chở trong bộ lạc, lúc đó phụ thân đã nói, đây chính là một con thương lang của thảo nguyên, sau này tất nhiên sẽ trở thành nhân vật khó lường, con phải làm hắn trở thành thân huynh đệ ruột thịt, đối xử với hắn không chút ngăn cách, dùng hết khả năng đi giúp hắn, sau này hắn sẽ cảm kích con, sẽ bảo vệ Hung Nô chúng ta trăm năm bền vững, nếu như con không làm được như thế thì ngay bây giờ hãy giết hắn đi! Đề phòng hậu họa.

Người Hung Nô bọn họ yêu thích dũng sĩ, mà Lý Thần trừ bỏ thân phận nguyên Thái tử thật đúng là một dũng sĩ có dũng có mưu, lúc ấy y thật sự không thể xuống tay.

Vậy mà hôm nay thật giống như lời phụ thân nói, Lý Thần trở thành một người tài ba, là hoàng đế của Đại Chu triều.

Mạo Đồn vì vừa rồi mình có vài phần hoài nghi làm cho hết sức áy náy, lại mơ hồ thấy Lý Thần mang theo vài phần mong đợi nhìn mình, bỗng nhiên tâm tình trong lòng dâng trào nhiệt huyết, đứng dậy đi tới chỗ Lý Thần, hai người rất nhanh đã bắt tay nhau.

Không biết trên khán đài ai đã hô lên, “Điện hạ vạn tuế! Mạo Đồn Khả Hãn vạn tuế!” Rất nhanh những tiếng reo hò như vậy cũng thay nhau vang lên, làm bên trong phòng nhất thời náo nhiệt vui vẻ.

Lúc này bất kể là tướng lĩnh Hung Nô hay là tướng lĩnh Liêu Bình tâm tình cũng đều cảm thấy tâm linh tương thông, hai bên đã từng có khoảng cách với nhau hình như cũng ở đây trong nháy mắt đã biến mất.

Đang trong lúc mọi người rộn ràng hoan hô, Lý Thần nhận lấy ly rượu trong tay người hầu hướng về phía Mạo Đồn kính một cái, trịnh trọng nói, “Gửi tới huynh đệ Hung Nô của ta! Mạo Đồn Khả Hãn!”

Mạo Đồn nhận lấy ly rượu, mắt lộ vẻ kích động, nói, “Gửi tới huynh đệ người Hán của ta!”

Hai người uống một hơi cạn sạch, cái ly rơi trên mặt đất phát ra âm thanh tan vỡ, nhưng chẳng có ai quan tâm, lúc này Mạo Đồn và Lý Thần ở chung một chỗ, nhìn nhau cười một tiếng, phát ra tiếng cười sang sảng, hình như có thể rung động cả cung điện này, khoảng cách từng tồn tại trong lòng bọn họ trong nháy mắt giống như nước chảy biến mất không dấu vết.

Hiện phi lại khổ sở nhắm hai mắt lại, nhớ tới Thái hậu phân phó nàng lên lút ly gián tình cảm Mạo Đôn và Lý Thần, bây giờ thấy đã thất bại, nàng biết nàng xong rồi, nếu như trước kia Mạo Đôn nhìn mình còn có mấy phần thủy mị có lẽ sẽ giữ bên người, hiện tại vì tình nghĩa huynh đệ với Lý Thần mà sẽ giết nàng...

Nhưng cũng có người trong lòng đang tràn đầy khổ sở cũng giống như nàng, đó chính là quân sư Ô Duy của Mạo Đôn, y không nhận được nghĩ vị Lý Thần này thật đúng là không đơn giản, thời điểm quyết định sát phạt rất quả quyết không chút dây dưa dơ dãi, lúc kích động cũng là không chút nương tay mà co được dân được, thật là một nhân trung long phượng (long phượng trong biển người ý chỉ người tài năng kiệt xuất trong ngàn người), Khả Hân của bọn họ bị Lý Thần lung lạc cam tâm tình nguyện vượt lửa qua sông, nếu xét về tình vẫn có thể tha thứ.

Phải biết cơ hội bây giờ đang tốt biết bao nhiêu? Mười lăm vạn kỵ binh của bọn họ đang ở trong thành người Hán đấy!

Nhưng Mạo Đôn là một người không có dã tâm, nên y mới dùng kế sách ly gián hai người, nhưng bây giờ nhìn thấy... Haiz, thôi, nghĩ tới Lý Thần cũng là một người có tình có nghĩa, mặc dù có bọn họ ở đây, Hung Nô bọn họ ở Trung Nguyên cũng vô vọng thôi, nhưng tóm lại xem như làm một láng giềng hòa thuận cũng tốt lắm không đúng sao?

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Sùng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Sáng sớm Đoan Mộc Nam dụi dụi mắt đi tới Ngự Bảo điện chỗ nguyên Thái tử Lý Thần tạm nghỉ, lúc vào cửa nhìn thấy Lục Bội Ninh nhìn y với ánh mắt lạ thường.

“Đừng nhìn ta như vậy.” Đoan Mộc Nam bị nhìn như vậy rất không thoải mái, không nhận được quay đầu lại nói.

Lục Bội Ninh lạnh lùng nói: “Nữ nhân trong phòng điện hạ là người an bài”

Đoan Mộc Nam không dám nhìn thẳng Lục Bội Ninh, có điều giọng nói cũng thập phần trung khí, “Là ta, vậy thì sao chứ? Điện hạ không muốn động vào nữ nhân, chẳng lẽ Điện hạ thật sự thích nam nhân sao?”

“Cái cộc gỗ chết tiệt nhà ngươi! Bệ hạ bạo phát tính khí, trực tiếp ném người ta ra ngoài cửa sổ chết rồi.” Lục Bội Ninh quét mắt nhìn Đoan Mộc Nam nói, “Người khác không biết, chẳng lẽ ngươi còn không biết?” Đúng, nguyên Thái tử Lý Thần cái gì cũng tốt, duy chỉ có một chuyện, những năm gần đây bên cạnh đừng nói có nữ nhân, ngay cả một con muỗi cái cũng chẳng có, tùy thân phục vụ đều là gã sai vặt, ngay cả y phục cũng muốn để gã sai vặt làm, làm cho Lục Bội Ninh khổ không thể tả.

Về phần nguyên nhân cũng chính từ chuyện năm năm trước nguyên Thái tử bị bắt gian tại giường, nghe nói lúc đó y lại ngủ cùng với tiểu phi tử mà tiên đế thích nhất, sau đó bị một đồng người vây xem, kể từ lúc đó nguyên Thái tử Lý Thần bắt đầu có tâm bệnh, đầu tiên dĩ nhiên là đối với nữ nhân liền từ chối thẳng thừng, thứ hai chính là chứng bệnh cáu gắt kia.

Một khi phát bệnh, nhẹ thì ném đồ vật cho hả giận, nặng thì sẽ điên cuồng giết người, vào những lúc này Lục Bội Ninh và Đoan Mộc Nam đều phải liều chết trông chừng nguyên Thái tử Lý Thần.

Ví như ngày đó khi Chu Nhược Thanh len lén vào Ngự Bảo điện chính là lúc nguyên Thái tử Lý Thần phát bệnh, điều này cũng làm sáng tỏ vì sao bên trong phòng lại giống như bị cướp càn quét qua, mà Thái tử thì chán chường giống như một vị hoàng tử bị vứt bỏ.

“Ta biết chứ, chẳng qua nhi tử ta đã lớn như thế, mà Điện hạ ngay cả một đứa con cũng không có.” Đoan Mộc Nam đỏ mắt lên, “Lấy vì trước kia có thù lớn chưa trả, hiện giờ lại không giống vậy, tên cầu hoàng đế kia còn không phải chúng ta muốn chinh thế nào thì chinh sao? Bội Ninh ca, sao ngươi lại chẳng hiểu tâm tình của ta?”

“Ta còn hi vọng Điện hạ có thể hết bệnh hơn người kia, nhưng tâm bệnh thì cần có tâm được trị, điểm này chúng ta ai cũng không giúp được.” Lúc ấy Lục Bội Ninh đã ném nhà vớt nghiệp mà đi theo nguyên Thái tử Lý Thần, thật có thể nói là trung thành cần cần, Đoan Mộc Nam vẫn luôn bội phục y, lúc này nghe y nói như thế không tự nhiên mà cúi đầu xuống.

Bốn phía yên tĩnh đến quỷ dị, một lúc lâu sau trong lúc bất chợt Đoan Mộc Nam giống như nghĩ tới điều gì đó, nói: “Huynh cảm thấy vị Chu Chiêu nghi kia như thế nào?” ..

Tìm Lục Bội Ninh giật thót, “Đây là người muốn nói gì?”

Ánh mắt Đoan Mộc Nam lóe lên tia sáng cơ trí, “Huynh biết ta đang nói gì mà, những năm nay ai có thể sống chung cùng Điện hạ thời gian nhiều như thế? Chẳng phải đây cũng là lý do huynh không cho ta đi dạy dỗ vị nữ nhân kia đó sao?”

Đoan Mộc Nam là quá ngay thẳng, chứ thực không phải đầu óc y không tốt, cần suy nghĩ đầu óc, y cũng là người thô trung hữu tế (đầu óc đơn giản nhưng tình tế), không như thế cũng sẽ không ngồi vào vị trí như hiện nay.

Ánh mắt Lục Bội Ninh phức tạp nhìn Đoàn Mộc Nam, nói ra từng chữ, “Đó là tàn phi của Nhân Tông hoàng đế.”

“Vậy thì sao chứ?” Đoàn Mộc Nam ngẩng đầu nói, “Chỉ cần Điện hạ muốn, Đoàn Mộc Nam ta chính là liều chết cũng vì Điện hạ mang tới.” Sau đó khiêu khích nhìn Lục Bội Ninh, nói: “Thế nào? Bây giờ về kinh thành rồi, lá gan của huynh cũng nhỏ thành con chuột? Người trước kia vút nhà ném nghiệp đi theo Điện hạ đầy khí phách đâu rồi?”

Biết lời nói dù ít dù nhiều đều có ý khích tướng, nhưng Lục Bội Ninh phát hiện, mình thế nhưng không cự tuyệt được, nhưng đây không phải là Mạc Bắc, nữ nhân quan niệm giữ trinh tiết rất nặng... Muốn khiến Chu Chiêu nghi cam tâm tình nguyện đi theo, chỉ chút thủ đoạn của mình e là không được.

Ngày hôm sau, Lục Bội Ninh nhìn Chu Thanh Nhượng ngay trước mặt, trong lòng quả thật vui vẻ, muốn chuyện gì thì chuyện đó đến. Đều không cần những người kia? Quả nhiên ý trời muốn thế? Có điều trên mặt cũng không biểu lộ gì, càng tỏ ra nghiêm trang.

Lòng Chu Thanh Nhượng hơi thấp thòm hỏi, “Chuyện này rất khó xử lý?”

Lục Bội Ninh gật đầu không chút do dự, trên mặt lộ ra mấy phần cường giả, “Người ca ca kia của vị cung nữ đó đúng là rất bản lĩnh, thế nhưng lấy một địch ba giết con trai tộc trưởng Kha Khắc Mộc.”

Sắc mặt Chu Thanh Nhượng trầm xuống, lời này của Lục Bội Ninh chính là nói cho nàng biết, thân phận người chết thật không đơn giản, không thể dễ dàng giải quyết, nàng nhớ tới những tên Hung Nô tính tình ham tiền như mạng kia, vội vàng nói: “Ta có thể giao bạc, trên người ta còn hai ngàn lượng ngân phiếu, còn có đồ trang sức.”

Lục Bội Ninh lắc đầu một cái nói: “Nếu như người khác còn có thể, nhưng người này là Kha Khắc Mộc cùng Khả Hãn Mạo Đốn là anh em cột chèo.”

Đôi mắt Chu Thanh Nhượng mờ mịt, nghĩ tới một thiếu niên như vậy, chỉ nghĩ đến bảo vệ mọi người mình..., kết quả số mạng gặp bất trắc, sinh mạng khó bảo toàn, lòng Chu Thanh Nhượng thật khó chịu, nhưng nàng cũng không phải là người không hiểu lý lẽ, dù là chiến tranh hiện đại vẫn còn có nhiều người tâm ác như thế, ở một nơi cổ đại thế này còn có thể cầu mong được gì?

Còn sống sót đã tốt lắm rồi.

Nhưng trong lòng dù biết như thế vẫn hết sức khổ sở, lại nói nếu như huynh muội Linh Ngọc không vì cứu nàng, làm sao gặp phải quân Hung Nô?

Nhìn hốc mắt Chu Thanh Nhượng đỏ lên, hình như đang nén lệ châu, ánh mắt Lục Bội Ninh cũng theo đó mà chớp động (lòng có chút lung lay), lại nói: “Thật ra thì không phải không có cách nào.”

“Chuyện này hệ trọng, cũng chỉ có thể bẩm báo đến Điện hạ chúng ta thôi.” Ánh mắt Lục Bội Ninh long lanh phát ra tia sáng kỳ lạ, “Nhưng Điện hạ chúng ta vì sao phải giúp người? Cho dù tình cảm giữa Điện hạ và Khả Hãn Hung Nô có tốt, nhưng đúng lúc lại liên quan đến con trai tộc trưởng, lại là trưởng phu của muội muội hãn, người nói Khả Hãn Hung Nô sẽ dễ dàng đồng ý sao?”

Chu Thanh Nhượng cảm thấy hình như Lục Bội Ninh hơi không đơn giản..., giống như y đang đào một cái hố để nàng nhảy vào vậy, nàng hơi mờ mịt, nhưng là không thể không nói, bây giờ nàng chẳng có cách nào khác, Lục Bội Ninh muốn đào như thế nào nàng đành đi thế ấy, hỏi, “Lục tướng quân, trái lại giờ phải làm sao, người cứ mở miệng đi, chỉ cần ta có thể làm được, ta nhất định cố gắng hết sức.”

“Rất đơn giản, người phải là nữ nhân của Điện hạ chúng ta.” Trong mắt Lục Bội Ninh lộ ra chút hưng phấn, “Khả Hãn Mạo Đốn dù thế nào, cũng phải nể mặt một tí đúng không?”

Chu Thanh Nhượng, “....”

Dĩ nhiên Chu Thanh Nhượng hiểu rõ ý tứ của Lục Bội Ninh, nguyên Thái tử Lý Thần muốn mở miệng dù sao cũng cần có lý do đúng không? Chẳng lẽ nói đến cái loại phụ nữ muốn vũ nhục thế nào cũng được sao? Lúc này Chu Thanh Nhượng cảm thấy ngây ngốc, đi đến đây rốt cuộc bọn họ đã giết bao nhiêu người? Bao nhiêu người đã chết? Có đếm ra được không? Cho nên cũng không thể thành lý do, nhưng nếu Chu Thanh Nhượng là nữ nhân của y, lý do này liền đầy đủ không đúng sao?

Nhưng mà! Người này có phải sống ở Mạc Bắc lâu quá rồi không, mọi người cũng ngốc luôn? Nàng hiện giờ là Chiêu nghi của Nhân Tông hoàng đế, mặc dù không nằm trong Cửu Tàn, nhưng mà cũng có phẩm cấp Tàn phi, nằm trong danh sách, chẳng lẽ Lục Bội Ninh muốn để nguyên Thái tử Lý Thần đeo trên lưng tiếng xấu đoạt tức đệ (em dâu) hay sao?

Đoạt ngôi vị hoàng đế, nguyên Thái tử còn có thể nói là Nhân Tông hoàng đế hãm hại y, ra sức bôi nhọ, sau này sách sử còn không phải viết theo ý y sao, nhưng chuyện y trắng trợn cướp đoạt tức đệ thì làm sao che giấu được, sau này nếu lên làm quân vương, nước bọt những quan văn kia chẳng phải cũng có thể dìm y chết đuối?

Chỉ là rất nhanh nàng vẫn không từ bỏ ý định hỏi, “Chỉ là làm giả?” Nếu như chỉ vì tìm một lý do để lừa gạt người Hung Nô, trái lại nàng không ngại làm nữ nhân hiện tại của Tàn đế.

Lục Bội Ninh rất nhanh phủ định lời nói của nàng, nghiêm túc nói, “Khả Hãn Mạo Đốn của Hung Nô là huynh đệ với Thái tử điện hạ chúng ta, giữa huynh đệ sao có thể nói dối?”

Ánh mắt Chu Thanh Nhượng ảm đạm xuống, bắt đầu cúi đầu, một bên là Linh Ngọc trung thành cần cần với nàng, một bên là vực sâu nóng bỏng, bắt

kẻ nài lựa chọn thế nào cũng không thoả mái, rốt cuộc phải quyết định thế nào?

Nhìn ánh mắt Chu Thanh Nhượng đầy vẻ rối rắm khó xử, Lục Bội Ninh không tỏ vẻ gì, nếu như Chu Thanh Nhượng đồng ý y không chút do dự y mới cảm thấy kinh ngạc, dù sao đối với một nữ tử đã trải qua dục dõ giáo dục mà nghe đến chuyện này tất cả đều là tràn đầy sợ hãi, cho nên phản ứng Chu Thanh Nhượng là rất bình thường, dĩ nhiên, nếu ngược lại, Chu Thanh Nhượng liền đồng ý ngay, y mới là người khản trương đấy, nghĩ có phải là gian tế Nhân Tông để phái tới hay không..

“Chuyện này chỉ là người tình ta nguyện, người có thể suy nghĩ một chút, có điều sáng ngày kia chính là đại điển đăng cơ của điện hạ, sau đó người Hung Nô sẽ rời đi.”

Chu Thanh Nhượng trở lại Cửu Hoa điện, thấy mắt Linh Ngọc sưng như hạt đào, hiển nhiên đã khóc rất lâu, nhưng lại thấy nàng không hề nhắc đến chuyện ca ca mình, thấy Linh Ngọc như vậy ngược lại lòng nàng càng khó chịu.

Đến trưa, Linh Ngọc bưng cơm trưa tới, vẫn là hai món một canh, nàng có chút kinh ngạc nhìn Linh Ngọc, Linh Ngọc giải thích nói, “Là Lục tướng quân phân phó, nói phải đặc biệt chăm sóc chủ tử.” Sau đó chỉ về hướng chánh điện, nói, “Bệ hạ tới.”

“Bệ hạ tới?” Chu Thanh Nhượng cảm thấy kỳ lạ, cảm giác có chút bất ngờ, “Có phải đã xảy ra chuyện không hay gì rồi không?” Lúc hai người đang nói chuyện bên ngoài truyền vào tiếng khóc rung trời, Linh Ngọc vội vã đi ra ngoài, chờ một lúc lâu, phò phạc trở về, nói, “Chủ tử, nói là Bệ hạ đã viết chiếu nhường ngôi, sáng ngày kia Tân đế sẽ tiến hành nghi thức lên ngôi rồi, Bệ hạ, Thái hậu nương nương, Hoàng hậu nương nương cùng Đức phi nương nương đang ôm nhau khóc đấy.”

Ánh mắt Chu Thanh Nhượng dần lạnh xuống, bây giờ khóc thì có ích gì? Tiên đế anh minh, để lại cho Nhân Tông để giảng son thật tốt, danh tướng lương thần gì cũng có, nhưng Nhân Tông để chính là một đế vương ngu không chịu nổi, lúc đầu quân phản loạn đánh đến bên ngoài kinh thành, lão tướng quân Tiết Nhân Lập đưa tới huyết thư, Nội các học sĩ ôn tồn lấy cái chết can gián nói, muốn Hoàng đế cùng bọn họ cùng nhau tiến lùi, giữ vững thành trì, chờ viện quân tới, nhưng Nhân Tông để lại sợ phát khóc, cuối cùng vẫn là nghe theo Thái hậu nương nương âm mưu muốn nhường ngôi cho một vị hoàng tử khác tránh thoát tội lỗi..., sau đó trốn chạy.

Trước kia vì sao nàng cảm thấy Nhân Tông để anh tuấn phong độ nho nhã ôn hòa?

Không biết vì sao, nghĩ đến Nhân Tông để, Chu Thanh Nhượng bỗng chợt lại nhớ tới nguyên Thái tử Lý Thần, mặt mũi sáng trong như ánh mặt trời ban trưa, thần thái cao hoa tự phụ, còn có giọng nói trầm ấm đều đặn uy chấn thiên hạ, làm Lý Thần giống như mặt trời to lớn, khiến người ta không nhìn được phải ngược nhìn lên, muốn dựa vào.

Đây mới thật sự là khí độ một bậc đế vương đi?

Chu Thanh Nhượng căn bản không biết, trong lòng nàng đã dần dần lặng lẽ nghiêng về phía Lý Thần.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Sùng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

Tối hôm ấy Chu Thanh Nhượng nằm mơ, trong giấc mơ nàng bị hai người đàn ông tranh nhau, một là nguyên Thái tử Lý Thần, người còn lại là Nhân Tông hoàng đế, nàng lâm vào tình thế hết sức khó xử..., kết quả Lục Bội Ninh nói, có một loại đá thủy tinh nói ra tâm ý, Chu Thanh Nhượng thích người nào nó sẽ lựa chọn người đó, chuyện này nghe ra rất hoang đường, nhưng Chu Thanh Nhượng vẫn đi đến sờ đá thủy tinh, kết quả thật bất ngờ là trong lòng nàng lại là nguyên Thái tử Lý Thần!

Chu Thanh Nhượng bị chấn động mà choáng tỉnh, trên mặt đầy mồ hôi, trong lòng lại nhớ tới dáng vẻ nguyên Thái tử Lý Thần cười đưa tay tới nàng, anh tuấn chói mắt như vậy, không ai sánh được.

Ngay lúc Chu Thanh Nhượng đang vô vàng rối rắm thì một cung nữ đi tới, nói là Bệ hạ triệu kiến nàng.

Chu Thanh Nhượng thật sự không biết ý tứ hoàng thượng, kể từ khi nàng bị hoàng hậu xem thành cái đinh trong mắt, nàng chưa từng gặp lại hoàng đế rồi, những năm nay nàng đều ru rú trong viện, nàng cũng không cảm nhận được hoàng đế đột nhiên phát hiện nàng tốt gì..., đây chẳng qua là tình tiết trong tiểu thuyết mà thôi, thực tế hoàng đế lúc này ngay cả tần phi ngày thường y vẫn sủng ái còn không đến cửa an ủi, nào lại muốn gặp nàng? Cho nên trong này nhất định có chuyện.

Chẳng lẽ là vì chuyện Lục Bội Ninh đưa nàng trở về? Ồ... Đúng rồi, Lục Bội Ninh còn bảo cung nữ cho nàng thêm thức ăn, đây quả thực rồi việc muốn tìm chuyện mà!

Chu Thanh Nhượng không dám chậm trễ, sửa sang lại y phục, chải tóc lại lần nữa liền đi theo cung nữ kia.

Nhân Tông để có vẻ tiêu tụy đi nhiều, nhưng da thịt vẫn trắng nõn, mắt trong suốt, giọng nói trầm ấm hiển rõ khí chất, tựa như trên châu bị tro bụi che

lấp, nhưng vẫn đẹp đẽ, Chu Thanh Nhượng thở dài, vì sao đã kinh lịch qua rất nhiều chuyện như vậy nhưng vẫn ngây ngô như thế? Giống như một đóa hoa trong nhà kính, nghe nói vị Nhân Tông đế này khác với Thái tử rất nhiều, bởi vì không phải thừa kế ngai vàng, cho nên bất kể là Hoàng đế hay là Thái hậu, thậm chí là Thái tử cũng đều thương yêu vô hạn, cũng vì thế mà dường thành tính tình không dám dấn dưng trọng trách.

Thấy Chu Thanh Nhượng hành lễ, Nhân Tông đế ôn hòa nói, “Đứng dậy đi!”

Hốc mắt hồng hồng, hình như Hoàng hậu mới vừa khóc qua nên đôi mắt cũng sưng đỏ nhìn Chu Thanh Nhượng chăm chú, nhìn hoàng đế nói, “Hiện nay kẻ gian nắm quyền, quốc gia thống khổ, có điều có mấy người cũng không an phận, liên tiếp tiếp xúc cùng phản quân, cũng không biết là muốn thế nào!”

Hoàng đế an ủi nhìn Hoàng hậu cười cười, nắm bàn tay nàng ta, sau đó quay đầu nhìn Chu Thanh Nhượng hỏi, “Chu Chiêu nghi, trầm hời người, thật có chuyện này?”

Chu Thanh Nhượng ngu mới thừa nhận, sắc mặt nghiêm túc nói, “Bệ hạ, Hoàng hậu nương nương hiểu lầm, nô tỳ chỉ trùng hợp được Lục tướng quân cứu, sau đó trả về mà thôi.”

Nhân Tông đế vừa cẩn thận hỏi lại thấy Chu Thanh Nhượng trả lời không một khe hở, không nhịn được phát phát tay nói, “Đã như vậy người cũng lui xuống đi.”

Hoàng hậu lại bén giọng nói: “Có phải ngài đau lòng rồi không? Bệ hạ, ngài nói nếu là y hỏi ta thế nào lại gả cho ngài? Ta phải nói thế nào đây? Lý Thần hấn chắc chắn sẽ không bỏ qua cho ta đâu!”

Sắc mặt Nhân Tông đế biến đổi, cúi đầu dịu dàng an ủi hoàng hậu, cũng không nhìn Chu Thanh Nhượng, cung nữ bên cạnh mang Chu Thanh Nhượng ra ngoài, đợi đến cửa nói, “Bệ hạ nói ngài đợi ở chỗ này.” Thịnh thế sủng phi@truyện mừng sinh nhật box tiểu thuyết lần 6 diễn đàn lễ quý đôn.....

Chu Thanh Nhượng nghi hoặc, có lẽ gì lúc này sao không nói, phải nói bên ngoài? Có lẽ an ủi hoàng hậu mất rất nhiều thời gian, Chu Thanh Nhượng đứng lâu đến mức chân muốn tê rần mới nhìn thấy Nhân Tông hoàng đế chậm rãi đi tới.

Hai người đứng dưới bóng cây râm mát, không biết có phải Chu Thanh Nhượng cảm thấy sai rồi không, nàng cảm giác Nhân Tông đế hời này và bây giờ không cùng một dạng, ánh mắt của hần lạnh lẽo, trên người mang theo cổ chán nản thật sâu.

“Trước kia Lý Thần từng với hoàng hậu...” Hiển nhiên Nhân Tông đế nói chuyện này với người khác, đáng vẻ như thật khó mà mở miệng, “Từng với hoàng hậu có tình, trầm nghe nói mấy năm nay hần vẫn không có nữ nhân nào, nếu nàng lọt vào mắt hần, hãy phục vụ cho tốt, Lục Bội Ninh là thân tín bên cạnh hần, không có khả năng rồi việc đến tìm nàng..., thậm chí chăm sóc nàng.”

Qua một lúc lâu Chu Thanh Nhượng mới hiểu rõ ý tứ của Nhân Tông hoàng đế, cả kinh nói, “Bệ hạ, ta là một trong Tán phi của ngài, là cơ thiếp của ngài.”

Ánh mắt Nhân Tông đế dần lạnh xuống, trên mặt hiện lên mấy phần khó xử, nói, “Chu Chiêu nghi! Trình tiết người quan trọng thế sao? Chẳng lẽ muốn để Hoàng hậu bị Lý Thần khi nhục hay sao?”

Chu Thanh Nhượng cảm thấy tức cười, là tự người không che chở được lão bà nhà mình, bây giờ lại để một nữ nhân khác đến ngăn trở..., trình tiết nàng ta quan trọng, của nàng (Chu Thanh Nhượng) lại không đáng giá? Tại sao? Người đưa nữ nhân của mình lên giường kẻ thù, người không cảm thấy xấu hổ?

May nhờ nàng không trông đợi gì đối Nhân Tông đế, nếu không lúc này đổi thành một tàn phi khác đoán chừng sẽ đau lòng chết đi?

Nhìn ánh mắt Chu Thanh Nhượng sáng quắc như đuốc, Nhân Tông đế cảm thấy cơ thể mình như đang xích lửa bị nàng nhìn chăm chăm, rất khó chịu, đây chính là nguyên nhân y không thích Chu Thanh Nhượng, dù cho nàng có làm đáng về ôn thuận, nhưng trong xương lại toát ra mấy phần ngạo nghễ và quật cường, trước giờ y luôn thích nữ nhân dịu dàng như nước, giống như hoàng hậu vậy.

Dưới ánh mặt trời chói chang nóng bức, Chu Thanh Nhượng lại cảm thấy, trong lòng chưa từng cảm thấy lạnh lẽo như thế này.

Có điều Chu Thanh Nhượng không ngờ còn có chuyện xảy ra kế tiếp, chờ trở về chỗ cũ, người từng giao hảo với nàng là Dung Tàn chạy tới, nhìn thấy nàng liền bắt đầu gào khóc lên.

Dung tàn thanh âm đứt quãng nói cho Chu Thanh Nhượng biết, thì ra sau khi Tán đế lên ngôi Cửu Hoa điện sẽ thuộc về hoàng hậu tương lai cũng không thích hợp cho Nhân Tông đế và tàn phi ở, họ phải dọn ra ngoài, mà Tán đế lại an bài cho Nhân Tông đế và chúng phi tàn một thiên điện ở góc tây nam, chỗ ở có hạn, Thái hậu quyết định các tàn phi dưới hàng tứ phi đều đưa đến Hoa Chân am ở ngoại thành.

Ai cũng biết vào am ni cô thì đừng nghĩ ra, cả đời này coi như xong, cũng chẳng khác gì với vào lãnh cung.

Dung Tàn mang theo vài phần mong đợi nói, “Muội muội, ta nghe nói muội quen với Lục tướng quân bên cạnh Tán đế, muội có thể nghĩ chút biện pháp hay không, dù sau này ta làm nô tỳ cũng nguyện ý.” Lời này ý tứ nồng đậm, nếu đổi thành quá khứ, Chu Thanh Nhượng chắc chắn sẽ theo chính nghĩa mà biện giải cho mình, nhưng mà bây giờ thật không có tâm tình như thế, ngay cả hoàng đế cũng đẩy nàng cho Tán đế, nàng cần gì phải từ chối?

Đúng vậy, dọc theo đường về Chu Thanh Nhượng nghĩ tới nghĩ lui đều cảm thấy không bằng đồng ý yêu cầu của Lục Bội Ninh thỏa đáng hơn cả, bây giờ lại nghe được Dung tàn nói thế, càng làm nàng kiên định với quyết định của mình.

Thay vì phải đến am ni cô niệm kinh sống qua ngày, còn không bằng lẫn lộn một lần? Có lẽ nàng còn tốt số có thể trải qua cuộc sống không giống như trước? Ngay cả Nhân Tông để còn không biết xấu hổ, nàng còn sợ gì nữa?

Nói lại, dù là sau này không được Tần đế sủng ái, nhưng ở trong hậu cung này vẫn tốt hơn ở am ni cô đứng không?

Lại nghĩ đến dáng vẻ Tần đế..., Chu Thanh Nhược cũng không tự chủ nhớ tới nụ cười phá vân của y, chói mắt như thế, lòng nghĩ, một người như vậy, trong lòng cũng có chút ôn nhu đi.

Đoan Mộc Nam nhìn Lục Bội Ninh khi định thần nhân ngồi ở đó uống trà, rốt cuộc nhìn không được đoạt ly trà khỏi tay hắn, trực tiếp ném đi, “Huynh còn tinh thần uống trà à?”

Ánh mắt Lục Bội Ninh lộ ra vẻ tiếc hận nói, “Ồi chao, đây chính là Đại Hồng Bảo, có tiền cũng không mua được.” Hắn đi theo nguyên thái tử Lý Thần ở Mạc Bắc sinh sống rất lâu, nhớ nhất chính là trà ngon này.

“Đệ nói chuyện tình Chu Chiêu nghi thế nào chẳng lẽ huynh không để ý chút nào sao?”

Lục Bội Ninh vốn muốn phát giận, nhưng nhìn thấy Đoan Mộc Nam nôn nóng như kiến bò chảo nóng cũng không nhìn được mà buồn cười, nói, “Người gấp cái gì? Ta tự nhiên nắm chắc.”

Đoan Mộc Nam nghe vậy vội vàng đi tới, trưng cái mặt to của mình ra trước mặt Lục Bội Ninh, nóng lòng hỏi, “Nhất định huynh đã có chủ ý gì rồi, nói nhanh lên, huynh đang âm mưu ai vậy?”

Lục Bội Ninh thật không cao hứng nói, “Cái này gọi là dương mưu, thế nào thả vào trong miệng người lại là chuyện tình xấu xa rồi hả, còn nữa mang cái mặt to của người ra đi, ta nhìn cũng phải nhìn mỹ nhân, cái mặt người râu ria xồm xoàm thì có gì mà nhìn? Cũng không biết đệ muội một mỹ nhân yếu điệu như vậy rốt cuộc vì sao coi trọng người nữa?”

Nhắc tới nương tử của mình về mặt Đoan Mộc Nam lộ ra mấy phần hả hê, nói, “Hâm mộ à? Hâm mộ thì để Điện hạ gả một người cho huynh, bảo đảm tìm được Mỹ Kiều Nương.” (Mỹ Kiều Nương: nương tử (vợ) xinh đẹp kiều diễm)

Hai người tán chuyện một lát đề tài lại trở về chuyện lúc đầu, Lục Bội Ninh tỏ vẻ bí mật nói, “Vị Chu Chiêu nghi này là một người cực kỳ thông minh, nhất định sẽ hồi tâm chuyển ý.”

Hàng năm Đoan Mộc Nam đều ở Mạc Bắc sống cùng những binh lính giang hồ ở chung một chỗ, trên người khó tránh khỏi nhiễm chút tạp khí, “Nhắc tới nữ nhân trong cung thật đúng là kiểu cách, trực tiếp trời người lại, vút lên giường điện hạ là được, chỉ cần là nữ nhân điện hạ, nàng còn có thể không nhận mệnh sao?”

Lục Bội Ninh không đồng tình liếc Đoan Mộc Nam một cái, nói, “Đệ biết gì chứ? Chu Chiêu nghi này xuất thân cũng là đích tiểu thư của Vũ Định hầu, nếu không phải Vũ Định hầu chiến bại (đánh địch bị bại trận) bị giáng chức, cộng thêm mẫu thân nàng sớm không ai nuôi dạy, làm sao có thể bị cô cô đẩy vào trong cung? Loại gia tộc này đều cho nữ nhân học nữ giới và Liệt nữ truyền, muốn bọn họ một nữ có hai phu, còn khó chịu hơn là giết chết họ.”

Đoan Mộc Nam chỉ biết Tần đế nhìn trúng phi tử Nhân Tông hoàng đế, tiếng tăm sẽ không được tốt, dù sao cũng là đoạt nữ nhân của đệ đệ mình, nhưng suy xét sâu hơn cũng không hiểu rõ giống như Lục Bội Ninh. “Thật là phiền phức quá đi, vậy huynh nói xem phải làm thế nào Chu Chiêu nghi mới có thể thay đổi tâm ý tâm cam tình nguyện phục vụ Điện hạ đây?” Đoan Mộc Nam cảm thấy thật đau đầu, nhắm ngay mấu chốt hỏi tới.

“Bởi vì ta thả tiếng gió đến bên cạnh, nói Điện hạ chúng ta muốn cùng Hoàng hậu nương nương ôn chuyện một chút.” Lục Bội Ninh chỉ chỉ hướng Cửu Hoa điện.

Nhớ ngày xưa Hoàng hậu Trương thị dự kiến sẽ là Thái tử phi, thế nhưng sau này Thái tử bị phế dĩ nhiên giải quyết xuống, sau nữa Nhân Tông đế kế vị cưới hoàng hậu lại là Trương thị, nếu nói là trùng hợp cũng chẳng ai tin, nhưng là vì lúc trước nguyên Thái tử và Trương thị cũng chưa hạ sính lễ, cũng không thể nói là đoạt ái gì đó...

Chẳng qua người có lòng tự nhiên có thể nhìn ra, trong này thật không đơn giản.

Lục Bội Ninh mặc dù không biết ngọn nguồn trong này, nhưng cảm thấy nguyên Thái tử Lý Thần đối với nữ tử hoàn toàn xa lánh cùng với vị Trương thị này có chút liên quan.

“Vậy rốt cuộc có quan hệ gì với Chu Chiêu nghi nguyện ý?”

“Đương nhiên có liên quan, bởi vì ta lại để cho người thường xuyên chăm sóc Chu Chiêu nghi.”

Đoan Mộc Nam nghe vậy ánh mắt sáng lên, nói, “Khoan đã, ta hiểu rồi, này thật là ý kiến hay, vị Nhân Tông đế này nhìn cái là biết là kẻ nhát gan sợ phiền phức, sợ Điện hạ chúng ta đối với Hoàng hậu tình cũ chưa dứt, liền gấp gấp lên, sau lại thấy huynh đối với Chu Chiêu nghi chăm sóc tận tình, liền muốn bỏ nhỏ bảo vệ lớn, đẩy Chu Chiêu nghi ra, bảo toàn Hoàng hậu của hắn, nói không chừng còn đích thân mang Chu Chiêu nghi tới, đến lúc đó đoán là Chu Chiêu nghi cũng sẽ hết sức thất vọng đi?”

Lục Bội Ninh tán thưởng Đoàn Mộc Nam nói, “Ngươi chính là không chịu động não, nếu là mỗi lần gặp chuyện cũng có thể nghĩ như vậy, ta cũng không cần ngày ngày theo lau cái móng ngươi.”

“Ha ha ha.” Đoàn Mộc Nam cười nịnh nọt nói, “Bội Ninh ca, chuyện đã qua đừng nhắc nữa.”

Hai người lại nói chuyện với nhau một lát rồi chia tay, đến buổi chiều, Lục Bội Ninh liền nhận được tin Chu Thanh Nhượng đồng ý đề nghị của y, y nở nụ cười đặc biệt phái hai người đi đón nàng.

Nhưng sâu trong nội tâm cũng có chút cảm khái suy nghĩ, nếu lúc đầu Thái tử không bị phế..., có lẽ Trương thị đã sinh cho Thái tử mấy hài tử rồi đấy chứ? Có điều y cũng liền vứt ý tưởng kia ngay, so với Trương thị nhu nhu nhượng nhượng gặp chuyện chỉ biết khóc, y ngược lại thương thức người giống như Chu Chiêu nghi hơn, gặp chuyện liền tìm mọi biện pháp đi giải quyết, bền bỉ, thông tuệ, làm người này sinh bội phục.

Lục Bội Ninh đột nhiên phát hiện mình đi theo nguyên Thái tử Lý Thần đến Mạc Bắc cũng đã thay đổi rất nhiều, nếu là trước kia khẳng định cảm thấy phải tìm nữ nhân tính tình dịu ngoan, hiền huệ, bây giờ sau khi trải qua rất nhiều chuyện lại cảm thấy nữ nhân kiên cường cũng có sức quyến rũ của kiên cường.

Linh Ngọc nhìn thấy Lục Bội Ninh gọi hai cung nữ tới đón Chu Thanh Nhượng lòng nhấc lên báo động, nàng kéo Chu Thanh Nhượng đến một bên, mắt đỏ hoe hỏi, “Chủ tử, ngài có phải vì chuyện của ca ca nô tỳ mà...” Bây giờ bên ngoài đồn đại gì cũng có, nói Chu Thanh Nhượng được nguyên Thái tử Lý Thần coi trọng, ít ngày nữa sẽ phong phi...

“Chủ tử ngài không nên như thế, làm sao ta có thể hại ngài?” Linh Ngọc rơi nước mắt như mưa, nghẹn ngào nói, “Vận mệnh của ca ca nô tỳ là như thế, không liên quan đến chủ tử.”

Chu Thanh Nhượng thấy Linh Ngọc khóc không ngừng, cười cầm khăn tay lau cho nàng, nói, “Không liên quan đến chuyện của ca ca ngươi, là ta tự nguyện ý.”

Linh Ngọc sắc mặt trắng bệch, “Thật phải đi phục vụ y?”

“Trong này có rất nhiều chuyện, trong một lát ta không thể nói rõ ràng với ngươi, ta chỉ hỏi ngươi một chuyện, ngươi là muốn đi theo ta, hay lưu ở chỗ này? Ngươi có sợ sau này sẽ có người chỉ vào mặt mũi ta mà mắng nói ta là nữ nhân không trinh tiết không?” Đôi mắt Chu Thanh Nhượng sáng trong, lại mang theo sự kiên định.

Linh Ngọc đã đi theo Chu Thanh Nhượng nhiều năm, tự nhiên biết Chu Thanh Nhượng một khi biểu hiện ra ánh mắt như vậy, đó chính là đã quyết định, nàng dụi dụi nước mắt, lập tức kiên định nói, “Chủ tử đi chỗ nào, ta liền theo đến đó! Linh Ngọc cái gì cũng không sợ.”

Trong hai cung nữ đến đón Chu Thanh Nhượng có một người là tâm phúc của Lục Bội Ninh, lúc này thấy chủ tử hai người khóc lóc rồi rít như thế, lòng cảm thấy buồn cười, nghĩ tới Điện hạ anh minh thần võ, là vị minh chủ hiếm có, hầu hạ nàng còn có thể ủy khuất chủ tử ngươi sao? Lại nói chờ trở thành người của Điện hạ, còn ai dám nói ra vào? Còn chỉ vào mặt mũi mắng? Không muốn sống nữa chắc?

Hai vị này thật suy nghĩ quá nhiều đi...

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Sùng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6

Chu Thanh Nhượng chưa từng nghĩ tới, lần thứ hai mình nhìn thấy Tân đế lại là tình cảnh thế này.

Vũ Đức Tân đế mới vừa tiến hành xong nghi thức lên ngôi, mặc trên người trang phục và mũ miện vừa đầy vừa nặng, trang phục hoa lệ xinh đẹp, ngồi trên ngai vàng Ngự Bảo điện. Dáng người cao ngất, ánh mắt trong trẻo mang theo uy nghiêm, ánh mắt chói mắt, trên người toát ra một cỗ bề ngạnh thiên hạ, lúc này, từ trên cao nhìn xuống Chu Thanh Nhượng, hỏi, “Trẫm nghe nói ngươi cảm mến trẫm.”

Phụt..., Chu Thanh Nhượng kém chút bị sặc vì nước trong miệng mình, nàng vội ngẩng đầu nhìn Lục Bội Ninh đang đứng bên cạnh Vũ Đức đế, kết quả thấy hần mắt nhìn mũi, mũi nhìn tìm một bộ im lặng không chút cử động, thâm hận trong lòng, nhớ đến chuyện ngày hôm qua Lục Bội Ninh thần thần bí bí nói với nàng.

Tổng kết lại lời nói của Lục Bội Ninh chính là nhiều năm qua hoàng đế có bệnh vô cùng xa cách ghét bỏ với nữ nhân, duy chỉ đối với nàng mới có sắc mặt ôn hòa chút, y có thể lót đường cho nàng một chút, còn sau này phát triển thế nào đó là chuyện của nàng.

Nhưng mà cũng không thể bắt đầu như vậy đi? Nàng cảm mến hoàng đế?

Vị Lục Bội Ninh này nhìn rất nghiêm trang, sao hành sự lại bí ối như vậy?

Đĩ nhiên, Chu Thanh Nhực chưa bao giờ tin có bánh thịt từ trên trời rơi xuống, bởi vì rớt xuống cũng chỉ có thể là đĩa sắt, cho nên khi nàng biết hoàng đế có cái căn bệnh không tiện nói ra ngược lại rất an tâm.

Nếu hoàng đế không có chuyện gì, cần gì phải tìm nàng?

Cũng không phải nàng tự xem nhẹ mình, có điều dù sao nàng cũng là tần phi của Nhân Tông hoàng đế, bất kể phương diện gì cũng không quá thích hợp.

Chu Thanh Nhực cắn răng, không quản mọi chuyện mà trả lời, “Vâng, nô tỳ cảm mến bệ hạ.” Chu Thanh Nhực phát hiện một khi đã mở miệng, lời nói ra cũng không phải là quá khó khăn, lại nói thêm một câu, “Chính là khi lần đầu tiên được gặp bệ hạ.” Nói xong ánh mắt lấp lánh nhìn Hoàng đế, nhìn giống như viên thịt viên nàng thường thích ăn, yên lặng nhủ thầm, còn trẻ như vậy, anh tuấn như vậy, nếu là kiếp trước nhất định là đại biểu của cao phú soái (đẹp trai nhà giàu cao ráo), nàng chỉ muốn đem đầu núi này đánh bại, sau này sẽ ăn mặc không lo, vinh hoa phú quý... Ừ, dĩ nhiên còn có rất nhiều rất nhiều thịt viên, lúc này nàng ngóc mồm đẩy người này ra!

Nàng cũng không muốn sống thê thê thảm thảm qua một đời trong chốn hậu cung, nàng cũng muốn tìm một người biết nóng biết lạnh, hạnh phúc mỹ mãn trôi qua một đời.

Hoàng đế vốn cho là Chu Thanh Nhực sẽ rất thận thừng, kết quả người ta cứ ngẩn đầu lên mà nhìn thẳng y..., ánh mắt kia trong sáng rõ ràng, như vì sao chói lọi, hết sức cổ chấp, giống như trong mắt nàng mình là một bàn thức ăn ngon, mặt hoàng đế bỗng có chút hồng hồng, y nặng nề ho khan một tiếng nói, “Nếu như thế, vậy ở bên cạnh hầu hạ trầm đi.”

Thần trợ công Lục Bội Ninh đi đến gần nói, “Bệ hạ, người xem nên phong cái gì?”

Hậu cung Vũ Đức Tân để trống không, đừng nói đến phi tần..., bên cạnh ngay cả một cung nữ phục vụ cũng không có, cho nên không có các cấp bậc kia, ôi chao, vị phi gì, hay là quý phi nào đó, vị trí những cấp bậc này đều trống không có thể tùy tiện chọn, cho nên Hoàng đế rất nhanh nói ra, “Vậy phong làm Huyền phi đi.”

Lần này đến phiên Chu Thanh Nhực tròn tròn mắt, thế là xong rồi? Còn là một Huyền phi? Nàng cũng ngốc trong cung hơn hai năm, biết mấy nữ nhân của Nhân Tông hoàng đế vì những phẩm cấp này không biết có bao nhiêu tâm kế, kết quả đến thời vua này lại dễ dàng như vậy...

Thần trợ công Lục Bội Ninh lại nói, “Huyền phi nương nương còn không mau tạ ơn?”

Lúc này Chu Thanh Nhực mới kịp phản ứng, ánh mắt nóng bỏng nhìn Hoàng đế, thanh thúy vang vang nói, “Tạ Bệ hạ.”

Hoàng đế rất bận rộn, lúc này cũng chỉ dành chút thời gian rảnh thay quần áo, lát nữa còn phải ra ngoài thiết yến cùng các quần thần, căn bản cũng không có thời gian tán gẫu cùng Chu Thanh Nhực, cho nên vội vàng nhắm mắt nhắm mũi, mềm nhẹ hỏi nàng muốn nghỉ nơi nào.

Cả hậu cung mặc Chu Thanh Nhực tùy tiện lựa chọn, bỗng nhất thời xúc động, “Bệ hạ là nghỉ chỗ nào?”

Hoàng đế nói, “Trẫm vẫn ở Ngự Bảo điện.”

Chu Thanh Nhực lại nói: “Vậy cung nào gần Ngự Bảo điện một chút thì ta nghỉ nơi đó.”

Hoàng đế nghe vậy cũng cảm thấy mang tai đỏ lên cả rồi, trên mặt có chút khí nóng bốc lên, thần trợ công Lục Bội Ninh nói, “Cách gần Ngự Bảo điện nhất chính là Vĩnh Hòa điện, có điều mấy ngày trước bị dột nước không ở được, Bệ hạ..., người xem, nếu không trước để Huyền phi nương nương ở tạm trong Ngự Bảo điện? Chờ Vĩnh Hòa điện tu sửa xong rồi dời qua cũng không muộn.”

Lúc này Chu Thanh Nhực quả thật rất muốn dùng ánh mắt cảm kích Lục Bội Ninh rồi, quá khí thế mà.

Cứ như vậy lần thứ hai Chu Thanh Nhực gặp Vũ Đức Tân để đã được phong làm Huyền phi, còn vào ở Vĩnh Hòa điện, có điều tạm thời sống tạm trong Ngự Bảo điện của Hoàng đế, cũng xem như một bước lên mây.

Ngự Bảo điện cuối cùng cũng nghênh đón nữ chủ nhân, không khí rất náo nhiệt, đại thái giám Vương Thịnh của Ngự Bảo điện chỉ hận không thể đánh lên trên người Chu Thanh Nhực nịnh nọt nàng, ai cũng biết Hoàng thượng không thích cùng nữ nhân, phục vụ bên cạnh đều là nô bộc, sau khi vào cung không thể dùng nữa liền đổi thành thái giám, hôm nay không nói có thể mang một nữ nhân đi vào, còn phong phi vị cho nàng, càng làm cho người ta không tin nổi chính là vị này còn từng là một tần phi của Nhân Tông đế, có thể thấy được vị Huyền phi này rất đặc biệt!

Vương Thịnh phải tranh đấu một trận mới được Vũ Đức Tân để chọn trúng, vào lúc này cần phải tỏ vẻ trung thành, hiển lộ bản lĩnh, dĩ nhiên hết sức ân cần lấy lòng.

Chu Thanh Nhực vốn tưởng rằng sau khi vào ở chính là được ăn mặc lụa là, cật hương bát lạt (ăn ngon uống cay), sau đó sẽ nghỉ làm thế nào khiến Hoàng đế vui vẻ, kết quả ai biết vừa dọn vào chuyện thứ nhất chính là sửa sang lại phòng, cũng không phải nàng có lòng rồi rảnh này chủ yếu là gian phòng kia thật quá kỳ quặc đi, đã vào hạ rồi, nhưng màn trướng vẫn còn là gấm vóc nặng nề, chân còn dày hơn chân gấm, về phần y phục mùa hạ của nàng và Hoàng đế vốn không có làm! Bởi vì không ai quản chuyện này! Về phần thiện phòng lại càng loạn hơn, hôm nay nếu nấu không phải mận, thì ngày mai sẽ nhạt, Chu Thanh Nhực nghĩ đến yến tiệc bên ngoài điện, những quan viên kia ăn những thức ăn không ngon miệng này không biết có tâm tình gì, cũng thay bọn họ vuốt mồ hôi.

Chuyện như vậy xem thì đơn giản, nhưng chân chính muốn bắt đầu làm cũng ngàn ngàn vạn ngữ, cũng may Chu Thanh Nhực đã từng giúp đỡ Đức phi quản lý qua chuyện trong cung, lại còn được Vương Thịnh tương trợ, chỉ mấy ngày đã tìm được đầu mối giải quyết, chuyện khác không dám đảm bảo,

tóm lại xiêm y Hoàng thượng, xiêm y của nàng, vấn đề ăn cơm, dụng cụ tắm rửa, phân phối cung nữ và thái giám, những chuyện cần giải quyết cấp bách trái lại đều đã giải quyết xong.

Thật ra thì ngoài Vương Thịnh còn có mấy cung nữ ma ma đều rất đặc lực, nhưng vấn đề chính là không có ai làm chủ, Hoàng đế cả ngày bận rộn chính vụ nào có rỗi rảnh quản chuyện không liên quan như này? Về phần đám người Lục Bội Ninh thì lại càng không nhúng tay vào, cho nên mới kéo dài tới lúc Chu Thanh Nhượng đi vào mới có thay đổi.

Sau ba ngày lên ngôi, sau đó là ban thưởng, Hoàng đế bận rộn giống như con quay, chớ có thể thở một hơi cũng đã là nửa tháng sau.

Ngày hôm nay, Hoàng đế thật khó khăn mới trở về ăn cơm, kết quả vừa vào trong phòng liền phát hiện có sự khác biệt, màn đồi thành sa mỏng màu xanh thiên thanh (xanh da trời), giường được chiếu phủ lên, bình hoa màu trắng đang được cắm hoa hồng màu trắng màu đỏ, bên cửa sổ có một cái án bàn lớn, bên trên bày bút viết nghiên mực, dùng bình phong làm bằng gỗ từ đàn khảm mười hai mỹ nhân bằng Ngọc Thạch ngăn cách, sạch sẽ sáng sủa, mọi thứ đều trật tự ngăn nắp.

Tim Hoàng đế đột nhiên run lên, có một loại xúc cảm ấm áp kỳ quái trào dâng..., bỗng lúc này hắn nghe một tiếng cười thanh thúy vang lên, Chu Thanh Nhượng mặc cái áo nhỏ màu xanh lá cây, phía dưới mặc váy hoa mẫu đơn thêu hoa sen đi tới hành lễ với Hoàng đế.

Hai người đã nửa tháng không gặp mặt nhau rồi, Hoàng đế nhìn Chu Thanh Nhượng cũng cảm thấy nàng không giống trước, nụ cười sáng ngời, động tác thanh tao lịch sự, nhắc chân giơ tay đều hết sức tự nhiên, đặc biệt là đôi mắt sáng trong tựa vì sao, lúc nhìn người luôn mang theo ý cười, làm tâm tình y cũng không tự chủ mà thích thú.

Lúc này Chu Thanh Nhượng cũng đang nhìn Hoàng đế, cảm thấy ngài có chút tiêu tụy, có điều tinh thần rất tốt, mắt sáng ngời có hồn, dáng người cao lớn như tùng, trên mặt mang theo sắc mặt vui vẻ, hiển nhiên mọi chuyện thật rất thuận lợi, nàng phân phó người đến châm trà cho Hoàng thượng, lại bảo ngự thiện phòng đi chuẩn bị cơm tối.

Rất nhanh Ngự thiện phòng đã đưa thức ăn tới, lúc ăn cơm không được nói chuyện, Chu Thanh Nhượng lại một mực phục vụ Hoàng thượng ăn cơm, thời gian ngược lại trôi qua rất nhanh, nhưng khi cơm nước xong hai người lại có chút lúng túng, phải nói gì đây?

Chu Thanh Nhượng phát hiện Vũ Đức đế luôn cách xa nàng, bất kể là lúc ăn cơm, hay lúc nói chuyện, dù có lần vô tình chạm phải ngón tay nàng cũng sẽ nhanh chóng buông ra..., cái bệnh không muốn chạm nữ nhân này hình như thật không nhẹ nha?

Dĩ nhiên Chu Thanh Nhượng lúc này còn chưa biết chuyện vị Vũ Đức này còn có chứng bệnh lưỡng cuồng, sau đó khi nàng biết được, thật hận không thể đem Lục Bội Ninh làm thịt rồi.

Hậu cung không được can chính (can dự triều chính), nếu không phải như thế Chu Thanh Nhượng thiếu chút đã hỏi Hoàng đế..., vị Nội các thủ phụ kia cơ hồ mang theo một nửa quan văn bãi công đến thể nào lại có thể khuất phục Hoàng đế, nhưng tất nhiên lời này nàng không thích hợp hỏi đến.

Không thể hỏi chính sự, vậy có thể nói một chút chuyện thời tiết cùng việc xiêm y, ăn cơm không? Kết quả Hoàng đế đối với những chuyện này tuyệt nhiên không quan tâm, hỏi một câu đáp một câu, tất nhiên bị hỏi đến phiền nên tóm lại một câu, đó chính là nàng tự xem mà làm, hết sức lạnh lẽo.

Lúc Chu Thanh Nhượng đang vắt óc suy nghĩ đến vò nát cả da đầu nên chuyển sang đề tài gì nói tiếp thì Hoàng đế đứng dậy đi thư phòng, điều này làm cho Chu Thanh Nhượng rốt cuộc cũng thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Kết quả chờ mòn chờ mỏi, Hoàng đế cũng không có dấu hiệu trở về, Chu Thanh Nhượng mang y phục ngày mai Hoàng đế sẽ mặc, một lúc lại muốn ăn khuya, những chuyện này đã ai bài xong lúc này mới đi tắm rửa, rửa mặt liền lên giường ngủ.

Không biết vì sao Chu Thanh Nhượng lại cảm giác có chuyện gì đó không đúng, nhưng đáng chết là nàng lại quên mất..., ngủ thẳng đến nửa đêm đột nhiên nàng tỉnh dậy, lúc này mới nhớ tới, dù là da mặt dày sống bám ở Ngự Bảo điện, nhưng phòng ngủ của nàng không ở nơi này nha! Nơi này chính là tẩm cung của Hoàng đế mới đúng!

Có điều Chu Thanh Nhượng nhận thức hơi trễ, bởi vì ngay lúc này bên cạnh nàng có một nam nhân đang nằm, mà nam nhân này đang làm chuyện như một thiếu niên vừa mới vào thời kỳ trưởng thành hay làm, chính là len lén cầm tay Chu Thanh Nhượng..., sau đó giống như chạm phải điện mà buông ra, rồi sau đó lại sờ lên, rồi buông ra.

Chu Thanh Nhượng thật không biết mình có nên giả bộ ngủ tiếp hay không..., vị Vũ Đức Tân đế này cũng quá đáng yêu đó chứ?

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Sùng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Vũ Đức đế cảm thấy loại cảm giác này rất mới lạ, bao nhiêu năm qua y sống một mình đã quen, còn tưởng cứ thế mà sống cả đời, kết quả không ngờ có một ngày có nữ nhân nằm trên giường mình.

Y còn nhớ rõ nhiều năm trước khi mình vừa tỉnh lại đầu như muốn nứt ra, lại nghe tiếng hét đầy kinh hoàng của Lệ phi phụ hoàng, thấy một nhóm người đi theo Tiên đế tiến vào..., đến bây giờ thậm chí y vẫn không quên được ánh mắt phụ hoàng lúc ấy, bi thương khổ sở, còn có sự tức giận không nói nên lời đều tụ chung một chỗ cuối cùng biến thành một bạt tai, đánh y mất nỏ đom đóm.

Phụ hoàng kỳ vọng y rất nhiều, y cũng là nhi tử phụ hoàng thương yêu nhất, từ nhỏ ngay cả đầu ngón tay cũng không động đến y, chỉ là lần này bàn tay lại dùng hết toàn lực, y cũng nhanh chóng cảm thấy miệng mình đầy máu tanh.

Sáng sớm hôm ấy khí trời rất tốt, tốt đến nỗi có thể nhìn thấy nét mặt của tất cả mọi người, người ấy nuôi dưỡng y từ nhỏ đến lớn, một di mẫu (di ruột) giống như mẫu thân thân sinh, còn có nhị hoàng tử y xem như đệ đệ ruột thịt, về mặt ấy chính là bi thống (bi thương thống khổ), nhưng mà y lại nhớ ngày hôm qua mình uống rượu di mẫu tự tay mời, sau đó nhị hoàng tử tự mình mang y theo hân vào gian phòng này nghỉ ngơi, bọn họ là vô tội?

Trong đầu y hiện lên lời nói của Lục Bội Ninh, di mẫu vốn chẳng hề tốt bụng, sao người lại hồ đồ như thế? Chẳng lẽ người không nghe thấy hai mẹ con bọn họ ở trước mặt Bệ hạ nói người không thể dung thứ sao? Lúc đó y cũng lo lắng mơ hồ, nhưng vẫn còn hung hăng khiển trách Lục Bội Ninh. Ai biết cuối cùng lại có kết quả như thế, y không hiểu, thật không hiểu, đây chẳng phải là người thân của y sao? Tại sao lại như vậy?

Khi một người từ nhỏ người đã tin tưởng khi biết đó chỉ là giả tạo sẽ như thế nào? Lúc đó, y chỉ cảm thấy cả trời đất đều sụp đổ, đầu óc như muốn nứt ra, khó thở, nôn mửa không ngừng, nhìn ngọc thể Lệ phi trấn trụ bên cạnh, nhưng lại cảm thấy như đồ vật bản thủ nhất thế gian này.

Cũng từ khi đó y nhìn thấy nữ nhân đã cảm thấy ghê tởm.

Nhưng lại không kỳ thị Chu Thanh Nhục.

Y cũng không biết vì sao đối Chu Thanh Nhục lại không chút phản cảm nào? Có lẽ y nghĩ đến cái người chưa từng gặp qua mình nhưng vẫn mở miệng nói mình tốt đi? Cũng có lẽ là khi y cô độc tịch mịch nhất nàng lại đột nhiên xông tới, cho y cảm giác của số mệnh? Cũng có lẽ nàng ấy có đôi mắt sáng tựa ánh sao làm cho y không thể nào quên... Tóm lại khi y nghe Lục Bội Ninh nói Chu Thanh Nhục hãm mộ y, trong lòng y cũng có chút hài lòng, lại rất vui vẻ, sau đó lại rục rịch ngóc đầu dậy, nàng thích y, nàng cần được che chở, mà trùng hợp mình lại không ghét nàng thì sao không thử một chút?

Ánh mắt Vũ Đức Hoàng để lại trở về trên người Chu Thanh Nhục, lại nói, có thể cùng một nữ nhân nằm cùng một chỗ đối với y mà nói cũng là cảm giác mới lạ, đã bao nhiêu năm, y cũng đã quên một nữ nhân và một nam nhân sẽ có cảm giác như thế nào.

Có chút kích động, lại có chút nôn nao muốn thử, trong lòng còn bao gồm cả sự ngượng ngùng tự mình cũng không biết rõ.

Vũ Đức Hoàng để lại không nhìn được đưa tay nắm lấy tay Chu Thanh Nhục, bàn tay mềm mại không xương kia đặt vào lòng bàn tay y cảm giác mềm mại nồn nà ấy làm người ta yêu thích không buông tay.

Thì ra tay của nữ nhân là có cảm giác thế này? Hoàng đế không nhìn được nghĩ... Êm ái như vậy, trong đêm tối Hoàng đế cũng không phát giác ra mình, y thế mà lộ ra vẻ mặt thẹn thùng như thiếu niên mới biết yêu.

Cứ như vậy, tối hôm ấy Hoàng đế cứ lặp đi lặp lại cầm tay, rồi buông ra, đến cuối cùng ngay cả Chu Thanh Nhục muốn giả bộ ngủ cũng không nhìn được phải giả vờ tỉnh lại, Hoàng đế vì thế mới ôm tay nàng ngủ thiếp đi.

Sáng ngày hôm sau khi tỉnh lại Chu Thanh Nhục liền nhìn thấy Hoàng đế vẫn còn đang ngủ say, tia nắng ban mai ôn nhu hạ trên mặt y giống như đang mạ một lớp vàng mỏng vậy, mờ ảo giống như bức họa, nàng vẫn biết y có đáng đáp tốt, thế nhưng nhìn gần với khoảng cách thế này lại là lần đầu.

Trán đầy đặn tròn bóng, sống mũi cao thẳng, đôi môi nở nang (chắc đôi môi dày gợi cảm giống phụ nữ), còn có đôi mắt sáng trong tựa trăng sao (hoacodat: cho hỏi, lúc đang ngủ mà thấy mắt sáng được hả??? Hi hi... raw ghi vậy à), Chu Thanh Nhục lại nhớ đến lúc hai người uống rượu ở trong căn phòng loạn thất bát tao, khi y nở nụ cười kia, giống như ánh mặt trời xua tan mây, chói lóa làm người ta không thể dời tầm mắt.

Mà bây giờ y ở trước mặt mình, gần như vậy..., ngay cả hô hấp cũng quấn nhau, Chu Thanh Nhục nhớ đến ngày hôm qua Hoàng đế cứ nắm tay mình lặp đi lặp lại, cẩn thận chăm chút như vậy lòng tràn đầy thương tiếc như vậy, lòng của nàng bắt đầu không chịu khống chế bắt đầu nhảy bịch bịch.

Ngay vào lúc này, bên ngoài truyền vào tiếng người hầu thông báo, “Bệ hạ, phải tỉnh dậy rồi.”

Chu Thanh Nhục giật mình, theo bản năng liền nhắm hai mắt lại giả bộ ngủ, đặt tay mình vào lòng bàn tay Hoàng đế, sau đó, nàng cũng cảm thấy Hoàng đế tỉnh lại, hình như y cũng rất yêu thích bàn tay nàng, thận trọng vuốt ve nửa ngày, làm tim Chu Thanh Nhục cứ nhảy bình bịch bình bịch, chỉ cảm thấy hô hấp Hoàng đế nóng rực đang ở trước mắt nàng..., lúc Chu Thanh Nhục sắp không nhìn được nữa Hoàng đế mới thận trọng buông tay nàng ra, sau đó rón rén xuống giường, nàng còn nghe thấy Hoàng đế nhỏ giọng phân phó Vương Thỉnh, “Đừng đánh thức Huyền phi nương nương.”

Một lúc lâu sau, tiếng bước chân, tiếng động mặc quần áo sột sột soạt soạt đã biến mất ở gian phòng khác, Chu Thanh Nhục mới mở mắt ra, phải biết giả bộ ngủ là một chuyện rất khổ sở.

Ánh mặt trời ấm áp, Chu Thanh Nhục nằm trên giường lại nhớ tới động tác vừa rồi của Hoàng đế, không nhìn được hé ra nụ cười ngọt ngào.

Đến chiều Chu Thanh Nhục nhận được hai giỏ dưa hấu, thái giám đưa dưa hấu tới eo cũng sắp chạm đất đến nơi rồi, mang theo nụ cười mười phần nịnh nọt nói, “Đây là dưa hấu Long Lân, là sản phẩm mới ở trong lều lớn mới nuôi trồng ra, so với các loại dưa hấu khác chín sớm hơn hai tháng, năm nay được ít, tổng cộng chỉ được hai giỏ, Bệ hạ bảo nô tài đưa toàn bộ đến cho nương nương.” Loại dưa hấu này đáng vẻ giống như Long Lân nên được gọi là Long Lân dưa.

Chu Thanh Nhượng dĩ nhiên biết loại dưa hấu này, sau khi nàng xuyên qua mới phát hiện cổ đại đã sử dụng công nghệ trồng rau bằng lều lớn rồi (hiểu theo kiểu nhà kính đi nha), chính là vào mùa đông cũng có thể trồng được chút dưa leo và rau xanh, chỉ là số lượng khá ít.

Lúc ấy nàng mới vào cung, Đức phi được non nửa trái dưa hấu nhưng cũng từng phân cho nàng ném thử một ít, kết quả chỉ trong chớp mắt nàng đã có thể độc hưởng rồi, thật khiến người ta không thể tưởng tượng nổi.

Chu Thanh Nhượng vui mừng nhận lấy, lại bảo người thường cho vị thái giám này, quay đầu lại có chút rầu rĩ, cảm thấy đây là gánh nặng ngọt ngào, mặc dù Hoàng đế coi trọng nàng làm nàng hết sức vui mừng, nhưng cũng không biết phải giải quyết những thứ dưa hấu này thế nào, một mình nàng thật ăn không hết.

Nếu như theo ý nàng, xem như hôm nay nàng được Hoàng đế coi trọng, khác với ngày xưa, nhưng cũng không quên được lúc trước Đức phi đã từng giúp đỡ nàng, lúc ấy Hoàng hậu mỗi ngày đều gây khó khăn cho nàng, nếu không phải Đức phi ra mặt khuyên giải, nàng bây giờ không biết sẽ như thế nào..., nàng nghĩ muốn đưa một ít cho Đức phi, này không phải là đưa cho thức ăn, cũng là đang tỏ thái độ, để người ta biết Đức phi ở trong cung có người chiếu cố, như vậy Đức phi cũng có thể trôi qua khá hơn chút, nhưng nàng không biết thái độ Hoàng đế đối với những người này thế nào.

Trước khi Vũ Đức Hoàng đế đăng cơ lên ngôi cũng có rất nhiều người nói Hoàng đế kiểu thâm phóng đăng chọc tức Tiên đế, là một người bất tôn bất hiếu, nhưng hôm nay hướng gió lại khác đi, không biết là ai khởi xướng, đều nói là Thái Hoàng thái hậu và Nhân Tông Hoàng đế hãm hại Thái tử, bức tử Tiên đế, còn nói Nhân Tông Hoàng đế mới là người bất tôn bất hiếu.

Chu Thanh Nhượng tự nhiên không biết ngọn nguồn chuyện này, nhưng nàng cảm thấy Tần đế hẳn là người bị hãm hại, bởi vì một vị hoàng tử chịu qua đường dục cực tốt (người được xác định sẽ thừa kế ngôi vua), Tần đế lúc đoạt lại ngôi vị hoàng đế như là lẽ đương nhiên, đúng lý hợp tình, giống như chỉ là lấy lại thứ gì đó thuộc về mình, một chút thẹn thùng cũng không có, phải biết rằng y là người khởi binh mưu phản đấy!

Về phản phản ứng Nhân Tông Hoàng đế thì càng có ý tứ, Thái hậu và Hoàng hậu Trương thị cũng không ít lần mắng Vũ Đức Hoàng đế, nhưng duy chỉ có Nhân Tông Hoàng đế lại một câu oán hận cũng không có... Giống như là đang giấu diếm đang áy náy vậy.

Nếu quả thật như lời nói trước, nguyên Thái tử gian thâm sủng phi Tiên đế, làm tức chết Tiên đế, vì sao Nhân Tông Hoàng đế lại bình tĩnh như vậy? Nói thế nào đó cũng là cái chết của phụ thân mình, nghe nói lúc Tiên đế còn tại vị cũng rất sủng ái y..., dù thế nào y cũng phải chỉ vào Tần đế mắng một trận chứ, hỏi hấn (Vũ Đức đế) vì sao lại cô phụ lòng Tiên đế..., kết quả một câu cũng không có, thậm chí Nhân Tông đế còn lộ ra thần thái hết sức nặng nề.

Cuối cùng Chu Thanh Nhượng quyết định hay là hỏi ý kiến của Hoàng đế, nếu là chọc giận Hoàng đế, nàng cũng không có quả ngon để ăn, ý tưởng muốn giúp đỡ người tự nhiên là tốt, nhưng cũng phải xem phân lượng của mình ở đâu có đúng không? Hay là giúp người không xong còn tự biến mình vào trong vũng lầy?

Chu Thanh Nhượng để cho người cầm hai quả dưa mang ra ngoài thưởng những người bên trong Ngự Bảo điện, làm cho tất cả mọi người rất vui vẻ hân hoan, Vương Thịnh lại càng nịnh nọt vuốt mông ngựa, y là người ăn nói khéo léo ngược lại chọc cho Chu Thanh Nhượng cười rất nhiều, Chu Thanh Nhượng đối với y cũng không nói là ghét, nhưng cũng không hề thích, phải nói y là một người vô cùng nịnh nọt đi, đây là đạo lý sinh tồn của y mình có lý do gì phản bác đây?

Lòng Chu Thanh Nhượng không thể phủ nhận mình là thích người chính trực ngay thẳng hơn, chỉ tiếc người như thế trong đám thái giám này còn khó tìm hơn cả trân châu quý hiếm.

Nếu nhận quà tặng của Hoàng đế, Chu Thanh Nhượng cũng bắt đầu suy nghĩ xem phải tỏ ý cảm ơn Hoàng đế thế nào, nghĩ tới nghĩ lui nàng chỉ có thể động thủ đánh đàn thôi, cho nên liền chuẩn bị hiến một bài cho Hoàng đế, có điều sau khi nàng vào cung bởi vì Hoàng hậu đối với tài đánh đàn của nàng có chút kiêng kỵ, đừng nói là luyện đàn ngay cả chạm vào cây đàn cũng không chạm đến.

Cứ như vậy Chu Thanh Nhượng trong một buổi chiều ăn hết hai quả dưa hấu, cũng luyện đàn cả một buổi chiều, đến buổi tối nàng mới cảm thấy cảm kỹ của mình có thể đi gặp người, không đến nỗi bêu xấu trước mặt Hoàng đế, tiểu thái giám bên cạnh Hoàng đế đã chạy tới trước thông báo Hoàng đế mới khác nửa sẽ đến đây.

Chu Thanh Nhượng vừa định bảo người truyền lệnh thì nghe được giọng nói gọi “Nương nương...”

“Linh Ngọc? Sao em trở về nhanh như vậy?” Chu Thanh Nhượng đồng ý yêu cầu của Lục Bội Ninh qua ngày hôm sau ca ca của Linh Ngọc đã được thả ra, cực kỳ nhanh chóng..., nhanh chóng đến nỗi giống như chẳng có chút khó khăn nào, làm cho Chu Thanh Nhượng hoài nghi có phải Lục Bội Ninh nói quá lên không?

Có điều sau đó nàng lại nghĩ, Hoàng đế vừa mới đăng cơ, hậu cung trống không những nữ nhân mong muốn phát lên thành phượng hoàng sao có thể ít? Cần gì phải gài bẫy nàng? Nghĩ như thế cũng cảm thấy bình thường.

Thương thế ca ca Linh Ngọc rất nặng, cần phải hảo hảo điều dưỡng một thời gian, Chu Thanh Nhượng liền cầu xin một ân điển để Linh Ngọc xuất cung chăm sóc y, còn nói Linh Ngọc không cần phải vội, muốn lúc nào trở về cũng được, kết quả lúc này mới hơn nửa tháng Linh Ngọc đã trở lại.

Linh Ngọc thấy Chu Thanh Nhượng liền quỳ xuống, đôi mắt ngấn đỏ nói, “Nương nương, lúc Linh Ngọc không có ở đây ngài trải qua tốt không?” Ngay sau đó liếc nhìn về mặt Chu Thanh Nhượng, thấy da nàng trắng muốt, đôi mắt sáng ngời, chắc Tần đế đối nàng rất tốt, thật vui mừng thay nàng, nói, “Thương thế ca ca không có gì đáng ngại nữa, chỉ cần tĩnh dưỡng mà thôi, nên nô tỳ vội vã quay về.”

Hai chủ tớ đã lâu không gặp tự nhiên có rất nhiều lời muốn nói, có điều chốc lát nữa Hoàng thượng đã đến, có rất nhiều chuyện cần chuẩn bị, Linh Ngọc

cũng không nhiều lời, sau khi đổi y phục liền giúp Thanh Nhượng chạy việc, an bài công việc thật làm Chu Thanh Nhượng tiết kiệm không ít công sức.

Chốc lát sau, quả nhiên thấy Hoàng đế nhân nhả chậm rãi đi vào, Chu Thanh Nhượng nhìn thấy Hoàng đế mỉm cười tủm tỉm nói: “Dưa Long Lân quả nhiên danh bất hư truyền, ăn rất ngọt, một lát Bệ hạ dùng cơm xong cùng ném thử một ít đi.”

Hoàng đế có vẻ hơi không được tự nhiên, nhẹ nhàng ho khan một tiếng nói: “Trẫm không thích ăn lắm, nếu nàng thích thì cứ để mình ăn là được.”

Chu Thanh Nhượng hé miệng cười, đôi mắt sáng ngời, ánh mắt ôn hòa, dáng vẻ kia làm tim Hoàng đế chột run lên, không dám nhìn thẳng, y nghe Chu Thanh Nhượng nói: “Một mình thiếp làm sao ăn hết, Bệ hạ cũng nể mặt ăn chung đi.” Giọng nói ôn nhu mềm mại giống như luồng gió mát thổi tới trong ngày hè oi bức làm cho người ta thấy như cây gặp gió xuân. (mộc xuân phong)

Chờ ăn xong bữa tối, Chu Thanh Nhượng cũng bảo người dọn bàn ghế đặt dưới cây ngô đồng, lại bảo người mang dưa hấu đã bỏ xong đặt vào đĩa, ngoài ra còn có các loại bánh trái trà quả khác nữa.

Hai người cùng ngồi ăn dưa, lần này Chu Thanh Nhượng đã thông minh hơn, không hỏi chuyện tình Hoàng đế lại mở đầu bằng chuyện tình của mình, nói đã làm mấy xiêm áo mới, có màu sắc gì, vải vóc dùng là loại gì, sau đó lại tiếc hận vì không có loại trang sức tương xứng, sau đó ranh mãnh nhìn Hoàng đế, làm cho Hoàng đế đang có chút ngượng ngùng cũng không kềm được cười nói, “Chẳng phải là muốn ban thưởng sao? Ngày mai bảo Vương Thính cùng nàng đến khổ phòng chọn đi.”

Người hầu ở một bên nghĩ thầm, Bệ hạ trước mặt triều thần thủ đoạn lời đĩnh, tao nhả lại thập phần khắc nghiệt, thế nào ở trước mặt Huyền phi lại cứ như mộc xuân phong?

Cũng không trách phải chiếm đoạt từ bên cạnh Thái Thượng Hoàng Nhân Tông đế, quả nhiên là đầu quả tim.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Sùng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Chu Thanh Nhượng thấy Hoàng đế cuối cùng cũng nở nụ cười trong lòng rất vui mừng đứng dậy nói, “Tạ Bệ hạ.” Tự mình đi tới kính trà Hoàng Thượng, lại nói, “Khi còn bé thiếp đi theo sư phụ học đàn mấy năm, muốn đàn cho Bệ hạ nghe một khúc, mong Bệ hạ chỉ điểm một chút, thuận tiện tạ Bệ hạ ân điển.”

Hoàng đế tất nhiên đồng ý, Chu Thanh Nhượng đổi cả người thành một thân lụa mỏng xanh nhạt khoác ngoài bằng áo tay rộng, chải tóc trụy mã tán, cài trâm Nam châu, lúc này bước đi nhẹ nhàng mang theo mấy phần phiêu dật thoát tục, dưới ánh trăng nhàn nhạt bóng bệnh hư ảo đẹp giống như tiên trên trời vậy.

Chu Thanh Nhượng thấy ánh mắt Hoàng đế chột lóe khi nhìn mình, hiển nhiên kinh ngạc vì thấy nàng ăn mặc trịnh trọng như vậy, lại rất đáng yêu, trong lòng thế nhưng lại trào ra mấy phần tâm tình ngọt ngào, hường Hoàng đế phúc lễ sau đó an vị sau chiếc đàn bắt đầu đánh.

Đức Vũ Hoàng đế từ nhỏ đã được Tiên đế dưỡng thành hoàng trữ (người được chỉ định sẽ thừa kế ngai vàng), văn thao vũ lược, cảm kỳ thư họa đều tìm người tỉ mỉ dạy qua, tất nhiên cũng hiểu cầm, lúc bắt đầu cũng chỉ cho là Chu Thanh Nhượng làm y vui vẻ, kết quả khi bắt đầu nghe rồi thì không thể nào dừng lại được, quả thật nàng đàn vô cùng tốt, tiếng đàn thanh nhã cứ réo rắt bên tai, thỉnh thoảng như tiếng nước chảy róc rách yên bình tự nhiên, thỉnh thoảng lại như cuồng phong cuộn cuộn mạnh mẽ, lên xuống... Một khúc Ngự Chu Xương Văn nàng đàn hoàn toàn đầy đủ.

“Đàn rất tốt.” Hoàng đế không keo kiệt khen ngợi.

Chu Thanh Nhượng thấy Hoàng đế thích thú tiếp tục đánh ra vài khúc khác, sau đó gảy một bài Hoa rơi, đây là khúc nhạc sửa đổi từ một bài hát, thật ra thì nó cũng không hợp với đàn tranh cổ, cho nên gảy khó tránh khỏi có phần ngượng ngạo không lưu loát, nhưng lại tạo nên sự mới lạ, Chu Thanh Nhượng vừa gảy đàn vừa hát, nàng hát không hay lắm, nhưng cũng may bài hát này khá nhẹ nhàng, nàng hát tràn đầy tình cảm... tiếng hát dịu dàng vang vọng trong sân, ánh trăng bạc chiếu sáng làm nổi bật sự yên tĩnh cùng bình thản.

Hoàng đế thấy Chu Thanh Nhượng hát còn hay hơn ca cơ, nói ra gảy còn hay hơn cả cầm thú, nhưng khi nhìn gương mặt dịu dàng hòa nhã của nàng, ánh trăng rơi trên người nàng làm cho người ta có cảm giác an tâm yên ổn, lòng đang nhộn nhạo ngượng ngùng cũng dần dần bình ổn lại, đáy mắt cũng dần lộ ra mấy phần dịu dàng.

Cung nữ thái giám đang ở bên cạnh phục vụ cũng không dám thở mạnh, rón rén lui xuống.

Lúc tối đi ngủ Chu Thanh Nhượng nhỏ giọng hỏi Hoàng đế, “Bệ hạ, thiếp và Đức phi nương nương của Thái Thượng Hoàng quan hệ rất tốt, một mình thiếp lại ăn không hết những quả dưa này, muốn đưa một ít đi qua.”

Lúc này Hoàng đế đang cùng Chu Thanh Nhượng nằm cùng một chỗ, gần đến mức chỉ cần quay đầu lại là có thể chạm phải mặt nàng, mùi hương trên người Chu Thanh Nhượng như có như không trôi dạt đến mũi y, đầu óc hỗn loạn quay cuồng, vốn không có cách nào bình tĩnh nổi, nói qua loa, “Trẫm

thường tứ cho nàng chính là của nàng, nàng muốn đưa ai thì đưa người đó.”

Chu Thanh Nhượng nghe vậy rất vui mừng, nói, “Đa tạ Bệ hạ.” Sau đó nhìn thấy đáng về Hoàng đế rất là khản trương, thân thể cương cứng không nhúc nhích, nàng nhớ đến chuyện lúc tối Hoàng đế lên kút vuốt ve tay mình, thử đưa tay nắm tay Hoàng đế.

Tay Hoàng đế rất lớn, vuốt ve lên bàn tay có vết chai sần có chút cộm cộm, nhưng tay được bàn tay như vậy nắm chặt ắt hẳn có cảm giác rất an toàn đi? Chu Thanh Nhượng thấy Hoàng đế mặc dù thân thể càng căng thẳng hơn, nhưng cũng không có buông ra, lại càng đánh bạo xuyên năm ngón tay vào nhau.

Bên trong phòng thật yên tĩnh, không khí rất tĩnh lặng.... một lúc lâu sau, lúc Chu Thanh Nhượng cũng sắp ngủ lại chợt cảm thấy Hoàng đế nắm lại tay nàng, mặt nàng nhộn nhạo nở nụ cười ngọt ngào, sau đó rất nhanh cũng ngủ say sưa.

Nguyên Hoàng hậu, hôm nay là Thái Thượng Hoàng hậu Trương thị chưa từng nghĩ sẽ có một ngày nàng gặp qua quần bách như vậy, mặc xiêm áo cũ của năm ngoái, thức ăn đưa đến đều lạnh ngắt, ngay cả nàng muốn ăn dưa hấu Long Lân cũng bị thái giám Nội vụ phủ lấy cớ năm nay dưa hấu Long Lân quá ít, Tần đế phân phó đưa tới cho Huyền phi nương nương vừa mới được phong phi mà cự tuyệt, chính là đưa bao nhiêu bạc cũng không đồng ý.

Trương thị là tiểu thư Trương gia Kinh thành, gia tộc xuất ra hai vị Đế Sư (thầy dạy học cho Hoàng đế), ba vị Các lão, là đại danh môn thế gia danh tiếng của kinh thành, gia cảnh cực tốt, quan hệ giao hảo trải rộng khắp thiên hạ, nàng lại là tôn nữ dòng chính nhận được sủng ái từ nhỏ, lớn lên trong cẩm y ngọc thực, sau khi vào cung lại được Nhân Tông Hoàng đế yêu như đầu quả tim, nhận ngàn vạn sủng ái tại một thân, lúc nào chịu phải cảnh đối xử như vậy? Ngay cả muốn ăn dưa cũng không có!

“Vị Huyền phi ấy là ai?” Trương thị mặt không còn huyết sắc hỏi, ngón tay trắng bệch nhẹ nhàng run rẩy, kể từ khi Nhân Tông đế bị buộc thoái vị đến nay, nàng càng ngày càng gầy gò hơn, giống như đoá hoa bị héo khô.

Đức Vũ Tồn đế mặc dù không dung hình đối với đám người Thái Thượng Hoàng, nhưng bọn họ cũng không thể giống như lúc trước muốn đi nơi nào thì đi nơi đó, bị giam lỏng, chỉ có thể quanh quẩn ngây ngô ở trong cung Minh Hòa, cho nên tin tức không nhạy bén vốn không biết chuyện Chu Thanh Nhượng đã được phong làm Huyền phi.

Cung nữ Hạ Thanh nấp máy môi lại làm thế nào cung không thể nói nên lời, ai biết một Chu Chiêu Nghi hết sức tầm thường chỉ trong chớp mắt đã được Tần đế coi trọng, hiện nay các nàng lại chẳng thể với cao tới Huyền phi.

Trong lòng nàng không nhịn được thở dài ngẫm nghĩ, thật đúng là mười năm Hà Đông mười năm Hà Tây, thật là dù ai cũng không có cách nào đoán trước được...., Hoàng hậu nương nương không ưa nhất chính là vị Chu Chiêu Nghi này, ai bảo cầm kỳ của nàng ta lại tốt hơn Hoàng hậu kia chứ? Từ trước đến giờ Hoàng hậu nương nương đều muốn là người làm tốt nhất làm sao có thể chịu được? Vì thế Hoàng hậu nương nương cũng không ít lần ngáng chân, nếu không phải sau này Đức phi nương nương đứng ra khuyên giải, còn không biết vị Chu Chiêu Nghi này ngày trải qua như thế nào đâu.

Nhưng bây giờ cổ tình hôm nay nàng ta lại phát lên làm phượng hoàng rồi, mà đó chính là kẻ Hoàng hậu ghét nhất, nàng nên trả lời thế nào đây? Hoàng hậu nương nương từ nhất quốc chi mẫu cao cao tại thượng trở thành Thái Thượng Hoàng hậu không nói đi, còn phải chịu đựng người mà mình không thích nhất lại bò lên trên người mình ngồi sao? Đây chẳng phải là cầm đao móc tim Hoàng hậu à?

“Nô tỳ cũng không rõ lắm.” Cuối cùng Hạ Thanh vẫn quyết định giấu giếm, có điều nàng quên mất, Thái Thượng Hoàng hậu Trương thị là người tâm tư kín đáo, thấy nàng mở miệng khó khăn rất nhanh đã đoán ra, lạnh mặt nói, “Là Chu Chiêu Nghi có đúng không hả?”

Hạ Thanh hoảng sợ nói, “Nương nương thứ tội.”

Thái thượng Hoàng hậu Trương thị tức giận sắc mặt tái xanh, đánh một bạt tai qua, đánh Hạ Thanh đang quỳ trên mặt đất.

“Có phải nguoi cho là ta đã thất thế, nguoi nghĩ có thể muốn làm gì thì làm?” Trương thị khóc như hoa lê đầm mưa, bị uất ức giống như người bị đánh là mình vậy, “Ngay cả chuyện lớn như vậy cũng gạt ta.”

“Nương nương, nô tỳ sợ nương nương đau lòng.” Hạ Thanh vội vàng nói.

“Nguoi không nói thì ta không đau lòng sao?” Trương thị dường như rất suy yếu tựa hẳn vào ghế, nghẹn ngào nói không ra lời, Hạ Thanh vội vàng đến đỡ, “Nương nương xin bớt giận, đừng khóc, giữ gìn ngọc thể, ngày hôm qua Bệ hạ... Là Thái thượng Hoàng Bệ hạ còn bảo nô tỳ lấy nhân sâm trăm năm sắc cho nương nương uống đấy, nương nương như vậy chẳng lẽ muốn Thái Thượng Hoàng Bệ hạ khó xử sao?”

Thường ngày chỉ cần Hạ Thanh nhắc đến Nhân Tông Hoàng đế, Trương thị sẽ nở nụ cười, thế nhưng hôm nay, mặt nàng lại mang theo ý lạnh nói, “Trong mắt Bệ hạ nào còn có ta? Cả ngày đều che chở Thái hậu nương nương.”

“Nương nương...”

“Thái hậu nương nương đột nhiên phát bệnh, trong lòng tất nhiên không thoải mái, để Bệ hạ ở bên cạnh tần hiếu cũng là hợp tình hợp lý không đúng sao?” Hạ Thanh mặc dù kinh ngạc Trương thị dám nói lời đại bất kính thế này, nhưng trong mắt nàng Hoàng hậu là đoá hoa mềm mại, cần được che chở, vẫn dè dặt khuyên lơn, “Bệ hạ sau khi hầu hạ Thái hậu đi ngủ sẽ tới bồi nương nương.”

Thái Thượng Hoàng hậu Trương thị tự biết lời, cúi đầu không nói, một lúc lâu sau mới gật đầu một cái, chờ Hạ Thanh nhẹ nhàng dụ dỗ nàng ăn được

hai chén cơm mới hơi do dự hỏi, “Người cảm thấy Vũ Đức Hoàng đế như thế nào?”

Hạ Thanh có chút kinh ngạc, nàng thế nhưng nhớ trước kia Hoàng hậu nương nương chỉ cần nghe được cái tên của Tần đế đều lộ ra vẻ mặt tức giận, nói y là ác nghiệt, chọc Tiên đế tức chết còn dẫn binh tạo phản là một Thập Ác Bất Xá đồ (mười tội ác không thể tha thứ), thế nào lúc này lại bắt đầu thay đổi rồi?

“Bệ hạ tất nhiên là anh minh thần võ không ai bằng.” Lúc này đã không còn như lúc trước, hôm nay Tần đế lên ngôi, bọn họ sống một ngày sẽ phải nhìn sắc mặt của Hoàng đế để sống một ngày, tất nhiên không thể giống như lúc trước muốn nói gì thì nói, Hạ Thanh còn tưởng rằng mình nói xong nếu không bị khiển trách thì sẽ bị mất lạnh liếc qua, dù sao Đức Vũ Hoàng đế là người mưu phản đấy, kết quả Hạ Thanh không tưởng tượng được là... Trương thị thế nhưng không nói một lời, trong mắt có tia sáng kỳ dị lóe lên.

“Nương nương...” Hạ Thanh cảm giác Trương thị phản ứng có chút kỳ quái.

Đúng lúc này có một phụ nhân trẻ tuổi được cung nữ vây quanh đi đến, trên mặt mang theo nụ cười thanh tao lịch sự nói, “Nương nương, thì ra ngài ở chỗ này? Làm ta tìm cả nửa ngày.”

Người tới không phải ai khác chính là Đức phi, kể từ khi Tần đế lên ngôi trong hậu cung này mười mấy Tần phi cũng chỉ còn lại có Hoàng hậu và tứ phi thôi, rất khác so với thời phồn hoa trước kia, bây giờ chỉ cảm thấy điêu tàn, chỉ là vị Đức phi này cũng khác với người khác bất kể gặp phải tình cảnh gì cũng đều rất thông dong trấn định. Lúc ấy Thái thượng Hoàng chạy trốn cũng chỉ mang theo Thái hoàng Thái hậu và Hoàng hậu Trương thị, nàng một chút oán hận cũng không có, ngược lại còn ai bài các tần phi khác ẩn núp tránh quân phản loạn khi dễ, chính là ngay cả Liêu Bình khi nhìn thấy cũng có chút thần phục.

“Người đã đến rồi.” Hoàng hậu Trương thị vẻ mặt hơi lơ đãng.

Đức phi thật cũng không để ý, trước giờ Hoàng hậu đều cao cao tại thượng đã quen, hôm nay trở nên tưng quẫn tâm tình dĩ nhiên không tốt cũng là bình thường, cười bảo cung nữ đang đứng một bên đưa tới hai quả dưa hấu nói, “Bên này ta được mấy quả dưa hấu, biết đây là món nương nương thích ăn nhất, cái này đưa tới cho nương nương.”

Trên mặt Hoàng hậu Trương thị không che giấu nổi vẻ kinh ngạc, nói, “Người lấy được từ nơi nào vậy?”

Đức phi vẻ mặt ung dung nói, “Là Huyền phi nương nương đưa tới.” Vẻ mặt ung dung nhìn Hoàng hậu, giống như lời nàng nói ra chỉ là chuyện rất đời bình thường.

“Ai thêm ăn đồ của nàng ta! Cho ta cũng vứt bỏ!” Hoàng hậu Trương thị đột nhiên khóc lóc, hô khan cả giọng, giống như hoa lê đắm mưa, tàn tạ không chịu nổi, làm người ta nhìn thấy liền nổi lên lòng thương tiếc.

“Đây là sao vậy?” Thái Thượng Hoàng Nhân Tông đế vừa đi qua lại nghe thấy Hoàng hậu ở trong viện khóc lóc, Hạ Thanh ở một bên vội vàng nói chân tướng cho Hoàng thượng rõ.

Hoàng đế nhìn Đức phi không tỏ vẻ gì, trong lòng không vui, vị Đức phi này sao không biết làm người thế hả? Vị Chu Chiêu nghi đó từ trước tới giờ Hoàng hậu đều không thích, Đức phi như thế nào không biết còn đưa dưa hấu của nàng ta (Chu Thanh Nhục) cho Hoàng hậu? Không thấy Hoàng hậu nương nương thương tâm sao? Mắt lạnh quét qua Đức phi, đi tới trước mặt Trương thị dịu dàng dụ dỗ, “Thế nào? Đừng khóc, cẩn thận khóc sưng cả mắt, rất khó nhìn.”

Trương thị yêu thích Nhân Tông Hoàng đế dịu dàng như vậy, nghe nói thế cuối cùng cũng ngừng khóc, đỏ mắt nhìn Nhân Tông đế..., Thái Thượng Hoàng Nhân Tông đế thấy đôi mắt nàng hồng hồng rất đau lòng nói, “Thật là đáng thương, trẫm cho người vắt khăn lau mặt cho nàng.” Nói xong cũng ôm lấy Hoàng hậu Trương thị vào nội thất, chỉ để lại Đức phi một mình đứng cô độc nơi đó.

“Nương nương, người cũng có lòng tốt, tại sao nàng liến...” Cung nữ Tiểu Vân bên cạnh Trương thị (ta nghĩ Trần thị mới đúng) bất bình nói, lúc ấy Đức phi nương nương nhận được dưa, mình còn chưa ăn được miếng nào đã muốn đưa tới cho Hoàng hậu, nàng ta sao không biết điều?

Tiểu Vân càng nghĩ càng tức giận, trong lòng thầm nghĩ, bây giờ Hoàng đế đổi chủ, ả còn tưởng mình là Hoàng hậu kia sao?

“Đừng nói nữa.” Đức phi khom lưng nhặt dưa hấu lên, “Những trái này vẫn còn có thể ăn, mang về đi, bây giờ khác với trước kia, muốn ăn gì thì ăn.”

Tiểu Vân thấy vậy chảy nước mắt, thấy Đức phi như vậy lòng rất chua xót.

Thời tiết cũng dần nóng bức, Chu Thanh Nhục và Linh Ngọc ngồi dưới tàng cây hóng mát, Linh Ngọc nói đến chuyện Đức phi đưa dưa hấu, “Thời tiết nóng bức, gian phòng là quay bắc hướng nam, dù có mở cửa sổ ra cũng vẫn nóng bức, Đức phi nương nương vẫn là như thế, có vẻ rất ung dung tự tại, nhưng nô tỳ thấy nàng mặc xiêm áo choàng tơ lụa thịnh hành năm ngoái, gương mặt có chút tiêu tụy.”

Chu Thanh Nhục thấy Hoàng đế cũng không phản đối mình lui tới cùng hậu phi Nhân Tông đế, cũng để Linh Ngọc đưa một chút ít cho Đức phi, nghe lời này thật có chút cảm khái nói, “Về sau người thường tới nhìn xem, có thể giúp thì giúp đỡ một chút.”

Linh Ngọc gật đầu nói, “Nô tỳ biết, lúc đi ra nô tỳ bên cạnh Đức phi nương nương còn lôi kéo tay nô tỳ nói, hôm nay lần đầu tiên phòng bếp đưa cơm kịp thời như vậy, nói vẫn là nhờ phúc của nô tỳ.”

Chu Thanh Nhược và Linh Ngọc trò chuyện..., không khỏi không nhận được nghĩ, nếu ban đầu không đồng ý với Lục Bội Ninh, có phải bây giờ nàng còn thê thảm hơn cả Đức phi không? Nghĩ như vậy lại cảm thấy Đức Vũ Hoàng đế cũng hòa ái dễ gần đó nhỉ.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Sùng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Sau một tháng Vũ Đức Hoàng đế lên ngôi, Khả Hãn Mạo Đốn Hung Nô rút cuộc lưu luyến cũng phải chuẩn bị rời đi, theo như lời vị tướng Hung Nô nói, nếu còn không trở về ngay cả lão bà nhà mình sinh đứa nhỏ cũng không biết.

Chỉ là trước khi đi làm da mặt dày nhất định muốn gặp Chu Thanh Nhược một lần, nguyên văn lời nói của Khả Hãn Mạo Đốn là như vậy, “Nhớ năm đó, em vợ Tiểu Đóa của ta muốn gả cho đệ, nàng chính là đóa hoa tuyết liên của thảo nguyên chúng ta, đệ lại nhìn cũng không thèm nhìn nàng một cái, nàng tức giận phần uất gả cho cái kẻ Kha Khắc Mộc ngu ngốc kia, bây giờ Kha Khắc Mộc chết rồi, còn do ca ca tỷ nữ Huyền phi đệ giết chết, mặc dù cái bao cát này chết cũng không có gì, cùng lắm thì, ta lại tìm cho Tiểu Đóa một phu quân tốt khác, nhưng cha Kha Khắc Mộc hẳn cũng không phải người dễ đối phó, ta bị áp lực lớn như vậy dọn dẹp cục diện rồi rắc rối cho đệ thì đệ cũng phải để cho ta nhìn thấy cái vị chính chủ kia đi chứ?”

Mạo Đốn ở kinh thành ngày người mấy ngày rút cuộc cũng hiểu rõ nữ nhân đối với người Hán rất là kim quý (xem trọng), gia đình càng giàu có, càng không dễ cho nữ nhân ra cửa, y không nhận được ác ý phỏng đoán, có lẽ là sợ bị tranh giành? Đáng về mềm mại gió vừa thổi cũng có thể bị thổi bay như thế, chẳng phải là bị người đoạt đã bốc hơi luôn được sao?

Nói tới chỗ này lại sợ Vũ Đức Hoàng đế không đồng ý, da mặt dày nói, “Nhớ năm ấy đệ và ta ngủ cùng nhau, đệ còn đưa tay sờ ta, làm ta sợ thiếu chút nữa nghĩ là đệ thích nam nhân, đây mới là nguyên nhân không thích Tiểu Đóa đi, cho nên mấy năm nay trong lòng ta vẫn còn run sợ... Sau lại ta thấy Lục Bội Ninh đối với đệ cũng là hết sức tận tâm... Còn nghĩ có phải là hai người...”

Vũ Đức Hoàng đế dở khóc dở cười, cảm giác nếu để Mạo Đốn nói nữa còn không biết sẽ nói bậy nói bạ gì nữa đây, vội vàng cắt ngang, nói, “Đệ và huynh so với huynh đệ ruột còn thân thiết hơn, đều là người nhà, đệ nàng gặp huynh một chút cũng đúng.”

Mạo Đốn bị ba tiếng người trong nhà vuốt đuôi ngựa rất là vui vẻ, khoát tay nói, “Này gặp người cũng không phải là gặp suông, ta có lẽ ra mắt.”

Các tướng lĩnh ở một bên mặc kệ là Lục Bội Ninh hay là Đoan Mộc Nam đều không nhận được cười ha ha.

Cứ như vậy Chu Thanh Nhược được thông báo buổi tối sẽ cùng Mạo Đốn ăn cơm.

Đây là lần đầu tiên Chu Thanh Nhược nhìn thấy Hung Nô cường đạo (Khả Hãn) trong truyền thuyết, trong lòng khó tránh khỏi có chút khẩn trương nhỏ giọng hỏi Lục Bội Ninh phải chú ý những gì, nàng không có ý muốn hỏi trực tiếp Hoàng đế..., kết quả Lục Bội Ninh lại lộ ra vẻ mặt đồng cảm, còn nói nàng phải chịu đựng, bất kể Mạo Đốn nói gì cũng làm như không nghe thấy là được.

Chu Thanh Nhược lúc ấy, “....”

Đến buổi tối nàng mới biết ý tứ những lời này của Lục Bội Ninh, dung mạo Mạo Đốn rất anh tuấn, lưng hùm vai gấu, dung mạo tuấn mỹ, ánh mắt sắc bén như chim ưng, mặc trang phục dân tộc Hung Nô, hở nửa ngực, giữa đám người Hán lộ ra đáng vẻ đặc biệt cuồng dã, chỉ tiếc y vừa nói ra một câu đã làm Chu Thanh Nhược cảm thấy rất lúng túng.

“Đáng đáp người cũng không tốt bằng Tiểu Đóa..., cái miệng nhỏ như vậy, eo lại mỏng như thế, sinh đứa nhỏ thế nào? Tay chân còn lẻo khèo, có thể vắt sữa bò được sao?” Mặc dù nữ nhân quý tộc Hung Nô không phải làm việc, nhưng vẫn dùng những thứ này làm tiêu chuẩn.

Chu Thanh Nhược, “...”

Hoàng đế thấy Chu Thanh Nhược sắc mặt đỏ lên, quát, “Mạo Đốn, huynh làm nàng sợ.”

Mạo Đốn chính là muốn nhìn xem Hoàng đế sẽ nhận tới khi nào, kết quả chỉ mới mấy câu đã bắt đầu không nhận được, cười ha ha nói, “Thấy vậy mà thật dễ ý, không cho ta khi dễ chút nào.”

Lần này lại làm Hoàng đế lúng túng, vỗ vỗ án trác nói lảng sang chuyện khác, “Nói hay lắm còn lẽ gặp mặt đâu?”

Mạo Đốn đúng thật có chuẩn bị lễ gặp mặt, là một rương lớn, Chu Thanh Nhược mở ra xem..., những đồ trang sức này chẳng phải cướp từ trong hoàng cung ra sao? Rất nhiều đồ trang sức phía trên còn để rõ của Nội Vụ phủ, y quả thật quá vô liêm sỉ mà, quả nhiên lòng cừu mọc trên thân cừu.

Chu Thanh Nhược dĩ nhiên sẽ không ở lại chỉ lộ mặt là ra về, sau đó mới thật sự là bữa tiệc chia tay, tối hôm ấy rất khuya Hoàng đế mới trở về, lúc đi đường đáng vẻ cao ngất, đôi mắt còn sáng hơn cả ngày thường làm cho Chu Thanh Nhược cảm giác không thích hợp..., chờ người đi tới bên cạnh mới phát hiện quả thật là uống quá nhiều.

“Linh Ngọc, em đi lấy canh giải rượu đã chuẩn bị tốt bụng đến đây.”

Chu Thanh Nhựt lại hỏi Hoàng đế có muốn tắm rửa hay không, để bảo người chuẩn bị nước tắm, Hoàng đế rất là dịu ngoan, giống như một đứa bé ngoan ngoãn mặc Chu Thanh Nhựt sắp xếp, làm lòng Chu Thanh Nhựt rất thấp thỏm, thế nào cảm giác ánh mắt Hoàng đế nhìn nàng như thể làm người ta khó lòng có thể chống đỡ.

Dịu dàng, mềm mại giống như mặt hồ xanh biếc, làm người ta mơ tưởng muốn đắm chìm trong đó.

Chờ thu thập xong mạng người lên trên giường, Chu Thanh Nhựt thở ra một hơi nói, “Bệ hạ sớm đi nghỉ đi.” Sau đó để màn xuống muốn đi.

Đột nhiên Hoàng đế nắm lấy tay nàng nói, “Đi đâu?”

Trời ạ... Chu Thanh Nhựt cảm thấy gương mặt mình ửng đỏ hết cả rồi, giọng nói Hoàng đế rất là dịu dàng, giống như tiếng đàn êm ái mỹ diệu làm lay động lòng người.

Chu Thanh Nhựt cố gắng để mình ổn định tinh thần, ôn nhu giải thích, “Hôm nay thiếp có nguyệt sự rồi.” Người cổ đại cảm thấy nữ nhân lúc có kinh nguyệt sẽ không sạch sẽ, cho nên sẽ không ngủ cùng nhau, Chu Thanh Nhựt không biết Hoàng đế nghĩ thế nào, nhưng nếu y không nói, vậy dĩ nhiên nàng phải cẩn thận hơn chút rồi.

Bàn tay Hoàng đế cứng đờ nắm tay Chu Thanh Nhựt, nhưng vẫn cố chấp không buông, hình như còn nhỏ tiếng thì thầm gì đó, Chu Thanh Nhựt rất cẩn thận mới có thể nghe thấy, thì ra là y nói, “Thế nào cổ tình lại vào lúc này...”, nàng nghĩ đến ý trong những lời này của Hoàng đế bất chợt cũng đỏ mặt, cảm thấy Hoàng đế đang ám chỉ gì đó.

Nàng đã trở thành Tần phi của y, nhưng đến bây giờ hai người cũng không có viên phòng.

Trời ơi, rốt cuộc nàng đang suy nghĩ gì vậy!

Chu Thanh Nhựt cảm giác trên mặt mình đã đỏ như lòng đỏ trứng gà rồi, đang lúc nàng vừa ngượng ngùng vừa tức giận thì Hoàng đế lại không biết từ khi nào đã nhích lại gần, giữa hai người đã không còn khoảng cách nào nữa, “Sao mặt lại đỏ như vậy? Có phải bị bệnh rồi không?” Hoàng đế đưa tay áp lên mặt nàng, lòng bàn tay có chút lạnh nhưng khi chạm vào gương mặt đang nóng hổi của nàng lại rất là thoải mái.

“Có muốn gọi ngự y đến hay không?”

Ánh nến làm nổi bật gương mặt Hoàng đế, tinh khiết như ngọc, rất anh tuấn sáng chói, mà trong đôi mắt xinh đẹp kia còn cất chứa sự dịu dàng như nước, giọng nói từ tính mê hoặc lòng người..., đôi môi nở nang như là thạch hoa quả thượng hạng, làm người ta không nhịn được muốn cắn một cái, Chu Thanh Nhựt chỉ cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, cả người nóng lên, trong đầu hình như có vật gì đó không ức chế nổi mà bùng phát.

Bịch một tiếng, ly trà nhỏ trên bàn bị Chu Thanh Nhựt chạm phải rơi xuống mặt đất, mà nàng lại chẳng hề bận tâm... Nàng nhào vào trên người Hoàng đế, ôm mặt Hoàng đế lên hôn tới. (hoacodat: Trời ơi, sắc nữ. Cơ mà ta thích...:)))

Cẩn môi, nếm, hai người thử thăm dò, nhưng chỉ trong chớp lát đã tìm được phương thức thích hợp, nụ hôn thăm dò này làm hai người như không kìm hãm được nữa, đến khi Chu Thanh Nhựt cảm thấy sắp hít thở không thông nụ hôn này mới kết thúc... Hoàng đế lại xoay người đè lên, trở thành tư thế nữ dưới nam trên, Chu Thanh Nhựt nhìn thấy đôi mắt của y chứa đầy dục hỏa, phản chiếu gương mặt đầy thẹn thùng của nàng, đầy xinh đẹp động lòng người.

Hai người lại một lần nữa hôn nhau, cùng đắm chìm trong tư vị ấy.

Chu Thanh Nhựt ngủ trong gian phòng cách vách, buổi sáng khi thức dậy thì Hoàng đế đã thượng triều, Linh Ngọc vừa lau mặt cho nàng vừa nói, “Vốn nô tỳ muốn đánh thức nương nương, Bệ hạ lại nói ngày hôm qua nương nương phục vụ Bệ hạ cực khổ, để nương nương ngủ thêm một lát nữa cũng được.” Linh Ngọc nói tới chỗ này đôi mắt bỗng hiện lên có chút kiêu ngạo tự đắc, nói, “Nương nương, Bệ hạ đối nương nương thật tốt.”

Chu Thanh Nhựt nhớ đến ngày hôm qua cùng Hoàng đế hôn nhau không biết bao nhiêu lần, chỉ cảm thấy mặt đã đỏ tới mang tai, lại nghe Linh Ngọc nói, “Thật là quái lạ, môi của nương nương sao có chút sưng vậy? Bệ hạ cũng hơi sưng...” Sau khi nói tới đây Linh Ngọc đột nhiên không nói tiếp, nàng cũng không phải là tiểu nha đầu cái gì cũng không hiểu, nhất thời cũng đỏ mặt, đến khi Vương Thịnh đi vào hỏi muốn đặt điểm tâm ở đâu, mới làm hai người bớt được lúng túng.

Ăn xong điểm tâm, Chu Thanh Nhựt ngồi trong thư phòng luyện đàn, Linh Ngọc ở một bên nói không ngớt, “Nghe nói sáng sớm hôm nay binh lính Hung Nô sẽ rời đi, thật làm mọi người thở phào nhẹ nhõm, còn có người ở trước cửa thành đốt pháo ăn mừng.”

Chu Thanh Nhựt cũng hiểu tại sao dân chúng làm thế, binh lính Hung Nô này thật giống như bọn cường đạo vậy... đi là đúng.

Linh Ngọc là người rất cơ trí, nàng luôn có thể nghe được những chuyện bất quá linh tinh, đây cũng là biện pháp giết thời gian tốt nhất khi Chu Thanh Nhựt sống trong cung lúc trước, nàng nghe Linh Ngọc nói, “Vốn là Thái hoàng Thái hậu bị bệnh, bây giờ nghe nói là Thái thượng Hoàng hậu nương nương cũng bị bệnh, lần này Thái thượng Hoàng hai bên đều phải chăm nom, người đều gầy đi trông thấy, nhưng mà dùng được tốt mấy cũng không thấy Hoàng hậu nương nương tốt lên, thật có nhiều người nói Hoàng hậu nương nương là tâm bệnh.”

Chu Thanh Nhượng đối với những người này không hứng thú lắm, nói thẳng ra là mặc dù được đặt tên là Thái thượng Hoàng, nhưng trên thực tế cũng chỉ là tù phạm bị Vũ Đức Hoàng để giam lỏng mà thôi, tình cảnh túng quẫn khôn tả không cần nàng phải nói, còn không muốn nói lúc đầu Nhân Tông Hoàng đế đẩy nàng cho Vũ Đức Hoàng để vô tình thế nào, kết quả không tương tượng được là, Hoàng hậu của Nhân Tông Hoàng đế bệnh không khỏi, bệnh Thái Hoàng Thái hậu lại càng ngày càng nghiêm trọng, thậm chí còn có người nói Vũ Đức Hoàng để muốn bức tử vị di mẫu này.

Lúc mới đầu cũng chỉ là những người trong cung nói mà thôi, sau đó lại truyền ra ngoài dân gian, trên triều đình cũng có rất nhiều văn thần đứng bên phe Thái hậu, những vị quan đó thậm chí có người trực tiếp thượng thư chất vấn Hoàng đế!

Chu Thanh Nhượng cảm thấy chuyện này hình như không đơn giản, nhưng thấy sắc mặt Hoàng đế trầm ổn, hình như cũng không bị ảnh hưởng gì, nên cũng không hỏi.

Tối hôm đó, lúc Chu Thanh Nhượng muốn đi ngủ lại gặp được Hoàng đế nói lời chúc ngủ ngon, chuẩn bị đến phòng sát vách ngủ, kinh nguyệt nàng đã qua, nhưng vẫn chưa hết hoàn toàn, nên vẫn không tiếp tục ngủ cùng một chỗ.

Đến buổi tối bất chợt có sấm sét đánh đến, nước mưa rơi xuống song cửa sổ phát ra âm thanh lộp độp, Chu Thanh Nhượng bị làm ồn thật không ngủ được, kết quả một cú sấm vang dội đánh tới, phát ra tiếng vang ầm ầm..., sau đó ngoài cửa xuất hiện một bóng người, nàng sợ hết hồn, vừa định gọi người lại nghe người kia nói, “Là Trẫm”

Chu Thanh Nhượng tròn to mắt nhìn Hoàng đế, sắc mặt Hoàng đế như thường nói, “Sấm đánh, sợ không?” Nói xong cũng đi tới ôm lấy nàng.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Sùng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10

Vốn Chu Thanh Nhượng không sợ sét đánh, chính là thấy hơi ồn, nhưng Hoàng đế lại ôm nàng dịu dàng như vậy, giống như nàng là một đứa trẻ cần thương tiếc, làm nàng không cách nào cự tuyệt.

Mặc dù nàng là nữ xuyên không, sống hai đời, nhưng vì cha mẹ kiếp trước luôn bận bịu kinh doanh, mặc dù gia cảnh giàu có nhưng lại ít cho nàng thân tình, về phần đời này càng không cần phải nói, mẫu thân nàng mất sớm, phụ thân vẫn luôn trấn giữ biên cương, sau đó được kẻ mẫu yêu thương, chỉ tiếc kẻ mẫu cũng chẳng qua được mấy năm bị bệnh qua đời để lại hai hài tử, sau đó nàng lại sống những ngày tháng tối tăm cùng cô cô, ngày ngày đấu trí đấu dũng, cuối cùng vẫn là cô cô đạo cao hơn một phần, mang nàng nhập tiến hoàng cung.

Trong lòng thôn thức nhớ đến, cho nên được Hoàng đế ôn nhu ôm một cái, cũng kéo theo sự ám áp khắc sâu trong trái tim nàng.

Chu Thanh Nhượng không do dự ôm trở lại.

Đêm tối yên tĩnh, hai người lẳng lặng ôm nhau, không có hôn, không có mập mờ, như là lẽ đương nhiên, lại vẫn thấm thiết.

Sáng ngày hôm sau, Chu Thanh Nhượng cố ý dậy thật sớm nấu nồi cháo gà cho Hoàng đế, thả táo đỏ, củ kỷ tử (quả óc chó), đậu phộng vào nồi ninh, màu sắc bắt mắt nhìn hết sức ngon miệng, sau khi Hoàng đế biết đây là Chu Thanh Nhượng tự mình làm ảnh mắt khẽ chớp chớp, uống liên tục hai chén mới dừng đĩa.

Linh Ngọc ở bên cạnh nhìn Hoàng đế mặc dù nghiêm khắc nhưng mặt mày lại rất nhu hòa khi nhìn Chu Thanh Nhượng thanh tao lịch sự dịu dàng săn sóc mình, trong lòng suy nghĩ... ngày hôm qua chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì sao? Thế nào cảm giác hai người không có động tĩnh gì nhưng lại càng thân mật hơn rồi?

Có điều Bệ hạ và nương nương như vậy thật là tốt, Linh Ngọc dường như có thể nhìn thấy không bao lâu sau sẽ có một tiểu bảo bảo béo mập ra đời, cỡ nào đáng yêu? Nghĩ tới đây nàng không nhịn được che miệng cười, lặng lẽ lui xuống.

Gương mặt Thái Hoàng Thái hậu vốn được bảo dưỡng kỹ càng hôm nay lại tiêu tụy không chịu nổi, hai bên tóc mai dường như có lốm đốm vài sợi tóc trắng, hình như chỉ trong một đêm đã giống như một bà lão, Vương ma ma phục vụ bên cạnh Thái Hoàng Thái hậu nhiều năm nhìn thấy lòng đau như bị dao cắt, nói, “Nương nương, ngài vẫn nên nằm nghỉ một lát đi.”

Dường như Thái Hoàng Thái hậu thể mà không nghe được lời nói của Vương ma ma, ngẩn người nhìn chăm chú ánh nến trước giường, ánh mắt tĩnh mịch phức tạp, giống như có tâm sự vây chặt lấy, chờ Vương ma ma nói đến lần thứ hai mới phản ứng được, nói, “Thái Thượng Hoàng đâu?”

Vương ma ma nhỏ giọng nói, “Nói là Thái Thượng Hoàng hậu nương nương bệnh tình tái phát, Thái Thượng Hoàng phải ở bên trông.”

Kết quả Vương ma ma chưa nói hết lời đã thấy Thái Hoàng Thái hậu hung hăng vỗ cạnh giường một cái, phát ra tiếng vang đùng đùng, trong căn phòng

yên tĩnh có vẻ cực kỳ tức giận, ánh mắt bà đầy lửa giận, nghiêng răng nói, “Đã là lúc nào rồi? Còn quán một cái phụ nhân? Rốt cuộc nó có biết nếu cứ tiếp tục như vậy... không có ngày vực dậy hay không? Dù cho nó có nguyện ý sống ảm đạm như vậy, chẳng lẽ Vũ Đức Hoàng đế sẽ chịu bỏ qua cho nó? Bây giờ Đức Vũ Hoàng đế cũng chỉ vì bận bịu chinh chiến triều cương nên không quản không hỏi chúng ta mà thôi! Chờ y đã bình ổn rồi...” Thái Hoàng Thái hậu tự mình lẩm bẩm vừa đau lòng vừa nóng nảy, trong chốc lát đã ho khan, Vương ma ma vội vàng cầm nước được trị ho đi tới phục vụ Thái Hoàng Thái hậu uống.

Thái Hoàng Thái hậu uống thuốc nước xong, mặt mày khôi phục được chút ít huyết sắc, có điều vẫn tiêu tụy không chịu nổi như trước, bà ta hít sâu một hơi nói, “Người đi gọi Thái Thượng Hoàng đến đây.”

Vương ma ma sững sờ, do dự một lát nói, “Nuơng nuơng, Thái Thượng Hoàng Bệ hạ vừa mới đi qua.” Lời này ẩn ý là, muốn cho phu thê bọn họ nói chuyện với nhau một chút, chiếu cố lẫn nhau một chút không đúng sao? Huống chi Thái Thượng Hoàng hậu còn đang bệnh, đây cũng là nhân chi thường tình. (chuyện bình thường của con người)

Kết quả Thái Hoàng Thái hậu thường ngày là người ôn hòa dễ nói chuyện như vậy lại giận dữ nạt, “Người đi hỏi cái tên nghịch tử kia, rốt cuộc nó là muốn ta hay là cái vị Hoàng hậu không chịu thua kém kia!”

Vương ma ma sững sờ, bị dọa sợ đến cả người phát run, cũng không dám khuyên nữa, cung kính đáp một tiếng, nhắc chân liền đi tới bên Tây sương phòng của Thái Thượng Hoàng hậu.

Bên trong Tây sương phòng chỉ có vài ngọn đèn lồng cung đình, cung nữ thái giám đứng ngoài cửa, Thái Thượng Hoàng ngồi bên mép giường nắm tay Thái Thượng Hoàng hậu nhẹ nhàng nói, “Nàng đừng gấp, thái y nói chính là thể cốt suy yếu, dưỡng bệnh là được.”

“Khiến Bệ hạ phí tâm”

Thái Thượng Hoàng hậu rất gầy, làn da tái nhợt, nhưng dù như thế cũng không che giấu được nét phù dung xinh đẹp, càng lộ ra vẻ xinh đẹp động lòng người, Thái Thượng Hoàng nhìn thấy trong lòng vừa đau vừa khó chịu, dịu dàng giúp nàng vuốt tóc rối, nói, “Có muốn ra ngoài đi dạo hay không?” Thái Thượng Hoàng tự nhiên biết nguyên nhân Hoàng hậu càng ngày càng gầy gò, nàng đã từng là một thiên chi kiêu nữ lại bị nhốt trong một thế giới bó hẹp thế này, làm sao có thể vui vẻ khỏe mạnh? Ngay cả y cũng cảm thấy ngày ngày buồn khổ.

Sắc mặt Thái Thượng Hoàng hậu sáng lên, chỉ là rất nhanh lại nhạt dần, cúi thấp đầu nói, “Bệ hạ không cần làm khó, bây giờ còn có nơi nào có thể ra ngoài đi dạo.”

Thái Thượng Hoàng thấy nàng cao hứng như vậy quyết tâm càng kiên định, nói, “Nàng yên tâm, ca ca y..., Hoàng đế cũng không đến nỗi làm quá mức, dù sao ta cũng kêu y là ca ca mấy chục năm, lại nói chỉ đi đến Ngự hoa viên một chút, lại không làm những chuyện gì khác, nàng biết không bây giờ chính là thời điểm hoa hồng nở hoa, đây là lúc đẹp không sao tả xiết.”

Trên mặt Thái Thượng Hoàng hậu rốt cuộc cũng nở nụ cười, nói, “Thiếp biết, loài hoa đó cũng là Bệ hạ vì ta làm”

“Đúng vậy, nhớ năm đó Trầm chính là gặp nàng đang đứng sau bụi cây hoa hồng... Khiến Trầm vừa liếc mắt nhìn liền ghi nhớ trong lòng.” Thái Thượng Hoàng tình ý triền miên nói.

Lúc hai người đang ngọt ngào bàn bạc kế hoạch ngày mai đi dạo lúc nào, Vương ma ma mặt lạnh đi vào, cứng ngắt nói, “Bệ hạ, Thái Hoàng Thái hậu nuơng nuơng gọi người đi qua.”

Về mặt Thái Thượng Hoàng tỏ ra rất mệt mỏi, nhúu mày một cái nói, “Có chuyện gì?”

Vương ma ma nói, “Nô tỳ không biết.”

Thái Thượng Hoàng nhớ tới Thái Hoàng Thái hậu mỗi lần nhìn thấy y đều sẽ khiển trách mấy câu, đều cảm thấy có chút buồn bực, nhưng nếu không đi lại lo lắng bà thật sự có chuyện, không thể làm gì khác hơn là dịu dàng búi sơ tóc lại cho Thái Thượng Hoàng hậu sau đó mới đứng lên, trong mắt đều là tình ý nói, “Trầm sẽ trở lại nhanh thôi.”

Vốn Vương ma ma cũng cảm thấy Thái Hoàng Thái hậu quá mức nghiêm khắc, nhưng là lúc mới đến lại nghe được Thái Thượng Hoàng nói cái gì muốn đi ra ngoài dạo gì gì đó, trong lòng không khỏi nhớ đến đánh giá của Thái Hoàng Thái hậu đối với vị Thái Thượng Hoàng hậu này, thật đúng chỉ là phế vật chỉ biết dựa vào nam nhân mà thôi, nếu là thái bình thịnh thế thì cũng đành, bây giờ đúng là chỉ biết cản trở, suy nghĩ một chút vẫn là Thái hậu nuơng nuơng nhay bén, lúc này đã là tình huống thế nào rồi? Ăn bữa hôm lo bữa mai..., không nghĩ phải làm sao thoát khỏi vũng bùn này, lại ở chỗ này phong hoa tuyết nguyệt!

Vương ma ma nghĩ tới đây lạnh lùng liếc Thái Thượng Hoàng hậu, làm cho trong lòng Thái Thượng Hoàng hậu rất thấp thỏm, có điều suy nghĩ lại, lại lộ ra vẻ mặt khinh thường, cũng chỉ là một ma ma bên cạnh Thái Hoàng Thái hậu thôi, sợ cái gì chứ?

Chu Thanh Nhục nghĩ muốn dùng một ít cánh hoa làm chút nước hoa, Linh Ngọc nói nàng, “Nô tỳ nghe nói hoa hồng trong Ngự hoa viên vừa nở rộ, nuơng nuơng có muốn đi xem một chút hay không?”

Kể từ khi Đế vương đổi chủ, Chu Thanh Nhục vẫn chưa đi ra ngoài du ngoạn qua lần nào, nghe lại động tâm tư, chỉ là trên mặt lại mang theo mấy phần nhạo báng nói, “Hoa hồng chỗ nào cũng làm được nước hoa mà, ta xem em chính là kim nén không đáng muốn đi xem một chút, còn tìm lý do đường

hoàng như vậy.”

Linh Ngọc then thùng cười nói, “Nương nương cả ngày trốn trong Ngự Bảo điện cũng không tốt đâu, đúng lúc có thể đi ra ngoài dạo một chút.”

Hai người cười cười nói nói đi thay y phục, Chu Thanh Nhượng cũng không thích ăn mặc quá xa hoa, có điều dù là mặc gì, nhưng dù sao thân phận đã khác, đồ trang sức đều được Hoàng đế ban thưởng, tất cả y phục đều là Thượng y cực đưa tới trang phục đang thịnh hành nhất, hơn nữa nàng khí chất xuất chúng, dung mạo xinh đẹp, loáng thoáng lộ ra mấy phần cao hoa.

Linh Ngọc nhìn rất là thỏa mãn, trong lòng lại âm thầm đáng tiếc, hôm nay nương nương mặc đẹp như vậy nhưng Hoàng đế lại không nhìn thấy được.

Chờ đến Ngự hoa viên bước xuống liễn, hai người một trái một phải chậm rãi đi, còn bàn bạc nhau có cần phải hái vài cánh hoa làm món ăn hay không, cho Hoàng đế nếm một chút? Kết quả hai người tới chỗ trồng cây hoa hồng liền nhìn thấy đôi nam thanh nữ tú đứng ở nơi đó ngắm hoa, nam tác phong nhanh nhẹn, nữ sắc đẹp phù dung, chẳng phải là Thái Thượng Hoàng và Thái Thượng Hoàng hậu đó sao?

Thật ra Thái Thượng Hoàng tốn rất nhiều sức, nhờ rất nhiều người, cuối cùng được như nguyện cùng Thái Thượng Hoàng hậu cùng nhau đến Ngự hoa viên ngắm hoa, có điều ai có thể nghĩ tới đúng lúc gặp phải Chu Thanh Nhượng đi đến hái hoa.

Thái Thượng Hoàng rất lúng lúng, cho dù biết rõ đó là kẻ hoán nhất thời, nhưng nhìn thấy Tàn phi của mình lại biến thành nữ nhân của ca ca..., loại cảm giác này dường như đang không ngừng nhắc nhở y, mình chính là đế vương bị phế, cái loại cảm giác vô lực lại xông lên não, sau đó nhìn Chu Thanh Nhượng cũng là chán ghét.

Về phần Thái Thượng Hoàng hậu Trương thị đứng bên cạnh Thái Thượng Hoàng lại quét qua bộ trang phục Yên La đang mặc trên người Chu Thanh Nhượng, một năm chỉ có mười thất lụa sa Yên La, trước kia đều là của nàng! Điều này làm cho Thái Thượng Hoàng hậu chỉ mặc trang phục cũ năm ngoái bỗng có cảm giác xấu hổ, trong lòng mãnh liệt dâng lên cổ ghen tỵ, tại sao..., nàng ta còn tốt hơn cả nàng?

Hai người suy nghĩ khác nhau, tâm trạng lại như nhau, đó chính là đều nhìn Chu Thanh Nhượng không thuận mắt.

Linh Ngọc nắm Chu Thanh Nhượng, nhỏ giọng nói, “Chúng ta trở về thôi.” Về mặt Chu Thanh Nhượng lại ung dung, trấn an véo tay Linh Ngọc, sau đó đến trước mặt hai người tự nhiên hành lễ nói, “Gặp qua Thái Thượng Hoàng Bệ hạ cùng Thái Thượng Hoàng hậu nương nương.”

Không khí quý dị lúng túng phát tán ra bốn phía, đám người hầu ở một bên cũng không dám thở mạnh, Thái Thượng Hoàng và Thái Thượng Hoàng hậu như là có sự ăn ý chậm chạp không báo Chu Thanh Nhượng bình thân (đứng dậy).

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Sùng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11

Chu Thanh Nhượng cảm thấy hơi kỳ quái, buổi trưa Hoàng đế rất ít khi trở về ăn cơm, nhưng hôm nay đột nhiên lại trở về?

Hoàng đế hình như mới hạ triều, còn đang mặc long bào hoa lệ, những sợi tơ vàng dưới ánh mặt trời tỏa ra ánh sáng nhu hòa, mờ mờ ảo ảo, càng làm nổi bật vẻ anh tuấn chói mắt của Hoàng đế, cao hoa mà tự phụ.

Chu Thanh Nhượng cảm thấy trong lòng vui vẻ, kết quả vừa định hành lễ đã bị Hoàng đế ba bước thành hai đến vịn nói, “Miễn lễ.” Sau đó tỉ mỉ quan sát nàng, lúc đầu Chu Thanh Nhượng còn có thể cười dịu dàng... Lúc sau lại cảm thấy ánh mắt Hoàng đế quan sát nàng mang theo sự tức giận không nhỏ.

Chuyện gì đã xảy ra vậy?

Lúc Chu Thanh Nhượng sắp chịu không nổi nữa rốt cuộc ánh mắt Hoàng đế mới không chăm chú nhìn nữa, cầm tay nàng đi vào nhà.

Hai người đã trải qua chuyện hôn mê ngẫu nhiên lúc trước, giống như một đứa trẻ mới vừa học được trò chơi mới vậy, rất hưng phấn trước lúc ngủ đều sẽ hôn nhau nồng bỏng, nhưng cũng chỉ giới hạn tới đây, hiển nhiên Hoàng đế vẫn chưa có thói quen về cách thức chung đụng thân mật thể này, cho nên vào ban ngày hai người đều luôn duy trì một khoảng cách nhất định.

Nhưng hiển nhiên hôm nay lại bất đồng, Hoàng đế vẫn nắm tay Chu Thanh Nhượng không hề buông ra, cho dù lúc ăn cơm cần phải buông tay, nhưng chờ sau khi cơm nước xong rất nhanh lại nắm tay nàng..., mặc dù Chu Thanh Nhượng cảm thấy như vậy sẽ mệt chết đi, dù sao làm chuyện gì cũng bất tiện, nhưng nàng lại rất ưa thích cái loại tâm ý sâu xa bên trong đó, trong lòng ngoại trừ ngọt ngào lại còn có một chút cảm giác ngượng ngùng không biết làm sao.

Linh Ngọc cứ đi tới hỏi chuyện có nghỉ trưa hay không, lần đầu Hoàng đế trở lại, nàng cũng khá lo lắng, cũng không biết phải an trí thế nào. “Thời tiết nóng bức, trên giường vẫn để màn không bằng mở cửa sổ cho giường lớn mát mẻ, dù sao khi mở cửa sổ, gió thổi vào mặt rất là thoải mái...”

Chu Thanh Nhượng còn chuẩn bị hỏi xem có cần trải chiếu hay không, kết quả Hoàng đế cũng rất quả quyết nói, “Đi nằm ngủ bên kia thôi.” Sau đó nắm

tay nàng đi vào nội thất.

Bên trong đã điểm hương, vừa có tác dụng trừ khử côn trùng hiệu quả cũng có tác dụng an thần, Chu Thanh Nhượng cảm thấy rất dễ chịu, có điều trong chốc lát lại có chút mơ hồ, sau đó nàng nghe được Hoàng đế ở bên cạnh nhẹ giọng gọi nàng, “Huyền phi?”

Chu Thanh Nhượng miễn cưỡng mở mắt, “Bệ hạ?”

Hoàng đế nhìn thần thái nàng buồn ngủ giống như một đứa trẻ ngủ nghịch, trong lòng cực kỳ mềm mại, không tự chủ nỡ ra nụ cười triu mến, chủ động hôn lên cánh hoa mềm mại của nàng nói, “Ngủ đi.”

“Ủm...” Chu Thanh Nhượng thật sự rất buồn ngủ, đáp một tiếng đã nhắm hai mắt lại, chỉ là rất nhanh cơ thể nàng đã cứng ngắc, bởi vì Hoàng đế phá lệ ôm nàng.

Hình như cảm thấy Chu Thanh Nhượng cứng đờ, Hoàng đế nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng nàng, nhẹ nhàng nói, “Ngủ đi.”

Giọng nói này rất dịu dàng, khiến tâm Chu Thanh Nhượng nhận nhạo một hồi, nhớ tới lần đầu tiên gặp mặt Hoàng đế... Minh bởi vì tư lượng không cao đã ngủ mất nhưng vẫn nghe được Hoàng đế từng nói những lời như vậy, nhưng khi đó vì quá lo lắng cho an nguy của mình, nào còn có ý định ngẫm nghĩ gì thêm?

Đầu óc Chu Thanh Nhượng một rã rời rồi rốt cuộc cũng tỉnh táo hơn một chút, chỉ là rất nhanh nàng lại rơi vào mơ hồ rồi, bởi vì Hoàng đế cúi đầu hôn lên nàng, dịu dàng mà nóng bỏng, giống như muốn nhấn chìm người vào bên trong vậy.

Buổi chiều, Hoàng đế ra khỏi Ngự Bảo điện sắc mặt lại âm trầm, ý lạnh trong mắt dường như có thể đông cứng người luôn vậy, làm cho đám người hầu đứng một bên run lẩy bẩy cũng không dám thở mạnh chút nào. Chờ đến Ngự Thư phòng, Hoàng đế nói với Từ Bảo Thần, “Soạn ý chỉ cho Trẫm.”

Tuổi Từ Bảo Thần cũng không quá 40, gương mặt tròn trịa, vóc người cũng tròn vo, cười lên lại càng làm người ta có thiện cảm, giống như thúc thúc hòa ái dễ gần bên cạnh nhà vậy, nhưng ai quen biết y đều biết, đây chính là một Tiểu Diện Hồ (mặt cười lòng dạ hung tàn), tiểu lý tàng đao (cười mà bụng chứa đầy dao găm) sâu không lường được, một người rất có bản lĩnh, Đức Vũ Hoàng đế có thể được như hôm nay chiến công không thể nói đều là của y, nhưng cũng là một nhân vật hết sức quan trọng, là một quân sư tâm phúc của Hoàng đế.

Từ Bảo Thần nhanh chóng mở trang giấy, có điều lời nói Hoàng đế tung bay vào trong tai y lại làm lòng y trầm xuống, “Nhân Tông Hoàng đế đức hạnh bại hoại, làm chuyện ác còn không chịu hối cải... Giáng xuống làm Khang vương, nhốt vào cung Vu Minh, mãi mãi không được thả ra.”

Chờ viết xong, Hoàng đế liếc mắt nhìn liền lấy ngọc tỷ đóng dấu.

Trong lòng Từ Bảo Thần bất an, ý tưởng xoay chuyển mười tám lần cũng không nghĩ ra được tại sao Hoàng đế đột nhiên lại thay đổi chủ ý, rõ ràng ban đầu nói tạm thời để yên cho Nhân Tông Hoàng đế, chờ triều đình vững chắc mới thu thập Nhân Tông hoàng đế và phe cánh sau, dù sao bọn họ mới nửa tháng đã đánh vào Kinh thành, mặc dù đã lên ngôi, nhưng vua và dân đều chưa ổn định, Tổng binh Quý Châu, Lưỡng Quảng các nơi vẫn còn rục rịch nổi dậy, quan trọng hơn là bọn họ còn đang chờ một người quan trọng..., người này có thể vì Hoàng đế chứng minh mình vì vụ hãm và có thể trả lại sự trong sạch, lúc cướp lấy ngôi vua tự nhiên không cần tính đến cách thức thế nào, thế nhưng một khi đã được thiên hạ thì phải nghĩ cách để sự kế vị của Hoàng đế là chuyện đương nhiên, thắng được dân tâm, vì Hoàng đế rửa sạch án oan bị vu hãm trước kia dĩ nhiên là chuyện quan trọng nhất, nhưng chuyện bây giờ lại quá nhiều, tất cả tất cả cần phải có thời gian để hòa hoãn, lúc đầu y và Hoàng đế bàn bạc với nhau Hoàng đế đã đồng ý, có điều ai có thể nghĩ chỉ mới không tới một tháng Hoàng đế đã không chịu được!

Nhưng khi nhìn sắc mặt lạnh lùng của Hoàng đế, trong mắt đầy vẻ tức giận, Từ Bảo Thần lại bắt đầu do dự, bất kể Hoàng đế ra ý chỉ trong tâm trạng thế nào, bây giờ cũng không phải cơ hội tốt để thăm hỏi, phải biết tính khí của vị Hoàng đế này cũng không thể so sánh với người bình thường.

Hoàng đế cảm thấy thật tức giận, nhớ tới người hầu nói với y chuyện Nhân Tông Hoàng đế và Hoàng hậu Trương thị để Chu Thanh Nhượng hành lễ, trong lòng lại bức bối khó chịu!

Một người là ích kỷ nhỏ mọn, một kẻ hèn nhát mềm yếu nhu nhược, một người khác chính là nữ nhân nịnh nọt, thủy tính dương hoa (lẳng lơ kiêu mị), đều không có người nào tốt, tại sao lại muốn nữ nhân của mình hành lễ với bọn họ? Bọn họ là ai chứ? Minh là người cao quý nhất trong thiên hạ này, vậy Chu Thanh Nhượng cũng là nữ nhân tôn quý nhất trên cõi đời này, không ai sánh bằng, dù là hành lễ cũng phải là bọn họ đi tới quỳ trước mặt Chu Thanh Nhượng mới đúng!

Hoàng đế nhớ tới gương mặt Chu Thanh Nhượng ngủ giống như một đứa trẻ ngây thơ, cảm thấy tức giận trong lòng càng không tiêu tan.

Theo ý y chỉ hận không thể giết bọn họ ngay lập tức, nhưng là nghĩ tới giày vò thống khổ nhất chính là gây ông đập lưng ông, y muốn những người đó tự mình nếm thử trải qua sự khổ sở sẽ như thế nào, trực tiếp giết chết đối bọn họ chẳng phải quá tốt ư?

Không vội, tất cả đều phải từ từ, y chịu nhục năm năm mới có thể đoạt lại những thứ thuộc về mình, không thể cứ tiện nghi cho bọn họ như vậy.

Vì nghĩ như thế tức giận của Hoàng đế mới giảm xuống chút ít, lại quét mắt nhìn Từ Bảo Thần, thấy sắc mặt y do dự hẳn là muốn hỏi lại không dám hỏi, nhớ đến y từ trước đến nay đều trung thành cảnh cảnh, lòng cũng mềm đi, nói, “Có phải người bất mãn với chỉ y của Trẫm?”

Từ Bảo Thần nào dám trả lời, quỳ phịch xuống nói, “Bệ hạ tất nhiên có quyết định mới xuống đạo ý chỉ này, là vì thần dân ồn ào không thể hiểu ý được.”

Hoàng đế sắc mặt hơi hòa hoãn nói, “Đứng lên đi.”

“Ta Bệ hạ.”

“Lệ phi đã tìm được rồi?”

Lệ phi chính là người lúc đầu bị bắt gian tại giường cùng y, là phi tử của Tiên đế, lúc ấy mặc dù Tiên đế rất tức giận, nhưng trong lòng vẫn giữ một chút hi vọng, hi vọng chỉ là một chuyện hiểu lầm, nhờ vậy nên mới không xử Lệ phi ngay tại chỗ, nhưng lại lo lắng nàng ở trong cung cũng không an toàn nên nhốt nàng ta vào một tòa nhà bên ngoài hoàng cung, sau đó nữa Lệ phi lại tự mình chạy thoát ra ngoài, mấy năm qua Đức Vũ Hoàng đế đều đi tìm nàng, chỉ cần có thể tìm được nàng...., tự nhiên cũng có thể trả lại trong sạch cho y.

Y cũng không quan tâm đến những danh tiếng này, nhưng y lại không muốn danh tiếng của Tiên đế bị ảnh hưởng, quan trọng hơn là y muốn lấy đạo của người trả lại cho người, muốn cho Nhân Tông Hoàng đế thân bại danh liệt, tiếng xấu lan xa, để người đời sau đều phi nhổ hèn (Nhân Tông hoàng đế).

“Bệ hạ thứ tội, vi thần vô năng.” Từ Bảo Thần rất áy náy, mỗi lần cho là đã tìm được đều vuột tay.

Ánh mắt Hoàng đế trầm tĩnh, giống như nước hồ sâu không thấy đáy, y vỗ một cái lên án trác nói, “Người chuẩn bị, tự mình thỉnh Tôn Thái phi hồi cung.”

“Tôn Thái phi?”

Tôn Thái Phi là Tàn phi được sủng ái trước kia của Tiên đế, chỉ tiếc sau khi sinh nhi tử lại không được sủng ái nữa, cho nên khi Tiên đế bệnh qua đời đã bị chuyển đến Hoa Chân am.

Từ Bảo Thần biết đây là Hoàng đế tính thi hành kế hoạch dự bị thứ hai rồi, nhưng là phương pháp này có chút cực đoan, vẫn không ổn thỏa bằng kế hoạch đầu tiên, có điều Hoàng đế đã không còn kiên nhẫn được nữa, quả nhiên y nghe Hoàng đế nói, “Trẫm không đợi kịp nữa.”

“Nhưng nếu nàng không muốn thì”

Trong đôi mắt Hoàng đế hiện lộ vẻ bề ngễ thiên hạ, giọng nói hết sức tàn khốc, “Vậy thì giết, đổi thành Hứa Thái phi, Vương Thái phi, cho đến khi người nào nguyện ý mới thôi.”

Sắc mặt Từ Bảo Thần tái mét, cúi đầu cung kính nói, “Vi thần tuân chỉ.”

Ngày hôm sau Chu Thanh Nhục mới nghe được tin tức, Linh Ngọc ở bên tai Chu Thanh Nhục thì thầm, “Nương nương, Ngài biết không? Thái Thượng Hoàng... Bị Bệ hạ giáng chức xuống làm Khang vương, giam giữ, nói là mãi mãi cũng không thả ra.”

“Em nói từ từ thôi, đã xảy ra chuyện gì?” Chu Thanh Nhục sớm biết Hoàng đế sẽ không để mặc cho Khang vương bình yên như vậy..., xưa nay có vị đế vương nào có thể chịu đựng được? Bên cạnh, há có thể để người ta thoải mái yên ổn? Nhưng nàng thật không ngờ lại nhanh như vậy.

Giọng nói Linh Ngọc mang theo mấy phần hả hê nói, “Ngày hôm qua Bệ hạ hạ thánh chỉ, nghe nói trong Minh Hòa cung khóc thành một trận, Khang vương phi lại bị bệnh, thế nhưng ngay cả mời thái y đến một lần cũng không mời được.”

Chu Thanh Nhục lại nói: “Đức phi..., Lưu trác phi không việc gì chứ?” Nhân Tông Hoàng đế từ Thái Thượng Hoàng thành Khang vương, Hoàng hậu của y trở thành vương phi, mà Đức phi lúc trước lại trở thành trác phi.

“Không sao không sao, nô tỳ còn bảo người mang chút thức ăn mang qua tặng.” Linh Ngọc dừng lại đúng lúc, giọng điệu hơi cao hơn, thần sắc phần khời nói, “Nương nương, lần này Khang vương phi gặp nương nương thì phải quỳ hành lễ với người rồi, nghĩ thế đã thấy hả giận! Ngày hôm qua nương nương bị vị Khang vương phi này làm khó, suýt chút đã bị ngã, lần này chúng ta sẽ để cho ả ta quỳ đến đầu gối cũng hư thôi.”

Chu Thanh Nhục cười rất bất đắc dĩ nói, “Ta là vì dẫm phải cục đá, thế nào vào đến miệng em lại trở thành chuyện khác rồi.” Coi như lúc ấy Khang vương phi chậm chạp không bảo nàng đứng dậy, nhưng hôm nay nàng là Huyền phi Tân đế, có gì phải sợ chứ? Nàng không đợi Khang vương phi nói ra đã đứng lên, kết quả không cẩn thận dẫm phải cục đá, suýt chút nữa bị ngã.

“Nương nương, ngài nói... Có phải là Bệ hạ đang xả giận vì ngài không? Nếu không tại sao lại trùng hợp đến vậy? Buổi sáng nương nương gặp phải Khang vương phi, kết quả buổi chiều Khang vương và Khang vương phi đã bị giáng chức.” Ánh mắt Linh Ngọc phát sáng lấp lánh nhìn Chu Thanh Nhục nói.

Vốn Chu Thanh Nhục muốn nói nhất định là lời nói vô căn cứ, có điều đột nhiên nhớ đến ngày hôm qua Hoàng đế hơi khác thường, lòng bỗng giật mình, tim đập như đánh trống.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Sùng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Đối với chuyện của Khang Vương, Chu Thanh Nhượng nghe qua liền quên, nhưng trong triều thần chuyện này lại chấn động, những thần tử lúc trước gần gũi qua lại với Khang vương lúc đầu đối với việc đổi chủ tuy có chút sợ hãi, nhưng là thấy Đức Vũ Hoàng đế vẫn tôn xưng Khang vương là Thái Thượng Hoàng, nghĩ mặc dù lúc trước có hiểu lầm, tóm lại là tình cảm lớn lên từ nhỏ, lại còn có Thái Hoàng Thái hậu là di mẫu của Đức Vũ Hoàng đế, chuyện này có phải được xem là nhắm một mắt mở một mắt rồi không? Cho nên lòng vẫn mang một chút mong đợi mọi chuyện sẽ trôi qua.

Kết quả lại bỗng nhiên, bọn họ nghe tin Hoàng đế giáng chức Thái Thượng Hoàng thành Khang vương, tinh thần lại bắt đầu thấp thòm không yên, nghĩ có phải Hoàng đế muốn vì chuyện này biểu đạt một chuyện khác

Chuẩn bị dọn dẹp người.

Bên này các triều thần đang hoang mang lo lắng, Chu Thanh Nhượng cũng trải qua một chuyện mà theo như nàng là kỳ lạ khác thường.

Hoàng đế nắm Chu Thanh Nhượng ngồi lên trên tháp nói, “Một lát nữa nàng không cần phải sợ, muốn nói cái gì thì nói cái đó.” Giọng nói lạnh nhạt, nhưng trong đôi mắt lại lóe lên tia sáng nguy hiểm.

Vốn Chu Thanh Nhượng cũng không biết xảy ra chuyện gì, sau khi Hoàng đế hạ triều trở về bảo nàng đi tắm rửa, mặc trang phục lỏng lẻo, lúc đầu hiển nhiên nàng cho là sẽ gặp người quan trọng nào đó nhưng khi nhìn thần thái lạnh nhạt của Hoàng đế lại không giống... Trong lòng cảm thấy kỳ quái, lúc này lại nghe được Hoàng đế còn nói, muốn nói cái gì thì nói cái đó..., trong lòng càng tò mò hơn.

Hai người vừa mới ngồi vững, thì nhìn thấy người hầu dẫn hai người khác đi vào, hiển nhiên bọn họ vẫn một mực chờ đợi ngoài cửa, không thì thế nào lại nhanh như vậy.

Thái giám hô to, “Khang vương và Khang vương phi đến.”

Trong lòng Chu Thanh Nhượng chấn động, liếc nhìn Hoàng đế, lại thấy y không biến sắc nắm lấy tay nàng rồi lại buông ra, làm cho lòng Chu Thanh Nhượng đang ngổn ngang hoài nghi dần dần cũng sáng tỏ..., sẽ thật sự không giống như nàng nghĩ chứ? Đây cũng quá khoa trương rồi? Nhưng nghĩ lại, nghĩ có lẽ suy đoán này là thật, dĩ nhiên tâm tình cũng dâng lên mấy phần ngọt ngào.

Khang vương và Khang vương phi một người sắc mặt trắng bệch nhìn tiều tụy không chịu nổi, một người khác chính là đôi mắt sưng đỏ, cơ thể suy nhược, hình như một trận gió cũng có thể thổi đi làm người ta sinh lòng thương tiếc, chỉ tiếc bên trong phòng không có ai lộ ra vẻ mặt thương tiếc này.

Theo đạo lý bình thường sau khi quỳ xuống Hoàng đế sẽ mở lời, kết quả Hoàng đế lại coi như không nhìn thấy bụng tách hông trà Miêu nhi phác điệp chậm rãi uống, chậm chạp không lên tiếng.

Không khí bên trong phòng thật có chút áp bách.

Chu Thanh Nhượng thấy phản ứng này của Hoàng đế, mình lại càng hoài nghi..., chẳng lẽ Hoàng đế gọi hai người này tới đây thật sự để mình hả giận?

Đây cũng quá... khoa trương (làm quá) rồi? Ban đầu ở trong vườn hoa đúng là Khang vương làm khó mình, nhưng vốn nàng cũng không để ý, lúc ấy không đợi Khang vương lên tiếng tự mình đã đứng dậy, bởi vì lúc lui ra sau không để ý nên dẫm phải cục đá thiếu chút nữa ngã xuống mà thôi, chẳng lẽ bởi vì chuyện này Hoàng đế cảm thấy mình bị khi dễ sao?

Lòng nàng dâng lên vị ngọt như mật đường, liếc nhìn Hoàng đế, thấy y ưu nhã uống trà, dung nhan ẩn trong ánh chiều tà mát lạnh, giống như một bức họa cảnh đẹp ý vui, dần dần thấm vào trong lòng nàng.

Dường như Hoàng đế nhận ra ánh mắt nóng bỏng của Chu Thanh Nhượng, quét mắt nhìn nàng, thấy đôi mắt nàng phát sáng như sao, giống như hắc bảo thạch vùi trong nước, long lanh sáng trong, trong lòng thoải mái giống như uống trà lạnh trong ngày hè oi bức, mặt mày cũng dần nhu hòa.

Ánh mắt hai người cứ dính chặt vào nhau, vẫn không hề tách rời.

Hai người liếc mắt đưa tình, Khang vương và Khang vương phi nhìn thấy từ phía dưới cũng không chịu nổi, không nhịn được gọi, “Khấu kiến Bệ hạ, Huyền phi nương nương.”

Ánh mắt Chu Thanh Nhượng lúc này mới trở lại trên người phu thê Khang vương, một người là Khang vương phi trắng trong thuần khiết, lại khó giấu vẻ xinh đẹp, ánh mắt chuyển về Khang vương đang cung kính quỳ, nghĩ tới mình đã từng muốn cuộc sống an ổn qua ngày, không tranh sủng hạnh, không có lòng tham, thế mà một ý muốn nhỏ nhoi như vậy, kết quả chỉ vì tài đánh đàn của mình quá xuất chúng mà bị Khang vương phi không buông tha! Cái cảm giác sợ hãi run rẩy lúc ấy, tâm tình vô vọng với tương lai..., bây giờ nhớ lại vẫn cảm thấy có chút khổ sở.

Khi đó nàng cảm thấy người này thật là mình không thể đụng vào, có lẽ cả đời cũng không thể vượt quá giới hạn! Nhưng bây giờ lại đang ở trước mặt nàng, còn phải hạ mình quỳ xuống, giống như một con kiến yếu ớt nàng chỉ cần động tay một chút cũng có thể bóp chết.

Bất chợt nàng cảm thấy mình đã trở thành một ác nhân, thế nhưng lại thấy rất hưng phấn sáng khoái, còn có một loại cảm giác cao cao tại thượng không nói rõ.

Khang vương phi âm thầm nghiêng rằng, cảm thấy chưa từng phải chịu nhục qua như vậy, từ nhỏ nàng chính là dòng chính nữ danh môn, sau khi lớn lên bởi vì dung mạo xuất chúng, tính thông cảm kỳ thư họa mọi thứ mà được sủng ái, sau khi nàng làm Hoàng hậu, thì càng là một đường trôi chảy, nhưng ai có thể nghĩ đến chỉ trong chớp mắt, trượng phu nàng có thể dựa vào lại bị đoạt quyền, mình cũng chỉ là hoa cúc hôm qua mà thôi.

Cứ như vậy phải quỳ trước một nữ nhân mình từng không thèm để vào mắt.

Nàng ta là cái thứ gì chứ? Phụ thân cũng chỉ là một tướng lĩnh thua trận, lại là một nữ tử không có mẫu thân..., nghĩ lớn lên cũng không được nuôi dạy, có thể so sánh với nàng sao?

Ý nghĩ Khang vương phi xoay chuyển, cuối cùng trở lại trên người Đức Vũ Hoàng đế, nghĩ tới giữa hai người từng có tình ý, nước mắt càng rơi như mưa, lúc đầu ánh mắt đó đã từng dịu dàng mà nhìn nàng, thế nào chỉ trong chớp mắt cứ thế nhìn người khác như vậy? Sau khi y bị phế truất nàng sa vào lồng ngực Khang vương, nhưng đó cũng là bắt đầu dĩ không phải sao?

Một nữ tử yếu đuối còn có thể làm thế nào? Vì sao Vũ Đức Hoàng đế còn không hiểu vậy?

Nghĩ như vậy, Khang vương phi không nhịn được lại khóc lên.

Khang vương vốn cảm thấy đã chịu uất ức lắm rồi, lúc này lại thấy nữ nhân mình thương yêu lại khóc đầm đìa đáng thương, lòng chợt bốc lửa, y đi tới ôm Khang vương phi, giọng mang bi thương tố cáo: “Bệ hạ, Vương phi vẫn còn đang bệnh, không thể ban ngồi trước được sao?”

Chu Thanh Nhượng cảm thấy có chút mới lạ, theo như những phiên bản bên ngoài đồn đãi, lúc đầu hãm hại Đức Vũ Hoàng đế, Khang vương cũng có đập một cước, nếu là như vậy, tại sao y lại giống như đúng lý hợp tình vậy hả?

Thì ra những ngày trước sắc mặt Khang vương biểu hiện như đang đau lòng, cũng chỉ là ngụy trang thôi? Vì tranh thủ sự đồng tình của Hoàng đế?

Khang vương phi nghe lời nói của Khang vương, rung rung nhìn Đức Vũ Hoàng đế, ánh mắt vô hạn khẩn cầu, ngay cả Chu Thanh Nhượng nhìn thấy cũng thấy đây quả là một báu vật, Hoàng đế có thể thờ ơ được sao?

Chu Thanh Nhượng quét nhanh mắt nhìn Hoàng đế, thấy sắc mặt y vẫn như thường, ánh mắt lại ẩn chứa tức giận, lòng âm thầm buồn cười, lúc này sao có thể hoài nghi Hoàng đế được chứ, Hoàng đế là người như thế nào nàng còn không biết sao? Làm sao lại thấy chỉ nhìn nước mắt một nữ nhân là có thể mềm lòng.

Chịu nhục năm năm, nói thì dễ dàng, ai lại có thể làm được như vậy? Ấn dấu bên trong thân thể chính là cát giấu lòng dạ cứng như sắt đá.

Quả nhiên Hoàng đế cũng chẳng thèm nhìn đến Khang vương phi mà nhìn Vương Thịnh nói, “Khang vương và Khang vương phi ngay cả quy củ trong cung cũng không biết rõ lắm, ngươi nên dạy dỗ bọn họ tốt một chút.”

Vương Thịnh biết đã đến lúc cần phải biểu hiện cũng không dám lơ là, lạnh lùng nói, “Khang vương và Khang vương phi ngôn từ bất kính, dĩ hạ phạm thượng, và miệng trâm cái.” Sau đó liếc nhìn Hoàng đế, “Bệ hạ, thi hành nơi này sao?” Theo lý việc giáo huấn thế này đều sẽ kéo ra ngoài thi thành, sợ làm bẩn ánh mắt quý nhân, có điều Vương Thịnh mơ hồ cảm giác được, hình như Hoàng đế lại thích muốn trực tiếp nhìn thấy Khang vương và Khang vương phi bị đánh.

Quả nhiên y thấy Hoàng đế gật đầu một cái, lòng y mừng rỡ, nghĩ tới rốt cuộc cũng có cơ hội biểu hiện rồi, tự nhiên lấy tất cả bản lĩnh ra.

Hai cung nhân đi đến, một trái một phải xách lấy Khang vương và Khang vương phi, trong phòng liền vang lên từng tiếng bạt tai chan chất.

Lúc đầu Khang vương là khiếp sợ, sau lại mờ mịt, rồi đến chết lặng..., cuối cùng khóc lóc cầu xin tha thứ, về phần Khang vương phi sau vài lần bị đánh ngất xỉu, rồi lại bị dội nước lạnh tỉnh lại, lúc đi vào là một mỹ nhân yếu đuối, chờ lúc đi ra mặt lại sưng phù như đầu heo.

Tối ấy Thái Hoàng Thái hậu thấy mặt sưng phù to tướng của hai người, nhìn sắc mặt Khang vương mà nước mắt như mưa, vì thế chỉ về phía Khang vương phi lớn tiếng khiển trách, “Thật là một kẻ ngu ngốc! Ngươi trừ gương mặt còn có cái gì? Ngươi có thể dùng một chút đầu óc hay không? Bây giờ đã là lúc nào còn muốn đi ngắm hoa? Đây là lúc để chọc người sao? Hay lắm, nếu ngươi nhịn không được thì cứ yên lặng ngắm hoa rồi về, gặp phải Huyền phi còn để cho nàng ta hành lễ các ngươi?”

Trong lòng Thái Hoàng Thái hậu thật sự tức không chịu nổi, vừa mạnh mẽ đánh Khang vương phi một cái tát tai, đánh nàng ta loạng choạng ngã xuống đất, “Thật không có mặt nhìn, ngươi không nhìn thấy bây giờ là lúc nào hả? Coi như Huyền phi phạm cấp không cao bằng ngươi, nhưng ngươi ta là sủng phi Đức Vũ Hoàng đế, thật đúng là ngươi để ngươi ta hành lễ ngươi sao?” Thái Hoàng Thái hậu nói tới chỗ này lại tỏ ra hối hận, “Lúc đầu sao ta lại đồng ý hôn sự này của các ngươi chứ? Trước cùng Đức Vũ Hoàng đế đính ước không rõ, đảo mắt khi hắn không được liên đới với con ta tình chàng ý thiếp, một nữ nhân không tuân thủ trình tiết như ngươi nên trực tiếp xuống tóc đưa đến miếu ni cô cho xong.”

Buổi nói chuyện làm Khang vương phi xấu hổ không thôi, rốt cuộc không chịu nổi mà hôn mê bất tỉnh.

Ở chỗ này đã loạn lại càng loạn hơn, có người đi gọi thái y, có người đi lấy tinh dầu, thậm chí có người không nhịn được riu rít khóc, mấy ngày trước đây vẫn còn là Thái Thượng Hoàng, lúc ấy chỉ cảm thấy có lẽ Hoàng đế vẫn không đành lòng cho nên vẫn sẽ đối xử tử tế với vị đệ đệ này..., ai ngờ chỉ mấy ngày đã bị giáng chức thành Khang vương, hôm nay còn bị gọi lên khiển trách, cứ như vậy bị đánh mặt sưng đỏ mà về, cuộc sống này còn có thể tốt hơn sao?

Có phải ngay cả bọn họ - những cung nữ thái giám đi theo cũng đều không có tương lai luôn sao?

Chốc lát bên trong phòng tiếng khóc vang trời, không biết là khóc cho hai vị chủ tử, hay là khóc cho mình, Thái Hoàng Thái hậu đỏ mắt, hô vang, “Còn có quy củ không hả?”

Thái Hoàng Thái hậu tư thái uy nghiêm, bọn cung nữ thái giám đang khóc thành một đoàn nhanh chóng yên lặng, ánh mắt bà kiên định nói, “Ta còn chưa có chết đâu, các ngươi yên tâm, chỉ cần ta còn sống một ngày, sẽ không ai dám dẫm dẫm thương con ta.”

Mọi người nghe thấy, dù cảm thấy hơi khoa trương, nhưng lại nghĩ đến dù sao Thái Hoàng Thái hậu cũng là di mẫu của Vũ Đức Hoàng đế, là mẫu thân trên danh nghĩa của y, coi như Đức Vũ Hoàng đế có phách lối thế nào, cũng không đến nỗi ngay cả Thái Hoàng Thái hậu cũng không bỏ qua?

Vì nghĩ như vậy nên cũng hơi an tâm.

Ánh mắt Thái Hoàng Thái hậu lại ảm chứa băng giá, lạnh lùng như trời đông giá rét.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Sùng Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13

Qua mấy ngày đã có tin đồn, nói Huyền phi nương nương được sủng nhất hậu cung, không ai sánh bằng, những người từng thân cận Khang vương sợ bị Tân đế trách phạt như người trong bóng tối thấy được ánh sáng le lói, bắt đầu hỏi thăm xuất thân của vị Huyền phi nương nương này, phải nghĩ biện pháp để người biện hộ cho.

Vốn vì chiến bại mà bị cách chức, phủ Vũ Định Hầu ngày càng sa sút bất chợt lại được thom lây, lúc này ai còn trông nòm Huyền phi nương nương từng là tần phi Khang vương? Tất cả mọi người đều lựa chọn lãng quên, dù sao chỉ là một tần phi không có danh tiếng gì, Trắc phi còn không được tính, dĩ nhiên nếu đổi thành Khang vương phi bị Tân đế nhét vào cung, khẳng định không giống như bây giờ, danh tiếng quá lớn, dù có muốn xem nhẹ cũng không được.

Tóm lại trước cửa phủ Vũ Định hầu những người tặng quà đã kéo dài đến tận cuối ngõ hẻm, rất là náo nhiệt.

Ở trong hậu cung, Chu Thanh Nhục cảm thấy thật mới lạ, nàng đã sống hai đời, nhưng cho tới bây giờ vẫn chưa từng được người khác thương yêu đến mức thế này, nói ra cũng chỉ là ủy khuất hành lễ cho người ta, nơi này là cổ đại nghiêm khắc về cấp bậc tôn ti, chính là chuyện bình thường, nếu như ngày ngày đều suy nghĩ về chuyện này, cũng không sống nổi nữa.

Nhưng Hoàng đế lại hoàn toàn khác, y lại chân chính đặt chuyện này vào lòng, hơn nữa không tiếng động giúp nàng xả giận.

Loại cảm giác này đối với nàng mà nói vừa mới lạ, lại còn có chút ngọt ngào.

Bao nhiêu năm đều là mình nàng tự gánh vác, tất nhiên nàng cũng không than trời trách đất, cũng không oán hận hay buồn bã, cuộc sống luôn không tốt đẹp như mong ước, luôn có nhiều chuyện không như ý, thay vì oán trách không bằng để tâm đi giải quyết những vấn đề này chẳng tốt hơn sao?

Giống như sau khi nàng vào cung phát hiện Hoàng hậu đối nàng bất mãn, nhanh chóng tìm đến Đức phi đến nói tốt cho bản thân một chút, mặc dù quá trình khó khăn, nhưng tóm lại Hoàng hậu vẫn nhìn trên sự chu đáo hàng ngày của Đức phi bỏ qua cho nàng (Chu Thanh Nhục).

Chu Thanh Nhục nếu cứ nơm nớp sợ hãi, thận trọng sống qua ngày, chỉ sợ có chuyện không may lại tự kéo bản thân vào, kết quả có một ngày, trong lúc bất chợt có một nam nhân đến trước mặt nàng, vừa chiều cổ lại tin tưởng, sự mạnh mẽ như vậy làm nàng không còn sợ hãi, phù hợp với hình tượng bạch mã hoàng tử trong mắt Chu Thanh Nhục, cứ thế giúp đỡ nàng mọi chuyện.

Chu Thanh Nhục cảm giác có người nâng mình trong lòng bàn tay mà thương yêu, giống như nàng là đứa bé vừa mới dứt sữa, cần người chăm sóc. Thật ra thì cũng không phải..., nhưng ai có thể cự tuyệt lời nói quan tâm này.

Giống như bầu trời của Chu Thanh Nhục trong lúc bất chợt đã thay đổi trở nên sáng sủa quang đăng, nàng cảm thấy không khí này thật mát mẻ, ánh mặt trời sáng rõ, giống như bình thường rất ghét dậy sớm cũng bởi vì có thể chăm sóc Hoàng đế mà không chán ghét như vậy nữa.

Nàng vẫn chưa xác định được giữa nàng và Hoàng đế đã mến nhau rồi chưa, hay chỉ là đang cố gắng thích ứng nhau? Nhưng khi nhớ tới Hoàng đế, lòng nàng tràn đầy vui vẻ, mặt mày đều mang ý cười, ngay cả bước chân cũng nhẹ nhàng, Hoàng đế dịu dàng, săn sóc, thậm chí ngoại hình của Hoàng đế cũng tuấn mỹ không ai sánh được, giờ tay nhắc chân đều toát ra khí thế của một bậc đế vương cao hoa tự phụ, từng chút từng chút đã nuốt trọn linh hồn nàng, làm nàng không cưỡng lại được mà trầm luân.

Đương nhiên Chu Thanh Nhục cũng không phải thiếu nữ ngây thơ, cho là Hoàng đế làm như vậy thuần túy chỉ vì hà tiện cho nàng, có lẽ Hoàng đế làm như vậy cũng chỉ vì thấy bản thân mình mất mặt? Hoặc đó chỉ là uy nghiêm của một Hoàng đế mà thôi, nhưng không thể phủ nhận, y hành động quả quyết nhanh chóng như vậy đã lấy được lòng nàng.

Hành động này của Hoàng đế là đang truyền đến nàng một tin tức, nàng là người của ta... Ai cũng không được khi dễ.

Đây là một loại cam kết, cũng là biểu hiện năng lực, đến bây giờ Chu Thanh Nhượng mới hiểu được tại sao Hoàng đế khi làm thái tử bị phế, Lục Bội Ninh xuất thân là danh môn vẫn bỏ nhà vứt nghiệp đi theo y, tại sao Liêu Vương không ngại mạo hiểm mưu phản vẫn ủng hộ y Đông Sơn tái khởi, về phần Khả Hân Mạo Đồn của Hung Nô thì không cần phải nói đến, rõ ràng đã đóng quân ở kinh thành, đây là cơ hội tốt biết bao nhiêu? Có thể chiếm được kinh thành phần hoa phi nhiều của người Hán lâu dài chẳng phải sao? Nhưng y lại tâm cam tình nguyện nhà quả ngon này đi đấy!

Bởi vì đây là người, đáng giá để những người đó đối xử thật lòng.

Trước kia Chu Thanh Nhượng cũng đối tốt Hoàng đế, có điều lúc ấy chỉ là tâm tính muốn lấy lòng y, phần nhiều là lấy lý trí phân tích xem hành vi của mình có thể làm cho mình được càng nhiều yêu thích càng nhiều ích lợi, nàng mới có một cuộc sống tốt chẳng phải sao? Mặc dù hơi tàn khốc, nhưng Chu Thanh Nhượng cũng không phải đờ đẫn, hơn nữa đã vào cung nhiều năm, tự nhiên biết cái gì nên làm cái gì không nên làm.

Nhưng bây giờ Chu Thanh Nhượng đối Hoàng đế là chân tâm thật ý.

Biết y không thích nữ nhân làm y phục, dĩ nhiên, đây là bởi vì y bài xích với nữ nhân, mặc dù sau khi sống cùng nàng đã khá hơn nhiều, bên cạnh cũng có cung nữ hầu hạ, nhưng theo bản năng vẫn không thích.

Chu Thanh Nhượng cùng Linh Ngọc học thêu thùa may vá, thật ra thì chỉ cần không phải là người ngốc, nghiêm túc học, làm sao không học được? Nàng lại không ngốc, hơn nữa vì hàng năm học đàn, ngón tay rất nhạy bén, không quá nửa tháng đã làm cho Hoàng đế một đôi vớ.

Mặc dù lúc ấy Hoàng đế không nói gì, nhưng vẫn luôn mang vào, hiển nhiên là rất thích, có lẽ bởi vì y rất thoải mái dùng những gì đó do Chu Thanh Nhượng làm? Sau đó vì bị thủng mới lưu luyến không đành mà bỏ đi, nhưng vẫn cố gắng hỏi Vương Thịnh đang đứng một bên, có thể tiếp tục mang nữa hay không. Vương Thịnh bị dọa sợ thiếu chút nữa quỳ xuống, nghĩ thầm, quả là Bệ hạ quá yêu thích Huyền phi nương nương, ở Ngự Hoa viên chỉ là hành lễ cho Thái Thượng Hoàng, đó chỉ là phúc lễ, không phải dập đầu, trở về liền giáng chức Thái Thượng Hoàng thành Khang vương, lúc này lại chỉ vì một đôi tất, không phải nữ nhân làm giày vớ quần áo cho nam nhân cũng là chuyện nên làm sao? Kết quả lại yêu thích đến như vậy, đây chính là Huyền phi nương nương, người khác làm sao bằng, miệng phải khuyên một lúc lâu, đại ý Bệ hạ chính là chân long thiên tử nhưng lại phải mang tất rách sao? Lúc này Hoàng đế mới bỏ đi ý niệm, có điều trong nội tâm lại càng cung kính hơn với Chu Thanh Nhượng, đương nhiên chuyện này là nói sau.

Chu Thanh Nhượng và Hoàng đế sống cùng nhau rất hòa hợp, chỉ cần hai người ở chung một chỗ chính là không khí cũng tỏa ra hương vị ngọt ngào.

Tâm tư Chu Thanh Nhượng đều đặt trên người Hoàng đế, về mặt nàng dịu dàng, đôi mắt sáng ngời, luôn chưa nói đã nở nụ cười, ngay cả những người phục vụ bên cạnh đều nhìn ra vị Huyền phi nương nương này vô cùng yêu thích Hoàng đế..., về phần Hoàng đế, vốn không ghét Chu Thanh Nhượng, thậm chí trong lòng đang cất giấu sự yêu thích cũng không biết, bằng không trong nhiều người như vậy lại chọn Chu Thanh Nhượng, giống như Lục Bội Ninh từng nói, ta cũng chỉ là nói câu đất mới, quan trọng là trong lòng Hoàng đế yêu thích hay không, thế là xong.

Cho nên mặc dù bên ngoài triều đình là gió tanh mưa máu, Hoàng đế không phải là người nhân từ nương tay..., thậm chí nói theo thời hiện đại chính là một tay đao phủ, xuống chỉ ý tịch biên gia sản mười nhà, trong cung Minh Hòa cũng bởi vì Khang vương bị giáng chức càng u sầu trầm đạm, mỗi ngày mọi người đều lấy nước mắt rửa mặt, nhưng khi Hoàng đế trở về Ngự Bảo điện, sẽ trở thành vẻ mặt nhu hòa, đặc biệt thuận theo, nghe lời, về phần nghe ai, tất nhiên là Chu Thanh Nhượng, giống như con cọp thu hồi móng vuốt của mình.

Bên trong bày một bàn ăn, Chu Thanh Nhượng chỉ thức ăn trên bàn nói, “Mặc dù Bệ hạ thích ăn cay, nhưng hiện tại thời tiết nóng bức, ăn nhiều sẽ dễ bị nóng, vẫn nên ăn chút món ăn thanh đạm, ví dụ như mâm cá hấp quả này ăn rất tốt.” Chu Thanh Nhượng giống như đang dỗ dành một hài tử, giọng nói vừa nhẹ nhàng vừa tròn trịa, còn mang theo thập phần kiên nhẫn.

Vốn khẩu vị của Hoàng đế cũng không nặng, có điều sau khi đến Mạc Bắc thiếu ăn thiếu mặc, làm cho y thiên về thương thức khẩu vị nặng, đây cũng là chuyện bất đắc dĩ, hiện tại chính là uống canh cá, bên trong vẫn phải tăng thêm một lượng muối.

Kể từ khi phục vụ Hoàng đế, Vương Thịnh đã bắt đầu lưu ý những thứ Hoàng đế yêu thích, y còn nhớ rõ ngày đầu tiên Hoàng đế ăn món ăn thanh đạm đã phát tính khí, nói một chút hương vị cũng không có, sau đó phòng ăn đều thường nấu món ăn có khẩu vị nặng.

Y nghe Chu Thanh Nhượng khuyên Hoàng đế như vậy, lòng suy nghĩ, chuyện khác Hoàng đế có thể sẽ nghe Huyền phi nương nương, thế nhưng đồ ăn ở trong miệng có thể dễ sửa lại như vậy? Không thể nào đâu, cho nên nói, coi như Huyền phi nương nương dù được sủng ái thế nào, tất nhiên lần này cũng phải ngã gục thôi.

Haizz, con người chính là như vậy, một khi đã bắt đầu hài lòng sẽ quên hết mọi thứ, lần này chắc chắn Huyền phi nương nương sẽ hỏng tay, y càng đứng nghiêm trang, không dám thở mạnh.

Thành thật mà nói y vẫn thích Huyền phi nương nương hơn, tính khí tốt, đối đãi người khoan dung, vừa nhìn đã biết là nhân vật dễ phục vụ, ngàn vạn lần đừng bị Bệ hạ phạt nặng.

Hoàng đế nghe lời nói của Chu Thanh Nhượng đúng là rất mất hứng, từ trước đến giờ y đều làm theo ý mình, thế nào lại chịu bị người thao túng như vậy? Huống chi khẩu vị này muốn đổi là có thể đổi? Lúc đầu ở Mạc Bắc vì ít muối, y liều mạng uống xì dầu, này cũng là thân bất do kỷ, chẳng lẽ bây giờ mình là cửu ngũ chí tôn vẫn phải thân bất do kỷ?

Nhưng mà nếu y phát giận ra, nhìn Chu Thanh Nhượng đang cười vui vẻ kia vẫn là không nhẫn tâm.

Lúc này Chu Thanh Nhượng cũng đến gần, đầy mắt nàng dịu dàng sóng sánh như nước hồ, lấy lòng bàn tay sờ lên một nốt hạt đậu nhỏ (mụn) trên cằm Hoàng đế, giống như đang nói với tiểu đậu đậu buồn bực, “Bệ hạ ngài xem, đã có hạt đậu nhỏ rồi, có phải đau lắm không? Đây chính là liên quan đến mấy ngày nay Bệ hạ luôn ăn đùi cừu nướng cay đó, ớt này còn là loại ớt cay nhất Tứ Xuyên nữa.”

Hoàng đế thấy Chu Thanh Nhượng dựa vào bên cạnh, gần như vậy, trong mũi đều là hương thơm chỉ có trên người nàng, làm cho tim y không khỏi đập loạn, âm thanh của nàng vừa nhẹ nhàng, còn mang theo vài phần nũng nịu..., để cho y cảm giác như mộc xuân phong, lòng hết sức hưởng thụ, lời tức giận kia thế nào cũng không nói ra nổi.

“Ta biết nhất định Bệ hạ sẽ không quen, thế nhưng đậu đậu này nhìn rất đau.” Trong giọng nói của Chu Thanh Nhượng ẩn chứa chút lo lắng.

Nhìn ánh mắt Chu Thanh Nhượng cứ nhìn mình hoài, Hoàng đế cũng nuốt luôn lời nói mình về, sau đó thuận theo gấp cả háp què Chu Thanh Nhượng đưa tới ăn, sau đó cũng không khách khí chỉ vào bách hợp cần tây, nói, “Cái đó cũng muốn.”

Chu Thanh Nhượng thấy Hoàng đế ăn ngoan ngoãn như vậy, mừng rỡ gấp thức ăn cho Hoàng đế, tuyệt không cảm giác mình đang bị sai sử.

Vương Thịnh nhìn thấy cảnh tượng này... Cầm thiếu chút nữa cũng rớt xuống.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Sùng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14

Chu Thanh Nhượng đối Hoàng đế toàn tâm toàn ý, Hoàng đế đối Chu Thanh Nhượng cũng quan tâm chăm sóc, hai người người tình ta nguyện, dụng tâm chung sống, có điều mấy ngày nay còn tốt hơn như ngâm trong mật vậy, dù tách ra một lát cũng sẽ nhớ.

Buổi tối hôm nay khi sửa sang lại gối đầu cho Hoàng đế, đặt chần băng tằm ti mỏng manh lên trên người Hoàng đế, nói: “Bệ hạ, hôm nay ta đi phòng cách vách ngủ.” Nói tới đây nàng hơi đỏ mặt, trong lòng suy nghĩ, chỉ là ở riêng thôi mà, còn cố ý nói ra giống như nàng thật không muốn bỏ đi vậy.

Sắc mặt Hoàng đế bình thường, gương mặt cũng mang theo vài phần cứng nhắc hỏi, “Sao vậy?”

“Là kinh nguyệt của ta....” Hai người vẫn chưa có viên phòng, thì càng đừng nói tới chuyện có thai, cho nên kinh nguyệt Chu Thanh Nhượng mỗi tháng đều đến viếng một lần.

Hoàng đế cảm thấy thời gian này trôi qua rất vui vẻ, giống như chuyện Chu Thanh Nhượng cùng y ở riêng cũng chỉ là chuyện mấy ngày trước thôi, thế nào chớp mắt đã tới nữa?

Nghĩ đến lần đầu tiên hai người cùng nằm chung một chỗ, còn cảm thấy hơi không thích ứng được, nhưng bây giờ buổi tối mỗi ngày đều phải ôm nàng mới có thể ngủ, Chu Thanh Nhượng rất mềm mại, mùi hương cơ thể giống như mật đường vậy, làm cho y yêu thích không buông tay.

Nhưng y cũng không tiện yêu cầu quá trớn, thật ra y cũng không quan tâm kinh nguyệt trên người Chu Thanh Nhượng, nhưng y cảm thấy nếu Chu Thanh Nhượng chủ động nói ra, như vậy nàng rất coi trọng chuyện này..., nữ nhân luôn luôn như thế nhưng theo ý y cũng chỉ là chuyện nhỏ không đáng bận tâm, giống như trước kia cùng Khang vương phi chung đụng, dù y phục không được ủi thẳng nàng còn phiền lòng nửa ngày, còn nếu trên mặt bị nổi mụn đậu thì càng không được, lúc gặp y còn mang theo mũi sa móng nói sợ làm ô uế ánh mắt y.

Tóm lại nữ nhân rất quan tâm chuyện nữ nhân, mặc dù chắc chắn người xem những chuyện này chẳng sao cả.

Hoàng đế ý định quanh quẩn lại nửa ngày, cuối cùng không thể làm gì phải gạt đầu.

Chu Thanh Nhượng buông xuống sa trường mạn màu xanh thiên thanh mỏng như cánh ve, đi thổi tắt đèn, Linh Ngọc đứng một bên chờ cùng đi ra nội thất, đi qua bên cách vách.

Linh Ngọc hầu hạ Chu Thanh Nhượng rửa mặt, sau một lúc mới lên giường.

Chờ Linh Ngọc tắt đèn ra ngoài, bên trong nhà cũng hết sức an tĩnh, Chu Thanh Nhượng vốn nghĩ nằm lên giường sẽ ngủ ngay, dù sao mệt nhọc cả ngày, thế mà khi thực sự nằm trên giường lại cảm thấy trong phòng quá mức yên tĩnh, yên tĩnh đến mức như là hư không.

Bên ngoài ánh trăng chiếu vào bên trong phòng, trên sàn nhà xuất hiện một đường cung màu sáng bạc, an tĩnh tĩnh lặng, lòng Chu Thanh Nhượng lại tràn đầy hình bóng Hoàng đế.

Lúc Hoàng đế tức giận sẽ liếc mắt nhìn người, khóe mắt giương lên, ngập tràn tức giận, người khác nhìn thấy chỉ biết run rẩy, nàng nhìn lại cảm thấy Hoàng đế rất đáng yêu, bởi vì cái loại thần thái tức giận này mang theo vài phần làm nũng chỉ có nàng mới nhìn ra được.

Lúc này chỉ cần Chu Thanh Nhượng nhẹ giọng dụ dỗ mấy câu, Hoàng đế sẽ thuận theo ngay, giống như con cạp thu hồi móng vuốt, bộ lông, làm người ta

không nhìn được muốn sờ lên một cái.

Đĩ nhiên nàng biết mình có thể đỡ, bởi vì Hoàng đế cũng không thật sự tức giận, nàng từng thấy lúc Hoàng đế thực sự tức giận rồi, khi đó sắc mặt y lạnh lùng, ánh mắt sắc bén như kiếm, sắc mặt còn thêm uy lực không cho người được kháng cự, làm người nhìn thấy đều sợ hãi trong lòng.

Chu Thanh Nhượng thích lúc Hoàng đế cười nhất, nụ cười kia giống như mặt trời xua tan mây, khóa mắt làm người ta không thể chuyển dời tầm mắt, làm người này trở nên đẹp mắt, nếu thời gian có thể ngừng lại, nàng thật hi vọng có thể lưu lại trong nháy mắt đó.

Sau đó, Hoàng đế bước đi rất nhanh, nhưng khi đi chung với nàng thì luôn thả chậm bước chân.

Một chút lại một chút, hình như đã tích tụ rất nhiều kỷ niệm, giường gỗ tử đàn rất rộng rãi, chính là nằm xuống bốn năm người cũng không thành vấn đề, Chu Thanh Nhượng ở trên giường lăn qua lộn lại nửa ngày mới phát hiện, trong đầu mình đều tràn ngập bóng hình của Hoàng đế, nơi nào còn ngủ được?

Hay đi xem Hoàng đế một chút?

Có điều rất nhanh nàng lại lắc đầu một cái, bây giờ đi về tính sao đây? Hoàng đế sẽ nghĩ thế nào?

Chu Thanh Nhượng đứng dậy uống hai ngụm sữa bò ấm nóng trong lòng lúc này mới cảm thấy thoải mái hơn chút, trở về trên giường ngủ.

Chỉ là trong lúc ngủ mơ cảm giác hơi không được yên ổn, nhìn như có người đang nhìn nàng vậy, đột nhiên Chu Thanh Nhượng mở mắt, trong màn đêm tối tăm quả nhiên thấy một người đang ngồi bên mép giường nhìn nàng.

Vốn nàng muốn hét chói tai, nhưng khi nhìn hình dáng thể nào lại giống Hoàng đế?

“Bệ hạ?” Chu Thanh Nhượng không xác định hỏi.

“Là trẫm.” Hình như Hoàng đế biết đã dọa nàng sợ, đáp lại rất nhanh.

Chu Thanh Nhượng thở phào nhẹ nhõm, mềm nhũn tựa người lên gối đầu, gắt giọng “Bệ hạ tôi cũng không nói một tiếng, thật dọa sợ ta rồi.”

Ban đêm giọng nói Chu Thanh Nhượng mềm nhẹ, còn mang theo vài phần mờ mịt vừa mới tỉnh ngủ, làm người ta nghe cảm thấy cả người cũng mềm theo, giọng nói của Hoàng đế bỗng nhiên cũng dịu dàng hẳn, “Trẫm thấy nàng ngủ say, nên không đánh thức nàng.”

“Bệ hạ có chuyện gì sao?” Trong bóng đêm giọng nói của Hoàng đế càng nồng đậm, giống như ly rượu ngon năm xưa vậy, làm người say mê.

Hai người mắt đối mắt nhìn nhau, trong đêm tối, ánh trăng bị đám mây che khuất, nhìn chỉ thấy hình dáng mơ hồ, nhưng không biết vì sao hai người đều biết đối phương đang cười, hình như chỉ ngồi như vậy cũng là sự hưởng thụ tốt đẹp.

Hoàng đế trầm mặc nửa ngày mới nói, “Trẫm thấy trời muốn mưa.”

Chu Thanh Nhượng vội vàng nói: “Có phải chần quá mỏng hay không?”

Hoàng đế yên lặng, Chu Thanh Nhượng có chút không hiểu, nhìn thấy song cửa sổ mở hé gió thổi vào dồn dập, mình xê dịch vào trong nói: “Bệ hạ lên đây đi, bên ngoài lạnh lẽo.”

Hoàng đế do dự một lát vẫn là lên giường, sau đó rất tự nhiên kéo Chu Thanh Nhượng vào trong lòng, cho đến khi cảm giác thân thể mềm mại ấy dán vào cơ thể mình, người thấy đều là hương thơm quen thuộc ấy, lúc này mới cảm thấy một góc trống rỗng trong lòng cuối cùng cũng được lấp đầy, rất thỏa mãn thờ dài một hơi.

Chu Thanh Nhượng ôm hông Hoàng đế, thân thể bền chắc rắn rỏi, nhưng toát ra nhiệt độ chỉ thuộc riêng Hoàng đế. Nàng không nhìn được áp mặt vào ngực Hoàng đế, nhẹ nhàng nói: “Rất cuộc Bệ hạ là có chuyện gì vậy?”

“Trời mưa.” Hoàng đế nói.

Chu Thanh Nhượng: “...”

Hoàng đế kéo gối đầu qua, nghiêng người nằm xuống, sau đó tìm vị trí thích hợp để Chu Thanh Nhượng nằm trong ngực y, sau đó nói: “Lát nữa sợ sẽ có sấm sét, trẫm lo nàng sợ hãi.”

Chu Thanh Nhượng bất giác nhìn ra ngoài..., mặc dù gió lớn đang thổi ầm ầm, nhưng mây mù rất mỏng, chỉ cần trong chốc lát sẽ bị gió thổi tan, lộ ra vàng trắng sáng, đây là thời tiết muốn mưa à?

Trong bóng đêm đôi mắt Chu Thanh Nhượng sáng trong, Hoàng đế nhìn thấy cảm thấy có phần quái đản, cứng ngắc nói, “Ngủ.”

Tiếng cười Chu Thanh Nhượng giòn giã trong bóng đêm, nhưng trong chốc lát bên trong phòng lại truyền đến tiếng hít thở đều đều.

Nửa tháng sau, thời tiết càng nóng bức hơn, bên trong Ngự Bảo điện cũng mang khối băng đến, đưa hấu ngâm trong nước giềng, đưa bờ, đưa chuột, trái cây..., Chu Thanh Nhượng cũng không muốn ra ngoài đi dạo, vì trời thật sự quá nóng.

Kết quả buổi tối Hoàng đế sắc mặt âm trầm đi vào, uống chưa được nửa ly trà đã đứng dậy nói, “Nàng cùng trầm đến Minh Hòa cung một chuyến.”

Lòng Chu Thanh Nhượng cảm thấy hơi kỳ quái, có điều nhớ tới chuyện tình trong Minh Hòa cung nghe được từ Linh Ngọc, nói là thời tiết quá nóng bức, nhưng bên kia một chút băng cũng không có, cơm cũng không đưa qua đúng lúc, sau đó còn xuất hiện nội tặc (trộm cướp trong nhà), hôm nay không phải mất vòng ngọc, ngày mai sẽ mất khuyên tai vàng, làm lòng người hoảng loạn, Thái Hoàng Thái hậu lại bị bệnh, lần này hình như rất nặng, tóm lại không hề yên ổn.

Không biết người nào truyền tin tức ra, nói Hoàng đế hạ khắc đích mẫu, là một người bất trung bất hiếu, chỉ mấy ngày sau, tiếng gió kia đã truyền khắp kinh thành, nói rất khó nghe.

Hiển nhiên Hoàng đế rất tức giận, lúc này đi gặp Thái hậu không biết là đi an ủi thật... hay là hưng sư vấn tội?

Chu Thanh Nhượng đi theo sau Hoàng đế, cảm thấy khả năng hưng sư vấn tội cao hơn chút.

Trong cung Minh Hòa lại hoàn toàn không có vẻ tức giận gì, bọn cung nữ thái giám ở một bên phờ phạc rũ rượi, Chu Thanh Nhượng đi theo Hoàng đế vào nội thất của Thái Hoàng Thái hậu, có điều cũng làm nàng giật mình, chỉ hai tháng không gặp, Thái Hoàng Thái hậu giống như già đi mười tuổi rồi vậy, mặt mày tái nhợt, dáng người suy nhược gầy gò, vừa nhìn đã biết bị bệnh đã rất lâu.

Bà thật sự bị bệnh sao? Không lạ khi Chu Thanh Nhượng lại nghĩ như vậy, trước kia Thái Hoàng Thái hậu khỏe mạnh thế nào không cần phải nói, kết quả sau khi Tần đế lên ngôi Thái Hoàng Thái hậu vẫn cứ bệnh không dứt, không làm nàng hoài nghi cũng khó.

Khang vương và Khang vương phi đứng hầu hạ một bên, hai người cũng đều tiều tụy, Chu Thanh Nhượng đường hoàng đi bên cạnh Hoàng đế, lặng yên không nói.

Khang vương phi rất không muốn nhìn Chu Thanh Nhượng, nhưng trên người nàng (CTN) mặc y phục yên sa mỏng, lại mang trâm cài cườm Loạn Phượng đính Hồng Bảo Thạch lớn bằng ngón tay cái, giống như ánh mặt trời chiếu rọi tới làm đau ánh mắt nàng, chứ đừng nói đến thần thái tràn đầy dịu dàng yên tĩnh trên mặt nàng (CTN), cho đến khi móng tay siết chặt đầu cả lòng bàn tay, đau đớn suýt chút nàng muốn rơi lệ... mới có thể đè nén sự ghen tỵ xuống sâu trong đáy lòng.

“Bệ hạ tới?” Thái Hoàng Thái Hậu được Khang vương phi và Khang vương nâng đỡ ngồi dậy, vô lực nói với Hoàng đế.

Vốn Hoàng đế cũng không có hành lễ, cũng lôi kéo Chu Thanh Nhượng đang muốn chuẩn bị hành lễ... giọng nói lãnh ngạnh (lạnh lùng cao ngạo), “Nghe nói mẫu hậu bị bệnh, Trẫm cố ý mời hai vị thái y tới đây, xem rốt cuộc là bị bệnh gì, ngược lại Trẫm muốn biết, thân thể mẫu hậu vẫn khỏe mạnh, thế nào nhi thần vừa đăng cơ liền bị bệnh? Chuyện này có phải quá trùng hợp rồi không, lại nói có bệnh thì phải nhanh trị, nếu làm trễ nãi thời gian, đến phút cuối đừng nói Trẫm không tận hiếu, ngay cả mệnh cũng đã mất.”

Ý trong lời này của Hoàng thượng thật ra là đang nói..., Thái Hoàng Thái hậu là đang giả bộ bệnh, nhưng cũng đúng là để cho y (tần hiếu), cuối cùng là ám chỉ nói, kém chút là được, hoặc là được không bù mất, mệnh cũng mất.

“Ý của huynh là gì?” Về mặt Khang vương vốn đang chết lặng, nhưng khi nghe được lời nói của Hoàng đế bất chợt như đang đâm chọc mình nổi trận lôi đình quát, “Chẳng phải sau khi huynh năm tuổi Minh Thục Hoàng hậu qua đời, là Thái hậu một tay nuôi huynh lớn, sao bây giờ huynh lại có thể nói ra lời đại nghịch bất đạo như vậy?”

Khang vương đỏ mặt, nhìn Hoàng đế như nhìn một kẻ thù vậy.

“Đừng nói nữa... Đều là lỗi của ta.” Thái Hoàng Thái hậu vô lực nói, hình như rất mệt mỏi, rũ lông mày xuống, “Là ta có lỗi với nó.”

Hoàng đế nhìn đôi mẫu tử này, ánh mắt càng lạnh lẽo hơn, nói, “Thật đúng là lỗi của mẫu hậu, nếu không phải mẫu hậu chăm sóc ta, hơn nữa còn nói với phụ hoàng nói đứa trẻ không thể không có mẫu thân, làm sao có thể vào được hậu cung? Lọt vào mắt phụ hoàng?”

“Người?” Sắc mặt Thái Hoàng Thái hậu xanh mét, ngón tay run rẩy chỉ vào Hoàng đế, hiển nhiên tức giận không nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Sủng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 15: CHƯƠNG 15

Thái Hoàng Thái hậu tức giận đến toàn thân phát run, mắt rung rung, khàn khàn nói, “Lúc đầu mẫu hậu con qua đời, ta vẫn ở cùng với con, sau đó con lại bầu vú lấy ta không cho ta đi, ta thấy con thân thể nhỏ nhỏ vui trong lòng ta khóc khàn cả giọng, thật sự là không đành lòng, thế này mới ở lại, mặc dù Tiên đế là cứu ngũ chí tôn, nhưng Tần phi vô số, chính sự bận rộn, khó có lúc quan tâm chăm sóc, y một đời làm minh quân, nhưng cũng không nhất định

sẽ là phu quân tốt, làm sao ta lại sinh lòng tơ tưởng đến y? Có ý ủy thân mình? Cũng chỉ là vì con mà thôi.”

Một mình tự thoại nói ra dào dạt tình cảm, cảm động lòng người, Khang vương và Khang vương phi không khống chế được lại khóc lên.

Chỉ tiếc trong mắt Hoàng đế, mặc kệ là Thái Hoàng Thái hậu đang rung rức khóc, hay là nàng già vờ thương tâm muốn chết, cũng chẳng làm trong lòng y nổi lên gợn sóng nào, khoe môi y lộ ra nụ cười chế nhạo, nói, “Thái hậu nương nương thật đúng là thâm minh đại nghĩa, tỷ muội tình thâm, nếu là như vậy, Trẫm cũng muốn hỏi Thái hậu nương nương một chút, nếu là không cần thận ủy thân mình, vậy vì sao Trẫm và Khang vương chỉ kém nhau nửa tuổi?”

Trong lòng Chu Thanh Nhược chấn động, nữ nhân hoài thai mười tháng, Hoàng đế và Khang vương chỉ kém nhau nửa tuổi, điều này nói lên Thái Hoàng Thái hậu rõ ràng trước khi Minh Thục Hoàng hậu qua đời đã cùng Tiên đế có ân tình rồi!

Đơn giản mà nói chính là Minh Thục Hoàng hậu vẫn đang trên giường bệnh đau ốm khổ sở, không còn bao ngày, rất đau khổ, thân tỷ muội của mình lại lên long sàng của tỷ phu Hoàng đế, còn có thai, nếu đây là sự thực, vậy nói rõ là thủ đoạn thâm độc nhất sau lưng, thật đúng là tìm người ta băng giá, nói không chừng... Cái chết Minh Thục Hoàng hậu nhanh như vậy chắc cũng có công lao của Thái Hoàng Thái hậu nhỉ? Dù sao thân muội muội cùng phu quân mình cấu kết, chuyện này thật quá trùng hợp.

Chu Thanh Nhược liếc nhìn mọi người, Khang vương nuốt nước miếng, ánh mắt lóe lên, mặt Khang vương phi là vẻ khó tin, thân hình run rẩy nhìn qua lại giữa Hoàng đế và Thái Hoàng Thái hậu, về phần Hoàng đế lại đứng vô tâm tùy ý, dáng người như tùng, mắt sáng như đuốc, vẻ mặt thần nhiên.

Sắc mặt Thái Hoàng Thái hậu đại biến, tay chân cứng ngắt nói, “Cái gì kém nửa tuổi, rõ ràng chính là một tuổi, ngự y trong cung cũng được, y bà cũng được, đều có thể chứng minh, sao con có thể thuận miệng nói dối?”

Hoàng đế mặt mày lạnh lùng, trong mắt đột nhiên phát ra ánh sáng lạnh sắc bén, một cước đá văng khay trà bên cạnh, khay trà rớt xuống, bình trà cũng rơi xuống mặt đất vỡ nát, phát ra âm thanh thanh thúy chói tai.

Không khí bên trong phòng nhất thời trở nên rất trầm thấp ngột ngạt, giọng nói Hoàng đế lạnh lẽo, “Thái Hậu, chúng ta cứ nói ra hết đi, ngươi là hạng người gì, trong lòng ta còn rõ ràng hơn ngươi, ở đây cũng không có người ngoài, ngươi cũng không cần đeo lên bộ mặt giả nhân giả nghĩa nữa, giả vờ làm một từ mẫu với ta, ngươi khiến người bên ngoài trợ giúp, rêu rao nói Trẫm bất hiếu, khác khe địch mẫu rốt cuộc là muốn có được cái gì?” Sau đó lại cười châm chọc, vẻ mặt khinh thường nói, “Chẳng lẽ Thái hậu nương nương ngươi cho rằng, dùng cái thủ đoạn nho nhỏ này là có thể khôi phục đáng về lúc trước? Con trai Khang vương của ngươi vẫn là Nhân Tông đế, ngươi chính là Thái hậu cao cao tại thượng đó sao?”

Chu Thanh Nhược liếc nhìn sắc mặt đã trở nên có phần dữ tợn của Khang vương, cảm giác giống như y muốn nhào tới vậy, tự giác đến gần Hoàng đế, lời này của Hoàng đế quá thẳng thắn, thẳng thắn giống như một thanh đao đâm thẳng vào tim, làm người ta đau thấu xương cốt.

Hoàng đế nói ra lời nói sâu kín trong lòng, lòng cảm thấy vui sướng, lại thấy một thân thể ấm áp bỗng sáp vào sau lưng, y quay đầu lại liền nhìn thấy Chu Thanh Nhược mang theo ánh mắt có phần sợ hãi, nghĩ tới lời mình vừa nói đúng là có chút kinh hãi thể tục, kéo nàng đến bên cạnh, âm thầm cầm tay nâng an ủi rồi lại buông ra.

Chu Thanh Nhược thấy Hoàng đế lúc này vẫn không quên bảo hộ mình, liền cảm thấy ngọt như được ăn đường vậy.

Hai người động viên cho nhau hình như không người nào nhìn thấy, nhưng lại có vài người hết lần này đến lần khác chú ý đến, Khang vương phi thấy Hoàng đế cùng Huyền phi thân mật khắng khít như vậy, vẻ mặt thái độ của Hoàng đế, so với hai người lúc trước còn ôn hòa sẵn sốc hơn, trong đầu chua chua, ghen tỵ không thôi, nếu không cưỡng ép đè nén, nàng thật hận muốn đi tới xé nát Huyền phi ra!

Ánh mắt Thái Hoàng Thái hậu bỗng trở nên rét lạnh, ánh mắt đổi thành sắc bén, bà hít sâu một hơi, lui về sau ngồi xuống nói, “Nếu Hoàng đế vô tình như vậy, không để ý đến tình cảm những năm trước, vậy ta cũng không cần phải cố kỵ gì nữa, ngươi nói ta muốn cái gì, thật ra thì rất đơn giản, ta chỉ hy vọng Khang vương cùng đứa bé của nó có thể an ổn qua cả đời, không hơn.”

Thái Hoàng Thái hậu yêu cầu không quá đáng, nói trắng ra đúng là nghĩ tham sống sợ chết mà thôi, có điều điều kiện tiên quyết là Thái Hoàng Thái hậu và Hoàng đế không có nhiều ân oán thế này, đáng tiếc, Hoàng đế hận Thái Hoàng Thái hậu và Khang vương giống như khắc sâu trong tim, không cách nào thay đổi, cho nên loại yêu cầu này cũng là vượt mức xem như khá viễn vông.

Về mặt Hoàng đế lười biếng nói, “Được.”

Thái Hoàng Thái hậu không dám tin nhìn Hoàng đế, đáy mắt Khang vương lộ ra mấy phần hưng phấn, chỉ có Khang vương phi, nhìn Hoàng đế với ánh mắt phức tạp.

“Có điều điều kiện tiên quyết là, ta muốn khiến người bên ngoài cũng biết ngươi làm chuyện ác.”

“Ngươi...” Thái Hoàng Thái hậu chỉ hận mới vừa rồi mình nhất thời hốt hoảng, suýt chút nữa tin Hoàng đế sẽ mềm lòng, lúc này cắn răng nghiêng lợi nói, “Rốt cuộc ngươi muốn thế nào?”

Hoàng đế liếc nhìn Khang vương, “Ngươi muốn bảo vệ hắn, tất nhiên không vấn đề, nhưng phải bỏ ra một ít thứ, ví như lời nói vừa rồi của Trẫm, khiến người đời đều biết ngươi làm ác, ví như ban đầu là ngươi hạ độc lập kế cho Trẫm và Lệ phi nằm chung một chỗ.”

“Huynh đừng mơ.”

Khang vương giống như điên vọt tới, có điều người còn chưa tới trước mặt đã bị người hầu kéo ra sau, trực tiếp quỳ trên mặt đất, y bị người hầu giữ

chặt gát gạo, giăng co, “Huynh cứ giết chết ta đi, không cần hành hạ mẩu thân ta, bà làm tất cả cũng là vì ta mà thôi.”

Hoàng đế nhìn Thái hậu có chút tiếc hận nói, “Thật là một người con hiếu thảo, chỉ tiếc đệ nghĩ nhiều quá, Thái hậu làm sao sẽ vì đệ hủy đi danh tiếng của mình? Phải biết xưa nay bà đều mang danh hiền huệ hào phóng, muốn lưu danh tiếng thơm từ trinh tiết bách thế mà.”

Trong lời nói bao hàm rất nhiều sự châm chọc, trong lòng Khang vương lại gọn sóng, không tự chủ nhìn về phía Thái hậu, thấy vẻ mặt bà quả nhiên khá do dự, trong lòng y đột nhiên không biết là tư vị gì, y còn tưởng rằng Thái hậu sẽ vì mình bất chấp tất cả, cho nên mới vừa nghe được lời nói của Hoàng đế đã không nhịn được muốn xông tới, nghĩ tới bất kể như thế nào, cũng không thể để cho Thái hậu vì mình chịu uất ức!

Nhưng bây giờ suy nghĩ một chút hình như mình nghĩ nhiều rồi.

Nhớ ngày đó y nằng nặc cưới Khang vương phi, khi ấy mẫu hậu nói thế nào? Nói y không muốn làm Hoàng đế vẫn có rất nhiều người muốn nhận thay y, bà cũng không phải không thể không có y.

Không đúng, không đúng, Khang vương mãnh liệt lắc đầu một cái, mẫu hậu vì y trả giá còn ít sao? Tại sao y có thể hoài nghi bà?

Thái Hoàng Thái hậu cự tuyệt theo bản năng, sau đó đột nhiên như nghĩ tới điều gì liếc nhìn Khang vương, kinh ngạc, thất vọng, rất nhiều vẻ mặt hiện lên trên mặt y, nhìn như thể đã hiểu ngay, trước kia bà chỉ cảm thấy tính tình Khang vương tình khiết thiện lương, là một người sáng tựa sao Khuê, hôm nay nhìn thấy lại là đơn thuần quá mức, không thể gánh vác chuyện gì, lòng bà càng gấp gáp, nhưng không thể nói ra lời nói sâu sắc trước mặt Hoàng đế được.

Không lâu sau bà lại nghe Hoàng đế nói: “Thái hậu nương nương có tiếng Hiền danh, chỉ cần theo nề nếp cũ, vì chữ Hiếu này, tự nhiên Trẫm sẽ phụng dưỡng thật tốt, có điều Khang vương dù sao cũng là một phế đế đã nhường ngôi, vẫn còn ở trong cung cũng không thích hợp cho lắm.”

Lời này giống như gieo rắc ngọn lửa trong lòng Khang vương vậy, bỗng nhiên bắt đầu cháy hừng hực, Khang vương biết rõ Hoàng đế không tốt bụng, nhưng sau khi nghe vẫn không thoải mái, đúng vậy, mẩu thân xưa nay có Hiền danh, Hoàng đế vì một chữ Hiếu tất nhiên sẽ không động đến bà, cũng chỉ là thêm một đôi đũa mà thôi, Hoàng đế có gì mà phiền não? Cùng lắm đặt ở trong cung không muốn gặp thời, nhưng mình thì không thể, y đã từng là Nhân Tông Hoàng đế, đối với Hoàng đế là chướng ngại vật lớn nhất.

Bên người, há lại cho người khác có thể an nhàn, Hoàng đế có thể dung mẫu hậu, nhưng sao có thể tha thứ mình dễ dàng như vậy?

Nhưng là bà nhìn thấy Hoàng đế châm ngòi khích bác ly gián quan hệ bà và Khang vương, bà lại không cam lòng, chỉ trong một khắc, Thái Hoàng Thái hậu cũng nhanh chóng thiếu chút nữa đã hôn mê.

Hoàng đế liếc nhìn ánh mắt phức tạp của Khang vương, Thái hậu lòng như lửa đốt, lòng âm thầm vui mừng, sao y có thể giết họ tùy tiện như vậy được, y phải hành hạ bọn họ từ từ, đem những gian khổ của y mấy năm nay trả lại cho bọn họ gấp trăm lần, để bọn họ sống không bằng chết!

Trên đời này việc đau lòng nhất chính là bị chính người thân của mình phản bội, y muốn để bọn họ đều phải trải qua.

“Lời của Trẫm vẫn còn hữu hiệu, vì Khang vương, Thái hậu nương vẫn còn có thể suy xét.” Hoàng đế biết mục đích hôm nay đã đạt được, không muốn ở nơi này nữa, dẫn Chu Thanh Nhượng đi ra.

Lúc hai người đi ra khỏi cung Minh Hòa đã là nửa đêm, sắc mặt Hoàng đế tao nhã, cả người tản ra khí tức không buồn không vui, vẫn không nói gì, tự nhiên Chu Thanh Nhượng biết bây giờ trong lòng y không thoải mái, rất khéo léo không nói gì thêm, nàng nghĩ đến chuyện Minh Thục Hoàng hậu Hoàng đế mới vừa nói với Thái hậu, cảm thấy thật kinh ngạc, mặc dù nàng biết cũng không phải tất cả tình thân trên đời này đáng được người ta tin tưởng tuyệt đối, nhưng mà trước khi nàng xuyên không cũng có một người chị, hai chị em chỉ hơn kém nhau hai tuổi, nhưng chị luôn nhường nàng, che chở cho nàng, thương yêu nàng, cũng có rất nhiều người nói có một người anh chiều cô chăm sóc mình là hạnh phúc nhất, nàng lại cảm thấy không có gì có thể so sánh với chị, con gái tí mĩ, dịu dàng sẵn sàng, trong khoảng khắc đó nàng ngốc nghếch nghĩ, cả đời này sẽ không kết hôn chỉ sống cùng với chị mình.

Đi nhiên sau đó lúc chị kết hôn nàng thiếu chút nữa xem anh rể là tình địch, giống như một đứa bé bị đoạt viên kẹo vậy, nhưng tóm lại nàng vẫn biết rõ đây là hạnh phúc của chị, muốn chúc phúc cho chị, sau khi mình xuyên không cũng vì nghĩ có chị ở bên kia chăm sóc cho cha mẹ nên mới cảm thấy an tâm, nhưng lúc đêm khuya vắng lặng, nàng đều nhớ tới khi còn bé chị dắt tay nàng về nhà, ngập tràn hạnh phúc.

Có thể làm chị em là phúc khí kiếp trước tu luyện được, nhưng tại sao Thái Hoàng Thái hậu lại muốn làm như vậy?

Người cổ đại dĩ nhiên một thế nhiều thiếp, cũng không thiếu nữ tử trước khi qua đời sẽ phó thác quyền quản gia cho tỷ muội mình, nhưng điều kiện tiên quyết là nữ tử đó đồng ý trước, mà không phải giống như Thái hậu tự mình tư thông như thế.

Nàng nghĩ không ra tâm trạng Thái hậu thế nào lại vì một người đàn ông mà phản bội chính tỷ tỷ ruột thịt của mình, nếu là nàng..., thì mình bị uất ức cũng không muốn tỷ tỷ bị khổ sở, lại càng không muốn lúc Minh Thục Hoàng hậu đang bệnh nặng còn tư thông với tỷ phu mình, vì Thái hậu này chắc phát điên rồi!

Chu Thanh Nhượng nghĩ đến đây lại thấy đau lòng, không tự chủ nắm tay Hoàng đế, Hoàng đế đang có tâm sự, kết quả cảm giác có bàn tay nhỏ nhắn đang nắm tay mình, ấm áp, mềm mại, mang theo vô hạn bao dung cùng sẵn sàng, tim y bỗng ấm áp, quay đầu lại liếc nhìn Chu Thanh Nhượng, thấy ánh mắt nàng đầy lo lắng, không tự chủ nở nụ cười.

Ánh trăng nhàn nhạt, hai người đưa mắt nhìn nhau, ấm áp lan tràn.

Chương 16: CHƯƠNG 16

Khang vương phi nằm trên giường làm thế nào cũng ngủ không được, chỉ cần nhắm mắt đầu óc lại nhớ đến gương mặt Vũ Đức Hoàng đế, anh tuấn uy vũ, dù cười nhạt, nhưng lại mang theo bề ngễ thiên hạ, uy nghiêm trời sinh, làm người ta phải ngước nhìn, để cho nàng không tự giác dõi theo, nàng không nhịn được thở dài, xoay người, bên cạnh truyền đến giọng nói dịu dàng của Khang vương, “Sao vậy, không ngủ được? Ta ôm nàng ngủ.”

Khang vương vẫn như trước kia, vẻ mặt dịu dàng, diện mạo tuấn tú, nhưng khi nàng nghe được những lời này lòng chỉ cảm thấy nó quá yếu đuối.

Rốt cuộc nàng sao vậy?

Tại sao Khang vương từng nhìn thấy nho nhã ôn hòa như thế, nhưng bây giờ lại cảm thấy mỏng manh vô năng đến vậy?

Khang vương nhìn sắc mặt u ám của Khang vương phi, lòng bỗng lạnh lẽo, những lo lắng mới được áp xuống lại dần dần dâng lên, lời nói Đức Vũ Hoàng đế hình như vẫn còn vang vọng bên tai, y cũng chỉ là một phế đế! Đừng nói đến thê tử, ngay cả mẫu thân ruột thịt còn do dự nữa là!

Nghĩ như vậy trong lòng cũng vui bớt đi chút ít, Khang vương mới phát giác lòng cũng thư thả hơn chút, y nhìn thấy Khang vương phi bên cạnh ngay cả chân cũng không có, lòng đầy nhu tình chuẩn bị giúp nàng, có điều tay vừa mới đụng phải eo nàng đã bị Khang vương phi lật người tránh đi.

Tay Khang vương giờ cứng ngắc nửa ngày, cuối cùng chán chường để xuống, trong mắt vẻ chán nản nồng đậm.

Sau khi trở về từ cung Minh Hòa tâm tình Hoàng đế vẫn luôn không tốt, Chu Thanh Nhượng cũng không bắt chuyện quấy rầy đến y, rất khéo léo hiểu chuyện, kết quả ngủ thẳng đến nửa đêm tỉnh dậy lại nhìn thấy mặt Hoàng đế vẫn mở đầu đau đầu, một đêm không ngủ.

“Bệ hạ...” Chu Thanh Nhượng đến gần, cầm tay Hoàng đế hỏi, “Sao người vẫn chưa ngủ?”

Giọng nói Chu Thanh Nhượng mềm mại dịu dàng, còn mang theo sự quan tâm, trong trời đêm nghe thấy như giọng nói của tiên nhân, tim Hoàng đế bỗng nhiên mềm nhũn, xoay người lại ôm Chu Thanh Nhượng, nhẹ nhàng hôn lên trán nàng một cái, phiền não cất chứa trong lòng chưa từng nói với ai cứ như vậy bật thốt lên, “Trẫm không nghĩ chuyện ấy là thật.”

Đầu óc Chu Thanh Nhượng cũng mơ hồ, phút chốc nhìn Hoàng đế, như là một đứa trẻ ngốc nghếch vô tri, Hoàng đế nhìn thấy lòng càng mềm mại hơn, lại hôn lên gò má nàng một cái mới giải thích, “Trước đó Trẫm nói Khang vương và Trẫm chỉ kém nhau nửa tuổi, đó là Trẫm đoán thôi, lúc ấy mặc dù Trẫm còn nhỏ, nhưng vẫn nhớ rõ trước khi mẫu hậu qua đời rất lo lắng hôn sự... Thái hậu, vẫn muốn tìm cho bà ta một mối hôn sự, tìm rất nhiều gia đình thế gia, ai ngờ Thái hậu ai cũng không muốn, thì ra là chờ phụ hoàng.” Hoàng đế nói tới chỗ này mặt lộ ra vẻ châm chọc.

Lòng Chu Thanh Nhượng như đang cuộn sóng khó bình tĩnh nổi, thì ra nàng đã đoán đúng, Thái hậu nương nương thật sự nhân lúc tỷ tỷ bệnh nặng lại cùng Tiên đế dây dưa không rõ sau đó có Khang vương.

Thái hậu làm một Tiểu Tam đến mức ấy? Nếu thật sự thích, chờ tỷ tỷ bệnh qua đời sau này không phải có rất nhiều cơ hội đó thôi, thời đại này không giống như xã hội hiện đại, gả cho tỷ phu sẽ bị người ta nói xấu, nhưng nếu trong lúc bệnh nặng mà làm như vậy thì hơi không thích hợp, quả thực đây sẽ như đâm một nhát dao vào tim Minh Thục Hoàng hậu, lúc ấy vì sao Thái hậu không thể chờ đợi như vậy?

Chu Thanh Nhượng nghĩ đến mấy vấn đề phía sau, cũng nhanh chóng phát hiện ra một vấn đề!

Nàng thật không ngờ Hoàng đế sẽ mang những chuyện tình bí ẩn này nói cho nàng nghe, dĩ nhiên không phải nàng ảo tưởng bản thân mình, mà bởi vì nàng cảm thấy mọi người luôn muốn bảo vệ tôn nghiêm chính mình, đối với Hoàng đế mà nói thì càng hơn thế, chuyện liên quan đến Tiên đế, mẫu thân Hoàng đế - Minh Thục Hoàng hậu, còn có chuyện của Thái hậu, thật ra khó ai lấy chuyện xấu trong nhà nói cho người ngoài, thế mà Hoàng đế cứ thẳng thắn nói ra như vậy, nháy mắt đó làm cho nàng ám áp vì được người tin tưởng.

Lòng Chu Thanh Nhượng như được ăn mật, ê ẩm mềm nhũn, dí má vào trong ngực Hoàng đế.

Hoàng đế cảm nhận được an ủi không tiếng động của Chu Thanh Nhượng, lòng tràn đầy thương yêu, càng ôm chặt nàng hơn nói, “Lúc ấy không có nhân chứng vật chứng gì cả, rất khó tra ra, Trẫm...” Câu nói tiếp theo Hoàng đế thế nào cũng không thể nói ra miệng, y không nghĩ được lúc ấy tâm trạng Tiên đế rốt cuộc là thế nào, lúc mẫu hậu qua đời có phải cũng biết chuyện này rồi hay không?

Y nhớ lúc ấy mình mới năm tuổi, nhưng cũng hiểu chuyện, mặc dù biết Minh Thục Hoàng hậu bệnh nặng, tuy nhiên mỗi ngày y vẫn kiên trì đi học viết chữ, chỉ có lúc tối mới có thể đi gặp một lát.

Minh Thục Hoàng hậu đối y rất nghiêm khắc, thấy y đến thỉnh an cũng không vui mừng, mà sẽ hỏi y hôm nay học cái gì, còn muốn y đọc ra một phần bài

học ngày hôm nay, cho đến khi y đối đáp trôi chảy toàn bộ lúc này mới lộ ra nụ cười vui mừng, sau đó mới biến thành dáng vẻ của tử mẫu, cung chiêu cười vô vô đầu y, mặt mày cong cong, ôn nhu dễ thân, lúc đó y rất hoang mang, cảm thấy mẫu thân quá nghiêm khắc, tất nhiên y thích mẫu thân tử ái hơn là mẫu thân nghiêm nghị, sau khi lớn lên mới có thể hiểu được nỗi khổ tâm lúc đó của Minh Thục Hoàng hậu.

Minh Thục Hoàng hậu thành thân với Tiên đế nhiều năm mới có được y, nghe nói lúc sinh nở thiếu chút nữa khó sanh, bà đỡ nói hài tử có thể không giữ được, Minh Thục Hoàng hậu vẫn cứ một mực kiên trì, thiếu chút nữa ngay cả nàng cũng đi, sau đó rốt cuộc cũng an toàn sinh y ra, tuy nhiên nó lại lưu lại bệnh căn.

Minh Thục Hoàng hậu yêu thương y như trân bảo, ngay ở cử cũng tự mình cho bú, chỉ cần là chuyện liên quan đến y đều không muốn qua tay người khác, tất cả đều là tự thân tự lực, cho đến cái ngày Minh Thục Hoàng hậu qua đời, trong cái giờ may vá còn để lại đôi vớ chuẩn bị cho yướm thử.

Hoàng đế nghĩ đến đây thiếu chút nữa không nhịn được rơi lệ, lại âm thầm nén lại.

Dung mạo Minh Thục Hoàng hậu khuynh thành, dung mạo của y hơn phân nửa di truyền từ mẫu thân, có lúc Tiên đế nhìn gương mặt của y lại thở dài, sắc mặt không che giấu sự chán nản, lúc đó y không hiểu, sau đó hiểu được đó là đang nhớ đến Minh Thục Hoàng hậu đã qua đời, y cho là Hoàng đế đối mẫu thân mình tình thâm ý trọng, không đúng như vậy sao vẫn luôn không lập Hoàng hậu, vì để đảm bảo thân phận Thái tử vững chắc của y, đồng thời cũng là vì Minh Thục Hoàng hậu đã mất.

Nhưng bây giờ suy nghĩ lại có lẽ y quá ngây thơ rồi, có lẽ Hoàng đế chán nản tinh thần hao tổn không phải vì tình thâm khó quên gì đó, mà là áy náy chăng?

Hoàng đế càng nghĩ trong lòng càng khó chịu, đau thắt không thôi.

Chu Thanh Nhượng thấy hốc mắt Hoàng đế ửng đỏ, dáng vẻ khổ sở, nghĩ tới ý trong lời nói vừa rồi của Hoàng đế, trong lòng cũng không còn tư vị, cũng chẳng biết an ủi thế nào, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng Hoàng đế nói, “Bệ hạ, mẫu hậu nếu còn sống thấy Bệ hạ khổ sở như vậy, tất rất đau lòng.”

Hốc mắt Hoàng đế đỏ đỏ, âm thầm nắm quả đấm, ngón tay trắng bệch, gân xanh nổi lên, một lúc lâu mới thả lỏng nói, “Nàng nói đúng, mẫu hậu chắc chắn không hy vọng Trẫm khổ sở thế này.”

Y còn nhớ rõ có một ngày, sắc mặt mẫu hậu nhìn rất tốt, đặc biệt mặc một bộ áo trắng trần châu khoác ngoài với tay áo rộng rãi, chải tóc chỉnh tề kiểu Mẫu đơn kế, mang vòng hoa Hồng Bảo Thạch, cười dịu dàng nhìn y, lúc đó y rất kích động, còn tưởng rằng bệnh của mẫu thân khỏe lên rồi, nhào tới ôm mẫu hậu.

Ngày hôm đó mẫu hậu cũng không hỏi y bài tập, mà là ôm ái vuốt vuốt tóc y, giọng nói ấm áp dịu dàng nói rất nhiều chuyện, có vài lời y nghe hiểu, có mấy lời y nghe không hiểu, nhưng lại nhớ một câu cuối cùng, mẫu hậu chỉ hi vọng con một đời không lo, làm một nam tử cõi mở sáng trong, đừng bị một chút chuyện bẩn thỉu quấy nhiễu lấy.

Nhĩ đến những lời này cũng là chứa đựng thâm ý.

Ngày đó mặt trời tốt như vậy, xuyên đi vào, chiếu sáng làm tắt cả giống như ảo ảnh vậy, y ôm mẫu thân thật chặt, vừa vui mừng vừa cảm thấy sợ hãi, cảm giác tất cả không bình thường, lại hi vọng thời gian cứ dừng lại vào khoảnh khắc đó, mãi mãi..., ngày hôm sau y lại nghe được tin mẫu thân bệnh qua đời.

Y còn nhớ mình bất chấp tất cả chạy về, nhìn thấy mẫu thân vẫn xinh đẹp như xưa, nhưng thân thể cứng nhắc giống như cọc gỗ, y cảm thấy như bị sét đánh, bước chân loạn choạng suýt chút nữa té lăn trên đất.

Nhĩ tới đây, Hoàng đế nhắm hai mắt lại, chỉ cảm thấy có cái gì đó nóng nóng từ từ trong hốc mắt rơi ra.

Chu Thanh Nhượng thấy Hoàng đế khóc, cũng không biết làm sao, có điều rất nhanh nhớ lại kiếp trước lúc chị an ủi mình đều sẽ ôm đầu nàng, khi đó nàng cảm thấy chị ôm mình như là một bến đỗ, có thể bao dung nàng, rất an toàn, nàng cũng làm theo y hết như thế ôm đầu Hoàng đế vào trong ngực.

Một lúc lâu sau, Hoàng đế mới phát hiện ra, thế nhưng mình đang vui vào nơi mềm mại đầy dẫy, trong mũi đều là mùi hương thoang thoang thuộc về Chu Thanh Nhượng, còn có đỉnh nhọn làm y mê luyến...

Bỗng nhiên trong lòng dâng lên một cỗ nhiệt, làm đầu y nóng lên, thân thể kích động.

Chu Thanh Nhượng cảm thấy ngực chợt lạnh lạnh, nàng không nhịn được cúi người nhìn xuống, cảm thấy mặt cũng nóng hừng hực, Hoàng đế tháo dây buộc cõi áo khoác của nàng, ánh mắt nóng bỏng nhìn chằm chằm nàng như hoa hải đường nở rộ khắp núi.

“Bệ hạ...” Ngực Chu Thanh Nhượng bỗng căng ra, cảm thấy rất ngượng ngùng.

Dường như Hoàng đế nhìn rất lâu, lâu đến mức Chu Thanh Nhượng cảm thấy hơi lạnh đột nhiên y lại cúi đầu ngậm vào nàng, bờ môi y rất mềm, động tác rất dịu dàng, nhưng có thể do y muốn nàng cảm thấy y rất cấp bách, cũng có thể bởi vì tiếng hít thở nặng nề của y, hoặc là do tay y ôm eo nàng quá mức căng thẳng.

Thân thể sinh ra một cỗ cảm xúc khác thường, tê tê dại dại, mang theo cỗ khát vọng mà Chu Thanh Nhượng cũng không biết là gì.

Không khí bị thương bên trong phòng hoàn toàn biến mất, nhất thời lại trở nên mập mờ.

Chương 17: CHƯƠNG 17

Động tác Hoàng đế rất suồng sã, từ dịu dàng ban đầu đến găm cắn lúc sau, thậm chí còn có ý muốn ăn Chu Thanh Nhược vào bụng luôn, lúc đầu Chu Thanh Nhược còn ngượng ngùng, sau đó chẳng biết khi nào, hoàn toàn không biết bây giờ đã xảy ra chuyện gì, nàng trải qua hai đời, nhưng vẫn là lần đầu tiên cùng một nam nhân thân mật như vậy.

Tay Hoàng đế như có ma lực, mang theo nhiệt độ nóng bỏng, chạm tới nơi nào là khiến nơi đó bốc cháy, Chu Thanh Nhược giãy giụa thân thể vô ý thức muốn tránh xúc giác của Hoàng đế, nhưng khi tay kia thật sự rời khỏi, lại có cảm giác trống không cùng cực, làm nàng không tự chủ muốn nhích tới gần.

Phản ứng Chu Thanh Nhược như gần như xa càng khiến Hoàng đế nhiệt huyết sôi trào, giống như vừa được ăn loại trái cây yêu thích, mà trái cây này lại trốn mình..., đuổi đuổi bắt bắt, càng kích thích tâm tình Hoàng đế.

Tay Hoàng đế gắt gao nắm chặt Chu Thanh Nhược, cố định không cho nàng được nhúc nhích chút nào.

Chu Thanh Nhược cử động mấy lần phát hiện mình bị Hoàng đế khống chế chặt chẽ, đột nhiên một ý định táo bạo nổi lên, nàng không nhịn được giơ chân lên đá Hoàng đế, động tác không quá mạnh, nhưng lại khiến Hoàng đế nắm được nòng nà thon dài ** của nàng, thuận thế cõi y phục xuống.

Nhiệt độ bên trong phòng càng ngày càng cao, mặt Chu Thanh Nhược đỏ đến mức có thể nhỏ ra máu, thế nhưng Hoàng đế lại cảm thấy Chu Thanh Nhược trước mặt rất xinh đẹp, làm người ta chỉ hận muốn nuốt vào trong bụng.

Y cũng không biết thân thể nữ nhân lại mê người đến vậy, mềm mại, thơm ngát, giống như cánh hoa nở rộ, khiến người ta muốn hái, giày xéo, dẫm nát, điên cuồng chiếm đoạt, phóng túng hưởng thụ.

Thật ra Hoàng đế đã ân nhân nhiều năm, khó có khi buông thả như vậy, động tác khó tránh khỏi hơi thô bạo, Chu Thanh Nhược cũng là lần đầu, bị động tác vội vàng khấn trương của Hoàng đế làm kinh hách, nhưng hai người đều cùng vui vẻ, trong đầu chứa hình ảnh đối phương, dĩ nhiên có khác chút, động tác thô bạo tỏ rõ y khẩn cấp cùng khát vọng, phản ứng ngượng ngùng là bày tỏ nàng trúc trắc vui sướng.

Trên đời này không có gì hạnh phúc hơn chuyện lưỡng tình tương duyệt cả, vì trong lòng có yêu, chuyện thăm dò này nọ cũng chỉ là nước chảy thành sông, thậm chí làm tình cảm càng thăng hoa. Thịnh thế sùng phi_Bích Vân Thiên_hoacodat_diendanlequydon.com.... mừng sinh nhật box tiểu thuyết diễn đàn Lê Quý Đôn lần thứ 6.....

Chu Thanh Nhược cảm thấy bàn tay Hoàng đế thật nóng bỏng, trong thân thể có một cỗ khát vọng mãnh liệt, nhưng lại không biết phải giải thoát như thế nào, mờ mịt mờ mắt, thấy dưới ánh trăng gương mặt Hoàng đế vẫn anh tuấn sáng chói như thế, da thịt như ngọc, lông mày đậm nhưng cũng không dày không rậm, đôi mắt sâu thẳm như nước hồ, trong khoảnh khắc kia..., ánh mắt ấy lại ngập tràn dục lửa, hình như có thể đốt sạch người vậy, còn có ánh môi mê người giống như thạch hoa quả, làm người ta không nhịn được muốn cắn một cái..

Ừm, cổ Hoàng đế bị Chu Thanh Nhược quấn lấy, được nàng dâng nụ hôn.

Hoàng đế cảm nhận đầu lưỡi Chu Thanh Nhược giống như một tinh linh dễ dàng khuấy động làm y càng ngày càng nóng lên, ngọt ngào như vậy, đốt lửa như vậy, làm bản thân y vô lực kháng nghị.

Tại sao trước kia y không phát hiện loại tư vị này thực cốt như thế, làm người ta muốn ngừng mà không được, hay vì phía dưới là Chu Thanh Nhược sao?

Bởi vì không phải là ai khác mà là người sau khi y phát bệnh mơ hồ không rõ đột nhiên có một cô nương xông vào?

Trên mặt mặc dù mang theo chút bụi bặm, nhưng đôi mắt sáng tựa như vì sao chính là trong sự yên tĩnh lại có sự linh động dịu dàng, làm cho trong lúc y không phòng bị đã bị chạm phải.

Linh Ngọc ở bên ngoài trực đêm nghe được bên trong có tiếng động, nghĩ có phải nương nương tỉnh dậy rồi không, vỗ vỗ mặt lơ ngơ vừa mới tỉnh ngủ của mình, lại uống một ngụm trà lạnh, lúc này mới đứng lên chuẩn bị đi xem một chút, kết quả nàng vừa đi tới phía sau bình phong lại cảm giác tiếng động bên trong phòng hình như có điểm lạ.

Tại sao nương nương hình như rất khổ sở, lại có vẻ có chút vui vẻ? Còn có tiếng Hoàng đế thờ dắc?

Linh Ngọc cũng không biết tại sao lại đỏ mặt, nàng nhón chân lên từ trong khe hở nhìn vào trong, chỉ thấy bên trong tấm màn mỏng như cánh ve có hai thân thể trẻ tuổi đang quấn quýt một chỗ!

Oành, Linh Ngọc cảm thấy nhiệt huyết dâng trào..., nhớ tới Vương Thịnh từng nói xa nói gần hỏi nàng rốt cuộc nương nương và Hoàng thượng có cùng

một chỗ hay không? Làm cho mặt nàng đỏ tới mang tai!

Nàng rón rén lui xuống, trong lòng suy nghĩ, có phải rất nhanh có thể nhìn thấy tiểu hoàng tử hồng hào rồi không? Mang về mặt mong đợi trở về phòng ngoài.

Kết quả nàng vừa vặn ngồi xuống liền nhìn thấy Vương Thịnh đi vào với sắc mặt rất khó coi hỏi, “Bệ hạ đâu?”

Linh Ngọc theo bản năng cảm thấy đã xảy ra chuyện gì đó, nếu không Vương Thịnh sẽ không tới đây vào lúc này, phải biết bởi vì Chu Thanh Nhượng không thích nhiều người, càng không thích trước khi đi ngủ thái giám đến phục vụ mình, cho nên đến buổi tối bọn thái giám đều sẽ tránh đi, đến tối cũng chỉ còn một hai người ở đây, hỏi, “Có phải có chuyện gì hay không?” Made by diendanlequydon.commmmm

Vương Thịnh cũng biết thói quen của Huyền phi nương nương, nghĩ tới đoán chừng là da mặt mỏng, vẫn xem thái giám như là nam nhân nên không có thói quen cho phục vụ, nghĩ đến chuyện này mặc dù rất khẩn cấp, nhưng vẫn biết mình ba ba đi vào thật không thích hợp, ôn hòa nói với Linh Ngọc, “Linh Ngọc cô nương, mới vừa rồi người tiên phong bên ngoài cửa Tây Môn nói Lục tướng quân chuyển tới hồ bài màu đỏ, nói là có quân tình khẩn cấp.”

Ở trong cung có thể có được thể bài như thế chỉ có mấy người đó, cũng đều là trọng thần tâm phúc của Hoàng đế, điều này hiển nhiên là chuyện hết sức khẩn cấp, nếu không không ai không biết chờ đến trời sáng cũng chỉ còn vài giờ nữa thôi.

Linh Ngọc cũng là người biết rõ chuyện nặng nhẹ, sắc mặt trắng bệch, vội vàng đứng lên.

Chu Thanh Nhượng vui mình vào trong chăn băng tơ tằm, sắc mặt vẫn còn hồng, cảm giác cực nóng mới vừa rồi hình như vẫn còn đây, nhưng người đã không còn ở đây.

Nàng nghĩ tới phản ứng mới vừa rồi của mình chỉ hận không thể vui mình giấu đi, thật là mắc cỡ mà, còn chủ động cời y phục Hoàng đế, trong đầu nàng hình như còn có thể nhớ tới vừa rồi lúc Hoàng đế thấy nàng vội vã như vậy đã lộ ra nụ cười thỏa mãn, cảm giác vừa vui vẻ vừa nhu tình như vậy giống như là nữ nhân bảo bối trân quý trong lòng y.

Nghĩ tới đây trong lòng Chu Thanh Nhượng cảm thấy rất xấu hổ, rất rối rắm, Linh Ngọc đứng một bên cả khuôn mặt cũng đỏ bừng khi nhìn thấy vết hôn chi chít trên người Chu Thanh Nhượng, cất tiếng nhỏ như muỗi nói, “Nương nương, có muốn tắm rửa hay không?”

Ngắm mình trong dòng nước ấm áp, thần trí Chu Thanh Nhượng khôi phục được mấy phần, vừa dùng khăn lau cổ vừa nghĩ rốt cuộc là có chuyện gì Lục Bội Ninh lại vội vàng vào cung như vậy?

Chẳng lẽ lại có chiến sự sao?

Chu Thanh Nhượng lắc đầu, nhớ đến lúc ban đầu Hoàng đế mang binh tiến vào trong cung là tình cảnh thế nào, nếu lại có chiến sự, nàng thật sự không muốn nhìn thấy chuyện đánh giặc đâu.

Chờ Chu Thanh Nhượng tắm xong quay lại, Hoàng đế đã quay trở về.

Y đứng sau án bàn, sắc mặt nửa sáng nửa tối, giữa hai lông mày đầy bấn loạn, mím chặt môi cùng ánh mắt sắc bén tựa như đao kiếm, rất khác biệt với Hoàng đế ngày thường, đó chính là sự cao hoa ngạo nghễ mà không người nào có thể với tới.

Chu Thanh Nhượng không biết nói gì, sắc mặt Hoàng đế quá sắc bén, sắc bén đến mức tựa như thanh bào kiếm Từ Sắc lạnh lạnh, nàng không dám lên tiếng.

Đột nhiên Hoàng đế quay đầu lại, thấy là Chu Thanh Nhượng, lòng cũng mềm đi, lại thấy nàng ướt đầm sau khi tắm, khiếp sợ đứng nơi đó, cái dáng vẻ ấy làm lòng người thương tiếc yêu thương!

Hoàng đế nở nụ cười tươi tắn, giống như ánh mặt trời xua tan mây, lóa mắt sáng chói, Chu Thanh Nhượng nhìn thấy tâm bỗng nhộn nhạo.

Chu Thanh Nhượng nghe Hoàng đế nói, “Lại đây với Trẫm.”

Chờ nàng đi tới, Hoàng đế ôm cổ nàng, cảm chống lên đỉnh đầu nàng nói, “Tắm rửa rồi sao?”

Chu Thanh Nhượng nghe lời nói Hoàng đế dịu dàng như lúc bình thường, trong lòng rốt cuộc cũng buông lỏng, hờn dỗi nói, “Bệ hạ làm thiếp đau quá.” Ý Chu Thanh Nhượng là Hoàng đế không biết dịu dàng, để lại trên người nàng rất nhiều vết hôn, nhưng bây giờ nói ra như vậy lại toát ra ý vị phong tình, nàng nói xong đã đỏ mặt.

Rốt cuộc nàng đang nói cái gì vậy!

Hoàng đế thấy vẻ mặt Chu Thanh Nhượng bởi vì đỏ mặt mà gương mặt càng mê người hơn, không nhịn được nhẹ cười ra tiếng, tiếng cười thuần hậu trong màn đêm dễ nghe như tiếng thần tiên vậy, Chu Thanh Nhượng cảm thấy trong lòng đang gợn sóng lần nữa.

“Khuya rồi, nhanh đi ngủ đi.” Hoàng đế nhìn sắc mặt Chu Thanh Nhượng mắc cỡ đỏ bừng cả mặt, cảm thấy phiền não vừa rồi cũng bay biến mất sạch,

cười khom lưng ôm người lên.

Chu Thanh Nhược cảm thấy trời đất quay cuồng sau đó bị Hoàng đế ôm lên giường theo kiểu công chúa. điễn.đần.Lê.Quý. Đồn....

Mặt Hoàng đế cách mặt nàng rất gần, y cúi đầu hôn một cái lên môi nàng nói, “Sớm đi ngủ đi, Trẫm còn có việc.” Sau đó dịu dàng đắp chăn mỏng lên người Chu Thanh Nhược.

Lòng Chu Thanh Nhược vẫn chưa muốn buông bỏ nói, “Bệ hạ đi đâu vậy?”

Sắc mặt Hoàng đế lại trở nên nặng nề, trầm mặc một lúc, dường như đang chầm chước dùng từ thể nào nói ra, “Tổng đốc Vân Quý - Phạm Thành Mậu mưu phản rồi.”

Lòng Chu Thanh Nhược cả kinh, đầu tiên là hai chữ mưu phản tiến vào đầu, sau đó là một chuyện khác, phụ thân của nàng Vũ Định Hầu đang ở Vân Quý làm một Tổng kỳ nhỏ nhỏ!

Thế thì phụ thân sẽ xảy ra chuyện gì?

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Sùng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: CHƯƠNG 18

Nghĩ đến phụ thân tay chân Chu Thanh Nhược lạnh lẽo.

Phải biết phụ thân đúng là dưới trướng Tổng đốc Vân Thành Phạm Thành Mậu, nếu Phạm Thành Mậu mưu phản, như vậy cũng nói rõ phụ thân cũng mưu phản theo rồi sao?

Tình cảnh của nàng không biết sẽ biến thành cái dạng gì?

Dường như Hoàng đế cũng không biết bản khoản của Chu Thanh Nhược, y thấy sắc mặt nàng bỗng tái nhợt, tay chân lạnh lẽo, còn tưởng rằng bị hai chữ mưu phản dọa sợ, lại nghĩ tới lúc ban đầu nàng cũng trải qua chuyện như vậy, cho là gọi lên chuyện đau lòng, vỗ về an ủi, nhẹ nhàng nói, “Đừng sợ, Trẫm đi một chút sẽ trở lại, nếu nàng thật sự là...” Nghĩ đến chỉ một mình nàng ở nơi này sợ hãi lo lắng, lòng Hoàng đế bỗng bất an, cúi đầu hôn lên má nàng một cái nói, “Nàng cùng Trẫm đến Ngự thư phòng, bên kia có một cái giường, nàng có thể ngủ bên ấy.”

Chu Thanh Nhược biết Hoàng đế nói chỗ giường kia, chính là phòng nghị sự phía đông của Hoàng đế, dùng một cái bình phong khắc hoa ngăn ở giữa, trở thành một không gian độc lập, nhưng nghe được động tĩnh trong phòng nghị sự.

Hoàng đế làm như vậy hiển nhiên là muốn để nàng nằm trong phạm vi tầm mắt của mình, lòng Chu Thanh Nhược mềm đi, nghĩ có cần nói sự tình của phụ thân cho Hoàng đế nghe không, lại thấy Vương Thịnh vội vã đi vào nói, “Bệ hạ, Đoan nói Mộc Tướng quân, Từ Các lão đều đến.”

“Nàng đi qua cùng Trẫm.” Hoàng đế nói quả quyết, ngay sau đó bế chân và Chu Thanh Nhược lên, câu nói về phụ thân của Chu Thanh Nhược cứ như vậy bị bao phủ trong hành động dị thường này của Hoàng đế, còn có Vương Thịnh ở một bên mở to mắt kinh ngạc.

Vương Thịnh vội vàng đi qua trước, sau đó mời mấy vị đại nhân trong phòng nghị sự đi ra ngoài, mở miệng nói, “Mời các vị đại nhân đi theo nô tài đến thiên sảnh uống trà.”

Đoan Mộc Nam, Lục Bội Ninh, Dương Hổ, bao gồm Từ Bảo Thần những tâm phúc chỉ thân của Hoàng đế cũng cảm thấy hơi kỳ quái, nhưng bọn họ đều có mắt nhìn, biết Vương Thịnh sẽ không vô duyên vô cớ gọi bọn họ rời khỏi phòng nghị sự, kết quả chờ ở thiên sảnh uống trà, ngay sau đó trong khe hở thấy Hoàng đế ôm một nữ nhân đi vào, mọi người đều tròn to mắt, Dương Hổ suýt chút nữa đánh rơi ly trà trong tay xuống đất.

“Đây là ai vậy?” Dương Hổ dường như hoảng sợ hỏi. Thịnh thế sùng phi_Bích Vân Thiên_ mừng sinh nhật box tiểu thuyết

Lục Bội Ninh bị chuyện tình Vân Quý Tổng đốc mưu phản làm tâm tình nặng nề, khi nghe được lời nói từ Dương Hổ, sững sờ nói, “Các người nói ai vậy?”

Gương mặt Đoan Mộc Nam hưng phấn, bu lại nói, “Ta vừa mới nhìn thấy Bệ hạ ôm một nữ nhân vào phòng nghị sự, có thể là chuẩn bị an trí ở giường trong.” Có điều nghĩ lại thấy không đúng, Bệ hạ đối với nữ nhân xa lánh tránh gặp, lúc nào thì đến mức không buông bỏ không muốn tách ra thế này, lại còn buổi tối ôm lấy, chẳng lẽ là vị kia?

Lục Bội Ninh theo bản năng nghĩ đến Chu Thanh Nhược, bật thốt lên nói, “Là Huyền phi nương nương?”

“Không thấy rõ mặt, có điều mười phần □□ là vậy.” Đoan Mộc Nam dường như khẳng định nói, nhưng y còn nhớ rõ ban đầu đưa Chu Thanh Nhược đến bên người Hoàng đế, y cũng là một trong những công thần đấy.

Dương Hồ dĩ nhiên biết Chu Thanh Nhượng, nói, “Có phải vị đã từng kia hay không... Khụ khụ, vị Huyền phi nương nương đó?” Ban đầu lúc Chu Thanh Nhượng từ trong mật đạo chui vào chỗ ở của Hoàng đế, cũng là lúc y đang canh giữ ở phía ngoài, cho nên có ấn tượng rất sâu đối với vị nương nương này, tất nhiên quan trọng nhất là, bọn họ đều biết Hoàng đế không thích nữ nhân, cho nên có một nữ nhân có thể cùng Hoàng đế ngây ngô lâu như vậy mà không bị giết chết, đối hần coi như là cũng chuyện kinh dị.

Phải nói biết được nội tình ngoại trừ thái giám Vương Thịnh phục vụ bên cạnh Hoàng đế, còn có thể là ai? Lục Bội Ninh khách khí hỏi, “Vương công công, người thấy chúng ta đoán đúng không?”

Vương Thịnh phục vụ bên cạnh Hoàng đế chẳng qua cũng mới mấy tháng, cho nên đứng trước những công thần cùng Hoàng đế cướp được Đại Bảo tự nhiên không dám chậm trễ, thấy Lục Bội Ninh nói năng khách khí, trong lòng cảm thấy rất thỏa đáng, vội nói, “Đúng là Huyền phi nương nương.”

Ban đầu lúc Lục Bội Ninh tác hợp Chu Thanh Nhượng cùng Hoàng đế không phải không có bản khoản, nhưng lo lắng cho vấn đề con cháu của Hoàng đế vượt qua tất cả, đương nhiên y cũng có nghĩ tới, Hoàng đế sẽ nhanh chóng chán ghét Chu Thanh Nhượng, sau đó cồi đời này lại thêm một người tịch mệnh cô đơn, nhưng vì Bệ hạ y đã bất chấp tất cả, đối với Chu Thanh Nhượng y chỉ có thể nói đây là một cơ hội, để nàng tự giải quyết cho tốt, bởi vì chi cần có thể làm việc vì Bệ hạ, chính là tan xương nát thịt cũng không từ nan, bây giờ thấy Hoàng đế và Chu Thanh Nhượng tình đầu ý hợp, trong lòng y cuối cùng thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy đã làm một chuyện đúng đắn.

Sắc mặt của Từ Bảo Thần cũng run rẩy, nhớ đến một chuyện khác, kể từ khi Hoàng đế nạp vị Huyền phi này ngay sau đó y cũng tra thân thể Chu Thanh Nhượng rõ ràng, tự nhiên biết phụ thân của nàng Vũ Định Hầu là một Tổng Kỳ dưới trướng Văn Quý Tổng đốc Phạm Thành Mậu, lúc này Tổng đốc Văn Quý Tổng đốc tạo phản, thế thì tình cảnh vị nương nương này sẽ thế nào?

Nếu như là vị Hoàng đế khác, Từ Bảo Thần biết, vị Tàn phi này nhất định sẽ không có ngày sống dễ chịu rồi, dù sao phụ thân mình đáng đến tạo phản, nếu như Huyền phi nương nương và phụ thân đoạn tuyệt quan hệ phụ nữ (cha và con gái), như vậy có lẽ có thể giữ được địa vị trong cung, nhưng cho dù cắt đứt quan hệ, dù sao cũng là phụ thân thân sinh, trong lòng có thể không có trở ngại sao? Không nói lấy nước mắt rửa mặt, cũng sẽ đau lòng khổ sở, cho nên bất kể là loại nào..., vị nương nương này cũng coi như xong rồi.

Nhưng vấn đề bây giờ là, vị Hoàng đế này không phải ai khác, là Đức Vũ Hoàng đế, là một nam nhân đối nữ nhân tránh như tránh bò cạp, khó khăn mới có thể để một nữ nhân đi theo một chút, làm sao dễ dàng buông tha như thế?

Về phần tại sao hôm nay phải để nàng vào phòng nghị sự, có thể là muốn... cho nàng nghe một chút thế cục hay không?

Từ Bảo Thần cảm thấy chuyện này rất có khả năng, y nghĩ nửa ngày, sau đó quyết định, nhằm ôn hòa mọi chuyện, chuyện Vũ Định Hầu ở Văn Quý vẫn không nên chủ động nhắc tới mới thỏa đáng.

Mỗi người có tâm tư riêng, bên này Chu Thanh Nhượng cũng đã đỏ mặt không thôi, Hoàng đế tự nhiên ôm lấy nàng đi thẳng một đường, còn để những người đó nhìn thấy....

Hoàng đế thấy sắc mặt Chu Thanh Nhượng rất cuộc cũng có phần huyết sắc, lòng rất vui mừng, cảm thấy quyết định của mình cuối cùng cũng không uổng phí, thay vì để nàng cô cô linh linh ở trong Ngự Bảo điện, vẫn nên để bên người tốt hơn, mặc dù an bài có chút phiền phức, nhưng tất cả đều đáng giá, về mặt y dự định giúp nàng sửa sang lại gối đầu, nói, “Nàng ngủ ở đây nhé, Trẫm ra bên ngoài nghị sự cùng các đại thần, không cần sợ hãi.”

Sau khi Chu Thanh Nhượng vào cung trôi qua chính là ngày ngày run sợ, lúc nào được người che chở qua như vậy, chứ đừng nói tới việc hậu cung không được can chính, Hoàng đế vì lo lắng nàng sợ hãi, ung dung tự tại đặt nàng trong phòng nghị sự của Ngự Thư phòng, đây quả thực là... Thịnh sùng quá mức rồi.

Chu Thanh Nhượng nghĩ tới Hoàng đế vì mình làm những việc này, trong lòng ngọt như được ăn đường, nói, “Thiếp không sợ, chỉ cần cùng Bệ hạ ở chung một chỗ.”

Chu Thanh Nhượng nói lời này có thể nói vừa chua xót vừa ngốc nghếch, nhưng đối với hai người đang yêu trong lòng lại cảm thấy rất vui mừng, về mặt Hoàng đế nhu hòa, hôn lên trán nàng một cái, nói, “Vậy thì ở nơi này chờ Trẫm.”

Hai người nồng tình mật ý một trận, Hoàng đế nhìn thời gian, thật sự không thể kéo dài thêm, lúc này mới lưu luyến không rời bỏ đi ra ngoài, Vương Thịnh đã đưa mọi người trở lại.

Chu Thanh Nhượng nằm trên giường, bên môi vẫn còn nụ hôn ấm áp vừa rồi của Hoàng đế, trong lòng cảm thấy không muốn buông tha..., ngay sau đó lại cảm thấy buồn cười, chỉ rời đi một lát như vậy, làm sao lại khó bỏ khó tách rời như vậy rồi?

Nàng ôm gối đầu, cẩn thận lắng nghe Hoàng đế và các đại thần nói chuyện.

Sắc mặt Hoàng đế lạnh lùng, nghe Lục Bội Ninh nói, “Tên Phạm Thành Mậu này vốn là Võ Tiến sĩ, xuất thân hàn môn (gia đình nghèo), vẫn không được trọng dụng, sau đó hần nghĩ biện pháp lôi kéo...”

Chu Thanh Nhượng lúc đầu còn có thể tập trung tinh thần nghe chuyện, sau đó càng nghe càng muốn buồn ngủ, cũng chỉ chốc lát sau đã ngủ đi, sáng ngày hôm sau khi tỉnh lại lại phát hiện ở trong Ngự Bảo điện.

Linh Ngọc vừa thay y phục cho nàng vừa nói, “Rạng sáng Bệ hạ đã ôm nương nương trở lại.”

Chu Thanh Nhượng thăm hện mình sơ sót, sự tình của phụ thân còn chưa có manh mối, làm sao lại ngủ như vậy? Ngay sau đó lại nghĩ tới Hoàng đế hỏi, “Vậy Bệ hạ đâu?”

“Sáng sớm Bệ hạ đã phải lâm triều rồi, bảo nương nương không cần đợi Bệ hạ, tự mình dùng điểm tâm.”

Lòng Chu Thanh Nhượng bất chợt cảm thấy mất mát không rõ, có điều nhớ tới sự tình của phụ thân tinh thần lại phấn chấn, lúc này không phải là lúc xử lý theo cảm tính.

Nói đến Vũ Định Hầu, thật ra cũng coi là một nhân vật, lúc trước trong nhà xuống dốc, y liền đầu quân, vừa mới bắt đầu cũng không hiển lộ bản lĩnh ra ngoài, nhưng sau khi có một lần thủ lĩnh Côn Bô của Man di đột kích, Vệ Sở Hào của Tư Châu không kịp phòng bị, Vũ Định Hầu lâm nguy không loạn, chống lại lần đột kích này đầu vào đây, sau đó mang vền vẹn một trăm tên hầu cận thừa thắng xông lên, bắt giữ thủ lĩnh Côn Bô, lập công lớn, từ đó lọt vào mắt Tiên đế, sau lần đó vẫn rất được tin cậy, hậu lễ dần thăng đến chức Đề đốc Vân Quý, chỉ tiếc được mười tám năm, Tiên đế muốn đưa đồng dôi Vân Quý và Man tộc toàn bộ quy nạp vào trong triều đình, giết hết tất cả thủ lĩnh, Vũ Định Hầu lại nhiều lần chiến bại, Tiên đế giận dữ, cách chức Vũ Định Hầu xuống làm một Tổng kỳ nhỏ nhỏ.

Vốn một quan to của triều đình hàng năm đều phải trở về Kinh thành một lần báo cáo công tác, chỉ tiếc kể từ khi Vũ Định Hầu bị giáng chức thành Tổng Kỳ thì Chu Thanh Nhượng cũng chưa từng nhìn thấy phụ thân.

Cô cô mang theo đại nữ nhi trở về nhà, giúp đỡ Vũ Định Hầu quản gia trời sinh lại có tính nghiêm khắc, đối Chu Thanh Nhượng rất hà khắc, Chu Thanh Nhượng đối vị cô cô này cũng xem như đầu trí đầu dũa, não loạn rất lâu, kết quả không ai có thể nghĩ tới, khi Chu Thanh Nhượng muốn cùng thanh mai trúc mã hàng xóm Từ Uân thành thân, vội vàng thoát khỏi gia đình giống như tù ngục, cô cô lại có thể có thánh chỉ thỉnh năng nhập cung thị tẩm.

Chu Thanh Nhượng còn nhớ ánh mắt cô cô lúc ấy, mặc dù vẫn ổn ổn ngồi ở vị trí đầu, nhưng chân mày giương cao, từ trên cao nhìn xuống nàng, giống như nàng là một con chuột hèn mọn vậy, bà muốn nhào nắm thế nào thì nắm thế ấy.

Lúc ấy hai hài tử của kẻ mẫu cũng ở đây, chính là muội muội và đệ đệ không cùng mẹ với Chu Thanh Nhượng, thật ra thì trước khi kẻ mẫu chưa bệnh qua đời đôi nàng cũng không tồi, kẻ mẫu ôn hòa đôn hậu, rất lương thiện, ngày kẻ mẫu bệnh qua đời Chu Thanh Nhượng còn khóc thật lâu, sau đó chính là trượng phu cô cô bệnh chết, cô cô không chỗ dựa mang theo Đại nữ nhi trở về nhà, sau đó giúp đỡ Vũ Định Hầu chăm gia, nuôi dưỡng mấy người bọn họ.

Lúc ấy Muội muội Chu Thanh Nhượng Chu Đan Dương, Chu Tùng Dương đã khóc, hai người nhát gan như vậy, cũng là lần đầu tiên chống đối lại cô cô, nói, “Phụ thân nói để cô cô hảo hảo chăm sóc chúng ta, tại sao muốn cho tỷ tỷ vào cung chứ?”

Vì thế cô cô hung hăng phạt Chu Đan Dương, Chu Tùng Dương, Chu Thanh Nhượng cũng biết rõ... Lần này xem như thua trong tay cô cô rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Sùng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: CHƯƠNG 19

Trong cung Minh Hòa, Thái hậu uống một hơi cạn sạch thuốc cung nữ vừa bưng lên, sau đó nói với Khang vương đang ngồi phía dưới, “Phạm Thành Mậu mưu phản rồi sao?” Giọng nói mang vẻ hung phấn ngay cả chính bà cũng không biết.

Hiển nhiên Khang vương biết ý tứ của Thái hậu, nói, “Đúng vậy, con cũng mới nhận được tin tức.” Theo lý mà nói đáng lẽ Minh Hòa cung cách biệt với bên ngoài, vốn không biết những tin tức này, nhưng Khang vương lại cảm giác, hình như Hoàng đế có ý tiết lộ cho bên này, dĩ nhiên y cũng thoải mái nhận lấy.

Thái hậu tựa vào gối mềm phía sau, thờ phào nhẹ nhõm nói, “Thật sự không ngờ tới.”

Khang vương biết Thái hậu chắc chắn còn có rất nhiều lời muốn nói, nhưng bọn họ bây giờ đã không giống như ngày trước nữa, chẳng biết xung quanh ai là nội gián, có đang nghe lén hay không?

“Thuốc này thật đắng, Tuệ cô ngại bụng tới một chén nước mật ong đi.” Thái hậu từ trước đến giờ không thích đồ ngọt, dù là lúc uống thuốc cũng không cần, nên các cung nữ không chuẩn bị, thế mà lúc này muốn đột ngột làm Tuệ cô sững sờ, có điều bà cũng là lão nhân trong cung, tất nhiên biết cái gì nên hỏi, cái gì không nên hỏi, cúi đầu đáp một tiếng lại lui ra ngoài.

Chờ Tuệ cô ra ngoài, bên trong phòng chỉ còn hai người Thái hậu và Khang vương.

Thái hậu không thể che giấu sự hài lòng nổi nữa nói, “Cuối cùng ông trời cũng có mắt, lúc đầu ta nói Phạm Thành Mậu mặc dù không đủ cơ trí, nhưng là người có lòng trung thành.”

Khang vương hơi sợ hãi đảo mắt nhìn quanh, thấy không có ai, lúc này mới yên tâm nói, “Nhưng....., mẫu hậu cứ như vậy, Hoàng đế hẳn sẽ yếu đi sao?”

Chỉ cần người có lòng nghĩ cũng không khó điều tra ra được Phạm Thành Mậu là người của Thái hậu, cho nên Phạm Thành Mậu mưu phản ở một trình độ nào đó cũng đã tỏ rõ lập trường kiên định của mình.

Lúc đầu không đến cứu viện kịp thời, nhưng bây giờ cũng không tán thành Đức Vũ Hoàng đế đoạt quyền.

“Xem như nó có mạnh như thế nào, cũng đành phải cúi đầu dõ dành ta, để ta đi khuyên Phạm Thành Mậu quy hàng thôi, vì hoàng quyền có chuyện gì không thể làm? Đại trượng phu có được giẫm được mới đúng.” Thái hậu cười giễu nói.

Khang vương vẫn còn lo lắng nom nớp lo sợ, từ nhỏ y lớn lên dưới ánh hào quang, trong mắt y ca ca là một nam tử rất xuất chúng, văn thao vũ lược không gì không ưu tú, là tấm gương cho y học tập, cho nên trong tiềm thức, y luôn cảm thấy mình không sánh bằng vị ca ca này.

Người khác nói còn dễ, nhưng một khi gặp phải vị ca ca này, dù không so sánh nhau, cũng theo bản năng cảm thấy mình nhất định kém hơn, nhất định sẽ thua.

Cũng vì vậy khi ban đầu nghe nói Đức Vũ Hoàng đế mang binh công thành y đã sợ hãi cái gì cũng không nguyện ý làm, trực tiếp trốn chạy cũng là nguyên do này, dĩ nhiên Thái hậu cũng có tác dụng quan trọng, dù sao lúc ấy Thái hậu nói muốn bảo tồn thực lực, sau này từ từ tính, nhưng nguyên nhân chính là do y sợ vị ca ca này.

Thái hậu nhìn tính tình Khang vương đang do dự, không nhìn được cau mày, vốn muốn phát giận, sau lại cảm thấy nếu nhi tử lạnh lùng, cổ chấp giống như Thái tử, thì sao bà có thể giao phó cho người hiểu thuận như y vậy? Có được tất có mất đúng không?

Nghĩ như vậy, tâm tình Thái hậu bỗng tốt hơn nhiều, kiên nhẫn giải thích, “Xem như nó không muốn cúi đầu để ta đi thuyết phục Phạm Thành Mậu quy hàng, nó luôn muốn xuất binh đúng không?”

Thái hậu nói đến chỗ này lại uống một hớp trà, nước trà đầy lá lộn cợn rất khó uống, cũng không ngăn trở được tâm tình vui sướng của bà, “Theo tính tình của nó, tất nhiên nó muốn tự mình xuất chinh, đến lúc đó thì nhìn xem, bây giờ chính là lúc dân tâm không yên, Kinh thành bỏ trống, quốc khố trống rỗng, sao nó có thể an tâm đi đánh giặc?” Sau đó khi bà tìm được cơ hội thích hợp tạo ra nghiệp lớn, phải biết kinh đô này chính là nơi bà kinh doanh hơn nửa đời người, chỉ cần là nơi có thể hái ra tiền đều có người của bà.

Dù Hoàng đế có giết mấy trăm người, chẳng lẽ muốn giết hết tất cả văn võ triều đình sao? Vậy ai sẽ làm việc cho nó?

Khang vương cũng biết Đức Vũ Hoàng đế vì lung lạc binh lính Hung Nô, đã ra không ít bạc, không có bạc thì sao có lương thực, thế thì đánh chiến thế nào? Binh lính cơm ăn không đủ no tất nữa bước khó đi. “Cho nên mặc kệ nó đánh hay không đánh, vấn đề luôn khó khăn không phải sao? Sau đó Hoàng đế sẽ lâm vào tình trạng bị động?”

Lúc này Thái hậu mới lộ ra nụ cười cao hứng nói, “Đúng vậy.”

“Vậy mẫu hậu, bây giờ chúng ta phải làm sao?”

“Đợi.” Thái hậu trầm ổn nói, chỉ cảm thấy thời tiết hôm nay thật tốt..., tốt đến nỗi nhìn thấy những cây hòe trong sân viên cô cô linh linh cũng có tư vị phiêu dật xuất trần.

Khang vương phi đứng trước cửa gương mặt trầm tư, thái độ âm tình bất định (khó dò), hiển nhiên nàng đã tới một lúc lâu, . sau đó đã nghe được toàn bộ lời nói của Khang vương và Thái hậu.

Theo lý mà nói bọn họ bây giờ rốt cuộc đã có hi vọng, nàng nên vui mừng mới phải, nhưng nàng lại cau mày, dáng vẻ u sầu, đôi chân đứng trước ngưỡng cửa cả nửa ngày, cuối cùng vẫn là lùi lại, vội vã trở về.

Chu Thanh Nhược chưa từng cùng Hoàng đế tách nhau lâu như vậy, từ ngày nhận được quân báo Phạm Thành Mậu mưu phản, Hoàng đế vẫn bận rộn ở Ngự Thư phòng, ngay cả buổi tối cũng ngủ bên kia, Chu Thanh Nhược vốn muốn đi xem một chút, nhưng là nhớ tới chuyện lần trước Hoàng đế bế nàng đến Ngự Thư phòng, chỉ cảm thấy rất xấu hổ, nghĩ không chừng những đại thần kia đang nói nàng không tuân quy củ, dĩ nhiên quan trọng nhất chính là Chu Thanh Nhược thật sự không thích xuất đầu lộ diện như vậy, lại nói dù sao quốc sự là quan trọng nhất, vẫn không nên quấy nhiễu y.

Đúng lúc Chu Thanh Nhược cũng có chuyện phải làm, cho nên cố nén nỗi nhớ nhung trong lòng.

Lúc cô cô Chu Thanh Nhược - Chu Tổ Mai nhận được ý chỉ vào cung trong lòng cũng nóng nảy nửa ngày, vừa lo lắng bất an, vừa tự tin.

Bà khủng hoảng bất an là Chu Thanh Nhược có thể tức giận với bà vì lúc trước không để ý đến ý nguyện của nàng mà khi đột tuyền tú ba năm một lần đã đưa tên nàng tiến nhập cung hay không, cảm thấy tự tin vì mặc dù bây giờ Chu Thanh Nhược được sủng ái, nhưng đã từng là Tán phi của Khang vương, danh tiếng không tốt, không có ai trong triều làm chỗ dựa, tứ cố vô thân, cho nên nếu nàng thông minh, dĩ nhiên phải cùng bà biến chiến tranh thành tơ lụa, hai bên cùng hợp tác mới đúng.

Nhưng bà vẫn không chắc.

Nếu nói Chu Thanh Nhược thông minh không, vậy dĩ nhiên là thông minh, âm thầm cùng mình đấu lâu như vậy, thực cũng nhiều lần chịu thiệt, thậm chí bị nàng giấu diếm chuyện cùng nhà hàng xóm Từ Uẩn.

Nha đầu này nhìn không có gì, lại có thể thu phục được con trai Từ Đại học sĩ - Từ Uẩn, giải Nguyên hai tỉnh Chiết Mân trong tay, cầm đầu nghe theo nàng, nghe lệnh của nàng, còn có thể lừa gạt mẫu thân Từ Uẩn, trong mắt chỉ nhìn thấy nàng.

Thậm chí có thể thuyết phục cứu mẫu của mình đi nói tốt cho nàng, để Vũ Định Hầu đồng ý hôn sự này... Nếu không phải mẫu thân Từ Uẩn Hà thị không biết nội tình tới đây ám chỉ tổ phụ thân thể không khỏe, sợ bệnh qua đời sẽ làm trễ nãi hôn sự, ý tứ muốn đính hôn sớm một chút, nàng cũng không phát hiện ra! Lúc đó nàng chỉ có thể nén khó chịu nuốt khí tức xuống, Chu Thanh Nhược thế mà có thể ngấm ngấm qua lại như vậy!

Nàng và cái nương kia của nàng quá giống nhau, nhìn như dịu dàng uyển chuyển hàm xúc nhưng trong xương lại ẩn chứa sự ngông nghênh cao ngạo, yêu thích tự do, vô cùng lỗ mãng, không có quan niệm trinh tiết của một nữ tử cần thiết phải có, đơn giản mà nói chính là không tuân theo! Chỉ cần cho nàng cơ hội thích hợp sẽ làm dâm tâm bông bột của nàng bộc phát ra ngoài, sau đó phá hủy danh vọng phủ Vũ Định Hầu của bọn họ.

Hôn sự của Từ gia là một ví dụ! Có nhà nào có đại cô nương muốn mưu đồ hôn sự chính mình? Thật là mắt mặt không biết hổ thẹn! Cho nên không trách bà chán ghét nàng, cái loại người không có quan niệm trinh tiết cần phải hảo hảo quản một chút.

Nhưng cũng phải nói Chu Thanh Nhược cũng rất khôn khéo, có lúc nàng rất liều mạng, ví như trước lúc nàng vào cung không quan tâm nhà sẽ xấu mặt ra sao ở trước mặt Hà thị mẫu thân Từ Uẩn khóc lóc kể lể, khiến Hà thị khinh bỉ bà, trong kinh thành thậm chí có người truyền ra nàng hiềm nghèo yêu phú, mà bán cháu gái, làm nàng khó chịu một phen.

Trong vòng một năm sau đó, không hề nhận được một tấm thiệp mời nào, giống như bị người trong kinh thành bài xích vậy, mặc dù nàng biết Hà thị xuất thân Hà gia Lĩnh Nam, xưa nay là người tài đức sáng suốt, rất được mọi người trong kinh thành tôn kính, nhưng không nghĩ tới sức ảnh hưởng của bà ta lại sâu như vậy.

Chuyện này giống như một cái tát hung hăng đánh vào mặt bà, sau khi Chu Thanh Nhược vào cung tất nhiên là hòa nhau một ván, nhưng cũng tương đương với diệt địch một ngàn tổn mình tám trăm, hai bên đều thương tổn.

Chuyện này làm cho hôn sự của nữ nhi Vương Ngọc Trân của bà vẫn luôn không có tin tức, thực làm bà buồn bực một phen, có điều kể từ khi Chu Thanh Nhược làm Huyền phi, nhà các bà bỗng bắt đầu có chút khởi sắc, gần đây cũng có người bắt đầu làm mai cho nữ nhi bà, mặc dù người ta không tính là quá tốt, nhưng chuyện như vậy cũng là một sự khởi đầu rất tốt không đúng sao?

Lòng Chu Tổ Mai phức tạp, đi qua lại suy nghĩ hồi lâu, quyết định sau khi gặp tùy thời hành sự, nói chung Chu Thanh Nhược cũng không phải kẻ ngốc, sẽ không thật sự cùng bà đối kháng khắp nơi.

Dù sao nàng muốn ở trong cung an ổn lâu dài sao thiếu được sự ủng hộ gia tộc chứ?

Dĩ nhiên lúc này Chu Tổ Mai cũng không biết chuyện Tổng đốc Vân Quý Phạm Thành Mậu mưu phản, cũng không biết ca ca mình, nàng và phủ Vũ Định Hầu đang bị cuốn vào trong chuyện mưu phản.

Chờ khi Chu Tổ Mai ra cửa liền nhìn thấy hai nữ nhi (nam nữ) đang mặc y phục tốt đứng đợi một bên, mặc dù rất bực mình vì Chu Thanh Nhược không tuyên nữ nhi Vương Ngọc Trân của bà, nhưng bà cũng biết đây là lúc không được phát giận, bà bây giờ không phải là người không biết tốt xấu, biết cái gì là có lợi, chuyện nào quan trọng hơn, bây giờ, chỉ cần Chu Thanh Nhược nguyện ý tiêu tan hiềm khích lúc trước, bà cũng nguyện ý phối hợp nàng.

Chu Đan Dương và Chu Tùng Dương không giống Chu Thanh Nhược trong người đã trải qua hai kiếp nhân sinh, bản thân sớm tạo nên tính tình, hai người đứng ở đó thấy Chu Tổ Mai nghiêm nghị thậm chí có chút hà khắc quân thúc ngay ngắn trật tự, đáng vẻ luôn có chút run rẩy lo sợ, chính là nhìn cũng không dám nhìn Chu Tổ Mai một cái.

Chu Tổ Mai thấy tính tình nhu thuận như vậy mới đúng, rất hài lòng gật đầu một cái, dẫn hai đứa trẻ lên xe ngựa

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Sùng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: CHƯƠNG 20

Chu Tổ Mai được cung nữ dẫn vào trong sảnh, bà cẩn thận ngồi xuống, còn trừng mắt nhìn hai đứa bé đang thấp thỏm một bên, làm Chu Đan Dương và Chu Tùng Dương không dám thở mạnh tiếng nào, đang hoảng ngồi bên cạnh.

Chu Tổ Mai thu hồi ánh mắt lại, trong lòng lúc này mới cảm thấy chút thỏa đáng khi thấy hai đứa bé này nghe lời như vậy, cười hài lòng, Chu Đan Dương và Chu Tùng Dương thấy cô cô cười lên, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Cung nữ thấy kỳ quái, nói đây là muội muội đệ đệ Huyền phi nương nương, sao nhìn lại thấy khác biệt như vậy? Trên người nương nương mang theo cổ tự phụ không nói rõ, làm việc đi đứng giống như một đại tiểu thư, thế nhưng tay chân hai người này lại run rẩy, dường như chưa từng trải việc đời vậy.

Mặc dù Vũ Định Hầu sớm sa sút, nhưng dầu gì thời Thái tổ cũng là một thế gia đại tộc phồn thịnh, sao lại dường con cháu thành ra như vậy? Cung nữ

suy nghĩ tới đây ánh mắt bỗng lướt qua Chu Tổ Mai, trong lòng phát hoảng, đứng rồi, sớm nghe nói trong nhà không có chủ mẫu chường quân, trái lại là muội muội trở về quân gia, một nữ tử không trụ nổi ở nhà phu gia (nhà chồng) sao có thể dạy dỗ ra hài tử tốt?

Cung nữ nghĩ tới những chuyện bát quái thể này liền cảm thấy rất hứng thú, quanh năm ở trong cung rất tịch mịch, thế nên còn thích nói huyền thoại hơn cả bên ngoài, nàng vừa nghĩ tới trở về có đề tài nói chuyện với đám tỷ muội, đi vào trong chính phòng của Chu Thanh Nhượng.

Lúc này Chu Thanh Nhượng đang nói chuyện cùng Linh Ngọc, “Ta vẫn chưa được gặp Bệ hạ, cũng không tiện nói với y chuyện của phụ thân, ta chỉ muốn... Không bằng nói với Lục tướng quân.”

Linh Ngọc biết mấy này nay Chu Thanh Nhượng vì chuyện Vũ Định Hầu phiền nhiễu, nghe xong gật đầu nói, “Nương nương nghĩ rất đúng.” Thay vì nói trực tiếp chuyện này với Hoàng đế, còn không bằng đi đường vòng, như vậy cũng làm Hoàng đế có thời gian chuẩn bị tâm lý..., quan trọng hơn là Lục Bội Ninh xuất thân thế gia đại tộc, bất đồng với người thường, khẳng định cũng biết được trong nhà có người bị đánh lư như vậy, cần phải xử lý thế nào mới tốt.

Chu Thanh Nhượng nhìn thái độ này của Linh Ngọc cũng biết nàng hiểu ý tứ của mình, cười nói, “Vậy thì thế đi, muội cũng quen biết Lục tướng quân, muội làm chân chạy cho ta.”

“Đó là bốn phận của nô tỳ.” Linh Ngọc nói rất tự nhiên, nhưng nội tâm lại rất ảm áp, nàng thích Chu Thanh Nhượng như thế này.... Tuy danh nghĩa là chủ tớ, nhưng trong lòng đối đãi nàng rất bình đẳng, làm nàng càng muốn tận tâm phục vụ, chăm sóc Chu Thanh Nhượng.

Linh Ngọc có tầm nhìn như vậy tất cũng không phải không có nguyên do, nàng cũng xuất thân từ danh môn, là đại gia tộc Bảo Định, chỉ là thời Tiên đế bị chuyện gì đó mà bị tịch thu gia sản, nam bị lưu đày, nữ phát mại, lúc ấy nàng mới có sáu tuổi đã nhận hết khổ sở đắng cay..., sau nhiều bước ngoặt đến Chu gia Vũ Định Hầu làm tỷ nữ Chu Thanh Nhượng.

Chờ sau đó trong nhà được giải oan, khôi phục thanh danh, nàng lại không muốn trở về nữa, phụ mẫu, tổ phụ tổ mẫu, đã sớm qua đời, chỉ còn một thúc thúc, mà vị thúc thúc này ăn chơi không thứ nào không biết, nàng nghĩ đến hắn và *** kia về đến nhà để thăm thăm tùy ý an bài lập gia thất, còn không bằng theo Chu Thanh Nhượng sống qua ngày, báo đáp ân tình của nàng, cũng may thân ca ca của nàng cũng là một người có chí tiến thủ, nghĩ cách trở thành cấm vệ quân, lần trước vì chuyện đánh chết được Kha Khắc Mộc sau khi thương thế lành lặn ở trong cấm vệ quân danh tiếng ngày càng lớn, lại được Lục Bội Ninh coi trọng, hôm nay chính là lúc phát triển không ngừng.

Bây giờ Linh Ngọc chỉ muốn tìm một hôn sự thật tốt cho ca ca mình, cho gia nghiệp càng kéo dài là thỏa mãn lắm rồi, về phần mình..., nàng đã sớm quyết định từ lâu, sau này sẽ ở trong cung chăm sóc hoàng tử công chúa tương lai thật tốt, cả đời sẽ không lấy chồng.

Dưới ánh mặt trời Chu Thanh Nhượng thấy Linh Ngọc càng xinh đẹp tuyệt trần, giống như cánh hoa hồng mềm mại vừa chớm nở, trong lòng cảm thấy, tuổi xuân tốt như vậy, nhan sắc đẹp như vậy, nên tìm cho nàng một nhà khá giả gả đi mới được.

Ý định đã quyết, chờ chuyện của phụ thân giải quyết xong sẽ bắt đầu tìm người thích hợp cho Linh Ngọc.

Hai người đều có tâm tư riêng, nói chuyện một lúc nhìn thấy cung nữ đi vào bầm báo nói, đám người Chu Tổ Mai đã đến.

Chu Thanh Nhượng kéo tóc xuống, đi theo Linh Ngọc ra phòng khách.

Chu Tổ Mai chờ trong sảnh cả ngày mới thấy cung nữ kia vòng trở lại, nghĩ là bảo mình đi qua, kết quả nghe cung nữ kia cười tủm tỉm nói với Chu Đan Dương và Chu Tùng Dương đang ngồi đầu dưới, “Hai vị chắc là Chu tiểu thư và Chu thiếu gia.”

Hai người bọn họ là long phượng thai, tuổi bằng nhau, tính tình cũng na ná, dung mạo càng giống đến bảy tám phần, dường như đứng lên cùng lúc, miệng đồng thanh nói, “Đứng vậy.”

Cung nữ kia thấy đùa vui như vậy, thiếu chút nữa không nhịn được cười nói, “Nương nương cho mời.”

Chu Tổ Mai thấy cung nữ không gọi mình mà còn gọi hai đứa bé đó đi trước mặt mình, sắc mặt biến thành trắng bệch, còn có chút thẹn quá thành giận, nhưng dù sao nơi này cũng không phải là phủ Vũ Định Hầu, có thể mặc bà làm chủ, không thể làm gì khác mà cố nhịn, chờ sau khi tức giận tiêu tan trong lòng lại hơi sợ hãi, ý của Chu Thanh Nhượng là gì?

Chu Thanh Nhượng cùng Chu Đan Dương và Chu Tùng Dương chênh nhau bốn năm tuổi, hai người kia hôm nay cũng mới có mười hai mười ba tuổi, là độ tuổi đối tất cả đều tràn đầy tò mò, tinh thần tràn đầy sức sống, nhưng không biết vì sao hai người dường như mất đi sức lực sinh mệnh giống như già nua, tinh thần rất trầm lắng.

Bản thân Chu Thanh Nhượng lúc còn ở nhà cũng bởi vì trong phủ Vũ Định Hầu mọi người đều kính trọng nàng là đại tiểu thư, thường xuyên mang theo hai đệ đệ muội muội đi chơi..., khi đó mặc dù vẫn vắng vắng dạ dạ, nhưng cũng không giống như bây giờ.

Xem ra, nàng thật xem trọng Chu Tổ Mai, bà ta vẫn cố chấp như vậy, vẫn khẳng khái với ý kiến của mình, bởi vì mình mạnh mẽ mà bị nhà phu gia không dung mình, nên nghĩ cớ đời này mọi người phải dụ dỗ nghe lời, thậm chí cũng dường như Vương Ngọc Trân duy nhất của mình cũng có tính tình như vậy.

Quả thực làm quá mức rồi.

Lửa giận trong lòng nàng dâng lên, uống ngụm nước trà hồi lâu mới ép xuống được, ôn hòa nhìn về phía Chu Đan Dương và Chu Tùng Dương, thân

thiết hỏi chút chuyện nhà, tỷ như ở nhà làm gì, đọc sách gì?

Hai người thấy Chu Thanh Nhục mặc trang phục trang nhã nhưng xa hoa, giờ tay nhấc chân là về ung dung tao nhã, đã không còn là tỷ tỷ hoạt bát hiếu động ngày xưa nữa, lòng rất sợ hãi, nhưng thấy nàng nói năng nhỏ nhẹ dịu dàng, giống như những ngày tháng trước khi vào cung, bọn họ cũng dần dần buông lỏng, cũng dần bắt đầu trả lời.

Chỉ trong chốc lát không khí bên trong phòng lại ấm áp dung hòa.

Chu Tổ Mai ngồi trong sảnh, cảm thấy sống một ngày như một năm, rất khó chịu, rốt cuộc Chu Thanh Nhục có ý gì? ..Tại sao nàng ta chỉ gọi bọn nhỏ qua thôi?

Chẳng lẽ là muốn thị uy với bà?

Nghĩ tới đây, Chu Tổ Mai bỗng nhớ lại lúc mình vừa trở lại Vũ Định Hầu phủ thấy trong nhà cùng nhau ăn năm sáu món ăn, ba bốn loại nước quả, y phục giày vớ quý giá gì cũng có, dùng còn là loại lụa thượng hạng mười hai lạng một sấp.

Phụ mẫu bà mất sớm, từ nhỏ đã theo ca ca Vũ Định Hầu sống nương tựa lẫn nhau đến lớn, khi ấy phủ Vũ Định Hầu chỉ còn là một cái vỏ rỗng, nhập không bằng xuất, thật có thể nói là thời gian gian khổ nhất, phải rất tiết kiệm, hai người một bữa cơm chỉ ăn một món ăn, một năm cũng chỉ dám may một bộ y phục, cũng vì khi ra cửa phải ứng phó với bên ngoài, ai biết hôm nay đã tốt lên, ca ca liệu chết liệu sống làm việc bên ngoài, mấy đứa trẻ ở nhà thế mà phô trương lãng phí như thế.

Bà liền hung hăng khiển trách Chu Thanh Nhục đầu tiên, lại cho người mang một vài vũ cụ đi bán, đóng mấy viên, đem bữa cơm hàng ngày giảm xuống đến mức thấp nhất, lúc này trong lòng mới thoải mái chút ít.

Kết quả Chu Thanh Nhục lại mang theo hai đệ đệ muội muội đến nhà cứu cứu mình, viết thơ tố cáo với ca ca Vũ Định Hầu của mình.

Bà cho là ca ca nhất định sẽ giúp đỡ mình, kết quả thư hồi âm nói, mặc dù mình đang bên ngoài, nhưng tóm lại vẫn có thể nuôi nổi cái nhà này, trước kia y không có bản lĩnh khiến Chu Tổ Mai phải chịu khổ cùng y, bây giờ tốt rồi, y rất được Hoàng đế tin tưởng, không nói đến bổng lộc, phía dưới hiếu kính cũng rất nhiều, tất nhiên không thể bạc đãi mấy đứa nhỏ, còn nói mấy đứa nhỏ lại đang trong thời kỳ trưởng thành không nên hà khắc quá.

Chu Tổ Mai tức giận thiếu chút hôn mê bất tỉnh, nghĩ sao ca ca lại trở thành người có tầm nhìn hạn hẹp thế này? Không tiết kiệm sống qua ngày... Nếu sau này cần tiền thì phải làm sao?

Sau đó quả nhiên đúng như câu nói kia của bà, Vũ Định Hầu bị giáng chức, trong nhà lại trở về lúc gian khổ, nếu không phải lúc trước bà quản gia đứng đắn, làm sao có thể duy trì nổi? Đợi được đến lúc Chu Thanh Nhục trở thành sủng phi?

Chu Tổ Mai càng nghĩ càng thấy mình làm mới đúng, tâm có chút kinh hoàng cũng biến mất, biến thành tự tin hăng hái.

Sau một lúc lâu, cung nữ mới vừa đi kia lại tới đón Chu Tổ Mai, lúc này Chu Tổ Mai mới sửa sang lại y phục, rụt rè đi ra ngoài.

Chu Tổ Mai dưới sự hướng dẫn của cung nữ dập đầu trước Chu Thanh Nhục, Chu Thanh Nhục cứ ngồi yên như vậy, cũng không giờ tay bảo bà đứng lên, bà quỳ đã đến mức khó chịu, không nhận được ngẩng đầu liếc nhìn Chu Thanh Nhục, lại thấy Chu Thanh Nhục cúi đầu uống trà, dường như vốn chưa từng nhìn thấy bà vậy.

Trong lòng Chu Tổ Mai vừa tức giận vừa sợ hãi, cũng không dám phát tác, chỉ cúi đầu không nói lời nào.

Qua thời gian uống một ly trà, Chu Tổ Mai đã quỳ đến xương chân đã đau rụn rồi Chu Thanh Nhục mới hỏi, “Chu thị, Ta xin hỏi bà, vì sao bà khẩu trừ phần ăn của muội muội và đệ đệ vậy?”

Chu Đan Dương và Chu Tùng Dương ở một bên nhìn nhau, nhưng trong nội tâm đã cả kinh, hai người bọn họ vẫn luôn ăn không đủ no, có điều cô cô nói trong nhà không có nhiều bạc, vẫn nên tiết kiệm một chút, sau đó lại mang nha hoàn phục vụ và bà tử của bọn họ cũng bán đi, chỉ giữ lại một ma ma đã hơn năm mươi tuổi giúp đỡ hai người bọn họ quét dọn phòng, về phần y phục giày vớ của tỷ đệ bọn họ cũng phải tự mình làm, tự mình giặt.

Lúc này nhìn thấy trên bàn uống trà có món điểm tâm hoa sen thật rất ngon miệng, không nhận được lại ăn hai miếng..., lúc ấy chỉ cảm thấy ánh mắt Chu Thanh Nhục có thâm ý khác, thì ra đã nhìn ra rồi sao?

Dù sao Chu Tùng Dương cũng là một nam tử, có đi học bên ngoài, kiến thức cũng nhiều hơn Chu Đan Dương một chút, cảm thấy lệ nóng doanh tròng, nghĩ vẫn là tỷ tỷ tốt nhất, sau đó nắm thật chặt tay tỷ tỷ Chu Đan Dương đang lo lắng run rẩy.

Hai tỷ đệ đều nhìn thấy ánh mắt đồng cảm của đối phương.

Chu Tổ Mai thầm hận, lời nói ra tất không còn cung kính, “Nuơng nuơng không phải không biết tình huống trong nhà, kể từ khi phụ thân người..., trong nhà đã không thể sánh với trước nữa rồi, dĩ nhiên phải biết tiết kiệm, nuơng nuơng ở trong cung cầm ngọc thực, làm sao biết ngày ngày trong nhà ra sao?” ... Lời này ám chỉ Chu Thanh Nhục không biết người dân khó khăn, lại nói nàng ở trong cung chỉ biết hưởng thụ cho mình, không biết quan tâm chăm sóc gia đình.

Chu Thanh Nhục giận đến nổi cười rộ lên, “Thật biết nói bậy nói bạ, lúc phụ thân mang năm vạn lượng bạc về nhà, người mua ba gian hàng náo nhiệt nhất trên phố Triều Dương, lại mua một điền trang năm trăm mẫu đất, chỉ cần có hai thứ này một năm cũng được bảy tám trăm lượng tiền lời, còn dư lại

ba vạn lượng bạc bỏ vào Bão Nguyệt lâu lấy lời, vậy thì càng không cần ta nói nữa chứ? Cộng lại một năm cũng có ít nhất năm trăm lượng bạc, làm sao lại không đủ sinh sống?”

Chu Tổ Mai không nghĩ đến Chu Thanh Nhục âm thầm dò la chuyện trong nhà, mặt mày lúc trắng lúc xanh rất khó coi.

Chu Thanh Nhục lại lớn tiếng nói, “Nếu cô ở nơi này không biết tiến thoái, không biết chăm sóc trợ giúp con cháu Chu gia, thế thì ta phải nói một chút với phụ thân rồi, tại sao lúc ấy cô nói là tới chiếu cố trong nhà, nhưng lại chỉ lo con của mình, không để ý đến huyết mạch Chu gia, chẳng lẽ muốn nuốt số bạc này? Vậy ta không thể làm gì khác hơn là mời cô trở về phụ gia đi.”

Đúng là Chu Thanh Mai keo kiệt bủn xỉn, nhưng cũng chưa từng có ý nghĩ muốn nuốt tiền gì, lại nghe nói muốn để mình trở về..., nhớ tới bà bà (mẹ chồng) như lang như hổ kia bà sợ suýt chút hôn mê.

“Ngươi dám!”

Chu Thanh Nhục cười lạnh, “Sao ta không dám? Bây giờ ta có thân phận gì, cô có thân phận gì? Chẳng lẽ cô tưởng rằng ta còn là người mặc cô cô nấn bóp sao?”

Nhìn nụ cười chế nhạo của Chu Thanh Nhục, lúc này Chu Tổ Mai mới cảm thấy trần ngập sợ hãi, cả người tay chân lạnh lẽo, bà tỉnh táo lại, đứng vậy..., bây giờ Chu Thanh Nhục là sủng phi của Hoàng đế, mà mình chỉ là một Đại cô về nhà, lại nói thật ra trông nom cái nhà này danh có hơi bất chính.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Sùng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: CHƯƠNG 21

Vốn Chu Thanh Nhục muốn hỏi Chu Tổ Mai sự tình của phụ thân, thế mà lại thấy Chu Tổ Mai lại không biết chuyện như vậy, trong lòng vừa thất vọng vừa cảm thấy mình quá ngây thơ, còn tưởng Chu Tổ Mai trải qua những năm thử thách này chắc sẽ hơi khác xưa, thế mà... Nàng chỉ có thể cười cho qua thôi.

Chu Tổ Mai bị Chu Thanh Nhục khiển trách một câu cũng không dám phản bác, sắc mặt trắng bệch quỳ trên đất, run lấy lấy, bây giờ bà mới biết khác nhau một trời một vực là như thế nào.

Chu Thanh Nhục lại nói thêm mấy câu, “Đan Dương và Tùng Dương đều là những đứa bé ngoan biết hiếu thuận nghe lời, cô có khát khe cũng không nói cùng ta một tiếng, sao tâm địa cô lại sắt đá như vậy? Lòng cô rốt cuộc làm từ tang đá sao? Nói khó nghe chút, cô là người đã gả ra ngoài, vậy thì không phải là người nhà của chúng ta, bây giờ lại đối xử con cháu nhà Chu gia chúng ta như vậy, để phụ thân ta biết, không biết sẽ tức giận đến cỡ nào? Cô thật nghĩ muốn về già không có chỗ dựa? Vậy Ngọc Trân muội muội thì sao?” Dĩ nhiên Chu Thanh Nhục không biết là nữ nhân gả ra ngoài chính là người của nhà người ta, có điều ở thời đại này cũng có rất nhiều người vì nữ nhi ở nhà phụ gia chịu cực khổ lại nghĩ cách mang về, nhưng trên mặt đại lý chính là như thế, ai cũng không dám ra mặt phản bác, cho dù đuổi Chu Tổ Mai ra ngoài, người ngoài cũng không nói gì.

Chu Đan Dương và Chu Tùng Dương ngồi một bên nghe cũng mím chặt miệng, một nắm quả đấm, một cúi người gạt lệ, Chu Thanh Nhục liếc mắt nhìn trong lòng cũng rất khô sở, vẫn là huyết mạch thân cận, hơn nữa lúc ấy kẻ mẫu đối nàng rất tốt, nàng cũng hi vọng hai người bọn họ có thể trải qua những tháng ngày thật tốt.

Chờ Chu Tổ Mai từ trong Ngự Bảo điện đi ra ngoài, chỉ cảm thấy sau lưng mồ hôi ướt đầm, không biết là bởi vì bị dọa sợ hay sợ hãi?

Lên xe ngựa, Chu Đan Dương và Chu Tùng Dương vẫn theo thói quen ngồi phía sau cùng xe ngựa, Chu Tổ Mai nhớ tới lời uy hiếp của Chu Thanh Nhục, lại sợ hai đứa bé tố cáo, cố nặn ra nụ cười nói, “Không phải các con thích ăn gà quay lá sen sau ngõ nhỏ Đông Hồ sao? Cô mua về cho tụi con ăn có được không?”

Đầu tiên Chu Đan Dương và Chu Tùng Dương rất kinh ngạc, sau đó lại nghĩ tới lời nói trước khi đi của Chu Thanh Nhục, “Nhớ, các em là đích tử đích tôn của phủ Vũ Định Hầu, gia tổ chúng ta là danh thần giúp Thái tổ kiến công lập nghiệp, các em phải ưỡn ngực làm người, không được bôi nhọ danh tiếng gia đình chúng ta, nghĩ muốn cái gì làm cái gì thì cứ thẳng thắn nói ra, chứ không phải run rẩy tay chân thế kia.”

Lúc ấy Chu Đan Dương vẫn còn hơi sợ hãi nói, “Tỷ tỷ, muội sợ.”

Chu Thanh Nhục khích lệ nàng, “Có tỷ tỷ ở trong cung này làm chỗ dựa cho các em, có gì phải sợ chứ? Dù cô có lợi hại thế nào, đó cũng là người Phùng gia, các em mới thật sự là người Chu gia, đặc biệt là Tùng Dương, đệ là người phải thừa kế gia nghiệp, càng phải có dũng khí can đảm, chăm sóc tốt tỷ tỷ đệ mới đúng.”

Hai người nghĩ tới đây bỗng nhiên lại có dũng khí, nhưng dù sao đã bị khi dễ nhiều năm như vậy, làm sao có thể kiên cường ngay tức khắc được, cũng may dù sao Chu Tùng Dương cũng là một nam tử, cuối cùng lấy hết dũng khí nói, “Con không chỉ muốn ăn gà quay ngõ sen, cũng muốn làm một bộ quần áo mới.”

Chu Tổ Mai muốn chửi bậy, nhưng cái câu nguoi là cái đứa con phá của... Thế nào cũng không nói qua, lời nói uy nghiêm cùng ánh mắt bén nhọn của nàng vẫn còn ở bên tai, trong thính đường điêu khắc con phượng hoàng sống động như thật, vừa hoa lệ vừa cao quý như vậy, truyện được đăng miễn phí trênđại biểu cho địa vị người thời đại này tôn sùng nhất, bà quả đã vượt quá giới hạn rồi.

Muốn bà quỳ thì phải quỳ, muốn bà chết... Có thật sẽ chết thật không? Lòng Chu Tổ Mai bỗng run rẩy phát lạnh, cuối cùng sửa lại ý định.

Tỷ đệ Chu Đan Dương thấy sắc mặt Chu Tổ Mai lạnh lẽo, bị dọa sợ mà ôm lấy nhau, kết quả lại thấy gương mặt cố chấp và tức giận cũng tán đi, lộ ra nụ cười hòa ái hết sức gượng gạo, “Vây cũng được.”

Chu Đan Dương và Chu Tùng Dương thấy Chu Tổ Mai cứ thế đồng ý, lòng đột nhiên cảm thấy rất thư thái, thậm chí Chu Tùng Dương như được thêm khuyến khích, nhớ đến lời nói của Chu Thanh Nhược..., y mới là người thừa kế Vũ Định Hầu phủ, sau này sẽ là chủ tử nơi này, mà cô cô cũng chỉ tới đây ở nhờ mà thôi không đứng sao?

Chu Tổ Mai nhìn Chu Tùng Dương từ hốt hoảng lo lắng dần dần lộ ra mấy phần chắc chắn hiện tại, lòng rất buồn bực, chỉ hận không thể mắng chửi người giống như trước kia, nhưng thật sự bà không dám.

“Cô cô, con đi ra khỏi cửa phải có một thư đồng, tỷ tỷ cũng không thể cứ tự mình giặt y phục mãi, bây giờ tay tỷ ấy đã thô ráp không chịu nổi rồi, sau này làm sao có thể tìm được gia đình chồng tốt đây? Ngài phải mua hai tiểu nha hoàn phục vụ tỷ ấy.” Lúc đầu Chu Tùng Dương còn lấp ba lấp bắp, kết quả sau khi nói xong lại cảm thấy rất tự nhiên, dường như sớm phải nên như thế.

Chu Tổ Mai tức giận suốt chút nữa muốn ngắt đi, sắc mặt trắng bệch, rốt cuộc không chịu đựng nổi nữa nói, “Nguoi tưởng bạc từ trên trời rớt xuống hả?”

Chu Tùng Dương thấy Chu Đan Dương bị dọa mà rơi nước mắt, cũng không biết bỗng nhiên có một luồng khí nóng dần dần lớn lên nói, “Không phải từ trên trời rớt xuống, nhưng cũng không phải của ngài, là Chu gia chúng ta, ta dùng tiền của phụ thân ta, bạc Chu gia chúng ta mắc mớ gì đến ngài đâu?”

Gương mặt Chu Tổ Mai như không dám tin, đờ đẫn nhìn Chu Tùng Dương hồi lâu, sau đó chuẩn bị giơ tay lên đánh y.

Chu Tùng Dương theo bản năng cũng có chút sợ hãi, mặt mày trắng bệch, nhưng cũng nhắm mắt nói ra, “Ngài đánh ta, ta sẽ nói cho nương nương, nói cho phụ thân nghe!”

Chu Tổ Mai giơ tay lên thật cao..., cuối cùng lại iu xiu buông xuống.

Chu Tùng Dương thấy bộ dạng muốn đánh nhưng vô lực của Chu Tổ Mai, bất chợt biến thành một phụ nhân trung niên bình thường, mà không phải là một cô cô quá quắc vượt quyền đáng sợ trong mắt y nữa, y tròn to mắt, cảm thấy lòng tin cũng dần tăng lên, đứng..., phải nên sớm như vậy, y phải sợ gì chứ, y mới là trưởng tôn của Chu gia, là chủ nhân của gia đình này mới đúng.

“Cô cô con đã nói với ngài, sau này ngài không được chạm vào một đầu ngón tay tỷ tỷ ta, nếu ngài vẫn giữ bốn phận khuôn phép, con sẽ chăm sóc tốt cho ngài, đợi Ngọc Trân tỷ tỷ tốt lên, nhưng nếu ngài vẫn muốn dây dưa vô lý như thế, con sẽ lập tức để ngài về phụ gia đấy.”

Chu Đan Dương còn nghĩ đệ đệ sẽ bị đánh, kết quả lại thấy đệ đệ giống như một nam tử hán đầu đội trời chân đạp đất, còn nói lời che chở nàng..., lòng đau xót, nước mắt tuôn rơi.

Từ Bảo Thần sắc mặt như thường đứng ngoài cửa Ngự Thư phòng, tất cả giống như không hề khác biệt gì với lúc trước, chỉ có y mới biết thật ra trong lòng y không bình tĩnh như vẻ ngoài.

Ngay cả nói trong lòng đang cực kỳ nóng nảy cũng chẳng có gì quá đáng.

Hoàng đế có ý chủ chiến, hơn nữa còn muốn ngự giá thân chinh, điều này cũng dễ hiểu, Đức Vũ hoàng đế là dùng binh quyền mới cướp được Đại Bảo, tự nhiên không giống với những Hoàng đế có thành tựu văn hóa giáo dục kia so sánh cùng được, nhưng bây giờ quả thật không phải là thời cơ tốt.

Vào kinh thành chỉ mới mấy tháng, còn trăm công nghìn việc cần làm, triều đình chưa vững, quốc khố trống rỗng, Thái hậu và Khang vương ở kinh thành sinh sống nhiều năm, qua lại với khá nhiều người, nếu thật vừa giết vừa tra, tóm lại là giết không hết, còn nếu giết được tất cả, vậy ai sẽ làm việc?

Lúc này nếu Hoàng đế rời khỏi, nơi kinh thành này sẽ biến thành cái dạng gì? Hoặc là nói rốt cuộc Thái hậu và Khang vương sẽ gây nên sự tình ra sao, ai cũng không nói chính xác.

Hiển nhiên y hiểu được điều này, Binh Bộ Thị Lang Lý Cư tất nhiên cũng biết.

Lúc Tiên đế còn sống Lý Cư là tiến sĩ, tính cách cương trực, thẳng thắn, quả thực là có thực học, Tiên đế vừa thương y cũng vừa hận y, bởi vì y là người không hiểu nhìn mặt người mà nói chuyện.

Cũng rất nhiều người nói chỉ cần y thu liễm lại tính khí đã sớm vào trong Nội Các rồi, nhưng y lại cứ không thèm quan tâm như vậy, sau khi Tiên đế bệnh qua đời, Nhân Tông đế kế vị, Thái hậu rất không thích Lý Cư, trực tiếp cách chức y đến Đại Hưng làm Huyện lệnh, đây chính là vũ nhục, ai ngờ thế nhưng y lại lơ đãng, mấy năm qua ngược lại lại sửa trị Đại Hưng có hình có dạng.

Sau khi Đức Vũ Hoàng đế lên ngôi Lý Cur đã được người đề cử đến đây, lúc Đức Vũ Hoàng đế làm Thái tử cũng biết đến một người như vậy, nên phê chuẩn y làm Binh Bộ Thị Lang, nghĩ tới nhìn mấy tháng sẽ đưa vào Nội Các, ai ngờ vào thời khắc mấu chốt này..., Từ Bảo Thần như y không dám nói tiếng nào, Lý Cur lại thẳng thắn nói với Hoàng đế bây giờ không phải là thời điểm thân chinh tốt.

Dĩ nhiên lời nói nguyên văn của Lý Cur còn khó nghe hơn nhiều.

Từ Bảo Thần nhớ tới lời nói của Lý Cur đã cảm thấy y còn có thể sống sót đến tận bây giờ là tổ thượng phù hộ y lắm rồi.

Lời nói của Lý Cur là như vậy, “Mặc dù Bệ hạ là chính thống, nhưng giáng thân đệ, đoạt đế vị là sự thật, thật có thể nói là danh bất chính, bây giờ vẫn chưa đổi tên, chuyện tình lúc trước của Bệ hạ vẫn chưa rửa oan khuất, ai biết Bệ hạ mới chính thống? Bây giờ triều cục bất ổn, quốc khố trống rỗng, thay vì xuất chinh, không thì cứ để Thái hậu đi nói tốt cho Người, khiến Phạm Thành Mậu quy thuận, nếu Bệ hạ lo lắng, thần nguyện ý đi cùng Thái hậu làm thuyết khách, nếu không thể để Phạm Thành Mậu quy hàng, thần cũng không còn mặt mũi trở về..., nếu Bệ hạ cố tình xuất chinh, chính là lấy đế vị trong tay dễ dàng chấp tay đưa cho người ta sao? Cơ nghiệp Bệ hạ khó có được thật muốn phá hủy đi sao?”

Bây giờ Từ Bảo Thần nhớ lại trên trán đã ướt mồ hôi.

Kết quả chắc chắn xảy ra, Hoàng đế nổi giận đùng đùng, trực tiếp nhốt Lý Cur vào tử lao, tính tình Hoàng đế cũng không phải dễ chịu, nếu là lúc còn là Thái tử vẫn xem trọng những lời khó nghe, Hiền thần lương tướng khó có được, luôn muốn suy nghĩ giống nhau, bây giờ y đã không muốn quản nữa, y bây giờ là loại thuận ta thì sống nghịch ta thì chết.

Ngay cả mấy người như y và Lục Bội Ninh khi nhìn về phía Hoàng đế cũng là run lấy bầy, chỉ sợ nói sai.

Nhưng cứ mặc kệ thế sao?

Từ Bảo Thần không phải là người lòng dạ hẹp hòi, y đọc sách có tâm nguyện góp sức cho triều đình, muốn đi theo một Minh đế, cùng nhau kiến tạo nên sự nghiệp to lớn, ... cho nên cũng không bởi vì Lý Cur là một năng thần mà ghen tỵ, ngược lại, y lại rất ưa thích hắn (Lý Cur), hi vọng người trong triều đình có nhiều người như vậy hơn nữa.

Dĩ nhiên quan trọng hơn là Từ Bảo Thần biết được, chỉ cần mình không làm sai lầm gì lớn, trong lòng Hoàng đế người đầu tiên vẫn là mình.

Nhưng bây giờ Lý Cur bị giải vào tử lao, ít ngày nữa sẽ phải bị chém, rốt cuộc phải cứu thế nào mới được đây?

“Từ đại nhân, ngài ở đây làm gì vậy?”

“Lục đại nhân?” Từ Bảo Thần quay đầu nhìn thấy lại là Lục Bội Ninh.

Chu Thanh Nhượng nghe được Lục Bội Ninh muốn gặp mình rất là kinh ngạc, vì nàng đang chuẩn bị tìm y..., nhưng vẫn chưa có truyền lời, sao y đã tự mình tìm tới?

Từ Bảo Thần ở ngoài cửa vẫn cảm thấy hơi sợ hãi hỏi, “Người nói..., chỉ có Huyền phi nương nương mới thuyết phục được Bệ hạ?”

Lục Bội Ninh cười tự tin, “Nếu cả Huyền phi nương nương cũng không lay chuyển được Bệ hạ, trên đời này sẽ chẳng còn ai đá động được Bệ hạ đâu.”

Từ Bảo Thần nhớ tới tính khí của Đức Vũ Hoàng đế, lòng vẫn cảm thấy không chắc chắn lắm, xem như Hoàng đế rất xem trọng Huyền phi nương nương, nhưng Hoàng đế là người thế nào? Là một người có tính sát phạt quả quyết, một khi đã quyết định sẽ không đổi ý, tính tình như thế làm Hoàng thượng là tốt nhất, nhưng loại người như vậy một khi đã hạ quyết tâm cũng không dễ dàng đổi ý, là người có ý chí kiên định sắt đá, cho nên tổng hợp tất cả, Từ Bảo Thần cảm thấy chắc chắn Hoàng đế sẽ không đồng ý thả người.

Nếu là như vậy, làm sao đến Huyền phi nương nương là được rồi chứ?

Cũng không phải y xem nhẹ Huyền phi nương nương, Bệ hạ thay đổi tự nhiên y cũng nhìn thấy, thậm chí ngày đó chuyện Hoàng đế ôm người đến Ngự Thư phòng vẫn làm y thật kinh ngạc!

Thế nhưng dù sao cũng là quốc sự, sao có thể để nữ nhân nhúng tay vào? Xưa nay hậu cung không được can chính.

Từ Bảo Thần cảm thấy Hoàng đế còn chưa ngốc đến mức vì một nữ nhân mà thay đổi quyết định của mình.

Nhìn thái độ của Từ Bảo Thần muốn nói lại thôi, Lục Bội Ninh tự nhiên biết ý nghĩ của Từ Bảo Thần, khẳng định y cảm thấy Huyền phi nương nương không làm được cái gì, bởi vì Từ Bảo Thần vốn cũng không biết chuyện tình thân cận giữa Hoàng đế và Huyền phi nương nương, nhưng Lục Bội Ninh là một trong những người đứng một bên thúc đẩy chuyện này, tất cả phản ứng của Hoàng đế y đều nhìn thấy, y tin tưởng, nói Hoàng đế sẽ nghe ai khuyên, trên đời này cũng chỉ có Huyền phi nương nương.

Hai người đều có tâm tư riêng, nhưng mục đích đều giống nhau.

Lý Cur là một nhân tài, cứu thế mà chết, hơn nữa còn trong lúc thiếu người mà chết thì quả là đáng tiếc! Bọn họ đều vì cơ nghiệp Đại Chu, cũng là vì cùng

cổ ngò vị Hoàng đế không đúng sao?

Theo lý Chu Thanh Nhược không được gặp các Ngoại thần, có điều trên đời này quy củ là chết, từ trước đến giờ người mới là sống, khi Chu Thanh Nhược biết cũng không phải chỉ gặp một mình Lục Bội Ninh..., mà còn cả mưu sĩ Từ Bảo Thần ngày thường rất được Hoàng đế kính trọng, nên nhạy cảm cảm thấy chuyện không phải đơn giản như thế.

Rốt cuộc có chuyện gì, đến nỗi không đề ý và kiêng dè nữa?

Nhất định là một chuyện lớn, hơn nữa còn là đại sự khó thể giải quyết.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Sùng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: CHƯƠNG 22

Mặc dù Lý Cự xuất thân hàn môn (gia đình nghèo), nhưng cưới nương tử cũng là một đại gia tộc, lúc ấy Ôn thị gả cho y cũng mang theo hai ngàn lượng đồ cưới đi qua, mười mấy năm qua càng kinh doanh càng phát đạt, ở kinh thành mua liền hai tòa nhà, lại vì Lý Cự sinh ba nhi tử hai nữ nhi, rất được mẫu thân Lý Cự yêu thích, Lý Cự cũng rất kính trọng nàng, luôn không nạp thiếp, cả gia đình hòa hòa mỹ mỹ, ngày qua ngày trôi qua rất an ổn.

Nếu như có điều gì khiến Lý gia cảm thấy lo lắng, đó chính là tính khí Lý Cự, ngày ngày trong lòng đều nom nớp lo sợ, chỉ sợ vì tính tình của y mà có bất trắc.

Kết quả rất nhanh chuyện này đã xảy ra.

Họ được tin Lý Cự bị nhốt vào đại lao là nửa đêm hôm ấy, mẫu thân Lý Cự ôm Ôn thị khóc ròng nói, “Con ta có tính khí thối đó là giống phụ thân nó, cha nó làm tiên sinh cả đời, cũng đáng lắm, thế nhưng tính khí này mà làm quan quả thật rất không thích hợp, nhưng nó lại thông minh ham học, đọc sách tốt, sao ta có thể chặt đứt tâm niệm của nó? Phải biết tất cả đều là thứ phẩm chỉ có học cao mới tốt lên không đúng sao?”

Ôn thị vốn cho là lão thái thái xuất thân không cao, tất sẽ khó chung sống, bất quá khi ấy nàng xem trọng nhân phẩm của Lý Cự mà thôi, cũng không quan tâm những thứ này, dù sao khuyết điểm cũng không che lấp được ưu điểm, nhưng sau khi nàng gả vào mới phát hiện, bà bà thế mà rất sáng suốt, hơn nữa đối nàng rất hòa ái, ngay cả khi Lý Cự không nhịn được nói chuyện lớn tiếng với nàng cũng sẽ khiển trách y.

“Nương tử con ở nhà cũng được ăn sung mặc sướng, nhạc phụ con cũng vì thấy người đắc dụng lúc này mới ngầm cho phép hôn sự của các con, lại còn mang theo rất nhiều đồ cưới, trước kia mẹ nặc một bộ tơ lụa Hồ Nam cũng phải cân nhắc một phen, nương tử con tới đã cho ta rất nhiều, đến nỗi mỗi ngày mặc một bộ cũng mặc không hết, đây là công lao của ai hả? Chẳng lẽ là con à? Con thấy chút bổng lộc nhỏ nhoi của con nuôi nổi mẹ không? Lại nói một người xuất thân nông dân chân chất như con, thì có tư cách gì nổi giận nàng? Ngoại trừ con biết chút ít chữ nghĩa ra, thì có tài năng gì?” Nói toạc thẳng ra làm Lý Cự pahst một chút tính tình cũng không được.

Lúc ấy nước mắt Ôn thị cứ chảy suốt, nghĩ thật đã gặp được bà bà tốt rồi, đại đa số bà bà đều cảm thấy nhi tử nhà mình tốt, quở trách nàng dâu, nhưng bà bà nhà nàng lại che chở nàng như vậy, từ này về sau nàng cũng ít dè dặt hơn, càng tận tâm hầu hạ bà bà, tình cảm mẹ chồng nàng dâu càng hết sức tốt đẹp, ngay cả Lý Cự cũng có lúc bất đắc dĩ nói, thế nào nương tử mới giống con ruột của ngài vậy.

Gia đình hòa thuận tất nhiên sẽ dưỡng ra những đứa con ngoan, ba nhi tử của Lý Cự lớn nhất cũng đã mười hai mười ba, cũng rất thông minh, đã vào học Quốc Tử Giám, hai đứa con khác cũng thông minh học giỏi, có rất nhiều người nói không chừng lần này Lý gia có thể ra ba Tiến sĩ luôn đấy.

Chỉ tiếc lúc này nghe được tin tức Lý Cự, giống như sấm sét giữa trời quang vậy..., ba nhi tử đều trở về nhà, Đại nữ nhi và Nhị nữ nhi đều đã lập gia đình, chỉ có tiểu nữ nhi hầu hạ dưới gối, lúc này cùng người nhà ôm nhau khóc ròng.

Lão thái thái oán hận nói, “Phải chi ta ngoan tâm không đề nó ra làm quan.”

Đại Lang Lý gia vì đi học ở Quốc Tử Giám nên có chút kiến thức, thấy người nhà khóc chết khóc sống, dụi dụi nước mắt nói, “Nương, ngài đi nói với cữu cữu một chút, xem xem có thể tìm người khơi thông hay không?”

Tất cả mọi người đều dùng ánh mắt trông chờ nhìn Ôn thị, trong lòng Ôn thị cũng khổ não, nếu là trước kia nàng còn có thể trở về nhà mẹ đi tìm người, nhưng là bây giờ, sau khi Đức Vũ Hoàng đế lên ngôi, nhà bọn họ đã không còn có thể lực như lúc trước, thật ra cũng không chỉ là nhà bọn họ, rất nhiều nhà có công lao đã không lực ảnh hưởng nhiều như trước nữa, hình như Hoàng đế đặc biệt chán ghét những thế gia đại tộc này, ngược lại càng muốn sử dụng những người xuất thân hàn môn.

Thấy về mặt Ôn thị, trong lòng Đại Lang Lý gia cũng hiểu rõ, phương pháp đó là không được, cả nhà im lặng, tiểu nữ nhi Ôn thị hỏi, “Vậy phụ thân sẽ thế nào?”

Lý gia Đại Lang mặt xám như tro tàn nói, “Chộc giận thánh nhan, bị áp giải vào từ lao, hơn phân nửa đã không có hy vọng.” Bạn đồng học học cùng y ở Quốc Tử Giám, có người là phụ thân ở Hình bộ, đã từng nói cho y biết, vào từ lao cũng xem như đã chết rồi, Đại Chu triều cũng chỉ có một người đi ra

từ trong tử lao, đó là danh tướng tiếng tăm lừng lẫy khắp chốn, đệ nhất Vũ Định Hầu, từng theo Thái tổ tranh đấu giành thiên hạ, lập được công lao hân mã, nghe nói lúc trước phu nhân Vũ Định Hầu bệnh qua đời, Thái tổ muốn gả công chúa cho y, nhưng y sống chết không thuận theo, do đó mới chọc giận Hoàng đế, vào tử lao, nhưng sau khi Hoàng đế tức qua lại không bỏ được, lúc này mới đưa người đi ra.

Lý Gia Đại Lang nghĩ, chẳng lẽ phụ thân có thể sánh cùng với danh tướng tiếng tăm lừng lẫy Vũ Định Hầu sao?

Mặc dù y cảm thấy phụ thân rất có tài, nhưng so sánh cùng với vị Vũ Định Hầu, dĩ nhiên vẫn chưa đủ tầm, nghĩ như vậy, trong lòng càng rối rắm khổ sở.

Tiểu nữ nhi của Lý Cư khóc nức nở, “Chẳng lẽ không nghĩ được cách nào sao? Hu hu, con nhớ phụ thân.” Tiểu nữ nhi Lý Cư năm nay mới tám tuổi, rất được người trong nhà sủng ái, lúc này đoán chừng phụ thân có đi không trở lại, nước mắt như những hạt trân châu tuôn mãi không ngừng.

Ôn thị nhớ đến hình dáng ngày thường của Lý Cư, cắn răng nói, “Ta bất chấp mất mũi, cũng phải đi van cầu người.” Một người khéo léo như Ôn thị dĩ nhiên biết lần này trọng phụ đỡ nhiều lành ít, nhưng nhìn nữ nhi còn tám bé, bà bà lớn tuổi, Đại nhi tử có gương mặt non nớt nhưng lại phải gánh vác gánh nặng gia đình, lòng khổ sở như đao xoắn, quyết tâm đập nổi đóm thuyền sống mái một trận, cuộc sống trong nhà nếu không có Lý Cư thì sống ra sao? Chỉ cần có một chút hi vọng cũng phải thử.

Lão thái thái vội bảo nha đầu mang hộp trang sức ra ngoài, đưa cho nàng dâu nói: “Ta cũng không có bao nhiêu bạc, chỗ này là đồ trang sức, con mang đi bán hết đi, chỉ cần có thể tìm người thuyết phục được tốn bao nhiêu cũng được không cần tiết kiệm bạc.”

Tiểu nữ nhi Lý Cư vội đứng lên, rút trăm cái trên đầu mình xuống, lại cời vòng ngọc trên tay mình khóc rống nói, “Mẫu thân, lấy cái này cũng bán đi, con muốn cứu phụ thân.”

Ôn thị nhìn đôi mắt đen như mực của tiểu nữ nhi trong mắt tràn khát vọng đối với phụ thân, trong lòng đau xót, nước mắt không cảm được chảy xuống.

Ngày hôm sau, Ôn thị đi ngay đến Từ phủ, đó là gia phủ của Từ Bảo Thần mưu sĩ (quân sư) của Hoàng đế, mặc dù không lớn, nhưng bị rất nhiều người nhìn chăm chăm, cửa quanh năm đều có xe ngựa dừng, phần lớn là muốn từ Từ Bảo Thần được bí quyết thăng tiến.

Sau khi Ôn thị xuống xe ngựa nôn nóng đứng đó, nàng sớm biết người đến cửa cầu xin Từ gia rất nhiều, nhưng tình cảnh thế này nàng nhìn thấy bước chân cũng ngại ngại.

Nàng nắm danh thiếp trong tay, lại sờ sờ năm ngàn lượng ngân phiếu trong túi, mang theo tâm tình thấy chết không sờn đi tới, nghe nói từ từ cả ngày không thấy ánh sáng, một ngày chỉ cho ăn một bữa, cũng không biết hiện giờ phu quân thế nào.

Người giữ cửa thấy một vị phu nhân tới đây, rất không kiên nhẫn bĩu môi nói, “Ngài tìm ai?”

Trước cửa Tể tướng là quan thất phẩm, những người này trước đến giờ đều là mắt chó nhìn người thấp, Ôn thị cũng không so đo, đưa ra danh thiếp của mình, gã sai vặt giữ cửa liếc nhìn danh thiếp, thế nhưng lại lộ ra vẻ mặt có chút kinh ngạc, có điều chỉ nhìn nàng từ trên xuống dưới, một lúc lâu cũng không nói gì.

Trong lòng Ôn thị lo lắng bất an, nghĩ tới ngay cả người cũng không được gặp, thì nói chi đến cứu người..., nàng còn nhớ rõ Công Bộ Chủ Bộ người quan hệ thân thiết với Lý Cư nói cho nàng hay, nói bây giờ người có thể cứu phu quân nàng cũng chỉ có mỗi vị Từ Bảo Thần này thôi.

Lúc Ôn thị cho là nàng phải đợi rất lâu, gã sai vặt giữ cửa nói, “Là gia quyến của Lý đại nhân à? Được rồi, mời ngài vào.”

Ôn thị thở phào nhẹ nhõm, vội vàng đi vào.

Từ phủ không lớn, qua cổng xây bằng tường lam bình phong đã thấy một nha hoàn trẻ tuổi đứng chờ nàng nói, “Là Lý phu nhân à, phu nhân chúng ta đã chờ ngài lâu, đi bên này.”

Chờ đến buổi tối khi ra khỏi Từ phủ, trên mặt Ôn thị hơi hưng phấn, lại hơi mờ mịt lo lắng, nhớ tới lời Từ phu nhân nói, diên đàn Lê Quý Đôn, đại nhân nhà ta thường hay khen Lý đại nhân, là một rường cột nước nhà, chỉ tiếc Lý đại nhân chống đối Bệ hạ quá mức kích động..., nói đến người có thể khuyên Bệ hạ hồi tâm chuyển ý cũng chỉ có Huyền phi nương nương trong cung thôi.

Lúc ấy nàng quỳ xuống dập đầu Từ phu nhân, nói, nếu có thể cứu tướng công nhà ta, ta nguyện ý làm trâu làm ngựa báo đáp ân huệ phu nhân.

Dường như Từ phu nhân rất hài lòng với thái độ của nàng, nói nàng trở về chuẩn bị kỹ lưỡng, còn hỏi trong nhà có con hay không, Ôn thị nghe được ý nghĩ huyền diệu trong đó, lập tức nói trong nhà có một tiểu nữ nhi tuổi còn khá nhỏ rất ngây thơ, Từ phu nhân càng cười rạng rỡ hơn, nói, vậy thì ngày mai nhớ mang đứa bé này theo, Huyền phi nương nương rất hiền hậu, rất thích trẻ nhỏ.

Mấy ngày nay thật ra Chu Thanh Nhược cũng rất do dự, lúc ấy Lục Bội Ninh và Từ Bảo An đến đây gặp nàng, hy vọng nàng có thể thuyết phục Hoàng đế thả Lý Cư, lúc ấy nàng đã trực tiếp cự tuyệt hai người, nguyên nhân không gì khác, nàng cảm thấy mình còn chưa tới mức có thể can thiệp quyết định của Hoàng đế, thậm chí nói, dù có ảnh hưởng đi chăng nữa, nàng đối với chuyện trong triều một chữ cũng không biết, chỉ bằng lời nói hai người kia rằng người đó tốt đã đường đột đi khuyên Hoàng đế sao?

Hoàng đế phát giận trong Ngự Thư phòng, đập đồ đạc nát bầy, còn đánh chết hai người thái giám, phía sau Tiền điện, tất cả mọi người đều run rẩy bầy, trong hậu cung này, chủ tử chính là tất cả, hần giữ quyền sinh sát của người, ai cũng không dám vượt một bước qua Lôi Trì.

Hôm nay Vương Thịnh cực kỳ hối hận, hối hận tại sao mình lại chạy đi theo Hoàng đế làm gì, hôm qua Huyền phi nương nương còn nói điều chế hoa lộ, y nên đi theo hỗ trợ mới đúng, như vậy thì có thể tránh bão táp ngày hôm nay rồi!

Nhưng bây giờ chuyện gì cũng đã trễ, y thận trọng đi theo, chỉ sợ Hoàng đế đến ngay cả mặt mũi của y cũng không để ý, giống như hai thái giám trước đó trực tiếp đánh chết rồi.

Không thể không nói, Đức Vũ Hoàng đế thật đúng là người... lòng dạ độc ác, tính tình hung tàn, mỗi lần nổi giận, người đều có thể cảm thấy lệ khí trên người y!

Nghĩ tới một chút đã cảm thấy sợ hãi rồi.

Thế mà chờ đến khi Hoàng đế nhàn nhã trở về Ngự Bảo điện, Vương Thịnh còn tưởng có Huyền phi nương nương ở đây, tâm tình Hoàng đế có thể tốt hơn một chút, nhưng có ai ngờ tới, lúc này Huyền phi nương nương lại đang ở trong thánh đường gặp phu nhân của Từ Bảo Thần?

Hiển nhiên Hoàng đế rất không vui, nhắc chân đi ngay đến phòng khách gặp khách của Chu Thanh Nhượng.

Mới vừa đi tới bên ngoài phòng đã nghe được bên trong có một nữ hài tử đang khóc lóc nói, “Nương nương, phụ thân con thật sự là người tốt, lúc ở Đại Hưng bách tính còn nói sẽ xây ngôi miếu cho phụ thân con, phụ thân lại nói đó chỉ là chuyện ông phải làm..., phụ thân cũng chưa bao giờ thu tiền của người, truyện Thịnh thế sủng phi được đăng duy nhất trên diễn đàn Lê Quý Đôn, đã từng có một thân sĩ đến gặp phụ thân lúc thẩm án để cho hấn thắg, ông liền trực tiếp cự tuyệt.”

Sắc mặt Hoàng đế tái xanh, Vương Thịnh vừa nhìn vừa ngẫm nghĩ, thôi rồi, đây là muốn xảy ra chuyện mà!

“Bọn họ nói phụ thân con nói chuyện không nên nói, con tới chịu phạt thay ông có được không? Nương nương, ngài cứu phụ thân con đi!”

Chu Thanh Nhượng nhìn đứa trẻ ngây thơ đôi mắt tràn ngập nước mắt, giống như viên ngọc đen bị ngập nước, sóng sánh mờ mịt, lại thấy bé còn nhỏ tuổi như vậy đã bất chấp tất cả, đập đầu đến tím bầm một mảng, trong lòng dâng lên cảm xúc rất khó chịu.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: CHƯƠNG 23

Cuộc đời này Hoàng đế hận nhất bị người khác uy hiếp như vậy, đúng, trong mắt y đưa một nữ hài không hiểu chuyện đến nơi này, sau đó lợi dụng Chu Thanh Nhượng mềm lòng quả thực chính là không thể chịu được!

Nếu theo tính nết xưa kia của y, khẳng định sẽ xử lý hết thảy đám người này rồi! Ngay cả lăng trì xử tử cũng không đủ, từ khi Hoàng đế bị hãm hại không thể không đi tha hương đến nơi Mạc Bắc xa xôi thì lòng cũng dần giống như sắt thép, thập phần tàn bạo không thêm cố kỵ chuyện gì.

Cho nên ở trong mắt Hoàng đế những người này quả thực chính là không biết sống chết.

Nhưng Hoàng đế lại phá lệ hơi có chút do dự, y do dự không phải cảm thấy đứa nhỏ bên trong khá đáng thương, y do dự chính là... Sợ bản thân mình giận tím mặt, sau đó ở trước mặt nàng giết đôi mẹ con này, sẽ làm Chu Thanh Nhượng không thoải mái.

Phải biết rằng Chu Thanh Nhượng cũng không giống như đám người Thái hậu dẫm xuống vô số thi thể để bò lên, trên tay dính đầy máu tươi, mạng người đối với đám người Thái hậu chẳng là gì cả.

Chỉ nói đến việc đi lên vị trí kia, phòng chừng Thái hậu giết luôn cả con trai mình cũng không để ý đến đấy chứ?

Nhưng Chu Thanh Nhượng không phải thế, cho dù vào cung trên người vẫn không mất đi sự lương thiện vốn có, giống như đoá hoa không bị vấy bẩn, y luôn muốn cứ vậy che chở nàng.

Nhưng cứ chịu đựng như vậy lại không cam lòng! Hoàng đế chỉ cảm thấy một cỗ lửa giận trong lòng không chỗ phát tiết! Y nhắc chân lên lại buông xuống, nhắc chân rồi buông xuống, vẻ mặt rất phiền não, ánh mắt nhìn vào trong giống như một lưỡi dao sắc bén, tàn ra lệ khí làm người ta sợ hãi.

Hai cung nữ đứng trước cửa, Vương Thịnh đứng bên Hoàng đế, các cung nữ thái giám vây quanh bị dọa không dám nói tiếp nữa, chỉ cảm thấy bộ dạng này của Hoàng đế rất dọa người.

Chu Thanh Nhượng thấy tình cảnh Lý gia bi thương trong lòng cảm thấy rất khổ sở, cũng không biết nên giúp hay không, giúp như thế nào? Tuy thần thái vợ con Lý Cư làm người ta thương hại, nhưng Lý Cư chống đối Hoàng đế cũng là sự thật, chẳng lẽ nàng phải nói với Hoàng đế người với người ngang hàng sao?

Không nói tới có phải ngang hàng hay không, tính giữa bằng hữu với nhau cũng có lời nói như vậy sao? Nói thẳng ra, người kéo đệ đệ xuống dưới người mới trèo lên tới vị trí hiện nay, lời này quả là rất khó nghe.

Rất nhiều người cảm thấy lời thẳng thắn là một loại thật tình, nhưng Chu Thanh Nhượng thấy rằng, cái gọi là thẳng thắn bất quá chính là không đủ tôn trọng đối phương, bởi vì lời nói nói ra khi không cần thận suy nghĩ kỹ, người nói có tôn trọng hay không?

Lòng Chu Thanh Nhượng suy nghĩ rồi ren, lại thấy đứa nhỏ quả thật đáng thương, nghĩ Lý Cự xem như là một nhân tài khó có được, cũng muốn bảo vệ, nếu thật dễ hấn chết, có phải sẽ làm rất nhiều người thất vọng đau khổ? Đối với dân chúng mà nói hấn chính là một vị quan tốt che chở thương yêu dân đúng không?

Nhưng một bên lại cảm thấy Lý Cự nói chuyện như vậy, ngay cả nàng cũng sẽ tức giận, lại nói rốt cuộc nàng phải khuyên Hoàng đế thế nào đây? Tuy nàng và Hoàng đế vô cùng khăng khít thân mật, nhưng mà cũng không thân mật đến mức thổ lộ tình cảm với nhau..., theo ý nàng hai người vẫn còn con đường dài phải đi.

Dù sao hôn nhân cũng cần dây dưa thân mật đúng không?

Vào lúc này để nàng xuất đầu? Có được không?

Ngay lúc Chu Thanh Nhượng cảm thấy khó khăn, bỗng nhiên nàng nhìn thấy phía dưới cửa trúc tương phi lộ ra đôi giày kim tuyến thêu Ngũ Trảo Kim Long (rồng vàng năm móng vuốt), dùng chỉ vàng bao quanh đôi giày.

Vậy chẳng phải... Lòng Chu Thanh Nhượng cả kinh, lập tức tâm tư linh động, trong đầu đã nghĩ ra một biện pháp, có lẽ biện pháp này có thể cho mọi người vui mừng cũng không chừng?

Ánh mắt Chu Thanh Nhượng lộ ra vài phần nóng lòng muốn thử.

Hoàng đế nghe thấy đứa nhỏ này không ngừng khóc lóc ni non, Chu Thanh Nhượng lại không chịu hé răng, trong lòng rất phiền chán, nghĩ không thể để đôi mẹ con này hồ nháo như thế, vậy giống cái gì?. Khi dễ Chu Thanh Nhượng tâm địa tốt bụng sao? Cùng lắm thì gạt Chu Thanh Nhượng xử trí là được thôi, tóm lại y tuyệt đối sẽ không tha cho các nàng!

Ngay lúc Hoàng đế nghĩ muốn chuẩn bị đi vào, chợt nghe Chu Thanh Nhượng cất tiếng chất vấn, y cũng dừng bước lại.

Chu Thanh Nhượng mang vẻ mặt lạnh lùng, nói với Ôn thị phu nhân Lý Cự, “Ta vốn cho là Lý đại nhân chỉ có chút không phân biệt tôn ti, không biết tiến thoái, ai biết nương tử và nữ nhi của hấn cũng là bộ dáng như vậy, khó trách hấn có thể đồng dạng trước mặt Bệ hạ như vậy, ngạo mạn châm chọc!”

Ôn thị sững sờ, ngẩng đầu lên nhìn Chu Thanh Nhượng, thấy nàng vừa rồi còn ôn nhu dịu dàng, lúc này lại ưỡn ngực thẳng lưng, đôi mắt lạnh lẽo, tỏ vẻ tức giận, lại nghe những lời này, cảm thấy bất lực trời đất quay cuồng, nhưng vẫn cố nén nước mắt ôm lấy nữ nhi đang ở dưới chân Chu Thanh Nhượng.

Mà phu nhân của Từ Bảo Thần ngồi một bên đang mong đợi mẹ con Ôn thị được như ý trong lòng cũng cả kinh, nhớ tới lời nói của trượng phu mình, nói vị nương nương này vừa nhìn đã biết tính tình rất tốt, nàng không đồng ý cũng chỉ là không muốn nhúng tay vào chuyện của Hoàng đế, nhưng chờ nàng nhìn thấy vợ con Lý Cự khóc lóc khổ sở, tất sẽ mềm lòng, ai không có cha mẹ đứa nhỏ?

Có điều phải nhớ, hoặc là đi tới buổi chiều, hoặc buổi sáng chưa chín Ngọ, trước khi Bệ hạ hạ triều..., bây giờ Huyền phi nương nương và Bệ hạ cùng một chỗ, nếu để Bệ hạ bất gặp, tâm tư của chúng ta sẽ uổng phí.

Mới vừa rồi nương nương còn tốt lắm, thậm chí lộ ra vẻ mặt đồng cảm, thế nào trong phút chốc đã thay đổi sắc mặt rồi? Mắc lỗi chỗ nào?

Xưa nay phu nhân Từ Bảo Thần Ôn thị đều luôn nghe theo lời trượng phu, vẫn rất nghe lời, cũng đã cẩn thận chuẩn bị ra cửa sớm một chút, nhưng buổi sáng hôm nay vì nhà hoàn không cẩn thận vụng về đổ nước canh lên y phục nàng, chọc tức nàng không thôi, phát hỏa xử trí tiểu nha hoàn này, lại đi thay quần áo, lúc này mới làm trễ nải thời gian...

Khoan đã, chẳng lẽ nói Bệ hạ đã hạ triều rồi sao? Nàng vội vàng chuyển động con người nhìn quanh bốn phía, kết quả khi nhìn về hướng cửa thiếu chút nữa hít một ngụm khí lạnh, giày thêu Ngũ Trảo Kim Long trừ Hoàng đế còn có ai (rồng vàng năm móng vuốt)?

Trong đầu lại nghĩ tới lời nói trượng phu Từ Bảo Thần, nàng phải đề dặt cẩn thận đấy, nếu gặp chuyện chẳng may không chừng ngay cả ta Bệ hạ cũng sẽ không thích.”

Ôn thị luôn luôn lấy trượng phu Từ Bảo Thần đặt lên trên hết, nhớ hấn từ một đứa con trai của tú tài từng bước từng bước đi tới bây giờ, gian khổ trong đó không phải người ngoài nào có thể hiểu được, lúc đi theo Đức Vũ Hoàng đế từng để lại một bức di thư cho nàng, lúc ấy nàng khóc đến ngất đi, còn tưởng rằng lần từ biệt này chính là vĩnh biệt, kết quả năm năm sau Đức Vũ Hoàng đế cướp được Đại Bảo, mà trượng phu Từ Bảo Thần của mình cũng trở thành đệ nhất sủng thần của Hoàng đế.

Nàng không quan tâm vinh quang, chỉ cần có thể gặp lại trượng phu, cả gia đình có thể hòa hòa nể nể sống qua ngày, đây là chuyện nàng nằm mơ cũng muốn, lúc ấy lòng âm thầm thế muốn cùng trượng phu cứ như vậy sống an ổn qua ngày.

Ai biết hôm nay lại phải... Nghĩ tới đây Ôn thị đang nhìn mẹ con Lý Cự cũng không có thương hại như vừa rồi, thậm chí có mấy phần giận chó đánh mèo, nếu không phải lời nói Lý Cự chẳng phân biệt trường hợp làm sao để nàng lâm vào tình cảnh như vậy?

“Nương nương, ngài muốn phạt thì phạt ta đi?” Ôn thị ôm chặt đứa nhỏ, đỏ mắt khẩn cầu.

Chu Thanh Nhượng đang muốn nổi giận, lại nghe Ôn thị cướp lời nói, “Nương nương, là ta không biết nặng nhẹ mang hai người này vào cung, làm lòng nương nương khó chịu, thật sự tội đáng chết vạn phần.”

Đúng, ngay tức khắc Ôn thị ra quyết định vứt bỏ mẹ con Ôn thị này, so với sĩ đồ (đường làm quan) trọng phu mình, hai người này thì xem là gì chứ?

“Nương nương, ta sẽ dẫn người đi ngay, mong nương nương chớ giáng tội.”

Đôi mắt tiểu nữ nhi Lý Cư ngập tràn nước mắt, giả vờ đáng thương nhìn Chu Thanh Nhượng nói: “Nương nương, con không đi, van cầu ngài cứu phụ thân con.” Sau đó thoát khỏi lồng ngực Ôn thị quỳ gối trước Chu Thanh Nhượng.

Ôn thị thấy nữ nhi quá ngốc nghếch, lại không nhìn được lệ rơi như mưa, cảm thấy tim mình như bị đao cắt.

Sắc mặt Chu Thanh Nhượng lạnh lùng quát lớn: “Ôn thị, ta hỏi ngươi, ngươi cảm thấy Bệ hạ xử trí đúng không?”

Ôn thị hoảng sợ lắc đầu, nói: “Không phải, ta chưa từng nghĩ như vậy.”

“Ngươi đã cảm thấy Bệ hạ xử trí đúng, vậy tại sao còn ở chỗ nào muốn ta vì Lý đại nhân nhà ngươi đi cầu cạnh? Pháp bất dung tình, nếu Lý đại nhân làm ra chuyện mình không nên làm thì cũng nên chịu trách nhiệm về hành vi của mình! Lại nói hôm nay ngươi nói tốt để người được giữ lại, ngày mai hẳn lại khóc lóc được miễn tội, vậy luật pháp Đại Chu ta còn khả thi được sao?” Chu Thanh Nhượng buộc miệng nói ra, nói năng rõ ràng lưu loát.

Hoàng đế ở bên ngoài nghe lời Chu Thanh Nhượng nói trong lòng mặt mày cũng dần như hòa, Chu Thanh Nhượng làm vậy mới đúng, đối với những người không biết nặng nhẹ thế này phải quát lớn, sau đó lại chăm chú lắng nghe tiếp.

Vương Thịnh vừa thấy thần thái của Hoàng đế trong lòng không nhìn được nghĩ, vậy là có hi vọng rồi!

Ở bên trong Chu Thanh Nhượng không để mẹ con Ôn thị giải thích tiếp tục nói, “Đừng lắc đầu, rõ ràng các ngươi cảm thấy Lý đại nhân đã vất vả công lao càng lớn, nhưng quả thật bởi vì chồng đối Bệ hạ lúc này mới bị trị tội, điều này thật sự quá oan uổng đúng không? Nhưng hôm nay Lý đại nhân không thêm cớ kị gì nói thẳng với Bệ hạ, ngày mai lại có người khác noi theo, vậy long uy của Bệ hạ chúng ta ở đâu chứ? Phải biết Bệ hạ là chân long thiên tử, là người tôn quý nhất trên đời này, chẳng lẽ sau này bị loại vũ nhục hơn thế này cũng phải chịu đựng hay sao? Mạo phạm thiên uy chính là trọng tội!”

Phụ nhân Từ Bảo Thân Ôn thị thiếu chút nữa quỳ xuống đất, hình như nương nương vẫn chưa hết giận, ngược lại tức giận càng ngày càng bộc phát lớn hơn, bây giờ phải làm sao mới đúng?

Mẹ con Ôn thị đã bị lời Chu Thanh Nhượng làm cho á khẩu không trả lời được, thế nào cũng không thể nói ra lời phản bác, vậy theo lời của Chu Thanh Nhượng, Lý Cư là tự làm tự chịu, chính y nói năng không thỏa đáng, mạo phạm thiên uy bị nghiêm trị, cũng nên chịu trách nhiệm vì tội lỗi mình, lúc này nài đi cầu tình là nói Hoàng đế xử trí không đúng! Nài đi cầu tình chính là bất mãn với Hoàng đế.

Nàng làm sao có lá gan bất mãn với Hoàng đế? Ôn thị chỉ cảm thấy cả người lạnh lẽo, giống như rơi xuống vực sâu, trước mặt như tối đi, nghĩ đến chắc là xong rồi!

Ngoài cửa mặt mày Hoàng đế dần ra, cảm thấy từng câu từng chữ Chu Thanh Nhượng nói đều đúng như ý nghĩ trong lòng..., dĩ nhiên y cũng không phải chưa từng nghe lời nịnh nọt như vậy, nhưng Chu Thanh Nhượng không phải nói thẳng trước mặt mình, hai là nữ tử hán yêu thương, dĩ nhiên phân lượng tất nhiên khác nhau.

Đám người Vương Thịnh rõ ràng cũng cảm thấy về mặt Hoàng đế đã buông lỏng rất nhiều, nghe lời nói bên trong phòng cũng biết nhất định Chu Thanh Nhượng xử trí làm Hoàng đế rất hài lòng, nghĩ thầm, vẫn là nương nương lợi hại, thế nhưng cự tuyệt quá quyết như vậy! Nếu là phụ nhân bình thường lòng làm sao có thể xuống ác như vậy? Đừng nói đến đứa trẻ đang khóc lóc, ngay cả nhìn thấy một con mèo chết cũng phải khô sở nữa ngày không đúng sao?

Vốn Vương Thịnh cảm thấy Chu Thanh Nhượng không phải nữ tử tầm thường, không như vậy làm sao có thể để Đức Vũ Hoàng đế coi trọng như vậy, lúc này lại thấy Chu Thanh Nhượng xử trí xuất sắc, từ đó về sau càng cung kính Chu Thanh Nhượng hơn, dĩ nhiên đây là nói sau.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Sùng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: CHƯƠNG 24:

Edit: hoacodat

Chu Thanh Nhượng từng hỏi Hoàng đế vì sao thích nàng? Còn hỏi với về chánh chọe, có phải vì nàng thiên sinh lệ chất (trời sinh đoan chính)? Không ai sánh bằng? Hoàng đế lúc ấy đang xem điệp báo (báo cáo gián điệp chuyên tời), dòi ngón tay ngọc đang quơ quơ trước mặt đi, mắt không chớp nói, “Ai

thiên sinh lệ chất? Sao trẫm không nhìn thấy vậy?”

Chu Thanh Nhượng chán nản, hai má phồng lên ngồi một bên không nói chuyện.

Hoàng đế thấy bên cạnh quá yên tĩnh, quay đầu nhìn nàng, thấy nàng đang tức giận, ánh mắt bắt gặp lộ ra ý cười ảm áp, nói: “Lúc ấy sau khi Trẫm phát bệnh, suy yếu vô lực nằm trên đất, kết quả thấy một người giống như chuột vậy đột nhiên từ dưới đất chui lên.”

Trên mặt Chu Thanh Nhượng đã lộ ra ý cười, miệng lại nói, “Ai là chuột?”

“Ừm, con chuột này chắc là một mỹ nhân? Trẫm đã nghĩ chẳng lẽ là một con chuột tinh?”

Phụt, rốt cuộc Chu Thanh Nhượng không nhịn được cười lên.

“Thiếp chính là chuột tinh, đến hàng phục Bệ hạ.” Chu Thanh Nhượng kiêu mị nói.

Hoàng đế thấy trên mặt Chu Thanh Nhượng lộ ra thần sắc mỉa mai, cảm thấy cả người đầy lửa nóng, ngay cả điệp báo cũng không nhìn nữa, xoay người bế nàng lên, nói, “Vậy để Trẫm nhìn xem, nàng hàng phục Trẫm thế nào?”

Hơi thở Hoàng đế phả lên mặt nàng, làm mặt nàng cũng đỏ lên rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Sùng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: CHƯƠNG 25:

Edit: hoacodat

Ôn thị tâm tư nhanh nhạy, tuy rằng bị khí thế Chu Thanh Nhượng dọa sợ, nhưng rất nhanh nàng đã trấn định lại, tìm lí do thoái thác, nàng gạt gạt nước mắt, cung kính nói, “Nương nương thứ tội, không phải thần nói Bệ hạ xử trí không đúng, ý tứ của thần là, người chỉ cần chết đi thì cái gì cũng là mây bay, phu quân thần có chết cũng không luyến tiếc, nhưng chỉ có còn sống mới có thể cống hiến tài năng sức lực vì Bệ hạ, lấy tài năng của y, khăn cầu nương nương cho phu quân thân một cơ hội!”

Vốn Chu Thanh Nhượng đang lo lắng mình làm quá mức, nhưng thấy Ôn thị phản ứng nhanh như vậy, lại rất vui vẻ, nghĩ người này quả nhiên cũng không quá ngu ngốc, trên mặt cũng không biểu hiện gì, chỉ lộ ra thần thái bị lời nói Ôn thị đã động một ít, trầm mặc một lúc lâu mới thở dài nói, “Người sớm biết sẽ thế này sao lúc trước còn làm?”

Trong lòng Ôn thị dâng lên vài phần hi vọng, giọng nói có chút kích động, “Thần ngu dốt, thỉnh nương nương thứ tội. Mong được chi điểm.”

Chu Thanh Nhượng thấy Ôn thị nói năng thành khẩn, nói tiếp, “Biết sai có thể sửa chữa là rất tốt, nhưng ta là một phụ nhân, làm sao biết được ý nghĩ của Bệ hạ chứ?” Lập tức lắc đầu.

Phu nhân Từ Bảo Thần nhìn Ôn thị, lại quét mắt nhìn Chu Thanh Nhượng, thấy thần sắc nàng buồn lòng, trong lòng không nhìn được nghĩ, Ôn thị này cũng khá nhanh trí, trong lòng không khỏi có vài phần bội phục, thế là lại hơi do dự có cần tiếp tục đổ sự tình lên trên người Ôn thị nữa không? Nhưng rõ ràng tâm tình nương nương đã thả lỏng rồi?

Chu Thanh Nhượng nhìn chăm chú ra bên ngoài, thấy gầy Hoàng đế hơi dịch chuyển, lại thêm một chút lửa, “Bệ hạ là minh quân hiếm có, quả cảm sáng suốt, hao tâm triều chính, xưa nay hậu cung không được quản chuyện chính sự, Bệ hạ càng yêu thương ta, ta càng phải phân ưu vì Bệ hạ, làm sao có thể tạo phiền thêm cho Bệ hạ? Can thiệp triều chính?”

Phu nhân Từ Bảo Thần vội nói, “Nương nương quả là hiền thực, sáng suốt, Bệ hạ có nương nương hầu hạ bên người, đó chính là may mắn của Đại Chu chúng ta.”

Chu Thanh Nhượng miễn cưỡng cười cười, “Có thể hầu hạ bên người Bệ hạ, là phúc phần kiếp trước ta tu luyện được, phu nhân quá xem trọng ta rồi.”

Phu nhân Từ Bảo Thần cảm thấy xấu hổ, không biết phải nói thế nào, một người là Hoàng đế, một người là Huyền phi, nói thế nào cũng không đúng, đành phải cười cười thành thật đứng một bên.

Trong phòng im lặng như tờ, Ôn thị lạnh lợi nhanh nhẩu thế nào, lúc này cũng cùng từ, có thể nói có thể làm nàng đã làm tất cả, nàng chỉ có thể ôm chặt nữ nhi khóc lóc, nhìn rất đau lòng.

Hoàng đế đứng yên nơi đó, lúc đầu y rất tức giận, nhưng lúc này lại cảm thấy không thoải mái..., vẻ mặt như đưa đám kia của Chu Thanh Nhượng, lại

mang theo giọng nói bất đắc dĩ làm y cảm thấy rất mất hứng!

Trong lòng y Chu Thanh Nhượng phải mặt mày sáng rỡ, bay nhảy, tinh thần phải luôn tràn đầy sức sống mới đúng, nhưng chỉ vì một chuyện của Lý Cự, một chút chuyện con con... đã làm khó nằng?

Hậu cung không được tham gia vào chuyện chính sự, nhưng xưa nay quy củ là chết, người là sống, chỉ cần y muốn, vì sao Chu Thanh Nhượng không nhúng tay chứ? Chỉ cần y muốn, y muốn mọi người đều phải ngẩng đầu nhìn nằng!

Hoàng đế càng nghĩ càng không thoải mái, mặt đầy vẻ phức tạp, chỉ trong phút chốc giống như đã hạ quyết định lững thững đi vào.

Có người hầu hô, “Bệ hạ giá lâm.”

Phu nhân Từ Bảo Thần, phu nhân Lý Cự Ôn thị, tiểu nữ nhi vội vàng quỳ xuống. Chu Thanh Nhượng bật người dậy đi tới chào đón, nói: “Sao Bệ hạ cũng tới đây?” Sau đó hầu hạ Hoàng đế ngồi vị trí chủ vị, chỉ về một nữ tử trắng trong thuần khiết mặc y phục màu vàng nhạt, chải tóc Mầu Đơn nói, “Đây là Lý phu nhân.” Lại chỉ một nữ tử mặc y phục màu xanh nhạt thêu hoa văn, chải tóc Viên Tân nói. “Đây là Từ phu nhân.”

Hai người cung kính dập đầu hành lễ với Hoàng đế.

Hoàng đế đưa ánh mắt nhắm ngay vào Ôn thị phu nhân Lý Cự nói, “Lý Cự cuồng vọng ngạo mạn, không coi ai ra gì, nhưng lại có hảo thê nữ.”

Ôn thị sùng sốt, trái tim đập thình thịch nhảy loạn, Bệ hạ nhắc tới trượng phu mình tuy giọng điệu không hòa ái, nhưng cũng không có tức giận! Đây là nói lên điều gì..., nằng mạnh mẽ áp chế trái tim dường như muốn nhảy ra, chăm chú nhìn Huyền phi, thấy nằng ngồi bên cạnh Hoàng đế, lúc này cũng đang nhìn mình, ánh mắt hai người chạm vào nhau, sau đó nằng thẽ thào nhìn thấy Huyền phi nở nụ cười với nằng!

Giờ khắc này trong lòng rất nhiều suy nghĩ đang tuôn trào ra, bỗng nhiên Ôn thị như được tiếp thêm dũng khí.

“Bệ hạ, tuy phu quân thần chết chưa hết tội, nhưng hãy xem đến sự trung thành và tận tâm lúc trước, xem đến đứa nhỏ vẫn còn nhỏ, kính xin Bệ hạ cấp cho một mũi, cho y cơ hội lập công chuộc tội!” Nói xong dập đầu xuống đất bình bịch, bởi vì nằng biết đây là cơ hội cuối cùng rồi!”

Tiểu nữ nhi Lý Cự rất mong lung, có điều nhìn đáng về mẫu thân đột nhiên rơi lệ, cũng dập đầu theo.

Bên trong phòng chỉ nghe được tiếng dập đầu thình thịch, , mặc dù hai người đang quỳ trên bồ đoàn (gối ngồi), có điều dập đầu lại chạm phải gạch vàng cứng rắn, chỉ chốc lát sau cái trán đã xanh tím, nhỏ ra máu.

Tuy Chu Thanh Nhượng biết hai người càng đáng thương Hoàng đế mới mềm lòng, nhưng nhìn thấy cảnh tượng như vậy, trong lòng dĩ nhiên càng không đành lòng, đặc biệt là nữ nhi Lý Cự chỉ mới có mấy tuổi thôi.

“Bệ hạ...” Chu Thanh Nhượng kéo ống tay áo Hoàng đế, ánh mắt nhìn y mang theo khẩn cầu.

Hoàng đế cảm thấy những người này dù có dập đầu đến chết cũng không luyến tiếc, có điều cũng vì tranh thủ đồng tình thôi, chẳng lẽ sau này y muốn trị tội người ta, quay đầu gia nhân đi tới dập đầu có thể được buông tha sao?

Nhưng y nhìn ánh mắt cầu cứu của Chu Thanh Nhượng bỗng nhiên lại mềm lòng, giả vờ ho khan một tiếng, nói với phu nhân Lý Cự, “Đứng lên đi.”

Ôn thị sùng sốt, ngẩng đầu lên, da bị xướt ứa máu theo gò má chảy xuống, một đường chảy xuống trên gương mặt trắng nõn của nằng, nhìn cực kỳ ghê người.

Tiểu hài tử nhện không được, nữ nhi Lý Cự thấy Hoàng đế không khước từ, cũng không quần mặt mày đang choáng váng, thanh thúy nói, “Bệ hạ, ngài không giết cha con nữa?”

Ôn thị phát hoảng, vội vàng kéo nữ nhi qua, hung hăng tát nằng một bạt tai, nói, “Con đứa nhỏ không có quy củ này, đây là Hoàng đế Bệ hạ, Bệ hạ đang hỏi chuyện ta, sao con có thể chen miệng vào?” Lại nhìn thấy tiểu nữ nhi ôm mặt sưng đỏ, kinh ngạc nhìn nằng, tuy trong lòng đau lòng không thôi nhưng vẫn dần lòng tát nằng thêm hai bạt tai, bây giờ nằng không nhẫn tâm, nếu thực chọc giận Hoàng đế, đừng nói đến trượng phu ngay cả tiểu nữ nhi cũng không dám bảo đảm nữa.

Tiểu nữ nhi Lý Cự ôm mặt, bị dọa sợ không dám nói lời nào, một mình yên lặng ngồi khóc.

Ôn thị thấy thế mới cảm thấy yên tâm, nói, “Bệ hạ, là nữ nhi nhà thần không hiểu chuyện, kính xin Bệ hạ thứ tội.” Nói xong lại muốn dập đầu, quả nhiên Hoàng đế đã không còn kiên nhẫn, phát phát tay nói, “Người đứng lên, đi về trước đi.”

Ôn thị không biết là thành hay không thành, nhưng vẫn vội vàng đứng dậy sửa sang lại y phục, vì nằng biết, bây giờ là lúc nằng không thể nhiều lời.

Chờ mấy người Ôn thị được cung nhân đỡ từ từ đi ra ngoài.

Đột nhiên Hoàng đế lại nói, “Ôn thị, sau này người phải hảo hảo cảm ơn Huyền phi nương nương.”

Ôn thị đại ra đứng một lúc lâu, ánh mắt đột nhiên dần hiện lên tia sáng kinh hi, giống như mặt trời xua tan mây, vui sướng này, tràn đầy sức sống!

“Tạ Bệ hạ, tạ nương nương.” Ôn thị ôm nữ nhi lại quỳ rạp xuống đất, bắt chắp trên đất một cái bồ đoàn cũng không có, dập đầu bình bịch ba cái, đột nhiên rơi lệ, nhưng đôi mắt nàng lại sáng ngời, tràn ngập cảm kích, ngay cả mắt nàng cũng không tự chủ được đỏ lên.

Chu Thanh Nhượng cũng không biết là, một cử động này của nàng lại cải biến toàn bộ hướng Đại Chu triều, đương nhiên chuyện này sau này nàng mới biết, sau khi biết cũng chỉ có thể âm thầm may mắn thôi.

Chờ trong phòng chỉ còn lại hai người bọn họ, Chu Thanh Nhượng nắm tay Hoàng đế thật chặt, nói, “Bệ hạ, cảm ơn chàng.”

Hoàng đế vốn là nhìn mặt mũi của Chu Thanh Nhượng, lúc này thấy đôi mắt trong suốt của nàng đang nhìn mình, một đôi mắt ngập nước đang hiện rõ khuôn mặt ngược của mình, Thịnh thế sùng phi Bích Vân Thiên edit mừng sinh nhật box tiểu thuyết lần 6, cảm thấy tai cũng đang dần nóng lên.

“Trẫm cảm thấy Lý Cư là nhân tài khó có được.” Nói xong lại hừ một tiếng nói, “Có điều tính khí này của hân quả thật cần phải sửa trị.”

Chu Thanh Nhượng che miệng cười, đầu lại dịu ngoan tựa lên bờ vai Hoàng đế, âm giọng nói, “Bệ hạ, chàng là Hoàng đế tốt nhất ta từng thấy đấy.”

Hoàng đế cười nhạo nói, “Nàng thấy được mấy người?” Lập tức nghĩ tới Chu Thanh Nhượng vốn là phi tử Khang vương, trong lòng bắt đầu khó chịu, sắc mặt cũng không vui.

Nghĩ tới Khang vương đã từng có được Chu Thanh Nhượng, trong lòng y cảm thấy như ngậm phải một lọ dấm chua (ghen). Tại sao trước kia cảm thấy chỉ là chuyện nhỏ, nhưng bây giờ càng ngày càng để ý vậy?

Chu Thanh Nhượng và Khang vương đừng nói đã có quan hệ xác thịt, chính là ngay cả tay chân cũng chưa từng chạm nhau, đó chỉ là vấn đề danh phận từng có mà thôi, nhưng cái vấn đề danh phận này trong mắt nữ xuyên không như Chu Thanh Nhượng căn bản không đáng nhắc tới, cho nên trong lòng nàng một chút gánh nặng cũng không có, cho dù lúc trước nàng có phiền não, đó cũng là cách nhìn người khác với nàng, mà không phải bản thân nàng.

Chu Thanh Nhượng da mặt dày đưa tới, chủ động tới trước mặt Hoàng đế nói, “Thiếp không chỉ gặp qua một vị Hoàng đế, nhưng Bệ hạ là xuất trần nhất, đẹp mắt nhất, anh vũ nhất, sáng suốt nhất, một đời mình quân không ai bằng.”

Lời nói Chu Thanh Nhượng quá mức thẳng thắn, đối với người cổ đại thì thật quá trần trụi, mặt Hoàng đế cũng đã hồng lên, nhưng khi nhìn ánh mắt trong suốt của Chu Thanh Nhượng, ánh mắt dịu dàng tràn đầy ý cười, y thậm chí có cảm giác bay bổng nhẹ nhàng, giống như được ăn mật, trong lòng ngọt ngào, còn cảm thấy trái tim nai tơ nhỏ bé đập thành thịch thịch thịch.

Chu Thanh Nhượng thấy sắc mặt Hoàng đế đỏ ửng đầy nghi hoặc, lòng cảm thấy mềm mại, nhìn thấy ánh mắt y ôn nhu nhìn mình, không tự chủ chủ động đưa môi tới.

Hai người không tự chủ lại ôm chặt nhau.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Sùng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: CHƯƠNG 27

Chu Thanh Nhượng thấy ánh mắt Hoàng đế dịu dàng nhìn mình, nghĩ đến những lời đồn đãi vừa rồi..., nói cái gì Hoàng đế đối nàng vừa gặp đã yêu, cảm thấy gương mặt cũng nóng bừng, vừa rồi nghe chuyện chỉ xem như chuyện cười, khi sau khi chính chủ tới nàng lại cảm thấy thật ngượng ngùng.

Áo hoàng bào nhân nhạet lóa sáng dưới ánh mặt trời, trên làn da trắng của Chu Thanh Nhượng như nhuộm thêm lớp phấn nhạet, giống như nụ hoa hải đường vừa chớm nở, kiêu diễm ướt át làm người ta không nhịn được muốn cắn một cái, tâm thần Hoàng đế rung động, ánh mắt nhìn nàng càng nhu hòa.

Linh Ngọc co rụt một cái, cảm giác giữa Hoàng đế và nương nương dường như rất khít khao không ai có thể chen vào.

Dù rất nhiều người phản đối, Hoàng đế vẫn giữ quyết định ngự giá thân chinh, Từ Bảo Thần cũng khuyên không biết bao lượt, nhưng cũng bất lực, sau khi về đến nhà liền đóng cửa thư phòng hờn dỗi.

Sau khi phu nhân Từ Bảo Thần biết cũng rất lo lắng, nàng và Từ Bảo Thần sống cùng nhau nhiều năm, cùng vinh cùng nhục, cùng nhau trải qua rất nhiều chuyện, bất đồng với những người khác, thấy mình bảo nhạ hoàn mạng đến cháo tổ yến hai lần đều bị cho lui, cuối cùng ngồi không yên tự mình đi qua.

Từ Bảo Thần rất ít khi phát giận, nhưng một khi phát giận thì rất kinh người, nhưng y cũng không phải là loại người thích mắng người cho hạ giận, chính là tự mình hờn dỗi, phu nhân Từ Bảo Thần sợ nhất chính là chuyện này, Từ Bảo Thần làm vậy quá tổn thương thân thể, tích tụ trong lòng, rất dễ gặp chuyện không may.

“Lão gia.” Từ phu nhân đứng trước cửa hành lang, đi tới đi lui, cuối cùng hít sâu một hơi mới gõ cửa.

Bên trong không lên tiếng, Từ phu nhân sớm đoán được, vẫn kiên trì gõ cửa phòng.

Một lúc lâu sau, không biết do Từ phu nhân quá kiên trì, hay người bên trong cảm thấy quá phiền, cọt kẹt một tiếng mở cửa, Từ phu nhân thấy gương mặt Từ Bảo Thần buồn bực, nhưng cũng không đến mức không để ý đến ai, lòng đang thấp thỏm cũng buông lỏng, mềm nhẹ nói, “Lão gia đây là thế nào? Làm thiếp thân thật lo lắng.”

Lúc đầu Từ Bảo Thần vứt bỏ tất cả đi theo Đức Vũ Hoàng đế, đã để lại di thư, nghĩ hoặc mình trở thành người nổi danh, lưu danh muôn đời, hoặc chính là có đi không về, lúc này mới bắt đầu phởn phác toàn bộ mọi chuyện trong nhà cho thế tử, sau này gặp lại thấy thế tử an trí trong nhà thỏa đáng, cũng rất kính nể, nên ít khi tức giận với thế tử.

Lúc này nhìn thấy thế tử muốn hóa giải tâm tình của y, nhưng ánh mắt lại thấp thỏm, cũng biết đáng về của mình đã hù dọa nàng, lòng cũng mềm đi mấy phần, “Ta thật không sao, để phu nhân lo lắng.”

Từ phu nhân vội vàng đi tới nâng đỡ Từ Bảo Thần nói, “Bên ngoài lão gia gặp được chuyện khó gì? Không sao sao lại khổ sở như vậy.” Sau đó cầm lấy cháo tổ yến trên tay nha hoàn nói, “Có điều có chuyện dù lão gia có gặp gặp thế nào cũng có thể xong, chỉ bằng lão gia hãy lo lắng cho sức khỏe của mình một chút được không? Buổi tối chưa ăn cơm, lúc này chắc đói bụng rồi, lão gia uống chút cháo tổ yến này đi, là tỳ tỳ thiếp chưng đấy.”

Từ Bảo Thần thấy khỏe mắt Từ phu nhân đã hẳn ít nếp nhăn nho nhỏ, lòng càng áy náy hơn, cúi đầu uống cháo, cảm thấy trong lòng ấm áp thoải mái, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy uất ức cũng vơi bớt.

Từ phu nhân thấy sắc mặt phu quân hòa hoãn đi nhiều, lúc này mới thận trọng hỏi, “Lão gia đang phiền não chuyện gì?”

Từ Bảo Thần cũng rất bất đắc dĩ, xoa xoa mi tâm, giữa đầu ra sau, tựa lên gối xỏp nói: “Bệ hạ quyết tâm muốn ngự giá thân chinh.”

Từ phu nhân cũng không phải một phu nhân chỉ ngồi trong nhà không nghe thấy chuyện bên ngoài, trong lòng cũng hiểu vài phần, cho nên Từ Bảo Thần cũng sẽ kể một ít chuyện tình trong triều cho nàng nghe.

Từ phu nhân biết, lần trước cũng vì chuyện Hoàng đế muốn chuẩn bị ngự giá thân chinh, suýt chút nữa Lý Cư phải chết trong thiên lao, vẫn là nàng mang theo phu nhân Lý Cư Ôn thị đến cầu Huyền phi nương nương.

Không nghĩ tới... , chuyện này kéo dài tới tận bây giờ vẫn không ngăn cản được.

Từ phu nhân cũng thờ dãi theo, trong nhà cũng rơi vào trầm mặc, một lúc lâu sau... Đột nhiên Từ phu nhân dường như nhớ ra gì đó, nói, “Lão gia, tại sao chàng không đi tìm Huyền phi nương nương khuyên nhủ Bệ hạ?”

Ánh mắt Từ Bảo Thần sáng lên, có điều rất nhanh lại âm trầm, y lắc đầu, chuyện Lý Cư làm sao có thể so sánh cùng chuyện Hoàng đế thân chinh?

Lòng Từ phu nhân cũng tràn đầy hy vọng nói, “Không thử thì sao biết không được?”

Hoàng đế để tỏ lòng quyết tâm của mình ngay cả kho lương riêng của mình lấy ra, mang bạc ra ngoài, lại giết tất cả các quan đại thần phản đối chuyện này, hết sức gió tanh mưa máu, quyết tâm như vậy, Huyền phi nương nương có thể khuyên nổi sao?

Từ Bảo Thần lắc đầu, nói, “Không cần thử.” Một đại thần còn có thể dựa vào Huyền phi nương nương, nhưng chẳng lẽ mọi chuyện đều phải dựa vào Huyền phi nương nương?

Nếu không thể ngăn cản Hoàng đế, vậy thì tìm phương pháp ôn hòa nào đó.

Mấy ngày nay sau khi Chu Thanh Nhục biết chuyện Hoàng đế muốn tự mình thân chinh, nàng đang bận bịu thu dọn đồ đạc cho Hoàng đế, chuyển đi này không biết bao ngày, bây giờ đã sắp qua hè chuẩn bị sang thu, cho nên phải chuẩn bị y phục mùa thu, y phục nhưng dày, ủng da nai, những được thuốc thường dùng, đồ dùng tắm rửa hàng ngày của Hoàng đế, hết thảy đều được Chu Thanh Nhục tự mình nhìn qua một lượt, không thu thập không biết, thu thập một lát đã giật mình, thật là vụn vặt nhưng bận bịu.

May là nàng chỉ xem qua mà thôi, nhân nhả xem những đồ vật những người khác cẩn thận thu thập xong trình lên.

Dù là vậy Chu Thanh Nhục cũng phải bận rộn hết hai ngày, chờ tất cả đã sẵn sàng, lúc này mới nhớ tới..., hoàng đế phải đi?

Hai người sẽ xa nhau.

Loại cảm giác này, sao đột ngột như vậy?

Hình như Hoàng đế xuất chinh cũng cần có phi tử đi theo hầu hạ chứ? Có điều Chu Thanh Nhục nhanh chóng nhớ tới tình tình Hoàng đế, cảm thấy thật an tâm.

Bởi vì Hoàng đế rất chán ghét tật xấu của nữ tử, rốt cuộc nàng không cần như người khác giả vờ hiền huệ tìm mỹ nhân cho Hoàng đế, về phần hậu cung này..., vì Hoàng đế mới vừa lên ngôi, chưa tiến hành việc chọn phi, cho nên cả hậu cung cũng chỉ có một tần phi là nàng, cho nên cũng không có ai tới đây làm nàng ngọt ngào, mình tự đề cử gì chứ, quá thanh nhàn.

Nhiều khi Chu Thanh Nhượng nhớ tới lúc Khang vương làm Hoàng đế mười mấy nữ túm tụm nói chuyện với nhau, ngẫm lại hậu cung bây giờ, thật lòng cảm thấy, ngay cả nhà đại thần bình thường còn đơn giản hơn nhiều.

Nếu vẫn luôn như vậy thì quá tốt rồi.

Lúc Hoàng đế đi tới chính là lúc nhìn thấy Chu Thanh Nhượng khi thì cau mày, một lát lại dần ra, dáng vẻ dường như rất mâu thuẫn, nghĩ tới sẽ phải ly biệt, trong lòng rất không đành lòng.

Loại tư vị này mấy năm trước Hoàng đế chưa từng trải qua, chỉ có hiện tại lúc này thôi.

Đối với y chuyện này thật mới mẻ lại không biết nên phải làm sao.

Nhưng y cũng không muốn mang nàng theo, hành quân đánh giặc cũng không phải đi ngao du, thường không được ăn cơm nóng, có lúc đang đi đường dù gặp trời mưa vẫn phải hành quân, y vì muốn khích lệ tướng sĩ cũng thường ăn cùng nhau, cho nên cũng không phải là cảnh tượng hoa hoa lệ lệ ngồi trong xe ngựa chỉ huy tướng sĩ trong mắt mọi người, mà cũng dầm mưa dãi gió cỡi ngựa như nhau, càng ngày càng chật vật, tình huống như thế tất nhiên không thể mang Chu Thanh Nhượng theo..., lại nói y cũng không muốn Chu Thanh Nhượng theo y chịu khổ, nàng mềm mại như vậy, tốt đẹp như vậy, nên an ổn ở trong kinh thành, có người phục vụ nàng, chăm sóc nàng, mỗi ngày ăn mặc quần áo sạch sẽ đẹp đẽ, ăn thức ăn tinh sảo ngon miệng, sau đó mang theo niềm thương nhớ chờ đợi y.

Chỉ cần y biết nàng an ổn là tốt rồi, y có thể buông lòng độ sức làm chuyện mình muốn làm.

Hoàng đế ngồi bên cạnh Chu Thanh Nhượng, nhẹ nhàng nói, “Đang suy nghĩ chuyện gì?”

Chu Thanh Nhượng thấy Hoàng đế ngồi bên cạnh mình, hơi cúi đầu, ánh mắt ôn nhu mỉm cười, giống như ánh mặt trời mùa xuân ấm áp, ấm áp vào cả trong lòng, không nhịn được cũng cười theo.

Mặt Linh Ngọc đỏ cả rồi, tại sao Bệ hạ và nương nương cũng chỉ nhìn nhau cười như vậy cũng làm người khác cảm thấy ngượng ngùng không thôi, nàng vội cúi đầu lui xuống.

Chờ ra đến bên ngoài, Linh Ngọc bị cơn gió thổi qua người lúc này mới cảm thấy thư thái một chút, sau đó liền nghe được âm thanh bên trong phòng càng ngày càng nhỏ dần.

“Nàng đừng lo lắng.” Hoàng đế ôm người vào trong ngực, nói, “Tên Phạm Thành Mậu này có dũng khí nhưng không đủ mưu trí, Trẫm tự có tính toán, về phần phụ thân nàng thì càng không cần lo lắng, Trẫm sẽ an bài thỏa đáng.”

Chu Thanh Nhượng muốn tìm một cơ hội nói với Hoàng đế chuyện phụ thân mình, Hoàng đế cũng từng trong quân doanh, tự biết tình huống trong quân doanh thế nào, mặc dù Vũ Định Hầu từng đứng vị trí cao, nhưng hiện giờ chỉ là một Tổng quân kỳ nhỏ, người bị Tiên đế chán ghét, trong quân doanh bị chèn ép, có thể thấy tình cảnh không tốt, dĩ nhiên càng không có phần lượng gì, cũng không nói được điều gì, cấp trên bảo y phải làm thế nào y cũng chỉ có thể làm thế đó, cho nên cũng không thể nói Vũ Định Hầu chính là quân phản loạn.

Chỉ cần là người bình thường ai muốn làm quân phản loạn? Rất nhiều người cũng chỉ vì nghe theo quân lệnh mà thôi.

Thân thể Hoàng đế dính sát vào nàng, mang theo hơi thở nóng bỏng, Chu Thanh Nhượng bị hơi thở nam tính của Hoàng đế làm mặt đỏ ửng, có điều vẫn cố gắng để mình trấn định lại, dù sao hai người đang nói chuyện về phụ thân mình.

Tâm tình Chu Thanh Nhượng đối với người phụ thân này rất phức tạp, theo phương diện nào đó mà nói y cũng là một phụ thân xứng chức, ở bên ngoài nỗ lực phấn đấu muốn chống đỡ vực dậy phủ Vũ Định Hầu đang ngày càng sa sút, làm cho bọn họ trôi qua cơn áo không lo, nhưng cũng chính vì vậy, về mặt chuyện lớn Vũ Định Hầu rất quả quyết, nhưng đối với những chuyện nhỏ lại hơi hồ đồ, ví như theo ý nàng, phụ thân chắc chắn biết tính tình cô cô thế nào, nhưng vẫn để bà chường nhà, có thể do phụ thân thấy cô muội muội này đáng thương, cũng cảm thấy thay vì tìm kẻ mẫu không bằng để thân muội muội chăm sóc, cho là máu mủ tình thâm, nhưng trên thực tế thiếu chút nữa y đã phá hủy nữ nhi mình.

Có lẽ nam nhân đều không có tâm tư những chuyện này?

Nhưng bây giờ không phải là lúc nàng trách cứ phụ thân, điều nàng cần làm là phải làm sao để phụ thân an toàn thoát khỏi trận nước đục này.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: CHƯƠNG 28

Hoàng đế thấy nét mặt Chu Thanh Nhượng cũng biết nàng đang suy nghĩ chuyện gì, sờ đầu nàng, đối đãi dịu dàng như đối một đứa trẻ, “Đừng lo, chẳng lẽ nàng vẫn chưa tin Trẫm, tuyệt đối sẽ mang phụ thân nàng an toàn trở về.”

Hoàng đế vẫn còn nhớ từng nhìn thấy đáng về Vũ Định Hầu, tuy chỉ nhìn thấy mặt, nhưng y cảm thấy, đây là một người rất thông minh, có đôi mắt sáng sủa cơ trí, có điều luôn bất hạnh không có cơ hội thời, ở trong triều muốn làm nên chuyện, không chỉ cần tài năng cũng cần có nhân mạch, giống như một tướng lĩnh đánh giặc bên ngoài thì cũng cần có người trong triều an bày cho họ lương bổng quân lương vậy.

Phủ Vũ Định Hầu đã sớm xuống dốc, ở trong triều còn có ai? Cho nên một khi xảy ra chuyện gì, Vũ Định Hầu bị bỏ đá xuống giếng cũng hiển nhiên thôi.

Y có được thành tựu như ngày hôm nay xem như đã khó có được.

Cho nên Hoàng đế cảm thấy Vũ Định Hầu là một người thông minh, chờ y biết được nữ nhi mình đang là nương nương trong cung, sẽ tiếp tục tạo phản nữa sao? Y cũng không phải kẻ ngốc!

Đến lúc đó chỉ cần cho y cơ hội thích hợp, lập công chuộc tội đã có thể lấy công đền tội rồi, chuyện này theo ý y cũng không phải chuyện khó gì, hơn nữa còn hết sức đơn giản.

Lòng Chu Thanh Nhục có ngàn vạn lời muốn nói cũng đã hòa tan trong lời nói săn sóc dịu dàng của Hoàng đế, lòng nàng bỗng mềm nhũn, ngọt ngào giống như được ăn mật.

Hoàng đế thấy Chu Thanh Nhục đáng yêu như vậy, rất đặc ý, nhưng nghĩ một lát nữa có rất nhiều chuyện cần xử lý, tâm tư cũng thanh tĩnh, nói với Chu Thanh Nhục: “Sau khi Trẫm rời cung sẽ lưu lại hai người, bên ngoài có Lục Bội Ninh, trong cung có Hoàng Tứ, nhiều lắm là... nửa năm sau Trẫm trở về.”

Chu Thanh Nhục biết giao thông thời cô đại rất bất tiện, lúc đánh trận vốn lãng phí trên đường đi, từ Kinh Thành đến Vân Quý cho dù đi gấp gấp nhanh chóng cũng phải đi một tháng, hai quân đánh nhau cũng phí một thời gian, cho nên nửa năm đã xem như rất nhanh, nhưng mà một thời gian dài không gặp, lòng nàng thật bỏ không được.

Dĩ nhiên ngoại trừ không bỏ được còn có một chuyện nàng rất lo lắng, nàng vẫn còn nhớ trong hậu cung này còn có Khang vương và Thái hậu nữa đấy.

Khang vương hôm nay cũng chỉ là vương gia bị phế truất không thể tạo nên cơn sóng nào, nhưng Thái hậu lại là trường bối, Chu Thanh Nhục sợ bản thân không chịu nổi, nói, “Tự thiếp sẽ chăm sóc tốt cho mình, Bệ hạ không cần phí tâm, có điều Thái hậu bên kia nếu như...”

Hoàng đế cười, mặt mày cong cong, rất giảo hoạt, trong lòng lại nghĩ quả nhiên rất thông minh, biết được vấn đề mấu chốt, chuyện này mấy hạ thần cũng đã đề cập tới, kể từ khi mấy người Từ Bảo Thần nhận ra không cách nào ngăn trở quyết định của y cũng đã nói, nếu phải xuất chinh vậy trước tiên mang những nhân tố không ổn định trong cung loại bỏ, đây tất nhiên đang ám chỉ đám người Thái hậu.

Nhưng bây giờ giết chết người như thế nào cũng không thích hợp, cho nên ý tưởng của Hoàng đế là..., “Thái hậu nương nương lo lắng an nguy của Trẫm, sau đó quyết định theo Trẫm xuất chinh, khích lệ tinh thần!”

Chu Thanh Nhục, “..”

Chỉ trong nháy mắt Chu Thanh Nhục đã biết ý đồ của Hoàng đế, đây là không yên tâm đặt trong cung, nhưng giết chết lại không thích hợp, cho nên mang theo bên người giám thị.

Hoàng đế thấy vẻ mặt khiếp sợ của Chu Thanh Nhục, ôm nàng vào lòng, môi dán vào gò má nàng giải thích, “Thật sự Trẫm không yên lòng nhất chính là nàng.”

“Thái hậu đi rồi... Vậy Khang vương và Khang vương phi thì sao?”

Hoàng đế cười càng giảo hoạt hơn nói, “Khang vương và Khang vương phi lo lắng an nguy Thái hậu, dĩ nhiên cũng muốn theo cùng.”

Chu Thanh Nhục há miệng, cảm thấy vị Hoàng đế này quá giảo hoạt, tìm lý do cũng thật quá đường hoàng, nhưng tại sao trong lòng lại cảm thấy vui mừng quá đổi?

Nàng gật đầu một cái, cất tiếng rõ to, “Bệ hạ anh minh.”

Hoàng đế thấy nàng gật đầu cái rụp như vậy, rất khéo léo đáng yêu, không nhìn được cất tiếng cười to, , càng ôm nàng chặt hơn, nghĩ đặt bảo bối như vậy ở trong cung thật đúng là không bỏ được.

Khi Thái hậu biết được Hoàng đế còn cố ý muốn ngự giá thân chinh thì trong lòng thật không ngăn nổi vui mừng, ngay cả hàng ngày phải uống thuốc đắng chát cũng cảm thấy có chút ngọt ngào, cảm thấy rốt cuộc cuộc sống này cũng có triển vọng.

Khi Khang vương nhận được tin kích động chạy tới cũng không ngăn nổi sắc mặt vui vẻ.

“Mẫu hậu, mẫu hậu!”

Khang vương thấy Thái hậu trừng mình, nghĩ tới trong cung này không biết có bao nhiêu tai mắt của Hoàng đế, vội vàng thu lại nụ cười trên mặt nói, “Mẫu hậu thân thể người khá hơn chút nào không?”

Lúc đầu Hoàng đế ly gián tình cảm giữa bà và Khang vương, trong lòng Thái hậu rất không thoải mái, có điều trải qua mấy ngày này, Khang vương cũng không bộc lộ tâm tình xa cách nào, cảm thấy Hoàng đế cũng quá kiêu ngạo, bọn họ là máu từ ruột thịt, làm sao có thể bị Hoàng đế ly gián cơ chứ?

Phải biết Khang vương chính là miếng thịt rớt từ trên người nàng.

Mà bây giờ tất cả đều tiến hành hết sức thuận lợi, làm cho nàng nhìn đứa con trai này càng thuận mắt, nói, “Khỏe hơn nhiều, con ngồi xuống đi.”

Hai người già vờ nói chuyện xã giao một lát, chờ tất cả mọi người đều lui xuống hết lúc này mới nói đến chuyện Hoàng đế thân chinh, Thái hậu khinh thường nói, “Lần này phải cho nó biết cái giá của cuồng vọng là gì?” Từ nó trong lời Thái hậu tất nhiên chính là Hoàng đế.

Trong lòng Khang vương vẫn còn lo lắng thấp thỏm, nhưng y luôn tin vào Thái hậu, từ nhỏ Thái hậu nói với y cái gì thì chính là cái đó, lúc đầu chẳng phải Thái hậu nói có thể giúp y giành được quyền uy chí cao vô thượng sao..., lúc ấy y cảm thấy đây chỉ là mộng tưởng hảo huyền thôi, nhưng sau đó khi chân chính ngồi lên vị trí đó, lại được Khang vương phi sinh lòng yêu mến, cảm thấy cõi đời này đã không còn ai có thể ngăn cản chuyện của mình, rất vui sướng đắc ý.

Chỉ cần nghe lời Thái hậu nương nương nói là được, bà luôn đúng, tại sao lúc trước còn có chút oán hận Thái hậu nương nương không đồng ý yêu cầu Hoàng đế chứ?

Bây giờ suy nghĩ kỹ lại quả thật lòng dạ mình quá nhỏ nhen.

Mặc dù bây giờ đang ở thế yếu, nhưng chỉ cần nghe lời Thái hậu, những ngày an nhàn của y nhất định sẽ trở lại, đến lúc đó vương phi nhất định cũng sẽ dịu dàng xinh đẹp giống như trước kia, không lạnh nhạt hờ hững như hôm nay nữa..., nghĩ đến Khang vương phi, lòng y bỗng cảm thấy phiền muộn, có điều suy nghĩ một chút cũng hiểu được, Khang vương phi lớn lên trong cấm y ngọc thực, lúc này lại bị giam lỏng trong cung Minh Hòa nhỏ bé này dĩ nhiên sẽ không thoải mái.

Chờ y đoạt lại vị trí kia sẽ tốt lên.

Thái hậu nhìn thấy Khang vương dịu ngoan nghe lời, lòng rất đổi vui mừng, càng nói chuyện ôn hòa với nhi tử hơn.

“Vai mẫu hậu còn đau hay không?” Mặc dù Thái hậu không già yếu, nhưng dù sao cũng đã lớn tuổi, bà vai cũng bắt đầu đau nhức, trời mưa sẽ khó chịu, đúng lúc hôm nay lại mưa một trận lớn.

“Nếu mẫu hậu cảm thấy không thoải mái để nhi thần xoa bóp cho, trước kia những việc này đều là nhi thần xoa bóp vai cho người.” Khang vương nói xong cũng đi tới ra vẻ muốn xoa vai cho Thái hậu, bộ dáng rất là hiếu thuận.

Thái hậu cười tươi như hoa, ai không thích được nhi tử hiếu thuận chứ?

Nói, “Những chuyện này đã có người hầu làm, sao có thể phiền đến con?”

Khang vương thuận lời đáp, “Không phải nhi thần hiếu thuận mẫu thân là chuyện nên làm hay sao? Hơn nữa nhi thần đau lòng mẫu hậu, mấy ngày nay mẫu hậu khổ cực rồi...”

Lời nói này làm Thái hậu thiếu chút nữa khóc lên, nghĩ tới nhi tử hiếu thuận, cuối cùng cũng không phí công mình đã nuôi nấng.

Đúng lúc này Thái hậu đột nhiên nhìn thấy một cung nữ vén màn chạy vào, bà vừa muốn cất lời giáo huấn liền nghe cung nữ đó nói, “Nương nương, thánh chỉ đến.”

“Cái gì?”

Thái giám tới tuyên chỉ mặt biểu hiện vẻ không kiên nhẫn, trong lòng nghĩ mau mau đọc xong ý chỉ sau đó rời khỏi nơi xui xẻo này ngay lập tức.

Ai cũng biết Hoàng đế chán ghét hai mẹ con này, như dính một thân dơ bẩn, cho nên có đưa hà bao hấn cũng không nhận, hấn cũng không nghèo đến điên rồi, nào dám muốn những bạc vụn này!

Khang vương và Thái hậu vừa rồi còn đắm chìm trong vui sướng, cảm thấy cuộc sống rất cuộc sắp hết khổ rồi, thế nhưng chốc lát sau lại thấy thái giám cầm thánh chỉ tới đây, tâm thần khá thấp thỏm.

Thái hậu vẫn rất nhạy bén, mặc dù cảm thấy lo lắng, nhưng vẫn cố gắng trấn định, lấy ánh mắt bảo Khang vương an tâm, cười nói, “Công công, xa xôi tới đây, có muốn uống chút trà không?”

Nói ra cũng thật buồn cười, ngày xưa từng là Thái hậu cao cao tại thượng, hôm nay lại phải đi dụ dỗ một quan thái giám.

Nhưng Thái hậu là người co được dãn được, không như thế làm sao có thể đưa nhi tử lên được ngôi vị hoàng đế, nụ cười bà hòa ái, động tác đúng mực, làm người ta sinh lòng hảo cảm, chỉ tiếc thái giám biết nội dung trong thánh chỉ, càng không dám làm càn, mắt không chớp nói, “Đa tạ nương nương, nô tài chỉ phụng mệnh tới tuyên chỉ.”

Thái hậu thì không cần quỳ, Khang vương lại phải quỳ xuống.

Có điều chờ thái giám này đọc xong nội dung. Thái hậu và Khang vương vẫn còn sững sờ ngây ngốc như cọc gỗ, thật lâu sau vẫn không phản ứng, thái giám phải gọi nhiều lần tinh thần mới phục hồi lại.

Khang vương nhảy dựng đầu tiên, luống cuống nắm ống tay áo Thái hậu, “Thái hậu, con không muốn đi, đao kiếm không có mắt, nếu như vạn nhất bị gì thì thế nào?” Nói xong dường như muốn khóc.

Trong lòng Thái hậu cũng rất giận dữ, nghĩ Hoàng đế càng ngày càng không biết xấu hổ, mình đi xuất chinh còn dẫn bà và Khang vương theo, mượn cớ để Khang vương đi theo cũng miễn cưỡng đi, nhưng bà là trưởng bối, là mẫu thân trên danh nghĩa của Hoàng đế..., sao y không biết xấu hổ chút nào mà hạ ý chỉ như vậy?”

Chẳng lẽ những triều thần kia cũng bị dọa sợ không dám nói tiếng nào sao?

Chuyện đại nghịch bất đạo như vậy cũng không ai dám ngăn cản sao?

Thái hậu tức đến suýt ngất, chờ sau khi thái giám tuyên chỉ đi rồi, cuối cùng không nhịn được chán chường ngồi trên ghế, bà miệng đắng lưỡi khô, đầu óc ong ong, cảm thấy thân thể rất không thoải mái.

Khang vương ở bên cạnh cũng đang đi tới đi lui, vừa đi vừa run rẩy nói, “Làm sao giờ, đây là huynh ấy muốn giết con rồi? Bây giờ con cái gì cũng không có, tại sao vẫn không chịu bỏ qua cho con?”

Lời nói Khang vương còn chưa nói hết lại nhìn thấy Khang vương phi nghe chuyện chạy vào, mặt mang nước mắt, khóc rống, “Sao con cũng phải đi theo?”

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Sùng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: CHƯƠNG 29

Bầu không khí vốn đã ngột ngạt Khang vương phi còn khóc lóc kể lể càng thêm uể oải chán chường, giống như có áp lực vô hình, đè tất cả mọi người không thở nổi.

Vốn Thái hậu đã tâm phiền ý loạn, lúc này lại thấy Khang vương phi khóc lóc bi thảm cổ tức giận không tên bỗng dưng xông lên đầu, lớn tiếng quát, “Khóc khóc khóc, cô chỉ biết khóc, lúc đầu nhất định mắt ta bị mù mới đồng ý hôn sự hai đứa, ngay cả Đức phi cũng mạnh hơn cô rất nhiều!”

Khang vương phi đang vui trong ngực Khang vương, Khang vương không muốn nàng khóc, cẩn thận dụ dỗ, thế mà trong lúc bất chợt lại nghe được lời nói Thái hậu, lời nói bén nhọn như một con dao đâm sâu vào tim nàng.

“Mẫu hậu...” mặt Khang vương phi trắng bệch, đôi mắt tràn ngập vẻ bi thương.

Khang vương đau lòng không thôi, vội lấy khăn lau nước mắt cho Khang vương phi, Thái hậu thấy vào thời khắc nguy cấp này nhi tử không nghĩ đến kẻ sách đối ứng thế nào, lại còn ở chỗ này vui trong nhu tình hương lý, chỉ lo an ủi Khang vương phi, tức giận trong lòng càng bộc phát dữ dội, “Khang vương, bây giờ là lúc nào rồi hả? Con còn có lòng ở đây tình chàng ý thiếp? Trong mắt con còn có mẫu hậu ta đây nữa không?”

Từ trước đến giờ Khang vương luôn rất hiếu thuận, tay đang muốn chạm vào Khang vương phi bỗng dừng lại, ánh mắt mang theo vài phần cầu xin nhìn Khang vương phi..., nếu là thường ngày, Khang vương phi tự nhiên sẽ khéo hiểu lòng người, thế nhưng lần này không biết nàng bị ma ám hay gì, càng khóc hoa lệ đầm mưa, trận khóc vang vọng khắp trong phòng, giống như kháng nghị không tiếng động.

Rốt cuộc Thái hậu không nhịn được nữa, đứng dậy đập một cước lên người Khang vương phi, Khang vương phi không kịp đề phòng té lăn trên đất.

“Tiện nhân, chỉ biết mê hoặc con ta, người đâu, kéo Khang vương phi ra ngoài.” Mặt Thái hậu hiện rõ vẻ tàn nhẫn, lạnh lùng nói, “Không có ý chỉ của ta, không được để nàng ra ngoài.”

Khang vương phi lão đảo té xuống đất, cảm thấy nơi bị Thái hậu đập trúng đau đớn co rút từng cơn, lại nghe thấy Thái hậu xử trí vô tình, trong lòng bỗng dâng lên cổ tã hỏa (con giận dữ ám muội), những oán hận đè nén trong lòng giống như rắn độc chui ra, nàng nắm quả đấm, cứng cổ nói, “Rốt cuộc là ai hại Vương gia? Là con hay là Người?”

Thái hậu không nghĩ Khang vương phi luôn mềm mại thanh khiết lại đầy móng vuốt như thế, khá mới mẻ, có điều nhớ tới hàm nghĩa trong lời nói của nàng thì giận tím mặt, “Lớn mặt!”

Khang vương phi cũng không bị hù sợ, nàng cười âm trầm nói, “Thế nào, con nói đúng lời trong lòng người rồi hả?”

“Rốt cuộc cô đang nói gì?”

Từ trước đến giờ Khang vương chính là người gió chiều nào theo chiều đó, y vừa hiếu thuận lại thương yêu Khang vương phi, lúc này hai người đối chọi gay gắt thậm chí hơi quá đáng, cuối cùng ý định hiếu thuận vẫn chiếm thượng phong, dù sao từ nhỏ y nhận giáo dục chính là lấy hiếu trị quốc.

“Đừng nói nữa.” Khang vương kéo Khang vương phi dậy, giọng nói nóng nảy, “Sao nàng nói chuyện với mẫu hậu như vậy? Mau theo ta đi về.”

Kết quả Khang vương phi trước giờ luôn dịu ngoan nghe lời cũng tránh thoát tay Khang vương, bất chợt cất tiếng khóc vang trời, chỉ vào y nói, “Chàng thật là đồ ngốc, cái gì cũng không biết.”

Thái hậu rốt cuộc phát giác Khang vương phi hôm nay khá khác thường, lòng mơ hồ có dự cảm xấu, nhưng đúng là không còn kịp nữa, Khang vương phi nói, “Vương gia, chàng có biết hay không, lần này đi theo Hoàng đế xuất chinh chính là đi tìm chết? Hẳn sợ giết chết chàng trong kinh thành sẽ làm lòng người bất mãn, lúc này mới cố ý kéo chàng ra ngoài..., đợi đến Vân Quý xa xôi vắng vẻ, chỉ cần nói chàng bị bệnh chết, ai còn cần đề ý gì nữa?”

Lúc này Khang vương mới nhớ tới tình cảnh của mình, đôi mắt dần lộ ra vẻ khủng hoảng lo lắng.

Khang vương phi cắn răng tiếp tục nói, “Muốn trách thì trách lòng tốt của mẫu hậu chàng, Thái hậu nương nương đây, lúc đầu Hoàng đế cũng nói sẽ không đòi phó chàng, chỉ cần Thái hậu nương nương chịu buông tha mình..., kết quả bà ấy khẳng khái giữ danh dự, giờ thì hay rồi, hôm nay hẳn chính là muốn chém tận giết tuyệt! Chúng ta chết không có gì đáng tiếc, nhưng còn Thục nhi thì sao?”

Thục nhi là con trai duy nhất của Khang vương, là thị nữ của y sinh ra, sau đó được nuôi dưới danh nghĩa Khang vương phi.

“Một mình nó cô đơn một mình, ai sẽ chiều cố đến nó?”

“Nếu có thể dùng mệnh ta đổi tính mạng Vương gia, ta tất nhiên sẽ không bận tâm, chỉ cần Vương gia chàng có thể sống khỏe mạnh, ta cần đề ý gì nữa? Nhưng bây giờ cái gì cũng không kịp!” Khang vương phi quý khóc trên đất, “Ta có thể vì Vương gia liều cả tính mạng, vì sao Thái hậu nương nương chỉ lo bản thân mình? Rốt cuộc bà ấy có phải là mẫu thân thân sinh của chàng không?”

Từng câu nói của Khang vương phi như thanh đao sắc bén đào ra từng vết thương trong lòng Khang vương, y đau khổ ngã nhào xuống đất, ánh mắt không nhận được mang theo kinh ngạc nhìn Thái hậu, lòng lo lắng đang chôn sâu bỗng chốc trở dậy, chẳng lẽ mẫu hậu thật sự chỉ sống cho bản thân mình?

Thật ra hiện nay tất cả những gì mẫu hậu làm chẳng lẽ không phải vì mình?

Lúc đầu khi mẫu hậu nói muốn để y ngồi trên vị trí kia y đã nói gì..., thật ra y rất thích thân phận lúc ấy, Hoàng đế dung túng sủng ái, lúc ấy Hoàng đế khi còn là Thái tử cũng đối y rất thân thiết, có thể nói tương lai rất tiêu dao tự tại, mỗi ngày không thiếu sáo, cũng là làm vài bài thơ, trôi qua rất phong hoa tuyết nguyệt, duy chỉ có một chuyện, lúc ấy Khang vương phi còn là khuê nữ người nàng nhìn trúng chính là Thái tử.

Nhưng sau khi mẫu hậu thuyết phục y đã dao động, mẫu hậu nói dù sao Thái tử cũng không phải ca ca thân sinh của y, lúc Hoàng đế còn tại vị còn dễ nói, nhưng nếu tạ thế rồi thì sao?

Cứ như vậy làm y sợ sệt chú ý nhiều hơn, cuối cùng giúp mẫu hậu lừa Hoàng đế đến chỗ ở Lệ phi.

Thật ra nói cho cùng đây đều là chủ ý của Thái hậu không đúng sao?

Nếu không cho đến giờ y là một Vương gia nhàn tản rồi.

Thái hậu phần nộ tức giận công tâm, cảm thấy Khang vương phi trước mặt từ con dê ôn nhu dễ bảo bất chợt biến thành con rắn độc, gặp người liền cắn, thiếu chút không nhận được ngắt xiù ngã xuống.

Nếu không có cung nữ đứng bên cạnh đỡ bà, chắc bà đã ngã trên đất rồi.

Sau đó trái tim Thái hậu như băng giá tận xương, bởi vì bà nhìn thấy ánh mắt Khang vương, bắt đầu từ mê mang sau đó lại chất vấn, y là người trong sáng thiện lương, nhu thuận nghe lời, khi nào chất vấn bà như vậy?

Nghĩ như thế, ngực Thái hậu cảm thấy thật khó chịu, sau đó cảm thấy trước mặt tối sầm lại.

Sau đó chính là tiếng la kinh hoàng, “Người đâu, Thái hậu nương nương ngã xiù!”

Khi Thái hậu tỉnh lại đã là nửa đêm, trong phòng tràn ngập mùi thuốc, Khang vương đang trông coi trước giường, nhưng không thấy Khang vương phi, Thái hậu nhớ tới chuyện té xiù trước đó, giọng hơi cảm hận nói, “Sao không thấy thể từ con đâu?”

Khang vương không dám nhìn vào mắt Thái hậu, cúi đầu nói, “Thân thể nàng không thoải mái.”

Thái hậu nhìn thấy dáng vẻ hèn yếu này của Khang vương đã cảm thấy giận sôi, đang muốn nói lại nhìn thấy một nam tử vóc người thon dài được Khang vương phi vây quanh đi vào.

Mặc dù là đêm khuya, nhưng lại mặc long bào chín móng vuốt vàng óng sáng chói ngoài Hoàng đế còn có ai.

Thái hậu quét mắt nhìn về mặt không biểu cảm của Hoàng đế, cuối cùng dừng lại trên người Khang vương phi như một con mèo con nhu thuận đi theo Hoàng đế, cảm thấy một bụng tức giận muốn phát tác ra.

Tiền nhân này!

Trước kia ly gián tình cảm giữa bà và Khang vương còn không đủ, còn muốn liên lụy tới trên người Hoàng đế tình nhân cũ nữa sao?

Lúc đầu tại sao bà không ban nài ta chết tại chỗ cho rồi?

Khang vương tất nhiên cũng phát hiện thần thái Khang vương phi khác thường, không để ý Thái hậu có tức giận hay không trực tiếp đi tới kéo Khang vương phi nói, “Không phải nàng không thoải mái sao? Sao ra đây làm gì?” Sau đó dừng lại, y nhìn thấy Khang vương phi mặt không biểu sắc rút tay nàng khỏi bàn tay y, nhích lại gần Hoàng đế bên cạnh, một động tác nhỏ này, lòng ghen tỵ không nói nên lời đột nhiên nảy lên đầu y!

Không khí bên trong nhà bỗng trở nên quý dị, ánh mắt Hoàng đế tối tăm, ., lại như không nhìn thấy gì cả đi tới trước mặt Thái hậu nói, “Thái hậu, bệnh này của người thật đúng lúc nha!”

Thái hậu cho rằng ít nhất Hoàng đế cũng sẽ duy trì thẳng bằng mặt ngoài, ai ngờ y lại sảng khoái nói chọc ngoáy như vậy, trên mặt cảm thấy nóng rất khó chịu, giọng nói của bà cũng không tốt, “Lời này của Hoàng đế là có ý gì?”

Hoàng đế ngồi vào chiếc ghế người hầu vừa đưa qua, cả người gần sát cạnh giường, ánh mắt mang theo chút thần bí nói, “Mặc dù Thái hậu nương nương bệnh nặng, có điều chờ đến lúc Trẫm xuất chinh tự nhiên sẽ chữa khỏi.”

“Người cho rằng ta đang giả bộ bệnh?” Thái hậu nộ hóa công tâm, suýt ngất đi, tay nắm thật chặt mới cố gắng nhịn được.

“Có phải hay không đối với Trẫm mà nói cũng chẳng là gì, người, còn người nữa, còn có Khang vương phi tôn quý của chúng ta đều phải xuất chinh cùng Trẫm, lúc đầu cho người cơ hội, cho người ra mặt thừa nhận Trẫm vô tội..., người lại khư khư cố chấp, bây giờ ta chỉ có thể ném nhĩ tử của người vào thôi!” Hoàng đế lạnh lùng nói, lông mày sắc bén, ánh mắt bén nhọn như đao, người nào nhìn thấy đều cảm thấy sợ hãi không thôi.

Thái hậu biết rõ Hoàng đế đang châm ngòi ly gián nhưng cũng không thể nói gì, bà trừng to mắt như đang nhìn dãy núi hiên ngang sừng sững, dường như bà vĩnh viễn không thể vượt qua..., bất chợt cảm thấy hô hấp cũng có chút khó khăn.

Hắn trưởng thành lúc nào mà trở thành một nhân vật như vậy?

Trong lúc bất chợt Thái hậu trở nên luống cuống, giống như sinh mệnh bị rút sạch sinh khí, bất lực nằm lỳ trên giường, chờ sau khi Hoàng đế đi thật lâu thần trí cũng chưa trở lại.

Khang vương kinh hoảng lùi kéo tay Thái hậu hỏi han, “Mẫu hậu, làm sao bây giờ?”

Thái hậu nhìn đứa con trai lại nhớ tới bộ dạng vừa rồi của y không để ý mình mà tự đi đỡ Khang vương phi, tim như nghẹn lại, giọng cảm hận nói, “Con thật đúng là không có tiền đồ! Chuyện gì cũng hỏi ta sao?”

Khang vương như bị thương tâm, “Mẫu hậu?”

“Cút, tới tìm vương phi của con đi! Tâm tính chỉ biết phong hoa tuyết nguyệt, còn ngu hơn heo!” Thái hậu nhìn thấy dáng vẻ luống cuống của Khang vương càng nghẹn ứ, cầm gối đầu đập Khang vương nói, “Sao ta lại sinh một đứa con trai như con vậy? Ngay cả một chút của đại ca con cũng không bằng nổi!” Lúc này Thái hậu không thể không thừa nhận, Hoàng đế quả thật là Hoàng tử xuất sắc khó có được, cũng không trách lúc trước Tiên đế lại thích y như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Sùng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: CHƯƠNG 30

Lúc tới sắc mặt Hoàng đế âm trầm, nhưng lúc trở về bước chân lại thoải mái bay bổng, chờ trở lại Ngự Bảo điện liền nhìn thấy Chu Thanh Nhược đang lo lắng đứng trong sân chờ y.

Ánh trắng như nước, soi rõ chiếc váy hoa sen trên người Chu Thanh Nhược giống như đóa hoa hải đường nở rộ, kiều diễm thơm tho, gương mặt nàng trắng như sứ, ánh mắt quan tâm, giống như ly rượu lâu năm trọt vào cổ họng y, làm cho y như si như say.

Rốt cuộc không cần đối mặt với sân viện vắng vẻ rồi sao?

Rốt cuộc đã có người chờ đợi y rồi sao?

Hoàng đế bước mấy bước dài đi qua nắm tay Chu Thanh Nhục, nói, “Sao còn chưa ngủ?”

Chu Thanh Nhục ngủ đến nửa đêm thức giấc thấy bên giường trống rỗng, hỏi thị nữ mới biết buổi tối Thái hậu phát bệnh, Hoàng đế đã đi thăm..., nàng nhanh chóng hiểu ra, Hoàng đế không gọi nàng dậy là sợ quấy rầy giấc ngủ của nàng.

Trong lòng ngọt ngào như được ăn mật.

Nàng đứng lên mặc y phục, đứng trong sân chờ y.

Nàng còn tưởng phải đợi rất lâu, nhưng không quá nửa canh giờ Hoàng đế đã quay trở về, chờ khi nhìn thấy nàng ánh mắt bỗng sáng lên, giống như sao mai sáng chói trên bầu trời, truyền vào sinh khí, sinh động linh hoạt.

Chu Thanh Nhục không tự chủ lộ ra nụ cười ôn nhu, dựa sát vào trong lòng Hoàng đế.

Linh Ngọc không nhìn được lại đồ mặt, muốn che mặt lại, tại sao trên người Hoàng đế và nương nương luôn có dáng vẻ làm người ta mặt đỏ tim đập.

“Bệnh Thái hậu nương nương thế nào?” Chu Thanh nói xong lại lộ ra thần sắc có chút do dự, thật ra nàng muốn hỏi, bà ấy bị ốm thật sao? Tại sao lúc khác không bị bệnh, cổ tình lại vào lúc này?

Hình như Hoàng đế nhìn ra ý tứ hàm ẩn trong lời nói Chu Thanh Nhục, cười ôm cả người nàng vào trong phòng, hai người thay y phục xong lên giường liền bị người ôm vào trong ngực, cảm thấy mềm mại như bánh dẻo khi còn bé y hay ăn, trong lòng bỗng nhận ra, không nhìn được hôn một cái lên đôi môi nàng.

“Là bị bệnh.” Hoàng đế hôn xong, thỏa mãn nhìn Chu Thanh Nhục đang thở hổn hển, mặt đỏ ửng, kiều diễm như cánh đào, xinh đẹp không gì sánh bằng, lòng lại sinh khí tâm tình lửa nóng lại dâng lên, cúi đầu hôn lần nữa.

Chu Thanh Nhục bị Hoàng đế hôn đến đầu óc choáng váng quay cuồng, cảm thấy trên người mang theo vài phần tê dại, kỹ thuật hôn bây giờ của Hoàng đế đã đến trình độ thuần thục, càng dịu dàng triển miên, đồng thời cũng nóng bỏng bùng cháy, làm nàng cứ trầm mê trong đó.

Một lúc sau, trong nhà nghe nong nong đậm tiếng thở dốc.

Chờ Hoàng đế hôn xong, mặt Chu Thanh Nhục đỏ bừng, cố gắng trấn định nói một câu, “Vậy lúc đi Bệ hạ còn mang Thái hậu nương nương đi cùng không?”

Thật ra trong lòng Chu Thanh Nhục có cảm giác bất kể thế nào Hoàng đế sẽ không buông tha cơ hội này, y là người một khi đã quyết định sẽ không thích sửa đổi.

Quả nhiên Chu Thanh Nhục nghe Hoàng đế nói, “Tự nhiên phải đi cùng...” Hoàng đế nói như là chuyện đương nhiên, do dự một chút lại nói thêm một câu, “Trẫm không yên tâm để bà ta và nàng ở chung.”

Phải biết Thái hậu cũng không phải là một phụ nhân nhu nhược, chỉ cần đạt được mục đích dùng thủ đoạn gì cũng có thể làm được.

Lòng Chu Thanh Nhục rất ngọt ngào, nhưng vẫn lo lắng hỏi, “Vậy có thích hợp không?”

Hoàng đế ưỡn thẳng lưng, cười ngao nghễ nói, “Trẫm nói thích hợp thì sẽ thích hợp.”

Chu Thanh Nhục bỗng cảm thấy Hoàng đế thật khí phách, đôi mắt nàng phát sáng tựa sao.

“Có điều không cần quá phí sức, chính bọn họ...” Hoàng đế nhớ tới vẻ mặt đưa tình ân cần đầm đui của Khang vương phi, giống như nhiều năm về trước..., lại nhớ tới vẻ mặt dờ dẩn của Khang vương, đáng về phần nộ của Thái hậu, trong lòng nghĩ, sợ rằng tối nay đối với bọn họ mà nói đúng là một ngày hết sức khổ sở.

Mà cá sấu mắc câu rồi.

Nghĩ tới đây, trong lòng Hoàng đế cảm thấy rất sung sướng, cúi đầu hôn lên tóc mai Chu Thanh Nhục, dịch góc chăn cho nàng nói, “Ngủ đi.”

Khang vương nhớ tới ánh mắt chê trách của Thái hậu, cảm thấy như rơi vào hầm băng, dù trở về phòng đắp bao nhiêu chăn trong lòng vẫn cảm thấy lạnh như vậy, lạnh đến mức y không còn ôm hy vọng nào nữa.

“Bây giờ ta chỉ có nàng.” Khang vương ôm cổ Khang vương phi bên cạnh, vùi đầu vào trong lòng nàng, nói rất đưa đám, kết quả Khang vương phi trước kia luôn nhu tình như nước lại đẩy y ra.

Khang vương cảm thấy mặt như nóng lên, hết sức khó chịu, nói, “Nàng sao vậy?”

Ánh mắt Khang vương phi lấp lánh, sáng ngời trong đêm tối, nàng nhìn Khang vương nói, “Đến tận bây giờ rồi..., chàng vẫn chưa nghĩ ra đối sách, chỉ nghĩ qua loa cho xong chuyện hay sao?”

“Nàng...”

“Coi như chàng qua loa cho xong đi, nhưng Hoàng đế sẽ để chàng tốt đẹp sao?” Khang vương phi nói tới đây hốc mắt đỏ lên, đột nhiên rơi lệ, dưới ánh nến trong phòng càng nổi bật lên vẻ nhu nhược xinh đẹp, khiến lòng Khang vương đột nhiên không còn tức giận gì nữa.

Nàng chưa ăn khổ bao giờ, hôm nay gặp tình huống như thế, khó tránh trong lòng sẽ đau khổ, “Là ta để nàng chịu khổ.” Nói xong cũng nắm tay Khang vương phi.

Lần này Khang vương phi không đẩy tay y ra, nghẹn ngào nói, “Này thì có gì? Nếu như có thể đi theo Vương gia coi như có ăn trâu nuốt cái lòng ta cũng vui lòng.”

Khang vương nghe lời nhu tình tựa như nước này, cảm thấy dù chịu đau khổ cả đời này, nhưng có một người như Khang vương phi làm bạn cũng rất đáng, kích động ôm người vào trong lòng.

“Nàng thật tốt.”

Khang vương phi ôm hông Khang vương, gối đầu lên bờ vai y, có điều ánh mắt Khang vương phi lại cất giấu tính toán nhìn không ra, nàng ôn nhu nói, “Nhưng Vương gia, bây giờ chúng ta phải làm sao?”

Nghĩ đến tình cảnh hiện tại, Khang vương chỉ cảm thấy như từ trên mây rơi xuống địa ngục, mới vừa rồi cảm thấy Khang vương phi rất khéo hiểu lòng người, thế nhưng bây giờ lại cảm thấy nàng có chút đáng ghét, tại sao cổ tình lúc này nhắc tới chuyện này?

Nhưng dù sao Khang vương cũng thật lòng thích Khang vương phi, dù có chút không vui nhưng vẫn bao dung theo thói quen, châm chọc nói, “Nàng đừng sợ, ta sẽ che chở nàng.”

Khang vương phi suốt chút té xỉu vì tức, lòng lại suy nghĩ tại sao mình thích một người như vậy... ban đầu chỉ cảm thấy Khang vương sẽ vì nàng làm thơ vẽ tranh, đánh đàn ngâm thơ, lúc ấy hai người phong hoa tuyết tốt đẹp làm sao, cộng thêm dung mạo Khang vương rất tuấn tú, tác phong nhanh nhẹn càng làm cho nàng cảm thấy có một phu quân như vậy còn đòi hỏi gì hơn nữa?

Nhưng bây giờ xem ra thật đúng là một con hổ giấy, bình thường cũng thôi, một khi xảy ra chuyện liền trở thành một kẻ yếu ớt, một chút trách nhiệm cũng không có.

Chàng sẽ che chở ta?

Chàng che chở ta thế nào?

Tại sao chàng che chở ta?

Trong lòng Khang vương phi càng nghĩ càng đau khổ, nhưng trong lòng đồng thời cũng có một ý nghĩ rạch rịch góc đầu dây hiện ra như là chuyện đương nhiên, nàng làm như vậy dĩ nhiên cũng vì hai người, cũng tốt cho mọi người, bây giờ Khang vương có biện pháp gì? Ngoại trừ lời thề vô ý nghĩa kia, thật ra thì cái gì cũng không làm được!

Cho nên chuyện nàng buông tay cũng là không có cách nào khác, chỉ cần khiến Hoàng đế chú ý tới mình lần nữa..., nàng từng có thể lúc y còn là thái tử chung mình với mình, có thể làm Khang vương đổi mình toàn tâm toàn ý, tự nhiên nàng cũng có thể khiến thái tử thích mình lần nữa.

Lúc đầu nàng còn lo lắng thân phận từng là Khang vương phi sẽ gây trở ngại, nhưng khi nhìn thấy Chu Thanh Nhược..., nữ tử đó còn kém hơn mình nhiều lại có thể an nhiên (an ổn tự nhiên) trở thành Huyền phi, còn được ở trong Ngự Bảo điện của Hoàng đế, lòng nàng càng bốc hỏa, lửa kia càng cháy càng cao, thiếu đốt nàng khó có thể nguôi nổi.

Tại sao Chu Thanh Nhược có thể nàng lại không thể? Họ đều có thân phận là tần phi của Khang vương đúng không?

Nàng không nhận được nghĩ..., có lẽ Hoàng đế làm như vậy là đang ám hiệu nàng?

Dĩ nhiên ý nghĩ này nàng vô cùng tự luyện, nhưng Khang vương phi cảm thấy chỉ cần mình chủ động xuất kích, khiến Hoàng đế ôn nhu dưới thân mình mình bất quá chỉ là vấn đề thời gian.

Nhưng để thuyết phục được Khang vương cũng không phải là chuyện dễ dàng..., đúng, dù muốn bám lên cây đại thụ Hoàng đế này, nàng cũng muốn Khang vương tâm cam tình nguyện nhượng lại mình, như vậy mới có thể làm cho Hoàng đế có cảm giác được chinh phục, nàng biết thói hư tật xấu của nam nhân, để Hoàng đế biết được Khang vương khổ sở không thể làm gì mà phải dứt bỏ, cảm giác đạt được thành tựu, cảm giác được chinh phục, còn có cảm giác hưng phấn lấy được mỹ nhân sẽ khiến Hoàng đế càng quý trọng nàng hơn!

Không phải Hoàng đế hận chết hai mẫu tử Khang vương sao? Như vậy nàng sẽ để Hoàng đế lấy được nữ nhân Khang vương, chính là nàng..., khiến Hoàng đế đạt được ước muốn.

Loại cảm giác được chinh phục này đồng thời dưới sự kích thích đầy nhu tình mật ý của mình đối hoàng đế, nàng tin tưởng mình nhất định sẽ có chỗ đứng vững vàng trong hậu cung, lót đường cho vinh hoa phú quý sau này.

Nghĩ tới đây, Khang vương phi ngừng khóc, nắm tay Khang vương nói, “Vương gia, ta cảm thấy chuyện này không đơn giản như vậy.”

“Cái gì?”

Không biết vì sao theo bản năng Khang vương cảm thấy hôm nay Khang vương phi thật khác thường, y nhớ tới vừa nãy ở trong phòng Thái hậu Khang vương phi đối Hoàng đế rất ân cần, trong lòng bỗng dâng lên cảm giác rất xấu.

“Lúc đầu Hoàng đế nói về Thái hậu..., kết quả Thái hậu chỉ lo danh dự của mình không chiếu cố an ủi vương gia, ta thật không hiểu, trong lòng bà đang nghĩ gì? Chẳng lẽ Vương gia không phải con thân sinh của bà?” Khang vương phi nói xong thì nhìn sắc mặt Khang vương, lời như vậy nếu nói lúc bình thường tất bị Khang vương trách mắng, nhưng bây giờ Khang vương cũng lộ ra mấy phần trừ trừ do dự, Khang vương phi đã biết, nhìn thấy Khang vương vô dụng lại bắt đầu oán giận với Thái hậu.

Vừa nghĩ như thế ý nghĩ trong lòng lại càng thêm kiên định, hôm nay Khang vương vì an nguy có thể oán giận Thái hậu, chẳng lẽ ngày mai sẽ không oán trách mình sao?

Phải biết mình cũng từng là Thái tử phi dự định của Thái tử!

“Nhưng Thái hậu lại bỏ qua cơ hội cuối cùng.” Khang vương phi lại khóc, dùng ánh mắt đáng thương nhìn Khang vương, nói, “Sau này chúng ta nên làm gì? Ta biết Vương gia nhất định sẽ liều chết bảo vệ ta, nhưng Vương gia làm sao chống đỡ nổi thủ đoạn độc ác của Hoàng đế, chờ ra khỏi kinh thành, còn không biết đối phó với chúng ta thế nào.”

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Sùng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: CHƯƠNG 31

“Vậy thì... phải làm sao?” Tay chân Khang vương luống cuống, cảm thấy cổ họng như bị Hoàng đế ghim chặt, khó thở, thật không cách nào sống sót.

Y cầu mong không cao, chỉ muốn sống an lành thôi vì sao Hoàng đế cũng không bỏ qua cho y?

Khang vương phi thấy Khang vương từng bước một rơi vào cạm bẫy nàng sắp đặt, áp chế hưng phấn, nói, “Vương gia, chàng không thấy Bệ hạ đối chàng hơi quá đáng sao?”

Khang vương nhớ tới thái độ của Hoàng đế lại cảm thấy buồn bực, bởi vì Hoàng đế thật sự từng bước từng bước ép sát, y cũng đều tỏ ra bộ dạng được ngày nào hay ngày ấy, tại sao huynh ấy còn đối với y chứ?

Hiện tại y hoàn toàn không có thực quyền, hai không có thế lực, bị huynh ấy nhốt trong Minh Hòa cung nhỏ nhỏ này, vốn như một con chim nhỏ bị rút cánh, chính là cá chậu chim lồng mà thôi.

Khang vương càng nghĩ càng thấy mình thật đáng thương, không nhận được uất ức đỏ mắt, nhớ tới lúc Hoàng đế còn là Thái tử đối mình luôn dịu dàng quan tâm, càng cảm thấy mình như đang nằm mơ.

Huynh ấy muốn ngôi vị hoàng đế, y đã trao trả huynh ấy rồi? Tại sao còn muốn như vậy?

Khang vương phi thấy đáng về Khang vương uất ức muốn khóc, trong lòng càng khinh bỉ, Khang vương này cũng không phải ngu xuẩn như thế, chẳng qua vì từ nhỏ lớn lên trong sự nuông chiều, có một mẫu thân cường thế bên người, mọi chuyện Thái hậu đều tự thân tự lực làm mọi chuyện trôi qua luôn trôi chảy, vốn không muốn, càng không thích mình tự động não, một khi gặp chuyện đều muốn sống dựa vào người khác.

Khang vương phi nhớ tới lời phụ thân mình từng nói, nuôi nhi tử chính là cần mài giũa nhiều một chút, về sau mới có thể trở thành người hữu dụng, nhưng Thái hậu lại thích một nhi tử ngây thơ, hiểu thuận nghe lời, chẳng lẽ là nghĩ... Ha ha, Khang vương phi nghĩ tới đây không nhận được lộ ra suy đoán ác ý, sợ rằng Thái hậu thật đúng là yêu bản thân hơn yêu nhi tử, sợ đường nhi tử thành Hoàng đế quả quyết thế thì sẽ nghe lời bà nói nữa sao?

Lúc đầu khi Hoàng đế còn là Thái tử trước đến giờ vẫn thích làm theo ý mình, khiến Thái hậu muốn làm từ mẫu (mẹ hiền) mất không ít tâm tư? Cho nên bà cũng không muốn phí hết tâm tư đi nịnh nọt nhi tử thân sinh? Nên đường nhi tử mình thành như vậy?

“Vương gia, là ta hại chàng.” Khang vương phi thu hồi tâm tư, biết bây giờ là thời khắc mấu chốt, không được phép phân tâm, sau đó hưng hăng nheo người mình một cái dùng sức khóc ròng.

Khang vương thấy Khang vương phi gào khóc thì sợ hết hồn, luống cuống ngồi dậy nói, “Nàng sao vậy? Đừng khóc, sao nàng lại hại ta...” Có điều lời nói này của Khang vương chỉ nói tới một nửa chợt dừng lại, trong lòng có một giọng nói đang vang lên, lại thêm lời nói vừa rồi của Khang vương phi, làm cho y không thể không hoài nghi sự thật chính là như vậy.

Sắc mặt Khang vương đột nhiên biến sắc, cắn chặt môi, một lúc lâu mới run rẩy chỉ vào Khang vương phi nói, “Ý của nàng là, Hoàng đế huynh ấy..., đối

nàng còn chưa chết tâm?” Khang vương còn nhớ rõ lúc đầu khi Hoàng đế mới vào cung chính là đi tìm Khang vương phi, lúc đó y rất bất đắc dĩ đẩy Chu Chiêu nghi ra. Cảnh tượng ban đầu vẫn còn sờ sờ trước mắt.

Khang vương phi cái gì cũng không nói, bụm mặt khóc càng ngày càng thảm thiết.

Bên trong phòng bỗng chốc thay đổi trở nên đè nén tối tăm, giống như trong không khí đang có đôi tay thắt chặt cổ Khang vương, làm cho y không thể thở được.

Y đứng dậy, đi tới đi lui trong phòng, trong chốc lát cái trán đã đầy mồ hôi lạnh, đáng vẻ y lúc này rất lo âu, “Chuyện này là không thể nào! Không thể nào!”

“Tên Hoàng đế đó vì sao đối đãi Ohai ta như vậy? Ngay cả xuất chinh cũng muốn chúng ta đi theo?” Khang vương phi thấy Khang vương bắt đầu dao động, không ngừng cố gắng thêm mắm dặm muối, “Hắn chính là hận, hận ta thích vương gia, hận ta không nên phản bội, mà là phải chờ hắn mới đúng, nhưng vương gia cũng biết..., lòng ta vốn hướng về vương gia, nếu không phải ngại thân phận Thái tử của hắn lúc đó, làm sao lại nhượng bộ? Vương gia, người ta thích chính là chàng!”

Khang vương khi nghe được lời này trong lòng rất kiêu ngạo, lúc ấy Thái tử ưu tú như vậy, tài năng trác tuyệt như vậy thì có thể làm gì? Nữ nhân huynh ấy thích vốn là bị buộc, nàng thích mình!

Nhưng nhớ tới tình cảnh bây giờ của mình, tâm tình y lại bắt đầu hồng hồng, thích mình thì thế nào? Bây giờ ngay cả bản thân y cũng khó bảo toàn! , Giọng nói ghét bỏ lúc trước của Thái hậu, ánh mắt lạnh như băng của Hoàng đế, còn có tương lai mờ mịt!

Hết thấy đều như tảng đá lớn đè lên đầu y.

“Chỉ cần ta còn ở đây một ngày, hắn sẽ không tha cho chàng, vương gia biết tính tình của hắn mà, từ trước giờ không đạt được mục đích quyết không bỏ qua!” Khang vương phi khóc lóc nói ra, giọng nói nàng vẫn dịu dàng dễ nghe như vậy, thế nhưng lúc này nó như con dao đâm đâm vào lòng Khang vương, đâm lòng y đau như cắt!

Khang vương uể oải ngồi lên ghế, ánh mắt ảm đạm nói, “Vậy thì phải làm sao?”

Ánh mắt Khang vương phi lóe lên ánh sáng kỳ dị, nàng đi tới quỳ gối trước mặt Khang vương, ôm tay y nói, “Nếu như trước kia Thái hậu nương nương chịu..., tất cả còn nói được, Hoàng đế vì để vị vững chắc của mình có thể buông tha chấp nhất với ta, nhưng hôm nay hiển nhiên Hoàng đế sẽ không có tha thêm một cơ hội nào nữa, nên tất cả mầm họa là trên người ta, vì thế để ta chết đi, chỉ cần ta chết, tất cả đều giải quyết xong.” Dĩ nhiên Khang vương phi sẽ không chủ động nói ra lời muốn đi phục vụ Hoàng đế, nàng muốn lấy lùi làm tiến, khiến Khang vương tự mình nói ra.

Khang vương khiếp sợ nhìn Khang vương phi, nâng khuôn mặt gầy gò mềm yếu của nàng, cả kinh, “Không! Nàng không thể chết!”

“Ta có tội!” Khang vương phi khổ sở lắc đầu, nước mắt chảy xuống từ khóe mắt, càng hiện rõ vẻ điếm đạm đáng yêu, khiến Khang vương nhìn thấy lòng cũng nát ra.

“Vương gia để cho ta chết đi, ân tình của vương gia đời sau ta làm trâu làm ngựa báo đáp cho chàng!”

“Không cần, không thể như vậy!”

Có điều Khang vương còn chưa nói hết câu đã nhìn thấy Khang vương đứng dậy chạy tới cột trụ, tâm thần Khang vương nhảy dựng vội đi tới ngăn cản đường đi của nàng, ôm cả người nàng vào lòng khóc ròng nói, “Tại sao có thể như vậy! Tại sao có thể như vậy?”

Khang vương phi thấy Khang vương khóc thảm thiết cũng khóc theo, có điều trong lòng không biết là vui mừng hay vui vẻ khi đạt được mục đích..., đúng như nàng suy đoán, ,,Khang vương đối với mình cũng tràn đầy chân tình, nếu quả thật là một người tư lợi, tất nhiên sẽ để nàng tự đi chết.

“Vương gia, ta không thể hại chàng!”

Hai người ôm nhau cùng khóc ròng, một lúc lâu sau Khang vương cẩn thận đánh giá gương mặt Khang vương phi, ánh mắt thập phần dịu dàng ôn nhu, lau nước mắt, nhẹ nhàng nói, “Lúc huynh ấy đến ta đã biết ta không giữ được nàng.”

“Vương gia chàng đang nói gì thế?”

Khang vương đột nhiên ôm thật chặt Khang vương phi, nói, “Thật sự ta không bỏ được nàng, nhưng vì để nàng sống sót, ta chỉ có thể làm vậy, chỉ có thể để nàng ra ngoài!”

Khang vương phi bỗng dưng đỡ đỡ, mặc dù sớm đoán trước, nghe được lời giao phó như di ngôn của Khang vương, dùng hết hơi sức nói ra từng chữ, bi thương khổ sở như thế, đau lòng muốn chết như vậy, nàng cũng rất khổ sở.

Dù sao cũng đã yêu nhau một thời gian đúng không?

Nếu như... Không có chuyện Hoàng đế đoạt vị, hai người bọn họ có phải sẽ ân ái sống qua một đời không? Khang vương phi hoảng hốt nghĩ ngợi.

Đêm khuya bên ngoài một mảnh tĩnh lặng, nhưng bên trong phòng có hai người đang ôm nhau một lúc lâu lại không nói gì, hai người thấy ôm nhau thật

gần như vậy, nhưng cũng xa xôi như vậy.

Ngày hôm sau Khang vương liền bị bệnh, y thật tâm yêu thích Khang vương phi, đó là mối tình đầu thời thiếu niên của y, dù nói vừa gặp đã yêu cũng không quá đáng, còn vì nàng muốn gả cho Thái tử mà khóc thầm, ai biết một chiều xoay vần, nàng là nữ nhân của mình?

Lúc ấy y cảm thấy cả đời này không còn cầu mong gì nữa, trôi qua hết sức sung sướng, nhưng chỉ trong chớp mắt y phải giao nữ nhân mình yêu cho người khác? Y vô năng bức nào? Mềm yếu bức nào?

Vào giờ phút này y thật hận Thái hậu, hận bà vì danh dự của mình không đồng ý yêu cầu Hoàng đế, nếu không sao y phải mang nữ nhân mình yêu mướn ra ngoài?

Sau khi Thái hậu mắng Khang vương liền hối hận, bây giờ là lúc Hoàng đế muốn nghĩ biện pháp ly gián tình cảm giữa bà và Khang vương, tại sao bà lại mắng Khang vương trước mặt mọi người như vậy?

Nếu là thường ngày tất nhiên không có việc gì, nhưng bây giờ tình cảnh tràn ngập hiểm nguy, cũng không phải lúc bà muốn làm gì thì làm, cho nên khi bà biết Khang vương bị bệnh, cố gắng đứng dậy, bảo người hầu đỡ bà đi thăm.

Khang vương phát sốt cao, trong miệng luôn lẩm nhẩm tên Khang vương phi, đáng vẻ như đang bị kinh hách, Thái hậu nhìn thấy liền đau lòng không thôi, khóc chất vấn mấy người hầu phục vụ bên cạnh, lại hỏi Khang vương đi đâu? Sao Khang vương bị bệnh lại không ở bên cạnh phục vụ?

Mọi người ấp úng, ai cũng không dám nói sáng sớm Khang vương phi trang điểm đẹp để liền đi ra ngoài, vốn thủ vệ bên ngoài Minh Hòa cung sẽ không để nàng ra ngoài, nhưng cũng không biết nàng nói cái gì lại để nàng đi, làm những người hầu như bọn họ cũng không hiểu thế nào.

Thái hậu nhìn bộ dạng những người hầu tỏ vẻ không biết lửa giận trong lòng càng lớn, đang muốn nói gì đó liền nhìn thấy có một cung nữ lại trực tiếp cầm bát thuốc nóng bón cho Khang vương, Khang vương nóng suốt chút nhảy dựng lên, Thái hậu tức giận muốn ngắt đi, những người hầu này đều là sau này an bài vào lần nữa, trên mặt mặc dù kính cẩn nghe theo, nhưng trong lòng vẫn lý luận bướng bỉnh, làm việc vốn hấp tấp nôn nóng nóng nảy cần bản không cách nào so sánh được với người được huấn luyện nghiêm chỉnh như lúc trước.

Người hầu này nghe Thái hậu lên tiếng trách cứ, chếp miệng nói, “Nô tỳ uống không bằng mà, sao Khang vương yếu ớt như vậy?”

“Phản, phản rồi!” Thái hậu nghe lời này chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, trực tiếp ngã trên đất, một lúc lâu sau uống một hớp trà nóng thần trí mới trở lại, bà ngược mắt nhìn nữ tử bón nước trà cho mình, lại là Đức phi.

Đức phi đỡ Thái hậu đứng lên, nhẹ nhàng nói, “Vương gia đã uống thuốc rồi, con nóng đã vơi bớt, ngự y nói chỉ cần chịu đựng qua tối nay sẽ không có chuyện gì, Thái hậu nương ngọc thể người không khỏe, vẫn nên trở về nghỉ ngơi một chút đi, nơi này đã có nô tỳ rồi.”

Lúc này Thái hậu đang nằm trên giường cạnh cửa sổ, bà quét mắt nhìn Khang vương đang nằm trên giường đối diện, thấy vẻ mặt y đã an ổn lại rồi, thở phào nhẹ nhõm, lại thấy Đức phi an trí thỏa đáng, lòng được an ủi, nói, “Thật sự vất vả con rồi.”

Đức phi nhìn gương mặt Thái hậu bỗng chốc như già đi hơn hai mươi tuổi trong lòng ê ẩm, nhưng lời nói lại không hiển lộ gì, nói, “Đây đều là chuyện nô tỳ phải làm.”

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Sùng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 31: CHƯƠNG 32

Lúc Vương Thịnh nhìn thấy Khang vương phi cũng bị dọa sợ, ánh mắt hắn tối tăm nhìn nàng trang điểm lóa mắt, y phục được may theo tinh xảo, cảm thấy như một đóa hoa xinh đẹp dưới ánh chiều tà rơi xuống phạm trần, hắn ở trong cung đã gặp qua lắm chuyện như vậy rồi., thế nhưng đột nhiên nhìn thấy cũng phải lấp bắp kinh hãi.

Trong lúc Khang vương đang bệnh nặng, thân thể Thái hậu không tốt mà Khang vương phi lại ăn mặc xa hoa trang điểm lộng lẫy đến đây gặp Hoàng thượng, rốt cuộc có ý gì, chỉ sợ ai cũng có thể nghĩ ra.

Chẳng lẽ nàng ta không biết liêm sỉ sao?

Vương Thịnh nhớ tới tình cảnh Khang vương hình như cũng có thể hiểu được tâm tình Khang vương phi, người không vì mình trời tru đất diệt, bây giờ cảnh tượng bên kia như vậy, Khang vương phi này lại trong độ tuổi tươi đẹp, làm sao cam tâm ngồi chờ chết?

Những ý nghĩ này cũng chỉ trong thoáng chốc, dù sao Vương Thịnh cũng là người hiểu biết rộng, mặt cũng không lộ vẻ gì, cười như không cười hỏi, “Khang vương phi có chuyện gì phải đến gặp Bệ hạ? Nô tỳ hôm nay nghe nói Khang vương gia bị bệnh nặng, chẳng lẽ Khang vương phi là vì bệnh tình Khang vương gia?”

Khang vương phi không hiểu sao lại cảm thấy ánh mắt Vương Thịnh mang theo vài phần châm chọc, nàng nghĩ đến mục đích tới đây, lại nghĩ đến chuyện Khang vương bị bệnh mà Vương Thịnh mới nhắc tới, trong lòng cảm thấy hơi chột dạ, cố trấn định mình, “Ta có chuyện khẩn cấp muốn bẩm báo Bệ hạ.”

Vương Thịnh nhún mày, cũng không vạch trần nàng, “Vậy trước Khang vương phi đợi nơi này một lát, Bệ hạ mới vừa hạ triều thôi.”

Khang vương phi ưỡn thẳng thắt lưng, giống như thiên nga trắng vẫy cao quý như ngày xưa, nói, “Vậy thì ta chờ.”

Vương Thịnh dè dặt trong lòng xuống, phân phó cung nữ cạnh bên trông coi Khang vương phi quay đầu liền đi, chờ đi tới cửa cũng hơi do dự, edit by diendanlequydon.com,, chuyện này phải nói thế nào?

Lúc này Hoàng đế đang giao phó Chu Thanh Nhượng chuyện sau khi y rời kinh, “Nếu nàng thật buồn bức thì đi Bạch Mã Tự một chuyến, chủ trì bên kia là một vị cao tăng đắc đạo, có chút kiến thức.”

Chu Thanh Nhượng nghe Hoàng đế nhắc tới Bạch Mã Tự đã lần thứ năm rồi, rốt cuộc không nhịn được cười, nắm tay Hoàng đế nói, “Bệ hạ, lời này chàng nói năm lần rồi.”

Hoàng đế thấy bàn tay trắng nõn của Chu Thanh Nhượng nắm tay mình, lòng rất hưởng thụ, kết quả nghe được lời này..., bỗng hơi lúng túng, y theo thói quen sờ mũi một cái, ho nhẹ một tiếng, “Vậy sao, sao Trẫm không biết.”

Nhìn tai Hoàng đế đã đỏ lên cả rồi, lòng Chu Thanh Nhượng ngọt ngào như ăn mật, tình cảm hai người dần ấm lên, lần này Hoàng đế xuất chinh..., chia ly ngắn ngủi làm họ phát hiện lúc còn chung một chỗ thật trân quý biết bao, giống như trong lúc bất chợt đã phá được chướng ngại, ngay cả chỉ một phút cũng không muốn xa nhau, mỗi nụ cười, mỗi thần thái, đều khiến người say mê.

Chu Thanh Nhượng cảm thấy cái ví dụ này thật không thỏa đáng, nhưng thật là hai người đang trong tình yêu cuồng nhiệt..., cưới trước yêu sau?

Nhìn gương mặt hơi xấu hổ của Hoàng đế, Chu Thanh Nhượng nhớ tới lúc bình thường y xử sự quả quyết sát phạt, nhớ tới lúc y nổi giận khí thế uy nghiêm bức người, lòng càng không đành lòng thấy y trước mặt nàng lại giống như đứa trẻ phạm sai lầm, nói rất nghiêm túc, “Nhưng Bệ hạ, thiếp rất thích.”

Hoàng đế nhìn Chu Thanh Nhượng, ánh mắt nàng ngập nước sáng rỡ tựa sao, hết sức dịu dàng, nói, “Thật ra Bệ hạ xuất chinh lần này, lòng thiếp thật không yên lòng, nhưng dù có không yên tâm, truyện Thịnh thế sủng phi Bích Vân Thiên editor hoacodat mừng sinh nhật box tiểu thuyết diễn đàn Lê, Quý, Đôn lần 6., dù sao đây cũng là chuyện đại sự triều đình, tất nhiên thiếp không thể nghị luận gì, nhưng ngoài việc Bệ hạ là hoàng đế Đại Chu triều cũng là phu quân của thiếp, thiếp lo lắng cho phu quân mình cũng là chuyện đương nhiên.

Trong nhà yên tĩnh đến mức cây kim rơi xuống cũng nghe rõ.

Hoàng đế cảm thấy trong đầu như bị cái gì đó hung hăng tập kích, tâm thần nhộn nhạo.

Chu Thanh Nhượng và Hoàng đế nhìn thẳng vào mắt nhau, nhìn thấy ánh mắt y lộ vẻ xúc động, giọng nói càng dịu dàng hơn, “Cho nên phu quân chàng lo lắng thiếp như vậy... lòng thiếp thật rất vui.”

Hoàng đế nhìn sùn mặt dịu dàng của Chu Thanh Nhượng, chỉ hận không thể mang người giấu trong thân thể.

Vương Thịnh ở bên ngoài đi qua lại đã nửa ngày, nói là Hoàng đế cùng Huyền phi nương nương đang nói chuyện bên trong, nhưng bẩm lên đã nửa ngày Hoàng đế vẫn không triệu kiến hần..., hần cũng không vội, dù sao hần cũng không tin Khang vương phi sẽ chuyện quan trọng gì, thật ra cũng chỉ muốn lấy cớ gặp Hoàng đế mà thôi.

Hần ở ngoài cửa cùng mấy người khác tán gẫu một lúc, hỏi ra thế nhưng hai người là đồng hương, kết quả lần tán gẫu này, từ món ăn vật quê hương đến danh thắng chuyện xưa, nhiệt tình nói một phen.

Kết quả hai người nói đến miệng đắng lưỡi khô, một bình nước trà châm năm sáu lần, cũng không thấy ai ra ngoài, Vương Thịnh rất bất đắc dĩ, nghĩ tới mấy chuyện rác rưởi tình vậy mà nói không hết, cũng không biết có gì mà nói lâu như vậy?

Có phải lúc yêu thích một người sẽ như vậy?

Hần nhớ trước khi mình tiến cung cũng từng yêu một người trong thôn tên là Tiểu Xuân, đáng tiếc Tiểu Xuân nhỏ nhắn nhìn cũng không xinh đẹp, có chút gầy, mắt rất nhỏ, thậm chí da dẻ xanh xao vì hàng năm dinh dưỡng không đầy đủ, nhưng lúc đó trong mắt hần Cửu Thiên Tiên Nữ trên trời cũng chỉ như vậy mà thôi.

Vương Thịnh ngẫm lại thấy mình lúc ấy thật đúng là buồn cười, trong hậu cung này tùy tiện tóm lấy một cung nữ tới cũng đẹp hơn Tiểu Xuân nhiều, made by diendanlequydon.com, nhưng lúc ấy hần bị quý ám mới thích nàng như thế.

Mẫu thân Tiểu Xuân không đồng ý hôn sự của bọn họ, lúc đó hần thậm chí từng suy nghĩ muốn nhảy sông tự tử luôn rồi.

Kết quả bây giờ nhớ tới đoạn thời gian cùng người trong mộng kia bất quá cũng là một người bình thường mà thôi.

Vương Thịnh biết rõ dựa theo đánh giá bây giờ Tiểu Xuân chẳng xinh đẹp gì, cũng không đáng để hần lo lắng, dù sao địa vị của hần bây giờ do với trước kia cũng khác nhau một trời một vực, hần là thái giám, những cũng là thái giám có thể quyết định nhiều chuyện của, tất nhiên cũng còn là tiểu tử nghèo không có quần áo mặc trong thôn trước kia.

Nhưng vì sao nhớ tới lại phiền muộn như vậy?

Tâm thần Vương Thịnh chấn động, nghĩ, chẳng lẽ Bệ hạ cũng thích Huyền phi nương nương như vậy?

Giống như đang nhắm nháp trái cây chưa chín, vừa chua vừa chát, nhưng cũng ngọt, xâm nhập đến tận xương cốt?

Chờ Hoàng đế gọi Vương Thịnh đi vào sau khi hỏi chuyện Khang vương phi xong, bỗng nhiên con người dường như cũng thay đổi, cả người đều toát ra lệ khí bức người, nàng nhìn Hoàng đế như thể cũng hơi sợ hãi.

Mặc kệ thế nào, thân phận người này vĩnh viễn chính là Hoàng đế, sau đó mới là trượng phu nàng.

Đây gọi là gần vua như gần cọp.

Một lúc lâu, Hoàng đế đứng dậy đi ra ngoài, bóng lưng kia nói như thế nào đây, thế nhưng lại làm Chu Thanh Nhục cảm thấy có chút quý dị, tại sao lại như vậy? Khang vương phi tới đây làm gì?

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: CHƯƠNG 33

Tất nhiên Khang vương phi biết Hoàng đế cũng không phải một người dễ dụ, lúc trước y còn là Thái tử, dưới một người trên vạn người, cộng thêm từ nhỏ xuất chúng tuyệt không ai bằng, kiêu ngạo bẩm sinh từ trong xương, muốn để y hồi tâm chuyển ý cần phải dùng chút thủ đoạn.

Vừa muốn Hoàng đế cảm thấy mình đáng quý, cũng phải làm y thỏa mãn lòng hư vinh.

Nói đến lòng hư vinh của nam nhân là gì?

Bất quá muốn để Hoàng đế biết... ngay cả móng chân Khang vương cũng không bằng y, chỉ đơn giản vậy thôi.

Khang vương phi ý định tung bay, ngắm nghĩ một lúc lâu, khi gặp Hoàng đế phải nói chuyện thế nào, lại nhìn quần áo mình một lượt, nghĩ đã thỏa đáng rồi chưa? Tâm sự càng nặng nề, thời gian trôi qua cũng không khó chịu, rất nhanh lại nghe được người hầu báo Hoàng đế giá lâm.

Không giống lúc đang ở cùng Chu Thanh Nhục ôn hòa dịu dàng, vẻ mặt Hoàng đế lúc này thật nghiêm trang, không giận mà uy, làm người ta không tự chủ sinh lòng sợ hãi, ngay cả người hầu đi theo thân thể cũng co rút mảnh liệt.

Lần này Hoàng đế cũng không làm khó rất nhanh đã tuyên triệu nàng.

Khang vương phi động tác thanh tao lịch sự ngồi bên dưới, cúi thấp đầu, vừa đứng lộ ra đôi gò má đẹp để cùng cái trán đầy đặn, nàng biết mình đẹp nhất tư thái này, trước đây Hoàng đế thích nhìn nhất.

Hoàng đế lại cứ lo uống trà, nửa ngày cũng không có ý muốn nói lời nào.

Lúc đầu Khang vương phi còn có thể giữ vững dáng vẻ, nhưng một lúc sau cũng ngồi không yên..., dù sao bây giờ là nàng muốn cầu cạnh Hoàng đế, gấp gáp nôn nóng cũng là nàng.

Chuyện này giống như ai ở thế bị động sẽ là người yếu thế.

Rốt cuộc Khang vương phi cũng đứng lên, nhẹ nhàng bước đến trước mặt Hoàng đế, bắt chợt lại khóc lên hu hu.

Hoàng đế kinh ngạc nhíu mày, từ trên cao nhìn nàng.

“Bệ hạ, ta thật sự... Thật là sống sót rồi.” Khang vương phi vươn cánh tay tới, tay áo cuộn lên, bên trên phủ đầy xanh tím, edit by diendanlequydon.com, nhìn rất kinh khủng.

Hoàng đế nhìn Khang vương phi khóc như hoa lê đầm mưa, lại nhìn vết thương trên người nàng, rốt cuộc cũng hơi đồng cảm, hỏi, “Ai đã làm ra?”

“Là Vương gia, hu hu...”

Hoàng đế nhíu mày, “Trước đến giờ y đều coi trọng người, làm sao có thể đối người như vậy?”

“Là vì...” Khang vương phi càng khóc càng bi thiết, hơi hoảng sợ nhìn Hoàng đế, lại vội cúi đầu, “Ta thật sự khó mở miệng.” Trong lòng lại thấy đáng vẻ

Hoàng đế thoáng buông lỏng, Khang vương cười mình làm phi sao Hoàng đế không ngại được? Có điều chỉ là thiếu cơ hội mà thôi!

Bây giờ cứ thế tự dâng đến cửa, còn để y bắt được lỗi Khang vương, thật giống như muốn đi ngủ còn được người đưa gối đầu, thật sự quá tốt không đúng sao?

“Người cũng đã tìm tới đây rồi. Còn cái gì không thể nói?” Hoàng đế hừ hừ.

Khang vương phi cảm thấy lời này có chút trào phúng, nàng liếc nhìn Hoàng đế, thấy ánh mắt y thâm trầm, không nhìn ra cảm xúc, lúc này mới thoáng an tâm, tiếp tục nói, “Dù sao y cũng là Khang vương, đệ đệ Bệ hạ.” Khang vương phi đang cố ý nhắc tới chuyện Khang vương là đệ đệ Hoàng đế, lúc này mới có thể khiến Hoàng đế nhớ tới chuyện Khang vương đoạt vị... càng phần nộ hơn, càng muốn làm chủ cho mình.

Vương Thịnh đứng bên ngoài lắng tai nghe Khang vương phi nói chuyện, trong lòng càng khinh bỉ..., nhưng không thể không bội phục, quả nhiên nữ nhân này cũng có chút thủ đoạn, không nói thẳng muốn hầu hạ Hoàng đế, mà nói Khang vương đối nàng không tốt.

Như vậy Hoàng đế muốn tìm Khang vương nổi giận lại càng danh chính ngôn thuận rồi!

Bên kia Chu Thanh Nhục đang suy nghĩ buổi tối nên ăn món gì... cảm thực đơn nhìn một lúc lâu, made by ...Linh Ngọc đứng một bên chần chừ nửa ngày cũng không hề nói chuyện.

“Ngày hôm qua ăn Thủy Tinh Hà Nhân (bột lọc nhân sâm) rất ngon, chọn món này, còn có canh khoai sọ này nữa, Bệ hạ rất thích, muối bảo phòng bếp làm một phần..., chờ Chu Thanh Nhục nghĩ xong thực đơn lại thấy Linh Ngọc tâm tình không yên, sau khi Chu Thanh Nhục sai người mang thực đơn đi liền chỉ vào trán nàng nói, “Muội bị sao thế? Dáng vẻ như mất hồn mất vía vậy? Chẳng lẽ hẹn ước với tình lang rồi?”

Mặt mày Linh Ngọc đỏ bừng, cứng cổ nói, “Nương nương, nô tỳ nói rồi, cả đời không lấy chồng.” Linh Ngọc thật muốn như vậy, rất nhiều người sống chết đều muốn kết hôn, nhưng nàng lại không muốn đi ra ngoài trải qua những tháng ngày đó, nàng cảm thấy mình cứ như vậy sống đến cuối đời đã rất tốt rồi, không muốn thay đổi, sau này hài tử của nương nương chính là của nàng, vậy đã đủ rồi.

Chu Thanh Nhục không cười nổi, dịch sang bên cạnh, lộ ra khoảng trống nói với Linh Ngọc, “Ngồi đây đi.” Sau đó cầm ly trà rót trà cho Linh Ngọc nói, “Uống chút trà đi.”

Mặc dù Chu Thanh Nhục luôn đối nàng rất tốt, nhưng vẫn khiến Linh Ngọc rất hoảng sợ, trong mắt nàng, nô tỳ chính là nô tỳ làm sao để chủ tử hầu hạ như vậy?

“Bảo muội ngồi xuống.” Chu Thanh Nhục biết nói với người cổ đại câu mọi người bình đẳng, đơn giản chính là chuyện cười, còn không bằng cứ cho nàng dần quen là được.

Linh Ngọc bất đắc dĩ ngồi bên cạnh Chu Thanh Nhục, có điều rất cung kính dùng hai tay đón ly trà nhẹ nhàng nhấp một ngụm liền bỏ trở lại, sau đó cúi đầu nói, “Nương nương, nô tỳ biết ngài cất nhắc nô tỳ, thế nhưng như vậy thật không hợp quy củ.”

Chu Thanh Ngọc nhìn bộ mặt phớt tỉnh của Linh Ngọc, rất buồn cười, điểm điểm mày nàng nói, “Thật giống bà cụ non quá đi, được rồi, trong lòng muội có chuyện gì thì nói nhanh đi.”

Tinh thần Linh Ngọc chấn động, nhìn vào đôi mắt Chu Thanh Nhục, thấy thần sắc trên mặt nàng không lộ vẻ không vui, chần chừ một lúc nói, “Nương nương, Bệ hạ đi gặp Khang vương phi, sao ngài không có chút phản ứng nào vậy?”

Chu Thanh Nhục nhíu mày, bình tĩnh thông dong, nói, “Muội bảo ta có phản ứng gì?”

Linh Ngọc muốn trả lời lại thấy Chu Thanh Nhục cầm tay nàng vỗ vỗ trấn an, rồi nói tiếp, “Khang vương phi có chuyện bẩm báo, Bệ hạ đi nghe xem chuyện gì thôi, nơi nào có nhiều khúc mắc như vậy? Ta biết muội đang lo lắng chuyện gì..., nhưng trong hậu cung này cũng không phải chỉ có một người, Bệ hạ muốn sủng ai sao ta có thể ngăn cản chứ?”

Chu Thanh Nhục nói tới chỗ này mang theo chút phiền muộn, Linh Ngọc nhìn thấy trong lòng càng khó chịu, nói ra, “Vậy cũng không thể ngồi chờ chết chứ?” Trong mắt nàng Chu Thanh Nhục cũng không phải là người thích ứng trong mọi hoàn cảnh, nàng luôn biết mình muốn cái gì, sau đó nỗ lực tranh thủ.

Linh Ngọc như không thể tin được hai mắt mở to, gương mặt u mê.

Rốt cuộc Chu Thanh Nhục không nhịn được cười lên, nàng liếc mắt nhìn bên ngoài, thấy đám người hầu có tâm nhãn nhìn thấy nàng và Linh Ngọc nói chuyện đều lặng lẽ lui ra ngoài, canh giữ trước cửa.

“Bệ hạ là người...” Mặc dù Chu Thanh Nhục và Hoàng đế chung đụng không lâu, nhưng đã nhìn thấu tính tình của y, y là loại người có thù tất báo, ngàn vạn lần đừng trêu chọc y, nếu không y sẽ không cho người sống tốt..., mà trước kia Khang vương phi làm mấy chuyện chối lợi đánh vào mặt Hoàng đế, sao y có thể để Khang vương phi sống tốt chứ?

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Sùng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: CHUÔNG 34

Thái hậu thấy Khang vương khỏe hơn nhiều, thế này mới thờ phào nhẹ nhõm, nhưng nhìn thấy Trắc phi Lý thị bây giờ đang bận rộn túi bụi lại cảm giác có chút không đúng, bỗng nhiên bà nhớ tới Khang vương phi.

Ở thời khắc mấu chốt này nàng ta đi đâu? Vì sao không thấy mặt?

Một dự cảm không tốt trào dâng trong lòng, bà đứng dậy bảo Trắc phi Lý thị đang bưng trà tới cho bà đến bên cạnh hỏi, “Ta hỏi con, Khang vương phi đâu?”

Tay Trắc phi Lý thị đang cầm ly trà cũng run lên, cố gắng ổn định tâm thần, nói, “Con cũng không rõ, lúc sáng đã đi ra ngoài, vẫn chưa trở về.”

“Thật vậy sao?”

Ánh mắt Thái hậu lợi hại, không giận mà uy, người đứng nhìn bên cạnh trong lòng run rẩy, nhưng Trắc phi Lý thị lại đứng thong dong, đặt trà lên bàn trà, thái độ cung kính, nhưng giọng điệu không tí (thấp hèn, hèn mọn) nói: “Thật sự con không biết.”

Thái hậu nghĩ đến đức hạnh xưa nay của Trắc phi Lý thị, một chút hoài nghi cũng tan thành mây khói, chẳng qua rất nhanh bà lại bất an, chẳng lẽ nàng ta thật đi tìm Hoàng đế rồi?

Chẳng lẽ là như vậy?

Nàng ta có biết liêm sỉ hay không?

Nghĩ đến khả năng này, Thái hậu lại càng thấy giận dữ, kém chút thờ không ra hơi, bà nghiêng răng ken két, cứng ngắc ngồi trên giường, ánh mắt đảo qua Khang vương uống nước thuốc đã ngủ yên, trong lòng càng rơi vào hầm băng, lạnh lẽo như vậy, khó chịu như vậy.

Tại sao lại như vậy?

Chẳng lẽ bà đã sai rồi sao?

Trắc phi Lý thị cúi đầu không nói, chăm chú nhìn sắc mặt vàng vọt của Khang vương, trong ánh mắt có vài phần bi phần cùng đau lòng, có điều không ai nhìn thấy.

Vĩnh viễn đều là vậy, không ai nhìn thấy nàng trả giá thế nào.

Chốc lát sau, Thái hậu cũng dần bình tĩnh lại, có điều ánh mắt vẫn đỏ hoe dọa người, có thể thấy tâm tình của bà cũng không lãnh ngạnh như bề ngoài.

Trắc phi Lý thị nghe Thái hậu nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Nàng ta dám bước vào cung Minh Hòa này một bước, cũng là lúc chết của nàng ta! Tốt nhất có thể... một bước bầu vúi cảnh cao, đừng cho ta có cơ hội bắt được!”

Ngữ khí Thái hậu lạnh lạnh, ngay cả Trắc phi Lý thị khi nghe xong cũng nổi da gà.

Lúc này Hoàng đế lại mang vài phần châm chọc nhìn Khang vương phi, thật giống như đang nhìn một thằng hề buồn cười, khinh miệt như vậy, làm người nhìn thật không thoải mái, điều này làm cho Khang vương phi khi đến tràn đầy nhiệt huyết bị dội nước lạnh cũng thanh tĩnh lại.

Cũng may nàng đến có chuẩn bị, cho nên khi thấy dùng sắc đẹp không dao động được Hoàng đế, nhưng dùng một chuyện khác dâng lên chắc chắn Hoàng đế cũng phải thua mình.

Có điều nghĩ tới bản thân mình không dùng được mà phải dùng một biện pháp khác khiến trong lòng Khang vương phi hơi chua xót, ánh mắt Hoàng đế không hề có độ ấm thật giống như muốn lăng trì vậy, làm nàng đau đớn thấu xương.

Đúng vậy, nàng cho rằng mình lộ ra vẻ mặt bất lực, thần thái tiều tụy đáng yêu, nếu Hoàng đế có tình với mình, , căn cứ vào tính chính phục của nam nhân cũng sẽ bày tỏ thái độ với nàng.

Đệ đệ đã từng phản bội Hoàng đế, từng đoạt nữ nhân của mình, bây giờ y đoạt lại những thứ thuộc về mình, lại khiến nữ nhân này cúi đầu xưng thần, đây là chuyện hấp dẫn nhường nào? Nhưng có tình Hoàng đế lại không hề thiết tưởng (nghĩ tới) đến nàng!

Bởi vì nàng phát hiện... Hoàng đế vốn không cần những thứ này!

Rốt cuộc là vì sao?

Rất nhanh trong mắt nàng bỗng hiện lên hình bóng Chu Thanh Nhượng, là vì có nàng ta sao?

Không... Tại sao lại như vậy?

Hoàng đế có tình yêu mới, có nữ nhân mới, cũng có tình cảm mới dựa vào, cho nên đối với những kỹ xảo này đó của nàng đều chẳng thèm ngó tới sao?

Khang vương phi nhớ tới tình cảnh Chu Thanh Nhượng từng quỳ gối trước mặt mình cầu xin tha thứ, nghĩ tới đáng về hèn mọn của nàng ta, cảm thấy khí nghẹn nơi ngực không chỗ phát tiết! Nữ nhân này dựa vào cái gì đứng trên đầu mình?

Hoàng đế nhìn thấy gương mặt Khang vương phi âm tình bất định, đột nhiên cũng mất đi tính nhẫn nại, y không đoán cũng biết tâm tư nữ nhân này, vốn muốn dùng bản thân hấp dẫn y, nhưng thấy y không hề dao động, chắc đang uế oái khổ sở?

Đúng vậy, nếu như lúc trước có thể y sẽ cố gắng chinh phục nàng, dù sao đoạt lại nữ nhân này làm cho y có cảm giác đạt được thành tựu, đặc biệt thấy Khang vương phi thật tâm thật dạ yêu thích nữ nhân này, nếu có thể để Khang vương phi ném tư vị thống khổ bị đoạt người mình thương yêu, y cũng vui vẻ đi làm!

Nhưng bây giờ, chuyện này hết thảy đều biến thành vô vị!

Bởi vì bây giờ trong phòng y, có một nữ nhân khác đang chờ y, tuy nàng không phải là nữ tử xinh đẹp nhất thế gian, trong mắt y cũng không ai có thể thay thế được, chuyện này đến đây là đủ.

Trong khoảnh khắc này, Hoàng đế phát hiện, chấp niệm nhiều năm của bản thân, trong chớp mắt cũng đã tan thành mây khói.

Bây giờ y là người thắng, mà những người này cũng chỉ là những con kiến mà thôi, mặc cho y giày vò.

Nhìn thấy khuôn mặt Hoàng đế ngày càng mất tính nhẫn nại, Khang vương phi như được hắt nước lạnh bỗng thanh tỉnh lại, bây giờ không phải lúc hối tiếc bị thương, bất kể thế nào nàng sống sót chẳng phải quan trọng nhất? Khang vương phi buồn bã nghĩ.

“Ta biết Bệ hạ muốn được cái gì, ta có thể trợ giúp ngài.”

Một lát sau, Hoàng đế ngẩng đầu nhìn nàng ánh mắt chớp động.

“Chắc chắn chàng sẽ đồng ý.” Khang vương phi dần yên tĩnh trở lại, “Bệ hạ hãy tin ta, nếu nói trên đời này ai hiểu chàng nhất, thì phải là ta.”

Đột nhiên Hoàng đế cảm thấy nữ nhân trước mắt có chút đáng sợ, nàng ta đúng là vì đạt tới mục đích không từ thủ đoạn!

Thế nhưng như vậy cũng tốt, giảm bớt phiền toái cho y.

Hoàng đế đi nhanh, tới cũng rất nhanh, Chu Thanh Nhượng vừa mới cảm đôi vớ khâu xong chợt nghe người hầu bảo Hoàng đế đã trở lại.

Mặt nàng vẫn mang theo thần thái điềm tĩnh đứng dậy đi đón, Hoàng đế đương nhiên biết dù sao mình cũng không hề có lỗi với Chu Thanh Nhượng, nhưng khi nhìn thấy nàng cũng không nhận được cảm nhận đánh giá thân sắc của nàng.

Chu Thanh Nhượng như nhìn thấu tâm tư Hoàng đế, hé miệng cười, mang theo vài phần giả hoạt bướng bỉnh cười nói, “Bệ hạ sao vậy? Có phải đột nhiên phát hiện nô tỳ cũng là mỹ nhân hiếm có không?”

Hoàng đế nhìn thấy khuôn mặt đỏ bừng của Chu Thanh Nhượng, đôi mắt xinh đẹp, còn mang theo thần thái có vài phần giả hoạt, cảm thấy như đứa bé bướng bỉnh vô cùng đáng yêu, làm lòng y cũng mềm mại theo, nhìn không được cười lên, nói, “Nàng thật đúng là không biết ngượng.”

Hai người cứ như vậy một người chế nhạo, một người không nhận được cười nhạo, không khí bỗng chốc cũng trở nên thoáng đãng hơn, ngay cả đám người hầu cũng cảm nhận được không khí vui vẻ giữa hai người, bước chân cũng trở nên nhẹ nhàng hơn.

“Trẫm nghe nói nàng phái người ra ngoài cung mua này nọ?” Hoàng đế ngồi phía dưới Chu Thanh Nhượng, nắm tay nàng, giọng nói vừa cứng chiều vừa dịu dàng, y bỗng muốn cưng chiều nàng, yêu nàng, làm cho nàng mỗi ngày đều vui vui vẻ vẻ, thế thì lòng của y cũng theo đó tung bay.

Chu Thanh Nhượng thẹn thùng nói, “Đột nhiên không biết sao lại muốn ăn nhượng bì (được làm từ bột, bột hấp cùng nước sốt, cắt thành từng sợi to). Kết quả trong phòng ăn lại không chuẩn bị, ngự trù hỏi thiếp có thể chờ hay không, thiếp thật sự rất muốn ăn, nên bảo người ra ngoài cung mua, thiếp nhớ phổ Tây có một cửa hiệu lâu đời, nhượng bì làm vừa mềm mại trơn bóng, chua ngọt ngon miệng.” Chu Thanh Nhượng nói tới chỗ này còn khoa trương nuốt nước miếng, nói, “Bệ hạ muốn ăn không, cùng nếm thử nhé?”

Lại nói tiếp nhượng bì là món ăn vặt của Cam Túc, Thiểm Tây, Thanh Hải, lúc trước khi nàng đi học còn chưa được ăn qua, nhưng khi đến ký túc xá em gái cùng phòng là người Thiểm Tây, mỗi lần về sẽ mang một thùng nhượng bì về, mấy người nữ đêm bị đói đều lấy nhượng bì ăn, thường hay ăn cũng thích luôn món ăn vặt này, bây giờ nàng nhớ lại cũng cảm thấy ăn rất ngon.

Đương nhiên, bây giờ Chu Thanh Nhượng cũng không biết đang hoài niệm về quá khứ, hay thật sự muốn ăn món ăn vặt này, dù sao đầu bếp bên ngoài làm sao sánh nổi trù nghệ Ngự Thiện Phòng, một món nhượng bì nho nhỏ thì tính là gì?

Nhưng chuyện này không quan trọng, với thân phận hiện tại của Chu Thanh Nhượng, muốn ăn cái gì có thể ăn cái đó, cũng chỉ là một câu nói, mà nàng

cũng không muốn uất ức mình.

Hoàng đế thấy vẻ mặt thèm ăn như đứa trẻ của Chu Thanh Nhượng, đôi mắt sáng rỡ, tràn đầy mong đợi, giống như những bí này là một món sơn hào hải vị, không nhịn được cười ra tiếng, đưa tay vuốt tóc Chu Thanh Nhượng nói, “Trẫm cũng muốn nếm thử một chút.”

Càng gần ngày Hoàng đế đi xa, Chu Thanh Nhượng càng cảm giác Hoàng đế không nở, ánh mắt y càng dịu dàng triền miên, thần thái càng thân thiết yêu thương, tươi cười cũng nhiều hơn, điều này làm Chu Thanh Nhượng cũng quên mất sạch tính cách Hoàng đế lúc trước có bao nhiêu quái gở khó lấy lòng.

Hai người ngồi cùng một chỗ nói chuyện phiếm, cũng chỉ là ăn cái gì, chơi cái gì, hoặc là cùng Hoàng đế nói một ít chuyện chính sự, Chu Thanh Nhượng là một người thông minh, thường xuyên có thể đưa một số đề nghị mới mẻ cho Hoàng đế, ví dụ như làm Chu Thanh Nhượng không hiểu nhất là, vào thời đại này khoa cử vẫn chưa được phổ biến, đơn giản mà nói, vẫn là dựa vào tiền cử mà được ra làm quan.

Cho nên dòng dõi quý tộc thời đại này rất kiêu ngạo.

Đương nhiên cũng có hộ bộ chuyên tiền cử nhân tài, nhưng so sánh với việc tiến hành khoa cử lựa chọn trong phạm vi cả nước vẫn kém rất nhiều.

Hoàng đế nghe lời nói của Chu Thanh Nhượng bỗng trầm mặc, lúc đầu Chu Thanh Nhượng nói đến chuyện này cũng cảm thấy đây là chuyện đương nhiên!

Chế độ khoa cử vốn là chế độ rất tốt, chẳng lẽ nó không tồn tại được? Cho nên khi biết thời đại này không có nên vội vàng nói ra.

Nhưng nói xong nàng liền hối hận, đề nghị này rất to gan, cũng rất kinh hãi thế tục, hơn nữa với thân phận hiện tại của nàng thật sự hơi không thích hợp.

Đương nhiên đối với thời hiện đại chế độ khoa cử khẳng định sẽ thực hiện được, nhưng ở nơi này... Chỉ có quý tộc tài năng mới được làm quan, ý nghĩ này có vẻ hơi lớn mật, bởi vì trong mắt những người này người bình dân không có tư cách, nghĩ đến đây Chu Thanh Nhượng hơi sợ hãi co rút thân mình.

Thật ra Hoàng đế đã sớm bắt mắt cách thức chọn lựa quan viên này rồi, nhưng y lại không tìm được phương thức thích hợp, kết quả bị Chu Thanh Nhượng nhắc nhở liền cảm thấy phương pháp này quá tốt!

Nhưng bây giờ muốn thực hành chuyện này thực sự hơi khó khăn, vẫn nên diệt trừ khối u ác tính này rồi sẽ bắt đầu thực thi?

Chờ y suy nghĩ xong lại nhìn thấy Chu Thanh Nhượng đang sợ hãi co rút thân mình.

Thế này Hoàng đế mới nghĩ tới ý nghĩ này không chỉ tuyệt diệu còn rất lớn mật, cũng không trách Chu Thanh Nhượng nói xong liền sợ hãi, vươn tay ôm Chu Thanh Nhượng vào lòng, dịu dàng vỗ vỗ lưng nàng âm giọng nói, “Đừng sợ, Trẫm thấy biện pháp này rất tốt, nhưng bây giờ thật sự không phải lúc.”

Chu Thanh Nhượng cảm nhận Hoàng thượng có thiện ý, thế này mới dần dần thả lỏng nói, “Chỉ cần Bệ hạ không cảm thấy đề nghị này của thiếp quá mức lớn mật làm liều đã tốt lắm rồi.”

Hoàng đế lại lộ ra ý cười tán dương, nói thật lòng, “Ồ Mạc Bắc, rất nhiều hộ gia đình đều là nữ nhân làm chủ, Trẫm nhìn nhiều, ý nghĩ trong lòng cũng thoáng hơn, nữ nhân cũng không thiếu người khiến người ta kính nể, Trẫm không phải người cổ hủ, lòng dạ hẹp hòi, tuy nàng là nữ nhân, nhưng có thể nghĩ ra chủ ý như vậy, thì cũng là người rất tuyệt vời, Trẫm cao hứng còn không kịp, làm sao sẽ tức giận? Còn cảm thấy nàng lớn mật?”

Tiếng cười Hoàng đế sang sảng chấn động lồng ngực, làm Chu Thanh Nhượng cũng cảm thấy tâm tình y rất vui vẻ, rốt cuộc cũng yên lòng, lập tức nghĩ, Hoàng đế đến Mạc Bắc sinh sống một đoạn thời gian cũng là chuyện tốt, thật giống như mang một vương tử ra ngoài nhân gian ném trải cuộc sống khó khăn của dân chúng, cảm thụ cuộc sống chân chính, bất kể tâm tính hay nhân sinh quan cũng có sự thay đổi rất lớn.

Theo một cách nói nào đó, đây cũng là kinh nghiệm nhân sinh tốt nhất đúng không?

Mặc kệ nói như thế nào Chu Thanh Nhượng cũng rất thích Hoàng đế văn minh như vậy, nàng nhiệt tình ôm lại, dịu ngoan nói, “Vừa rồi sắc mặt Bệ hạ thật khó coi.”

Hoàng đế hơi áy náy nói, “Vừa rồi Trẫm cảm thấy biện pháp này quá tốt, lại không đúng thời điểm, cảm thấy tiếc hận thôi.” Trên mặt lập tức lộ vẻ hưng trí bừng bừng nói, “Đi, cùng Trẫm viết ra kế hoạch điều lệ, chuyện này đến cùng là phải làm sao!”

Chu Thanh Nhượng có chút do dự, Hoàng đế lại giống như một đứa trẻ hưng phấn lôi kéo tay nàng nói, “Mau, Trẫm thực sự chờ không kịp nữa.”

Chu Thanh Nhượng không biết làm sao, trong lòng lại rất cao hứng, cùng đi thư phòng với Hoàng đế, hai người cùng nhau thảo luận làm sao thực hiện chuyện khoa cử này và một số tình hình khác, không giống không khí Chu Thanh Nhượng bên này thanh thoát dễ thở, Khang vương phi bước chân trở về lại nặng nề.

Chính mình vừa mới đi ra, kẻ ngốc cũng biết nàng đi đâu rồi? Sau khi trở về còn có thể sống tốt qua ngày sao?

Chính mình tích dưng khí thật lâu, thế này mới có dưng khí đi vào cung Minh Hòa.

Trong cung Minh Hòa thật im ắng, ngay cả một cung nữ cũng không thấy, lòng nàng thật sự có chút khủng hoảng, cảm thấy bầu không khí nơi này có chút không đúng.

Nhưng nghĩ đến lý do thoái thác của mình nàng lại tự tin, nàng đã sớm suy nghĩ xong phải nói Khang vương thế nào, nàng quyết định cùng y đồng sinh

cộng tử.

Đúng, nàng dự định để Khang vương nghĩ nàng buông tha việc Hoàng đế truyền triệu.

Tuy sự thật không phải thế này, vốn Hoàng đế không có... động tâm với nàng, công nhận chuyện này đã làm nàng suy sụp, nhưng không có chuyện gì quan trọng hơn chuyện sống sót, lại nói, nàng đã đáp ứng Hoàng đế thuyết phục Khang vương nói ra việc Hoàng đế bị oan lúc trước, cho nên bây giờ muốn được Khang vương tín nhiệm lần nữa, lúc này chắc chắn Hoàng đế sẽ không đối kháng cùng Khang vương, hai người làm sao biết nàng đang nói dối chứ?

Nhưng tình hình hiện tại trong cung này cũng làm nàng rất bất an.

Đến khi nàng đi vào nội thất, chợt nghe được giọng nữ già nua mà uy nghiêm nói, “Rốt cuộc ngươi cũng chịu trở về?”

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Sùng Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: CHƯƠNG 35

Trong phòng tối như mực, đột nhiên phát ra âm thanh như vậy, khiến Khang vương phi vốn đang chột dạ thiếu chút nữa ngã quy trên đất, nàng sợ hãi mặt mày tái nhợt, sau một lúc mới phục hồi lại tinh thần, có điều giọng nói vẫn mang chút run rẩy, “Mẫu hậu? Sao ngài ở nơi này?” Nơi này chính là trong phòng Khang vương, tại sao bà lại ở chỗ này?

Một nỗi sợ hãi không tên bỗng trào dâng.

Cô nhớ từng nghe lời đồn đãi, người này cũng không phải một nhân vật đơn giản, đứng nhìn thấy ngài rất hòa thuận, kỳ thực trong lòng lại cất giấu nhãn tâm cùng tàn nhẫn, trước khi tiến cung mẫu thân nói với nàng.

Nhớ lại chút đồn đãi này, chân nàng đã thấy run lẩy bẩy.

Đúng rồi, chắc bà ta đã biết mình đi tìm Hoàng đế..., thế này mới tìm mình giải hận, nhưng bà ta dựa vào gì chứ? Bà ta bất quá cũng chỉ là một vị Thái hậu bị vứt bỏ mà thôi!

Khang vương phi cố gắng tạo can đảm cho mình, nhưng khi thấy ánh mắt lạnh lẽo như đao của Thái hậu, thần thái không giận mà uy, càng cảm thấy sợ hãi hơn, một chút an ủi cũng không có.

Đầu óc nàng chỉ có một dấu chấm hỏi, rốt cuộc Thái hậu muốn làm gì?

Thái hậu thấy Khang vương phi bị dọa sợ sắc mặt trắng bệch, thân mình lung lay lắt lư, trong lòng càng tức giận thêm, thật là một con chó vong ân phụ nghĩa, lúc trước quý gối trước mặt mình cầu mình thành toàn cho tình yêu nàng ta và Khang vương giống như chỉ mới hôm qua thôi, ai biết chỉ chớp mắt nàng cứ như vậy vứt bỏ nhi tử bảo bối của mình!

Lúc đó đến cùng là vì sao bà lại có thể đồng ý lấy một nữ tử như vậy cho nhi tử mình chứ?

“Mẫu hậu, Vương gia đâu ạ?” Khang vương phi cũng không ngốc, nhìn thấy Thái hậu lại giả bất thiện như vậy (người tới không tốt), sợ bản thân chống đỡ không nổi, vội vàng hỏi tới Khang vương, nàng biết... xưa nay Khang vương luôn yêu thương nàng, cho dù Thái hậu muốn làm gì cũng sẽ không đồng ý!

Không đề cập tới Khang vương còn tốt, nhắc tới Khang vương tức giận của Thái hậu càng không thể ức chế, bà trợn mắt nhìn, hung hăng vỗ bàn, biến căn phòng vốn có vẻ yên tĩnh đột nhiên có tiếng động cực lớn, nói, “Kẻ tiện nhân ngươi, tiểu thư khuê các gì chứ, vào lúc này lại muốn vứt bỏ phu quân mình muốn trèo cành cao, đi rồi còn có mặt mũi về nữa sao? Sao há..., có phải Hoàng đế ghét bỏ, chúng mất dâm nữ ngươi không? Không có biện pháp nào nữa thế này mới trở về?”

Thái hậu nói chuyện một chút cố kỵ cũng không có, từng chữ từng chữ như chuỗi đao cắm vào ngực Khang vương phi.

Khang vương phi thật sự không ngờ Thái hậu lại có thể nói ra cái từ dâm nữ này, sau đó cũng cảm thấy ngực như bị đè nén không thể hô hấp nổi! Lời nói này quả thật rất khó nghe!

Nhìn thấy sắc mặt trắng bệch của Khang vương phi, Thái hậu càng tức giận hơn, còn muốn mắng thêm mấy câu, cung nữ đứng bên bỗng nhỏ giọng nói, “Thái hậu nương nương, kéo thêm nữa Vương gia sẽ biết.”

Lòng Thái hậu bỗng chấn động, lúc này tinh thần mới phục hồi trở lại, mình suýt chút đã bỏ lỡ đại sự, vẫn nên thu cái tiểu tiện nhân này trước rồi lại nói, chẳng lẽ Khang vương phát hiện ra rồi.

Nghe đến đây, Thái hậu nháy nháy mắt với cung nữ này, cung nữ này ngầm hiểu, hướng cửa sổ vỗ tay, rất nhanh hai ma ma bà từ đằng người khỏe mạnh đi vào kéo Khang vương phi lên.

Khang vương phi bị dọa hồn bay phách tán, la, “Bà muốn làm gì?”

Ánh mắt Thái hậu nhìn Khang vương phi giống như nhìn con rắn độc, nói, “Ngươi đã làm ra sự tình làm nhục Vương gia như vậy, cũng nên biết kết cục bản thân, ta không thể dung thứ kẻ đứng núi này trông núi nọ như ngươi, nữ tử không có phụ đức.”

“Bà muốn giết ta?”

Thái hậu đã lười nói với nàng, gật gật đầu với cung nữ, cung nữ này hiểu ý lấy một gói dược từ trong lồng ngực ra.

Viên thuốc này trong sắc trời tối đen tỏa ra ánh sáng xanh biếc quý dị, ai nhìn thấy cũng đều bị dọa sợ, Khang vương phi thấy cung nữ này không chút do dự thành thai đi tới, dọa nước mắt nước mũi đều chảy hết xuống.

“Bà không thể giết ta, vương gia sẽ không đồng ý! Hoàng đế cũng không đồng ý!”

Thái hậu lại cười châm chọc, nói, “Cái kẻ tiểu tiện nhân như ngươi, nếu quả thực đã cấu kết với Hoàng đế, sao hắn có thể cho ngươi về chứ? Về phần Khang vương..., ngươi không xứng kêu tên nó! Hôm nay ta cũng thay nó giết chết nữ nhân mê hoặc lòng người như ngươi!”

Cảnh ngộ của Thái hậu bây giờ thật sự không thể xử lý Khang vương phi, nhưng bà cũng biết không thể để Khang vương phi tiếp tục tùy ý như vậy, Khang vương sớm muộn gì cũng bị hủy trong tay nàng ta, một kẻ điên không biết xấu hổ đi đầu nhập Hoàng đế khiến Khang vương cũng bị bệnh!

Đây còn gì nói nữa chứ?

Cho nên ngay cả tình huống không lạc quan, bà cũng muốn xuất lực nhanh chóng giải quyết xong Khang vương phi.

Sao Khang vương phi có thể dễ dàng ngoan ngoãn đồng ý, trong mắt bỗng lộ ra lệ khí, mở miệng kêu cứu mạng, nàng hiểu mình bạch rồi, Thái hậu đã hạ quyết tâm, tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho mình, cho nên lúc này có thể cứu bản thân ngoại trừ Khang vương cũng không có ai khác.

“Bà giết ta, bà giao đãi với vương gia thế nào đây?”

Thái hậu thấy Khang vương phi sắp chết còn giả vờ, cười tàn nhẫn, trong bóng đêm càng tăng vẻ dữ tợn rợn người, “Ta sẽ nói ngươi không trở lại Minh Hòa cung, về phần đi đâu, ta cũng không rõ lắm.”

Khang vương phi sợ run, trong lòng cũng biết ý tứ của Thái hậu, bên này xử trí nàng, bên kia lại nói với Khang vương không biết chỗ ở của mình, Khang vương sẽ cho là nàng đã nương tựa vào Hoàng đế rồi.

Đây thật sự là tự mình làm vậy thì không thể sống, lần đầu tiên Khang vương phi phát hiện mình thông minh như vậy nhưng đứng trước người cường thế này một chút hữu dụng cũng không có.

Chẳng lẽ cứ chết như vậy sao?

Không..., một cỗ không cam lòng xông vào trái tim, nàng hung dữ tránh khỏi nấy ma ma đang giữ lấy mình, điên cuồng chạy ra cửa, đầu óc nàng chỉ có một ý nghĩ, tìm được Khang vương..., hoặc là chạy ra khỏi cung Minh Hòa, nàng sẽ tự do!

Hoàng đế còn muốn dùng nàng, cho nên chắc chắn sẽ không muốn nàng chết đi như thế!

Những ma ma kia không nghĩ tới Khang vương phi nhìn ôn nhu mềm mại không ngờ lại có sức lực như vậy, nhất thời sẩy tay để nàng chạy thoát, lúc này có chút mờ mịt, Thái hậu rất tức giận, quát, “Còn không mau bắt lấy nàng ta! Các người ngơ ngẩn gì vậy!”

Mới chột hiểu ra đi đuổi theo.

Dù sao cũng là người từng học qua công phu quyền cước, hai ma ma này rất nhanh đã bắt được Khang vương phi ngay cửa ra vào, Khang vương phi còn tưởng rằng mình có thể chạy đi, kết quả chỉ trong nháy mắt đã để đối phương bắt lại..., nàng như rơi vào hầm băng, tay chân như không muốn nghe theo sai sử.

Thái hậu nhìn thấy Khang vương phi bị bắt về vẻ mặt xám như tro tàn, nói, “Tiện nhân, còn muốn chạy trốn? Hôm nay chính là ngày chết của ngươi.”

Thân mình Khang vương phi run rẩy, nước mắt tuôn rơi mãnh liệt, nhìn cung nữ kia cầm viên thuốc nhét vào miệng nàng, nàng tuyệt vọng nhắm hai mắt lại.

Vốn Chu Thanh Nhục cũng không biết cung Minh Hòa bên này đang xảy ra chuyện gì, lúc này nàng mang vẻ mặt hưng phấn đang cùng Hoàng đế thảo luận về chuyện khoa cử.

Nàng chưa từng nghĩ đến, mình cũng có một ngày có thể tham dự vào chuyện quan trọng như vậy, không phải nói nữ nhân không có dã tâm, cũng không

phải là nữ nhân không có trách nhiệm, chính là nàng không có cơ hội thích hợp mà thôi.

Ngồi trong hậu cung, nàng chỉ sắm vai một nhân vật ái thiếp, như vậy nàng sẽ an phận làm nhân vật này, vốn cũng không muốn vượt qua lời tri một bước, nhưng bây giờ lại có cơ hội có thể tham dự vào một chuyện như vậy, tại sao nàng không làm chứ?

Đương nhiên Hoàng đế cũng rất hưng phấn, hai người thảo luận tỉ mỉ..., kỳ thực Chu Thanh Nhượng đối với chuyện thi cử này cũng không hiểu rõ hết, nếu người hỏi nàng hệ thống khoa cử đại khái là cái gì, chắc hẳn nàng sẽ nói được, nhưng nếu người hỏi, cần khảo cái gì, học sinh cần chọn lựa thể nào? Hoặc là làm thể nào thông nhất mang chuyện này thi hành xuống thì không được.

Nói cho chính xác thì nàng có thể sơ lược rất tốt, nhưng khi vào đến chi tiết lại không biết.

Có điều Chu Thanh Nhượng không biết cũng không sao, Hoàng đế khi còn là Thái tử đã luôn được tham gia chấp chính, rất lão luyện, y biết là được, dựa theo chủ ý của Chu Thanh Nhượng bắt đầu viết ra kế hoạch.

“Tuyển người phải mở rộng một chút.” Hoàng đế gác tay đứng lên đi thông dong trong phòng, có lúc nhíu mày có lúc ánh mắt bỗng chớp động, có vẻ rất nghiêm túc, “Xuất thân lương thiện đều có thể, nhưng người xuất thân ti tiện thì không được.”

Chu Thanh Nhượng nghe Hoàng đế nói như vậy liền cầm bút viết lên trang giấy, nói, “Còn có người làm chuyện phi pháp, có phẩm hạnh không đoan chính, cũng không thể tham gia.”

Hoàng đế gật đầu, trở về nhìn thấy chữ viết xinh đẹp của Chu Thanh Nhượng, rất thích, đi tới dịu dàng vuốt tóc mai của nàng nói, “Trẫm thật coi thường nàng rồi, chữ là học của ai vậy?”

Thật ra chữ viết của Chu Thanh Nhượng cũng bình thường thôi, nàng xuất sắc nhất chính là đàn tranh, nhưng vẫn không thể ngăn cản Hoàng đế yêu thích, lúc một người thích người nào đó chính là ngay cả khuyết điểm của đối phương cũng sẽ biến thành sở trường, nhìn thấy đôi mắt Hoàng đế dịu dàng như nước mùa xuân, Chu Thanh Nhượng nhìn không được che miệng cười nói, “Bệ hạ không nên khích lệ thiếp như vậy, biến thiếp thành người không biết trời cao đất rộng, tiếp đó bị người ta nhạo báng, lại nói tiếp chữ Bệ hạ vẫn là đẹp mắt nhất.”

Chữ Hoàng đế quả thật là viết rất đẹp, rất nhiều người nói có vài phần giống với Tiên đế, có sự quả quyết như rồng bay phượng múa, giống như thiên quân vạn mã đang bùng bùng trên giấy, làm người nhìn thấy rất tôn kính.

Khi lần đầu tiên Chu Thanh Nhượng nhìn thấy đã cực kỳ yêu thích lưu luyến không rời, cảm thấy thể chữ này cùng tính cách Hoàng đế quả thực rất giống nhau, còn nhờ Hoàng đế viết thể chữ nhỏ làm thành bản chương riêng, bây giờ nàng đi đâu cũng mang theo bản chương này, hiển nhiên là rất thích.

Hoàng đế nắm tay Chu Thanh Nhượng nói, “Ai dám nói nàng? Trẫm nói nàng viết tốt chính là viết tốt.”

Điều này hiển nhiên chính là bao che khuyết điểm, nhưng Chu Thanh Nhượng lại cảm thấy đây là loại bao che khuyết điểm rất ngọt ngào..., bỗng dưng nàng đi tới gần, hôn xuống cằm Hoàng đế, nói, “Bệ hạ làm vậy quả thực chính là không nói lý lẽ.”

Hoàng đế phụng phịu có chút mất hứng, Chu Thanh Nhượng nhìn thấy lại phì cười nói, “Nhưng mà thiếp lại cảm thấy thật cao hứng, nghĩ tới có thể để Bệ hạ luôn che chở cho thiếp qua cả đời như vậy, thật là chuyện cao hứng nhường nào.”

Dưới ánh mặt trời Hoàng đế nhìn nét mặt tươi cười như hoa của Chu Thanh Nhượng, đôi mắt dịu dàng ôn nhu như nước hồ này, dường như có thể nhìn thấu tâm hồn của y, trong lòng chưa từng có cảm giác... an tâm vừa ngọt ngào như thế, y cầm tay nàng hơi vội vàng, ôm vào trong lòng, cũng bỗng người lên trên án trác tùy ý hôn tới.

Vương Thịnh nhìn thấy tâm phúc Hoàng đế đều đến, chuẩn bị đi vào thông báo, kết quả vừa đến cửa lại vội đi ra..., hai mang tai còn có chút đỏ.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Sùng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: CHƯƠNG 36

Khang vương phi có thể cảm thấy thuốc bị nhét vào miệng đắng chát như thế nào, nàng khổ sở nhắm hai mắt lại, đột nhiên nhớ lại cuộc sống trước kia của mình.

Khi ấy còn chưa vào cung, phiền não mỗi ngày chỉ có xiêm y mới làm nhìn có được hay không, mẫu thân quản thúc mình quá mức mà thôi, bây giờ nhớ lại, vẫn là sống ở nhà vui vẻ nhất.

Cũng không biết sau khi mẫu thân biết nàng chết đi sẽ như thế nào?

Mẫu thân nàng có bốn nhi nữ, lại thương nàng nhất, có thể không khổ sở được sao?

Khang vương phi càng nghĩ càng bị thương, lại nghĩ tới tình cảnh mình hôm nay đều do Thái hậu làm ra..., hận ý đối bà ấy càng tăng thêm gấp bội, nàng bị người đè xuống đất, nhưng ánh mắt sắc bén vẫn nhìn chăm chăm Thái hậu, trong lòng suy nghĩ, nếu như chết đi thì cũng thôi, nhưng nếu còn có cơ hội sống sót, nàng tuyệt đối sẽ làm Thái hậu trả giá thật lớn!

Muốn bà ta sống không bằng chết!

Miệng bị bóp chặt, viên thuốc ngậm trong miệng cũng dần tan đi.., Khang vương phi cảm thấy thuốc nước trượt vào cổ họng, nàng khổ sở nhắm hai mắt lại.

Bốn phía cũng biến thành tăm tối, đầu óc Khang vương phi hỗn loạn, bàn tay nắm chặt thành quả đấm cũng dần dần buông lỏng, vô lực cúi đầu.

Ngay lúc này, bất chợt có một người xông vào, “Mẫu hậu, vương phi nàng sao có thể như vậy? Nàng ấy thế nào?”

Giống như chết đuối đột nhiên vớ được bè gỗ, Khang vương phi nghe thấy giọng nói quen thuộc của Khang vương, liều mạng mở mắt ra, sau đó liền nhìn thấy vẻ mặt nóng như lửa đốt của Khang vương.

Đột nhiên nàng rơi lệ, khổ sở tuyệt vọng nhìn Khang vương.

Thái hậu hơi bối rối, có điều rất nhanh đã trấn định trở lại, nói với người hầu đứng bên cạnh, “Là ai cho nó đi vào thế? Mau mang trở về, Khang vương bị bệnh chưa hết đâu.”

Khang vương thấy bộ dạng của Khang vương phi cũng biết nàng đã bị hạ độc, lại thấy nàng chỉ buồn bã nhìn mình một cái đã hôn mê, cảm thấy tim thật khó chịu như bị dao đâm thủng một nhát, đau thấu tâm can, không nhìn được thế lương gào lên, “Vương phi!” Sau đó vọt nhanh tới.

Thái hậu rất tức giận, nói với Khang vương, “Con nhìn con bây giờ giống thứ gì hả? Nàng ta chỉ là một nữ nhân thất đức, một tiểu tiện nhân muốn bán con lấy vinh hoa phú quý! Sao con vẫn cứ u mê không tỉnh ngộ!”

“Thuốc giải, đưa cho con thuốc giải!” Khang vương đẩy cung nữ đứng bên ra, đưa tay ôm Khang vương phi, vọt tới trước mặt Thái hậu.

Thái hậu thấy Khang vương dường như không nghe lời nói của mình trong lòng rất ức chế, lại thấy y không để ý khuyên can ôm người đến trước mặt bà, bà bị dọa sợ lui về sau mấy bước liên tiếp, quát, “Con muốn làm gì hả?”

Khang vương thấy Khang vương phi đã khác thường hít vào ít thở ra nhiều, đang ở trạng thái điên cuồng bán loạn, y đỏ mắt nhìn Thái hậu, ánh mắt lạnh lẽo chưa từng có, giống như nhìn một kẻ thù vậy, “Từ nhỏ con đã là người ngai muốn gì thì làm cái đó, chưa từng không vâng lời mẫu hậu, duy chỉ có một chuyện..., chính là nàng, con biết ngài không thích nàng, bởi vì nàng từng là người của ca ca, nếu không phải con quý cả một buổi tối chắc chắn mẫu hậu sẽ không chấp thuận!”

Khang vương ôm chặt người vào ngực, “Lúc ấy con làm nhất quốc chi quân, nhưng ngay cả người mình yêu cũng không cưới được, con nghĩ rốt cuộc vì sao con muốn làm Hoàng đế?”

Sắc mặt Thái hậu tái nhợt, không nhìn được run run nói, “Hài nhi, con đang nói cái gì vậy? Chẳng lẽ con nghe không hiểu sao? Nàng ta chuẩn bị đi quyến rũ Hoàng đế! Nhưng nàng ta chính là phi tử của con! Nữ nhân như vậy, con còn muốn che chở sao? Mẫu hậu vì nghĩ cho con, con không nên tâm xuống tay được thì cứ để mẫu hậu.”

Khang vương đột nhiên lại nở nụ cười vô cùng châm chọc, gào khóc nói, “Là con để nàng ấy đi, Hoàng đế sớm nhìn con không vừa mắt rồi! Ai bảo con đoạt nữ nhân của hắn... vì có thể tạm thời sống sót, là con để nàng ấy đi tìm Hoàng đế!”

Thái hậu khiếp sợ há hốc miệng, nửa ngày không biết mở miệng thế nào, chuyện này là nhi tử đã đồng ý?

Có nam nhân nào lại đồng ý để nương tử cầm sừng mình?

Khang vương cảm thấy như mình bị lột sạch trước mặt Thái hậu, không còn có tôn nghiêm, cũng không có bí mật, chặt vật không chịu nổi, y khóc nói, “Ngài cứu nàng đi, nàng sống con sẽ sống, nàng chết con cũng chết.” Khang vương dùng một câu nói nói ra quyết tâm của mình.

Thái hậu dường như thấy trước mắt tối sầm, đầu óc hỗn loạn thiếu chút ngắt đi, nếu không có cung nữ đứng bên đỡ bà đã sớm ngã nhào xuống đất rồi.

“Con điên rồi.”

Mặc kệ Chu Thanh Nhục có không đành lòng ra sao, rất nhanh cũng đến ngày đưa tiễn Hoàng đế xuất chinh, mấy ngày nay nàng đi theo Hoàng đế đến Ngự thư phòng cùng nhau đàm luận chuyện khoa cử, đám người Từ Bảo Thần mặc dù cảm thấy như vậy không ổn, nhưng cũng không ngăn nổi ý chí sắt đá của Hoàng đế, ngay cả một câu nói cũng không dám nói.

Ban đầu còn hơi không tự nhiên, dần dần bọn họ đối Chu Thanh Nhục cũng rất bội phục, nàng thật sự thông minh, còn nghĩ ra được cách như thế.

Thật ra thì Chu Thanh Nhục cũng rất chột dạ, dù sao chuyện nàng biết đều là trí tuệ của người xưa, nàng cũng chỉ là mượn hoa hiến Phật mà thôi.

Cho nên lời nói càng khiêm tốn hơn, làm cho đám người Từ Bảo Thần từ lúc đầu hoài nghi, rồi sau đó than thở, làm Chu Thanh Nhượng trở thành đức mẹ Mary Sue thánh thiện vậy.

Ngày mai là ngày Hoàng đế xuất chinh rồi, Chu Thanh Nhượng về tới phòng ở liền bắt đầu kiểm tra lại đồ đạc Hoàng đế cần dùng, theo ý tứ của Hoàng đế không cần mang nhiều thứ như vậy, y phục chỉ cần đủ mặc là được, không có một chút ý nghĩ là Hoàng đế, giống như chỉ là một tướng quân đi đánh giặc bình thường mà thôi.

Chu Thanh Nhượng dựa theo ý nguyện của Hoàng đế giảm một nửa đồ đạc, dù sao ở bên ngoài, muốn sống xa hoa như trong cung là chuyện không thể nào, huống chi Hoàng đế thích hành quân tốc chiến, ngay cả người hầu cũng chỉ dẫn theo hơn mười người mà thôi, đồ ít nhưng đầy đủ hết là được.

Chờ kiểm tra lại đồ xong, Chu Thanh Nhượng thở ra một hơi, ngồi trong sân dưới tàng cây hoa hòe cùng Linh Ngọc uống trà, trong lòng rất buồn bã như thiếu mất gì đó, chuyện đi này của Hoàng đế là cả mấy tháng trời, cũng không biết lúc trở lại hình dáng sẽ như thế nào?

Có thể bị thương hay không?

Có thể mang một hồng nhan tri kỷ trở về hay không?

Nghĩ tới đây Chu Thanh Nhượng không nhịn được bụm mặt cười, nghĩ thầm mình càng ngày càng suy nghĩ lung tung, cả ngày bận bịu đánh giặc nào có rảnh rỗi tìm hồng nhan tri kỷ gì chứ?

Tâm tư nàng rất nhanh lại nghĩ đến một chuyện khác..., thật ra thì hai người vẫn chưa có viên phòng, có một lần hai người thiếu chút nữa thành công, nhưng quân báo Tổng đốc Văn Quý tạo phản không thể chậm trễ.

Nàng luôn biết Hoàng đế có chứng chán ghét nữ nhân, cho nên vẫn luôn ản ản, nhưng dạo gần đây càng ngày Hoàng đế càng trêu chọc nàng nhiều hơn.

Lần trước lúc còn ở Ngự thư phòng, trên hoàng hoa lê đại án trác còn giờ trò với nàng, y phục của nàng chỉ còn lại quần lót, giống như cá nằm trên thớt, mặc cho Hoàng đế gây khó dễ..., nàng luôn cảm nhận được khát vọng của Hoàng đế, nhưng ngay cả một lần y cũng không công phá thành lũy cuối cùng.

Chu Thanh Nhượng gả hai lần, một lần là Khang vương, còn có một lần là Hoàng đế bây giờ, nhưng ai có thể nghĩ tới đến nay thân nàng vẫn còn trinh nguyên chứ?

Suy nghĩ một chút liền cảm thấy tai đỏ hết lên rồi, Chu Thanh Nhượng phát hiện mình càng ngày càng sắc, còn chủ động nghĩ tới chuyện như vậy.

Thật ra thì muốn trách cũng chỉ có thể trách Hoàng đế, mỗi ngày mỗi đêm đều ôm nàng vào lòng trêu chọc, cho đến khi nàng tức giận thở hắt hắt mới thả ra.

Cho nên nếu nói Hoàng đế không có nghĩ tới..., thật ra thì y cũng rất nhiệt tình, giống như một đứa bé đang ăn kẹo vậy, rất quyến luyến thân thể nàng, nhưng đến lúc mấu chốt đều dừng lại.

Hai người có nên viên phòng trước lúc Hoàng đế xuất chinh không?

Nếu không thì thử mặc một bộ nội y quyến rũ?

Chu Thanh Nhượng cảm thấy một trận gió lạnh thổi ngang qua, nhưng gương mặt của nàng lại đỏ không tả nổi, làm cho nàng cảm thấy cả người cũng muốn thiếu đốt.

Lúc Linh Ngọc đến đây nhìn thấy Chu Thanh Nhượng ngồi dưới tàng cây hòe với đôi gò má đỏ rần, mặc một bộ sa mỏng màu đỏ, xinh đẹp kiều diễm như hoa đào động lòng người, lòng nàng thầm nghĩ, Hoàng đế rất coi trọng Chu Thanh Nhượng, ngay cả đi Ngự thư phòng làm việc cũng mang theo nàng, che chở khắp nơi, khiến Chu Thanh Nhượng như đoá hoa đang nở rộ nhìn thật vui tai vui mắt.

Lòng Linh Ngọc thật vui mừng, nghĩ tới chủ nhân của mình cũng là khổ tẫn cam lai (đau khổ qua đi niềm vui lại đến), ban đầu ở trong hậu cung bị khi dễ nhiều như vậy, hôm nay xem như đã hết khổ rồi.

Nhưng chỉ có một chuyện, nếu như có một tiểu hoàng tử ra đời nữa có phải càng tốt hơn không?

Nàng đã sớm nghĩ xong rồi, cả đời sẽ không lấy chồng sẽ chăm sóc cho tiểu hoàng tử hoặc tiểu công chúa tương lai.

Nhưng ý nghĩ này của Linh Ngọc cũng chỉ là thoáng qua, nàng đi tới trước mặt Chu Thanh Nhượng thì nhớ tới mục đích mình tới, nhớ tới trắc phi Lý thị đang quỳ ngoài cửa cung lại cảm thấy thật nhức đầu.

Chu Thanh Nhượng hỏi, “Chuyện gì?”

Linh Ngọc bắt đầu dĩ nhiên, “Là Trắc phi Lý thị của Khang vương.” Trắc phi Lý thị của Khang vương chính là Đức phi xưa kia, theo đạo lý mà nói, Đức phi từng có ân với Chu Thanh Nhượng, nếu nàng có chuyện khẩn cầu Chu Thanh Nhượng, nàng đi giúp một tay cũng đúng thôi, nhưng Linh Ngọc vừa nghĩ tới chuyện được nghe mấy ngày trước nàng cũng có thể đoán được Đức phi đến đây là cầu xin chuyện gì, chuyện như vậy Chu Thanh Nhượng vẫn nên không xen vào thì tốt hơn.

Bây giờ người trong cả hậu cung đều biết, đây đích thực là một chuyện cười.

Khang vương phi tự tiện rời khỏi cung Minh Hòa đi gặp Hoàng đế, sau đó Thái hậu liền giận dữ, nói nàng hư thân mất nết nên hạ thuốc độc, muốn độc chết Khang vương phi ngay tại chỗ, Khang vương lúc ấy như điên rồi vậy, không màn mặt mũi chạy đến cầu cứu.

Xem như Khang vương phi mạng lớn, thuốc độc kia để quá lâu (hết hạn sử dụng), mất đi hơn phân nửa dược tính, các thái y của Thái y viện phải dốc hết toàn lực mới có thể cứu người trở về, có điều thân thể Khang vương phi xem như đã bị phế, cứ nằm hôn mê trên giường suốt, cần có nhân sâm trăm năm tới cứu mạng.

Lúc đầu Dược phòng vẫn còn cho, nhưng nhân sâm kia là vật trân quý, chẳng lẽ cứ xem Khang vương phi ăn nó như đang ăn củ cải à? Sau đó Dược phòng cũng không chịu cho.

Nghĩ tới Trắc phi Lý thị đến đây nhất định là vì chuyện nhân sâm

Chu Thanh Nhượng nhìn mặt mày Linh Ngọc khó coi, hỏi, “Rốt cuộc là chuyện gì?”

“Là Lý Trắc phi cầu kiến.” Linh Ngọc muốn nói, nương nương đừng đi, có điều nàng cũng biết tính khí Chu Thanh Nhượng, nếu là người khác hơn phân nửa khẳng định sẽ không gặp, nếu như là Lý Trắc phi thì nhất định phải hỏi một chút, nàng chính là người như vậy dù người ta ban cho nàng một chút ân đức cũng sẽ khắc ghi trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Sùng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: CHƯƠNG 37

Quả nhiên, sau khi Chu Thanh Nhượng biết là Lý Trắc phi đã nói, “Để tỷ ấy vào đi.”

Linh Ngọc đứng tại chỗ đáng vẻ như không muốn, sau khi Chu Thanh Nhượng nhìn thấy cũng lắc đầu, cười nói: “Ta biết ý nghĩ của muội là đang lo lắng cho ta, nhưng muội cũng phải biết... Ta mới là người quyết định chứ?” Sau đó dùng ánh mắt nghiêm túc quét nhìn Linh Ngọc.

Cái nhìn này làm lòng Linh Ngọc sợ run, rất nhanh liền hiểu ý tứ Chu Thanh Nhượng, bất kể cự tuyệt cũng được, đồng ý giúp một tay cũng được, đều là chuyện Chu Thanh Nhượng quyết định, mà không phải để nô tỳ tùy ý làm chủ.

Lòng Linh Ngọc rét lạnh, lúc này mới phát hiện đoạn thời gian này hình như mình hơi tự chủ trương quá mức.

Chu Thanh Nhượng thấy Linh Ngọc lộ vẻ cảnh giác, lại lo lắng mình thẳng thắn quá, nắm lấy tay nàng, nhẹ nhàng nói, “Ta biết muội là người tốt, nhưng muội cũng nên có chút lòng tin với ta mới đúng.”

Linh Ngọc thấy Chu Thanh Nhượng vẫn thân thiết như ngày thường, trong lòng vừa áy náy vừa cảm kích, nói, “Nô tỳ biết.”

Chu Thanh Nhượng vỗ về tay Linh Ngọc nói, “Vậy bây giờ muội đi gọi Lý Trắc phi tới đây đi.”

Lý Trắc phi gầy đi rất nhiều, nói chỉ còn lại da bọc xương cũng không quá đáng, Chu Thanh Nhượng nghe nói Lý Trắc phi vừa phải chăm sóc Khang vương, còn phải chăm sóc Khang vương phi đang bệnh nặng, ngay cả Thái hậu cũng đang nằm trên giường..., có thể nói bởi vì hành động của Khang vương phi, làm cho cả cung Minh Hòa cũng có chút rối loạn.

Lý Trắc phi chính là Đức phi trước kia, ở trong hậu cung đó cũng là một nhân vật, nhưng khi nhìn thấy Chu Thanh Nhượng nàng như quên mất mình đã từng có vinh quang như thế, dập đầu rất cung kính, rất nghiêm túc.

Chu Thanh Nhượng đặc biệt thích Lý Trắc phi chính là ở điểm này, là người rất thức thời, hiểu nhìn mặt người mà nói chuyện, biết lúc nào thì nên làm cái gì, không giống với Khang vương phi, chỉ biết nhìn cái trước mắt, cũng quá mức tự cho là đúng, cũng không lưu cho người ta đường sống, như tất cả đồ tốt đều là của nàng ta vậy.

“Đứng lên đi.” Chu Thanh Nhượng vốn đã suy nghĩ kỹ muốn cự tuyệt Lý Trắc phi, bất kể nàng ta đưa ra yêu cầu gì nàng đều không thể can thiệp được, đây là chuyện Hoàng đế quyết định, giống như đạo lý nàng vừa nói với Linh Ngọc vậy.

Nhưng khi Chu Thanh Nhượng thấy Lý Trắc phi co được dẫn được như vậy, trong lòng cũng mềm nhũn, tự nhiên giọng nói cũng mang theo vài phần ôn hòa, cung nữ đứng bên vội vàng mang tú đôn tới cho Lý Trắc phi.

Lý Trắc phi ngồi bên dưới, uống một ngụm nước trà, đây là Đại Hồng Bảo, nước trà màu da cam sáng trong, lá trà màu xanh xen lẫn trong sắc hồng lục, vào miệng có mùi thơm ngát, là vị trà nhất phẩm, đây là loại trà nàng thường uống trước đây, bây giờ cũng khó được như thế.

Ánh mắt nàng lại dời đến trên mặt Chu Thanh Nhượng, sắc mặt hồng nhuận phơn phớt, ánh mắt trong trẻo có hồn, thân thể lại có thêm mấy phần yếu điệu,

khí sắc này chỉ có nam nhân mới có thể tu dưỡng ra.

Trong lòng Lý Trắc phi suy nghĩ..., Chu Thanh Nhục cũng thật có phúc, lúc đầu thật ra nàng (Lý Trắc phi) cũng không phải không muốn mặc kệ nàng ta (Chu Thanh Nhục), nhưng nhìn ánh mắt trong trẻo có hồn của nàng ta, lời nói lại có lý có cứ dĩ nhiên cũng không muốn cự tuyệt, kết quả lúc ấy cũng chỉ cảm thấy mình đã hành động thừa thãi thôi, dù sao vì chuyện này nàng cũng không chịu sự xem thường của Khang vương phi ít hơn, nhưng hiện tại xem ra quả thật đã làm một chuyện tốt.

Nếu không phải khi đó kết cái thiện duyên này, nàng hôm nay sao có thể uống trà ở chỗ này?

Có thể thấy được cội đời này mỗi một hành động đều có định số, ai cũng không thể trốn thoát, giống như chuyện nàng và Khang vương..., lúc đầu phụ thân phản đối nàng vào cung, nàng lại bởi vì nhìn thoáng qua Hoàng đế mà ái mộ, không để ý người nhà khuyên can vào cung làm phi, thật ra thì yêu cầu của nàng rất thấp, cũng chỉ hi vọng thỉnh thoảng Hoàng đế có thể liếc nhìn nàng một cái là tốt rồi.

Kết quả Hoàng đế (Khang vương) lại chẳng thèm nhìn ngó tới nàng, lúc đầu khi Hoàng đế (Vũ Đức Hoàng đế) đoạt hoàng cung nàng tận lực khuyên Khang vương phải trấn thủ kinh thành, chờ viện quân tới, kết quả Khang vương lại nói nàng xấu bụng muốn nhìn y chết đi.

Sau đó mang theo Thái hậu và Hoàng hậu chạy trốn..., để lại một mình nàng ở trong cung, còn nói nàng trước giờ trầm tĩnh, để nàng ở lại chăm sóc thật tốt các phi tần khác.

Lúc ấy nàng chỉ cảm thấy trời đất như quay cuồng muốn ngất xỉu, hết sức châm chọc, nhưng cũng không thể làm gì!

Nhưng dù là như vậy, nàng vẫn ở bên người Khang vương, có lúc nàng cũng không biết rốt cuộc mình đang cầu xin cái gì..., Khang vương thích nữ tử tài hoa hơn người, mỹ lệ khuynh thành, tư sắc nàng lại chỉ trung bình, tài văn chương cũng chỉ thường thường, dù không có Khang vương phi cũng sẽ có người khác.

Nàng vĩnh viễn cũng sẽ không thể làm Khang vương lộ ra ánh mắt mê đắm như vậy.

Nghĩ tới đây Lý Trắc phi chỉ cảm thấy tim như rỉ máu giống như bị người ta đâm một nhát vào tim vậy.

Chu Thanh Nhục nhìn dáng vẻ Lý Trắc phi như có điều suy nghĩ nên cũng không thúc giục, nàng biết nàng ấy (Lý Trắc phi) là người tương đối có chủ ý, mà bây giờ sợ rằng chỉ là đang tìm câu nói thích hợp nói ra mà thôi. Nàng chỉ cần chờ là tốt rồi.

Lý Trắc phi uống cạn sạch nước trà trong chén, đặt ly trà trên bàn trà, rất cảm kích quay đầu lại nhìn Chu Thanh Nhục nói, “Đa tạ nương nương ban thưởng trà.”

Lại nhìn thấy sắc mặt Chu Thanh Nhục ôn hòa gật gật đầu, rốt cuộc cũng lấy dũng khí nói, “Ta muốn... cầu nương nương cho một ân điển.”

Trong lòng Chu Thanh Nhục thờ dãi, dù là Lý Trắc phi cầu cạnh cũng vô dụng..., nàng sẽ không can thiệp chuyện của Khang vương phi, kết quả nàng đang muốn mở miệng cự tuyệt lại nhìn thấy Lý Trắc phi đứng dậy quỳ gối trên mặt đất. Tiếp tục nói, “Nương nương, ta muốn cầu nương nương cho ta đi túc trực bên linh cữu.”

Chu Thanh Nhục rất kinh ngạc, nhíu mày nhìn nàng, nói, “Tại sao?”

“Ta nghĩ muốn chuộc tội vì Thái hậu.”

Chu Thanh Nhục cau mày nhìn Lý Trắc phi, rất nhanh cũng hiểu được ý của nàng ta..., sau khi Hoàng đế lên ngôi vấn đề lớn nhất chính là danh bất chính, chính là chuyện đoạt ngôi vị Hoàng đế của đệ đệ mình, Hoàng đế tìm một vị Thái phi để hoàn thành, nhưng chuyện này hoàn toàn không đủ..., nếu như Lý Trắc phi chỉ ra là Thái hậu vu hãm Hoàng đế..., độ tin cậy của chuyện này dĩ nhiên sẽ cao hơn, dù sao Lý Trắc phi tài đức sáng suốt lan xa, cũng rất nhiều người rất kính trọng nàng lúc sắp lâm nguy, cách làm việc trong hậu cung, nàng có thể ra ngoài làm chứng, đã nói lên sự thật chính là vậy.

Chu Thanh Nhục cũng biết tương lai sau này, mọi người chỉ nhớ đến chiến công của một đế vương, ai sẽ quan tâm hắn lên ngôi vị hoàng đế ra sao, nhưng bây giờ lại rất trọng yếu, trong mắt những người cổ nhân nơi này, những chuyện này lại rất quan trọng, bọn họ được giáo dưỡng ở một chữ trung, tự nhiên sẽ coi trọng đức hạnh của Hoàng đế.

Hoàng đế vừa mới lên ngôi còn một đồng chuyện phải làm không rảnh quản những chuyện này, rồi sau đó lại vì chuyện tạo phản của Vân Quý Tông đốc mà dôi lực chú ý, dĩ nhiên Chu Thanh Nhục cũng nhận thấy, hình như Hoàng đế vốn cũng không quan tâm người ta nhìn nhận y như thế nào, có thể đã trải qua lúc gặp rủi ro nhân tình ấm lạnh bỏ đá xuống giếng, y cảm thấy nếu người này không nghe lời vậy thì cứ kéo xuống giết là xong!

Rất có tiềm chất lỗ mãng bạo ngược.

Tất nhiên Chu Thanh Nhục còn có cảm giác..., hình như Hoàng đế còn thích loại cảm giác từ từ hành hạ Khang vương và Thái hậu hơn, cho nên vẫn lè mề lè mề không chịu giải quyết.

Hoàng đế không nóng nồm nhưng người bên cạnh lại gấp gấp, Từ Bảo Thần ở bên cạnh luyện thuyền hơn nửa ngày thấy không có hiệu quả liền bắt đầu than vãn với Chu Thanh Nhục.

Bắt đầu kể từ khi Chu Thanh Nhục vào Ngự thư phòng, Từ Bảo Thần cũng không cần giấu giếm nữa, chuyện lớn gì cũng nói toạc ra, làm Chu Thanh Nhục không biết nói gì. Y nói chuyện này quan trọng đến nhường nào, đây là chuyện thu phục dân tâm, huống chi lúc đầu vốn Hoàng đế là oan uổng.

Kết quả không nghĩ tới... Hiện nay lại có người tự đưa tới cửa, “Tỷ có biết lời này của tỷ có ý gì không?”

Lý Trắc phi gật đầu đầy kiên định, nói, “Kính xin nương nương thành toàn, sau đó ta chỉ có một chuyện muốn thỉnh cầu..., xin cho ta mang theo tiểu Thế tử đến bên kia nuôi dưỡng, ta thề, hẳn sẽ làm người thành thành thật thật!”

Khang vương lập gia thất nhiều năm nhưng dưới gối chỉ có một đứa bé, cũng là do cung nữ sanh ra, hiện nay Khang vương phi nuôi dưỡng cũng chỉ là trên danh nghĩa mà thôi.

“Tỷ...”

Chu Thanh Nhượng thất kinh, rốt cuộc nàng cũng hơi hiểu ra vì sao Lý Trắc phi mặc dù địa vị vững chắc nhưng vẫn có vẻ sung sướng, nàng buột miệng nói, “Tỷ thích Khang vương?” Hiện giờ xem ra đáp án chỉ có một thôi, đó chính là Lý Trắc phi thật lòng thích Khang vương.

Lý Trắc phi cũng biết không thể gạt được Chu Thanh Nhượng nên thoải mái gật đầu nói, “Đúng.”

Đây cũng chính là lý do tại sao Lý Trắc phi lại làm như thế, nàng cho là Khang vương sẽ không thoát khỏi kiếp nạn này, dù sao cũng phải đi theo Hoàng đế xuất chinh, mà bởi vì mối hận đoạt vị, Hoàng đế cũng sẽ không bỏ qua cho Khang vương..., nàng sẽ dùng phương thức này giữ lại cho Khang vương huyết mạch cuối cùng, nhưng cần gì chứ?

“Tỷ tội gì phải làm vậy? Khang vương hẳn không biết...” Sẽ không cảm kích, cũng sẽ không cảm kích tỷ đâu.

Lý Trắc phi nghe vậy thân mình run lên, có điều rất nhanh đã trấn định trở lại, ánh mắt kiên định nói, “Đứa trẻ luôn vô tội, ta sẽ không hối hận.”

Lòng Chu Thanh vô vàn khiếp sợ, đồng ý không chút do dự, nhưng rất nhanh đã khắc chế tâm tình của mình, gật đầu một cái nói, “Chuyện này muội cũng không thể làm chủ được, dù sao sự tình này liên quan rất lớn, phải cần bẩm báo Hoàng thượng.”

Lý Trắc phi hiểu rõ gật đầu nói, “Đa tạ nương nương.”

Chu Thanh Nhượng không nhẫn tâm bảo người đỡ Lý Trắc phi đứng dậy, còn giữ nàng lại ăn cơm, thế này mới bảo nàng trở về, sau đó lại bắt đầu thổn thức thật sâu, việc đời thật khó liệu trước.

Hoàng đế cảm thấy thân thể mình như đang cầu giấu một con cự thú, trong đêm khuya yên tĩnh sẽ rục rịch ngóc đầu dậy, như muốn y công phá gong xiềng cuối cùng, vừa muốn thoát ra, vừa có chút cảm thấy hốt hoảng.

Kể từ khi cùng Chu Thanh Nhượng ở chung một chỗ y cũng chưa từng bạo phát bệnh tình nữa.

Trời mới biết thật ra y vẫn không thích loại cuồng bạo đó..., nhưng không có biện pháp khống chế bản thân mình, đây là lúc y buồn bã ưu sầu nhất, nhưng mà mỗi lần khi cảm thấy có thể thân cận với Chu Thanh Nhượng lại sẽ có cảm giác khó khăn chế cảm xúc bạo ngược, muốn hung hăng vây người vào trong thân thể, muốn giày vò nàng, muốn nàng thần phục dưới mình.

Y thật sợ nếu lỡ mình thương tổn tới nàng.

Đây cũng chính là lý do vì sao Hoàng đế chậm chạp không động phòng.

Y đương nhiên biết hai người phải nhanh nhanh sinh hạ hoàng tử..., y cũng không ghét trẻ con, thậm chí bây giờ nhìn thấy mấy đứa con của các quan cũng cảm thấy thật đáng yêu, trong lòng suy nghĩ nếu là đứa bé của mình sẽ đáng yêu như thế nào?

Nhưng nếu như không qua được rào cản trong lòng, những thứ này cũng không thể có được.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Sùng Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: CHƯƠNG 38

Lý Trắc phi từ cung Chu Thanh Nhượng đi ra, nhìn ánh nắng chiều phản chiếu trên mặt hồ, mơ hồ có cảm giác như được giải thoát.

Nàng vào cung nhiều năm, mọi hành động đều phải cẩn thận tỉ mỉ, cho tới bây giờ vẫn chưa từng buông lỏng chút nào, nhưng bây giờ nghĩ đến cuộc sống theo đuổi như vậy thật không có ý nghĩa gì, tìm kiếm ánh mắt hắn, dõi theo ánh mắt hắn, được hắn tán thưởng, có lúc cũng chỉ là một câu nói cũng có thể làm nàng vui mừng nửa ngày, một câu nói nặng lại làm nàng ảo não nửa ngày, cảm thấy mình làm không tốt.

Qua ngày với tâm thần thấp thỏm như thế.

Có điều bây giờ nghĩ lại, cũng chỉ là giấc mộng Nam Kha, chấp niệm vô vọng của mình thôi.

Kể từ khi nàng hiểu ra..., dù Khang vương phi chủ động đi quyền rũ Hoàng đế, Thái hậu muốn độc chết nàng ta cũng không thể làm Khang vương tỉnh táo lại, ngược lại càng thương tiếc Khang vương phi hơn, nàng bỗng cảm thấy nản lòng thoái chí, có chút không rõ chấp niệm nhiều năm của mình là gì đây?

Nếu như lúc đầu nàng nghe lời của phụ mẫu không vào cung sẽ như thế nào?

Gã cho ca ca thế gia thương yêu nàng, sau đó hiểu kính cha mẹ chồng, vui vui về về sống qua ngày sao?

Nghĩ tới đây Lý Trắc phi cười khổ, lắc đầu âm thầm tự nhủ, đây đều là chuyện đã qua... nếu quyết định muốn đi về phía trước, cũng mặc kệ con đường phía trước gian nan thế nào.

Thật ra nếu như cho nàng thêm một cơ hội, nàng sợ rằng vẫn sẽ chọn con đường này?

Dù sao trong lòng nàng vẫn không thể quên được Khang vương, nếu không cần gì phải khổ sở bảo hộ con cháu của y? Chỉ tiếc sợ rằng người kia lại không hiểu nổi khổ tâm của nàng.

Chờ Lý Trắc phi trở lại cung Minh Hòa lại nhìn thấy cung nữ cận thân của mình nhìn nàng có chút khản trương, trong lòng sáng tỏ, ánh mắt lộ ra vẻ bất đắc dĩ, hỏi, “Là Khang vương?”

Hình như cung nữ cũng muốn nhẩn nhẩn, nhưng khi nhìn thấy thần thái hiển nhiên của Lý Trắc phi, những cảm phẫn trong lòng lập tức ngóc đầu dậy, vội vàng nói, “Biết nương nương đi tìm Huyền phi nương nương, rất mất hứng, còn nói nương nương...”

“Nói ta cái gì?” Lý Trắc phi chết lặng hỏi.

Cung nữ nghẹn đỏ mặt, dưới ánh mắt hoàn toàn hiểu rõ của Lý Trắc phi hơn nửa ngày mới không cam lòng nói, , “Nói nương nương không tuân thủ bổn phận, nói nương nương thấy y không còn đường sống nên bản thân...”

Nhìn thấy ánh mắt đau xót của Lý Trắc phi, cung nữ cũng không thể nói được nữa, không có ai biết chuyện tình của Lý Trắc phi bằng nàng, nàng bỗng cảm thấy Khang vương thật là người đáng giận.

Khang vương phi bị chuyện gièm pha này tất cả mọi người đều biết, vì vậy Thái hậu thiếu chút nữa độc chết nàng ta, kết quả Khang vương lại nói cái gì mà Khang vương phi vì y mới làm chuyện như vậy, mang tất cả trách nhiệm gánh trên đầu mình, quả thật làm người ta khó có thể tin nổi!

Được rồi, Khang vương coi trọng Khang vương phi, ngay cả chuyện gièm pha thế này cũng có thể nhẩn nhẩn, nàng không quản được, nhưng dựa vào cái gì vừa đến trên người nương nương nhà bọn họ lại trở thành không biết giữ bổn phận?

Thiên vị này cũng quá lớn nhỉ?

Khi Trắc phi nương nương là nữ tử duy nhất chống cự người Hung Nô thì Khang vương đang ở đâu? Sao xảy ra chuyện gì đều là nương nương bọn họ chịu trách nhiệm, là người đầu tiên xử lý chuyện tình, cuối cùng thì được gì? Ngay cả một câu hay ho cũng không chiếm được.

Càng nghĩ càng cảm thấy cực kỳ ủy khuất.

Lý Trắc phi nhìn thấy cung nữ vì mình mà thấy bất bình, cũng chỉ cười khổ, nghĩ tới trước kia nhũ mẫu cũng từng khuyên nhủ nàng, nói cái gì mà cho dù nàng làm cái gì cũng không được Khang vương để ở trong lòng, lúc đó nàng nghe thấy thật rất khó chịu..., kết quả bây giờ nhìn thấy, tất cả mọi người ở bên đều nhìn thấy rõ, chỉ có nàng quá hồ đồ.

Nếu nàng thậm chí muốn quyền thế này, tôn sùng địa vị này, cũng không có gì đáng trách, chỉ tiếc nàng chỉ là muốn tình yêu của một đế vương.

Đúng lúc này trong phòng truyền đến giọng nói mang theo vài phần ám ảnh của Khang vương, “Lý Trắc phi đã trở về? Nàng ta còn có mặt mũi trở về?” Trong giọng nói mang theo mùi phẫn bất mãn.

Cung nữ nhìn Lý Trắc phi mang theo vài phần đồng tình cùng phẫn nộ.

Lý Trắc phi mang sắc mặt cứng ngắc đi vào trong.

Buổi tối Hoàng đế trở về Chu Thanh Nhược liền mang chuyện của Lý Trắc phi nói với y, nàng nghĩ rất rõ ràng, chuyện này vẫn nên để Hoàng đế làm chủ mới đúng.

Nàng bắt quá chỉ là một cái ống loa mà thôi.

Huống chi tình huống bây giờ, thật sự có chút phức tạp, Chu Thanh Nhược ngồi ở đầu giường đặt gần lò sưởi bên cạnh cửa sổ đang nhìn Linh Ngọc chỉ

bảo người bưng com tới, vừa nghỉ rót cuộc phải mở miệng thế nào.

Hoàng đế mới vừa từ phòng tắm đi ra, tuy tóc đã được xoa qua nhưng vẫn còn ướt sũng, khoác một áo bào màu trắng, sắc mặt như ngọc, dáng người cao ngất thẳng đứng, nếu bỏ qua thân phận Hoàng đế của y, cũng là một mỹ nam tử hiếm thấy.

Chu Thanh Nhược nghĩ phải cùng Hoàng đế tách ra, thật sự có cảm giác nhìn không đủ, ánh mắt như muốn dính sát vào Hoàng đế vậy, từ khi y đi ra khỏi phòng tắm liền không thể di chuyển qua nơi khác lần nào.

Gần đây mọi việc Hoàng đế đều thuận lợi, lại thêm vừa được tắm rửa qua, cả người nhìn có vẻ sáng khoái tinh thần, y nhìn thấy ánh mắt Chu Thanh Nhược hàm chứa nhu tình, ,, trong lòng ngọt ngào như ăn mật, lười nhác ngồi bên cạnh Chu Thanh Nhược, âm thầm cầm tay nàng, nói, “Có phải đang đói bụng không?”

Giọng nói khá trầm thấp, trong bóng đêm có vẻ càng ôn nhu, trong lòng Chu Thanh Nhược rất ấm áp, cũng nắm tay lại, nói, “Hồi nãy ăn rất nhiều trà bánh, lúc này vẫn chưa đói, chắc Bệ hạ đói bụng rồi? Thiếp nghe nói giữa trưa Bệ hạ cũng chỉ ăn mấy khối bánh ngọt điểm tâm.”

“Đây là canh Phù Dung, Bệ hạ uống trước khai vị.” Chu Thanh Nhược chỉ chỉ canh Phù Dung, Linh Ngọc có nhãn lực bưng chén nhỏ tới.

Chu Thanh Nhược nhận lấy đặt trước mặt Hoàng đế.

Hoàng đế nhìn thấy ngón tay bạch ngọc của Chu Thanh Nhược cầm chén canh Thanh Hoa, da thịt nàng càng thêm trắng như tuyết, lại nhìn thấy dáng vẻ nàng cười mỉm chỉ thấp phần đáng yêu, lòng cũng mềm nhũn, nghĩ bận rộn nhiều ngày qua, cũng rất lâu không có hảo hảo cùng nhau ăn com như vậy nên uống cái thìa nàng đưa tới.

Hai người cứ chằng chằng thiếp thiếp như vậy mà ăn xong com.

Hoàng đế com no rượu say, thoải mái tựa lên gối mềm, cảm thấy bận rộn nhiều ngày qua mỗi mệt bỗng chốc kéo tới, nhất thời cảm thấy có chút mệt rã rời.

Chu Thanh Nhược nhìn thấy Hoàng đế như muốn nghỉ ngơi, phát phát tay với Linh Ngọc, những cung nữ được vào hầu hạ đều là những người lanh lợi, không đợi Linh Ngọc nói chuyện tự nhiên nhanh tay nhẹ chân mang cả bàn com đều thu thập ra ngoài, sau đó để lại không gian yên tĩnh cho hai người.

Linh Ngọc nhẹ buông màn trúc, trong lòng lại nghĩ... Không biết nương nương nói chuyện Lý Trắc phi thế nào với Hoàng đế, lúc đó nàng cũng đi theo bên người, nghe được nàng ấy nói nguyện ý đi túc trực bên linh cửu Tiên đế cũng rất phát hoảng, nhưng bây giờ nghĩ lại hết sức bội phục.

Có chuyện gì trọng yếu hơn chuyện giữ lại huyết mạch dòng dõi chứ?

Lúc Lý Trắc phi còn là Đức phi chính là thập thân ung dung vâng lời, làm người ta kính nể, thật không ngờ giờ lại nghèo túng trở thành Trắc phi Khang vương, thế nhưng vẫn có thể quyết đoán như vậy.

Theo ý nàng, một Khang vương phi với ánh mắt mập mờ với Bệ hạ, Lý Trắc phi mới là nữ tử đức hạnh.

Vì sao Khang vương không nhìn thất Lý Trắc phi tốt đẹp chứ? Nàng thờ dài một hơi thật sâu, chỉ cảm thấy mọi chuyện có chút nhìn không ra.

Lúc này Linh Ngọc chưa từng trải qua chuyện tình yêu nam nữ, nào đâu biết rằng..., chuyện tình trên đời này chưa bao giờ đều là một cộng một bằng hai, tình cảm đều sẽ như thế này.

Chu Thanh Nhược cảm tâm tư muốn đáp cho Hoàng đế, kết quả tay vừa mới đưa tới trên ngực Hoàng đế đã bị y nắm giữ sau đó thuận thế mang Chu Thanh Nhược vào trong lòng, mắt cũng không mở ra nói, “Năm cùng Trăm một lát.”

Mùi vị khoan khoái nhẹ nhàng vừa mới tắm rửa của Hoàng đế xông vào mũi, Chu Thanh Nhược bị Hoàng đế kéo vào trong ngực, chỉ cảm thấy hơi thở nóng bỏng của Hoàng đế đều phả trên mặt nàng, nhất thời có chút mặt đỏ tim đập, chẳng qua nghĩ y vất vả nhiều ngày, tâm tư kiêu kiêu cũng thu vào, giật giật thân mình, tìm tư thế thoải mái nằm xong, ôm thất lưng Hoàng đế cũng nhắm hai mắt lại.

***Giác mộng Nam Kha: Trong “Nam Kha ký thuật” của Lý Công Tá đời nhà Đường có kể truyện Thuần Vu Phần nằm mộng thấy chàng đến nước Hòe An. Thuần được vua Hòe An cho vào bãi yết. Thấy Thuần tướng mạo khôi vĩ nên gả con gái, cho làm phò mã và đưa ra quận Nam Kha làm quan Thái thú, cai trị cả một vùng to lớn.

Đương lúc vợ chồng Thuần sống một cuộc vương giả, cực kỳ sung sướng thì bỗng có giặc kéo đến vây quận Nam Kha. Thuần đem quân chống cự. Giặc đông mạnh, Thuần thua chạy. Quân giặc vây thành đánh phá. Công chúa nước Hòe An, vợ của Vu Phần chết trong đám loạn quân.

Thuần Vu Phần đem tàn quân về kinh đô tâu lại vua cha. Nhà vua nghi kỵ Thuần đã đầu hàng giặc, nên tước hết phẩm hàm, đuổi về làm thường dân. Thuần oan ức vừa tủi nhục, khốc lóc bi thương... Vừa lúc ấy thì Thuần chợt tỉnh dậy, thấy mình nằm dưới gốc cây hòe, trên đầu một nhánh cây hòe chìa về phía nam. Cạnh Thuần lại có một ổ kiến lớn. Bầy kiến kéo hàng đàn hàng lũ tề tề lên cây hòe.

Cũng có sách chép:

Đời nhà Đường có một nho sinh họ Lữ đi thi không đỗ. Trở về, dọc đường, vừa buồn lại vừa đói nên ghé vào một ngôi chùa con bên cạnh khu rừng, xin đồ ăn. Chùa nghèo, nhà sư nấu kê thay gạo đãi khách.

Vì một mối nên họ Lữ nằm một lúc thì ngủ khò. Chẳng thấy mình đã thi đỗ, được quan chức cao, nhà vua lại còn gả công chúa, phong cho chàng làm phò mã và cho đi trấn nhậm một nơi. Thật là vinh quang phú quý, không ai bằng. Nhưng khi đi đến nửa đường thì bỗng gặp quân giặc đổ đến đánh. Lữ chống cự không lại. Lính hộ vệ bị giết. Xe kiệu bị đập phá tan tành. Chúng thộp cổ cả vợ chồng Lữ, đưa grooms kẻ họ. Lữ hoảng hốt, kêu lên một tiếng, giật mình thức dậy mới biết là chiêm bao.

Mà giữa lúc ấy nỗi kẻ cũng chưa chín.

Trong tác phẩm “Cung oán ngâm khúc” của Nguyễn Gia Thiều, có câu:

Giấc Nam Kha khéo bất bình,

Bừng con mắt dậy, thấy mình tay không.

Trong bài “Lạc đường” của Tú Xương cũng có câu:

Giấc mộng Nam Kha khéo chập chòn,

Trong tác phẩm “Đoạn trường tân thanh” của cụ Nguyễn Du, có câu:

Tiếng sen khe động giấc hòe.

Trong “Bích câu kỳ ngộ” cũng có câu:

Đèn thông khêu cạn, giấc hòe chưa an.

Cổ thi có câu:

Trăm năm một giấc kê vàng.

“Kê vàng” cũng gọi là gạo “hoàng lương”, một thứ ngũ cốc nhỏ như cát, màu vàng. Nhà nghèo bên Tàu xưa dùng kê để ăn thay gạo.

Trong “Đoạn trường tân thanh” có câu:

Hoàng lương chột tỉnh hồn mai.

“Giấc Nam Kha”, “Giấc hòe”, “Giấc mộng kê vàng” hay “Giấc hoàng lương” đều do điển tích trên. Có nghĩa sự phú quý vinh hoa chẳng khác nào một giấc mộng.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Sùng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: CHƯƠNG 39

Hoàng đế ngủ một giấc tỉnh lại cũng đã là nửa đêm trăng treo ngọn cây, y chỉ muốn nghỉ ngơi một lát kết quả lại ngủ sâu như vậy, hơi ngoài ý muốn, lại thấy bên cạnh trống không, cũng biết Chu Thanh Nhượng đã không ở đây, trong lòng bỗng nhiên thấy rất tiếc hận. , y lắc đầu một cái, nghĩ thầm, quả nhiên hương dục dăng là một anh hùng.

Từ trước đến nay y chưa từng nghĩ qua mình có thể buông lỏng mình như vậy.

Sau khi bị phụ hoàng oan uổng, y phải cắn răng sống qua ngày, một ngày cảm thấy tốt cũng không ngủ qua, thậm chí thường bị thù hận trong lòng thiêu đốt ngủ không yên.

Nhưng kể từ khi vào cung, đoạt lại thứ gì đó của mình, bắt đầu từ khi biết Chu Thanh Nhượng. , y cảm thấy tất cả đã thay đổi không giống như trước.

Lần này Vân Quý Tổng đốc tạo phản, theo thói quen thường ngày dĩ nhiên y sẽ không chút do dự cho người nọ biết tư vị phản bội y, hung hăng phản kích, nhưng lúc đang quyết định, thậm chí y có chút do dự, nhớ tới nụ cười Chu Thanh Nhượng trong sáng mê hoặc, nhớ tới vẻ mặt dịu dàng của nàng lúc thiêu thừa may vá cho y, nhớ tới tiếng đàn tươi đẹp của nàng.

Nghĩ tới có phải mình làm quá vội vã hay không?

Có phải cứ dựa theo các đại thần nói quân tử không câu chấp nguy trường?

Có điều ý niệm này cũng chỉ trong giây lát, y muốn ngư giả thân chinh, tự nhiên bản thân hơi bồn khoăn, cũng có tính toán của mình, không hề giống như bọn họ cho rằng như vậy là vì muốn chứng minh mình mà thôi.

Hoàng đế lộ ra vẻ mặt có vài phần bất đắc dĩ, nhưng trong đôi mắt cũng là tràn đầy dung túng cùng sủng ái, y đứng dậy muốn gọi người tới lại thấy trên khay trà hoàng hoa lê bày nửa bao lá trà, y hơi nhíu mày, trong mắt lóe lên mấy phần tàn khốc.

Lúc Vương Thịnh tiến vào nhìn thấy Hoàng đế ngồi đầu giường đặt gần lò sưởi sát cửa sổ, ánh mắt lạnh lẽo, nhìn rất lạnh lùng, có điều không khí trong phòng cũng có vẻ hết sức âm u lạnh lẽo, điều này làm trong lòng Vương Thịnh hồi hộp, rất là sợ hãi.

Đây chính là Bệ hạ không vui!

Mới vừa rồi lúc cùng Huyền phi nương nương đi chung với nhau đáng vẻ vẫn còn rất vui thích, thế nào chuyển một cái đã thành như vậy? Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì?

Vương Thịnh gánh chịu không nổi áp lực từ Hoàng đế, trực đình đình liền quỳ xuống, nói, “Bệ hạ, nô tài tội đáng chết vạn lần.” Mặc kệ nói thế nào, trước nhận sai rồi hẵng nói.

Giọng nói Hoàng đế lạnh lẽo, “Trẫm để ngươi nhìn chăm chăm nơi này, rốt cuộc ngươi đang làm gì?”

Vương Thịnh bị dọa sợ trên trán lập tức toát ra mồ hôi hột .

Chu Thanh Nhượng tỉnh sớm hơn Hoàng đế, có lẽ bởi vì vừa mới ăn cơm đi ngủ, dạ dày rất không thoải mái, nàng thấy Hoàng đế ngủ sâu cũng không dám quấy rầy, đứng dậy bảo Linh Ngọc rót một chén nước trà uống tiêu thực..., kết quả uống xong lại ra mồ hôi, lại đi ra ngoài tắm rửa, tới tới lui lui như vậy trở lại đã nửa tiếng.

Chờ trở lại trong phòng liền nhìn thấy Vương Thịnh quỳ trên mặt đất mồ hôi trên trán lớn chừng hạt đậu cứ lăn xuống đều đều, ngay cả áo khoác vừa dày vừa nặng của Thái Giám Tổng quản cũng ướt mồ hôi rồi.

Chu Thanh Nhượng cũng không hiểu đã xảy ra chuyện gì, cặp chân kia nâng lên lại để xuống, có chút không biết rốt cuộc nên phải làm sao. , nàng rõ ràng cũng cảm thấy không khí bên trong nhà rất nặng nề, sắc mặt Hoàng đế lạnh lùng, trong lòng có chút không hiểu đã xảy ra chuyện gì, có nên giả vờ như không có nhìn thấy sau đó lui về hay không?

“Tắm rửa? Lại đây?”

Có điều lúc đang nàng do dự, Hoàng đế cũng đã phát hiện nàng, ánh mắt của y tức thì trở nên ôn hòa, bộ mặt lãnh ngạnh cũng mềm mại xuống, ngay cả Vương Thịnh đang quỳ gối trước mặt hẳn cũng cảm giác được Hoàng Đế thay đổi, trong lòng âm thầm nghĩ , cuối cùng chờ được cứu tinh rồi, nếu không tại như vậy đứng đi xuống, còn không biết sẽ thế nào nữa.

Ban đầu Hoàng đế để cho hắn nhìn chăm chăm tình hình bên kia, thế nhưng hẳn lại cảm thấy trong cung Minh Hòa đang trải qua khổ cảnh mà thôi, căn bản không đáng phí tâm, bây giờ để cho người ta tìm đến trên người Huyền phi, mình lại không bảo vệ Bệ hạ kịp thời.

Đương nhiên hẳn biết chuyện này mình hành động không đúng, hồi nãy lúc Hoàng đế chất vấn sợ đến mức gan mật đều vỡ, thiếu chút nữa đã hôn mê, nghĩ tới thế nào để đền bù sai lầm này, ai có thể nghĩ tới vừa đứng Huyền phi trở lại.

Trong đầu hẳn lập tức đã có chủ ý, thùng thùng dập đầu, nước mắt nước mũi thẳng xuống dưới khóc rống nói, “Đều là nô tài không có làm xong việc, kính xin bệ hạ trách phạt.” Vương Thịnh biết từ trước đến giờ Chu Thanh Nhượng luôn mềm lòng, nếu không Lý Trắc phi kia đã trở thành cái dạng kia làm sao còn gặp mặt? Vào lúc này nhìn thấy chính mình đang khổ sở, khẳng định sẽ không đành lòng, âm thanh càng phát thể thảm.

Hoàng đế vốn chỉ là cảm thấy Vương Thịnh hôm nay có hơi sợ chết, có điều nhìn thấy ánh mắt hắn liên tiếp ngó về phía Chu Thanh Nhượng, trong lòng vừa tức giận cũng rất buồn cười, tên này thật giảo hoạt, nhất định là nhìn ra y rất để ý Chu Thanh Nhượng, cũng biết nàng một phụ nhân mềm lòng lúc này mới cố ý có biểu tình khoa trương như vậy.

Chu Thanh Nhượng ngồi vào bên cạnh Hoàng đế, liếc nhìn Vương Thịnh lại nhìn mắt Hoàng đế, trong lòng nhất thời hiểu mấy phần, nàng cũng không phải là kẻ ngốc, mới vừa rồi Vương Thịnh kia làm chút động tác cũng không chạy thoát khỏi ánh mắt của nàng.

Nhưng ngươi nói nàng có nguyện ý cầu cạnh cho Vương Thịnh hay không?

Đương nhiên là không, nàng đương nhiên sẽ tương đối mềm lòng, nhưng cũng nàng cũng không phải người ngu, nàng sẽ không cảm thấy mình có sức ảnh hưởng lớn trong lòng Hoàng đế, mà có thể trước mặt y cầu cạnh cho người khác, chuyện đại thân lần trước cũng chỉ là lợi ích quốc gia, thật sự là bất đắc dĩ, nhưng Vương Thịnh trước mắt này là chuyện gì đây?

Rốt cuộc tại sao Hoàng đế nổi giận, tại sao trách phạt Vương Thịnh, tự nhiên Hoàng đế cũng có nguyên do, nàng bắt chắp tất cả, tự cho là nhân từ nương tay nhưng cách làm thật ra lại hết sức ngu xuẩn.

Cho nên Chu Thanh Nhượng làm như không nhìn thấy Vương Thịnh ngồi chung một chỗ cùng Hoàng đế như bình thường, cúi đầu thuận theo, bộ dáng rất

nghe lời, Hoàng đế nhìn thấy trong lòng cảm thấy về nhu tình này thế nào cũng không nhịn nổi.

Thông tuệ linh động như vậy, lúc bực tức lại có dừng khí như vậy, mà bây giờ., biết chuyện bản thân không nên nhúng tay còn khéo léo nghe lời như vậy không nghe thấy không hỏi đến, toàn thân toàn ý tựa sát vào y.

Hoàng đế cảm thấy hình như đã tìm được bảo bối thất lạc bấy lâu nay, có thể lấp đầy nội tâm trống rỗng trong lòng y, thích thú vừa vặn như vậy, thích đến hận không thể vấy trong thân thể mình.

Vừa nghĩ như thế, liền nhớ lại dáng vẻ là lướt của nàng, Chu Thanh Nhược đã không nhỏ, cho nên cùng những thiếu nữ mới lớn kia rất khác biệt, thân thể rất thành thực, đường cong đầy đặn càng làm cho người thích.

Chu Thanh Nhược có thể cảm nhận rõ ràng tâm tình vui thích của Hoàng đế, nàng cũng không biết mình rốt cuộc đã làm chuyện gì khiến Hoàng đế vui mừng như thế, nhưng nàng bị ánh mắt nóng bỏng của Hoàng đế nhìn chăm chăm mình, thế là không nhịn được đồ mặt.

Nhớ tới trước lúc ngủ cùng nhau Hoàng đế bỗng bật phát khát vọng, nhớ tới ánh mắt Hoàng đế. Chân chính như muốn nhìn thấu nàng vậy.

Lần này Vương Thịnh may mắn thoát khỏi bị trách phạt, có điều cũng không phải bởi vì hần cơ trí tìm kiếm Chu Thanh Nhược đồng tình, mà bởi vì. . . ., không biết làm sao tâm tình Hoàng đế đột nhiên trở nên tốt.

Mặc dù chỉ hung hăng đánh hai mươi hèo, có thể phải nằm trên giường một tuần lễ mới hết, nhưng Vương Thịnh cảm thấy chuyện này đã quá tốt rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Sùng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: CHƯƠNG 40

Lúc Khang vương nghe Lý Trắc phi nói mình cũng chỉ đi thăm Huyền phi nương nương thôi, trên mặt thoáng qua vẻ thất vọng, chán nản ngồi trên ghế dựa, nói, “Mặc dù thường ngày ta vẫn luôn cảm thấy sắc mặt ngươi chưa đủ, nhưng cũng là người hiểu biết, luôn lấy đại cục làm trọng, không nghĩ tới, ngươi lại ngu dốt như vậy!”

Lý Trắc phi cũng người yên lặng không nói.

Khang vương như không thấy sắc mặt Lý Trắc phi tái nhợt, giọng nói càng ngày càng vội vàng, giống như không nhịn được nữa, nói, “Vương phi bệnh nằm ở trên giường., cần sâm núi tới bổ dưỡng vào, nhưng người Viện thái y mắt chó nhìn người thấp, hôm nay thoái thác không rảnh, ngày mai lại nói sâm núi dùng hết rồi hãy chờ đi, lúc đầu cũng chỉ từ chối mấy canh giờ mà thôi, hôm nay đã ba bốn ngày cũng không thấy cho một chỉ, thật là nheo bần!” Khang vương nói tới chỗ này bỗng ngừng đầu, tức giận nhìn Lý Trắc phi, giọng nói càng nói càng ác liệt, “Chẳng phải ngươi nên thừa dịp đi gặp Huyền phi nương nương nhờ nàng ta hảo hảo quán thúc người được phòng Viện thái y hơn sao, ngược lại chỉ có chào hỏi đã trở lại? Nếu không phải là biết ngươi xưa nay cẩn thận, ta sẽ hoài nghi ngươi có phải muốn vương phi có mệnh hệ gì hay không!”

Thân thể Lý Trắc phi lung lay, ánh sáng trong mắt cũng hơi tàn đi.

Khang vương nói hồi lâu cũng không thấy Lý Trắc phi đáp lại một câu, trong lòng càng tức giận, chỉ cảm thấy hiện nay không chỉ có người được phòng nho nhỏ muốn làm nhục y, ngay cả người thường ngày đối với y ngàn y trăm thuận như Lý Trắc phi cũng bắt đầu chống đối mình, trải qua mấy ngày nay bị người khi dễ đủ loại, bệnh tình Khang vương phi lúc tốt lúc xấu, Thái hậu lạnh lùng xa cách, thậm chí còn chửi rủa y, cũng làm cho y cảm thấy thay đổi hôm nay thật khó mà chịu đựng nổi.

Y sắp chống đỡ nổi nữa rồi! Mà thái độ cam chịu tùy tiện đánh chửi của Lý Trắc phi làm tức giận và uất ức của y càng đẩy tới cực điểm, đốt lên lập tức.

“Nói chuyện đi!” Ánh mắt Khang vương dần dần có mấy phần dữ tợn, nhìn Lý Trắc phi ở phía dưới cứng nhắc như cọc gỗ một loại ức chế không trút được cơn giận càng phát ra dữ dội hơn.

“Sao ngươi không nói gì hả? Thế nào một câu nói cũng không nói? Bình thường lanh lợi đều đi nơi nào?” Khang vương từ trên ghế đứng lên, bước nhanh đi tới trước mặt Lý Trắc phi, hung hăng nắm lấy bả vai Lý Trắc phi, hô, “Ta biết rồi, ngươi vốn chính là hi vọng vương phi cứ thế mà chết đi đúng không? Ta biết rõ ngươi ghen tỵ nàng! Ngươi hận lúc ấy ta vứt bỏ ngươi một mình trong cung mang theo nàng đi.”

Một số cung nữ khác nhìn không nổi Khang vương nữa, chẳng lẽ Khang vương không nhận thấy ánh mắt Lý Trắc phi như tro tàn hay sao? Trắc phi nương nương cũng quá đáng thương!

“Vương Gia, người nắm quá chặt! Đây cũng đã bầm tím hết rồi.” Cung nữ rung rung quỳ gối bên cạnh Khang vương, lôi kéo ống quần hắn, khổ não nói.

Khang vương lúc này mới phát hiện mình vừa mới dùng sức quá mạnh, bóp bả vai Lý Trắc phi xanh tím, vẻ mặt hắn lộ ra mấy phần ảo não, từ từ thu tay lại, có điều giọng nói vẫn không vui, “Ngươi vẫn như vậy, chẳng lẽ đau không biết nói một tiếng? Không nói lời dịu dàng chút nào.”

Thấy sắc mặt Lý Trắc phi tái nhợt, Khang vương càng áy náy hơn, hứng thú đã rồi đi trở lại chỗ ngồi, miệng lại nói, “Cũng không thể trách ta, người xem người làm những việc này, , có cái nào làm người ta hải lòng? Nhìn đại cục một chút cũng không có, vào lúc thế này còn chỉ đi qua chào hỏi?”

Khang vương càng nói càng là kích động, tâm tình dần dần bình phục bỗng trở nên khó có thể khắc chế, giọng nói dần dần dồn dập.

Cung nữ đi tới bên cạnh Lý Trắc phi, an ủi đỡ nàng, có chút sợ mắt nhìn Khang vương, nhỏ giọng nói, “Trắc phi nương nương, Vương Gia hiện nay tâm tình không sáng khoái, ngài cứ nhận sai đi.”

Cung nữ nghĩ rất đơn giản, mặc dù Khang vương làm có hơi quá, nhưng là dù sao vẫn là Vương Gia, là phu quân Trắc phi nương nương, luôn là một mảnh bầu trời của nàng, nữ nhân vẫn luôn hay lùi một bước, mặc dù có chút uất ức, nhưng nhận sai vẫn luôn không sai. Cứ như vậy cũng không phải chuyện tốt, dần xếp ổn thỏa mới ổn.

Cung nữ nghĩ rất rõ ràng, nhưng nàng lại không biết Lý Trắc phi lúc này đã hoàn toàn không phải là đáng về như trước kia nữa.

Từ bên Chu Thanh Nhược trở lại nàng đã không phải là nàng của thuở ban đầu nữa.

“Ta có lỗi gì?” Lý Trắc phi đột nhiên nói.

Trong ấn tượng Khang vương, Lý Trắc phi chính là nữ nhân bất kể người nói cái gì cũng sẽ thuận theo vô điều kiện, cho nên hần mới luôn luôn cất nhắc nàng, nhưng ai biết được. , lần này hần lại bị phản bác.

Ánh mắt Lý Trắc phi kiên nghị, ngẩng đầu nhìn Khang vương.

Về mặt thân nhiên như vậy khiến Khang vương sững sờ trong nháy mắt, chỉ là rất nhanh một cỗ tức giận không hiểu liền xông lên đầu, hần cực kỳ tức giận nói, “Người còn học phản bác Bồn vương?”

Lý Trắc phi nhìn thấy Khang vương phản ứng như thế tâm càng như tro tàn, khô khốc mà nói, “Những người trong được phòng thật đúng là chỉ nhìn sắc mặt Bệ hạ làm việc mà thôi, chuyện rõ ràng như vậy ngay cả ta cũng nhìn ra, chẳng lẽ Vương Gia vẫn không nhìn ra? Nếu không, chuyện lớn như vậy ai dám từ chối? Có ai có lá gan từ chối mệnh Vương phi? Lúc này ta đi cầu xin Huyền phi nương nương cũng không thể làm nên chuyện gì, hơn nữa ngay cả tình cảm cuối cùng cũng bị mất.”

Sắc mặt Khang vương hết sức khó coi, có một loại khó chịu như bị người đánh một cái bạt tai.

“Người thật là càn rỡ!”

Lý Trắc phi nhìn sắc mặt Khang vương trở nên tái nhợt trong nháy mắt, có loại cảm giác thẹn quá thành giận, nhớ tới Hoàng đế bất cứ lúc nào cũng đều trầm ổn giống như một tòa sừng sừng không ngã, chỉ cảm thấy Khang vương so với y giống như một đứa bé không đáng so sánh.

Nhưng tại sao cô tình nàng lại thích hần chứ?

“Có phải người cho là tình huống ta hôm nay không lớn bằng lúc trước thì có thể để người muốn làm gì thì làm hay không?” Sắc mặt Khang vương tái xanh quát.

Cung nữ đứng một bên trong lòng như sóng gió gào thét, chỉ cảm thấy hình như Lý Trắc phi hôm nay đã điên rồi cái gì cũng dám nói ra, quả thật giống như là. Giống như là quyết tâm cùng Khang vương nhất đao lưỡng đoạn (cắt đứt quan hệ), nhưng tình huống hiện nay chính là Lý Trắc phi chết hay là Khang vương phi vong. , đây là chuyện không có cách nào thay đổi, tại sao nàng đột nhiên làm như vậy?

Chẳng lẽ là Huyền phi nương nương nhắc nhở nàng chuyện gì ?

Tâm tư cung nữ dần dần bay xa, nếu quả thật là Huyền phi nương nương nhắc nhở Trắc phi nương nương cái gì. , có phải nói rõ rằng nếu nàng cũng đi theo Trắc phi nương nương sẽ thoát khỏi vùng nước đục này đi ra ngoài?

Đúng, nhất định là như vậy, nếu không từ trước đến giờ vẫn luôn theo khuôn phép cũ, biết phân rõ phải trái như Trắc phi nương nương làm sao sẽ làm ra hành động to gan như vậy?

Nghĩ như vậy không chỉ có một mình cung nữ, Khang vương đang rất tức giận cũng nghĩ đến, hần càng tức giận không thôi, đã không để ý cái gì là thể diện, ánh mắt dữ tợn nhìn Lý Trắc phi, một bạt tai liền bay tới.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Sùng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: CHƯƠNG 41

Cung nữ phục vụ Lý Trắc phi tên là Phi Thúy, hồi trước là nô tỳ cận thân theo Lý Trắc phi, kể từ khi bọn họ bị giam lỏng trong Minh Hòa cung, rất nhiều người tìm cách tìm lối, đưa tiền hối lộ, người có năng lực hầu như đều đi, cũng chỉ có nàng lưu lại, cũng không phải nàng trung trinh không đổi gì cả, chính là nàng cảm thấy lúc nàng đang nguy nan Lý Trắc phi đã nâng đỡ nàng, nàng chỉ là hồi báo nàng ấy mà thôi, lại nói từ trước đến giờ nàng là người đang hoàng, không có kéo bè kết phái, những năm này cũng không có tồn bao nhiêu bạc, dù là nghĩ biện pháp đi ra ngoài, cũng không được địa phương tốt, còn không bằng hảo hảo phục vụ Trắc phi nương nương.

Thế nhưng cũng không có nghĩa là nàng không có tâm tư muốn đi ra ngoài, vào lúc này thấy Lý Trắc phi trấn định tự nhiên như vậy, nàng có chút nhỏ mọn, suy đoán đây là Trắc phi nương nương có nể dựa mới, đột nhiên cũng có chủ kiến riêng, lớn mật hơn bình thường không ít.

Cho nên khi nhìn thấy Khang vương muốn đánh Lý Trắc phi một bạt tai, giống như là đầu tên bắn ra, kịp thời ngăn cản Khang vương, gắt gao kéo Khang vương, giọng nói lại cung kính nói, “Vương gia, đây thì không được, một tát này đi xuống mặt nương nương sẽ làm người khác nhìn thấy.”

Khang vương không nghĩ tới lại bị một cung nữ ngăn cản, càng nổi trận lôi đình hơn, muốn hất tay Phi Thúy ra, phát hiện kết quả đối phương thế nhưng lại nắm chết không buông, có chút nhần tâm, căn bản không nghe ra một phần cung kính trong lời nói của nàng.

“Kẻ thấp hèn, lại dám ngăn Bồn vương?” Khang vương nổi gân xanh quát.

Phi Thúy bị sợ không nhẹ, có điều vẫn kiên trì không có buông ra, khổ tâm khuyên nhủ, “Vương gia, nơi này hôm nay tất cả mọi chuyện lớn nhỏ đều là Trắc phi nương nương an trí, nếu ngài thật là đánh nương nương đến hiểm nguy, ai tới phục vụ Thái hậu nương nương, ai tới chăm sóc Vương phi một ngày ba bữa? Hôm qua Vương phi nương nương còn nói muốn ăn cháo đậu bo bo hạt sen. , phòng ăn thảo luận lúc này sớm đã không còn hạt sen rồi, vẫn là Trắc phi nương nương đi cầu người cho làm ra. Xem như Vương gia ngài không nhìn thể diện Trắc phi nương nương, cũng phải suy nghĩ một chút đến Thái hậu nương nương và Vương phi chứ?”

Lời nói này của Phi Thúy rất đúng chỗ, lại rất chạm vào lòng người, nếu là ngày thường khẳng định sẽ làm Khang vương mềm lòng, thế nhưng lúc này Khang vương đang nổi nóng, hần nghĩ lại là. , thì ra là ngay cả nô tỳ cũng nhìn hần như vậy? Ở trong mắt bọn họ hần lại là đồ vô dụng như vậy, rồi khỏi Trắc phi thì không sống nổi nữa?

Loại ý nghĩ này vừa ngóc đầu liền không ngăn được, vốn Khang vương là tức giận bộc phát vào lúc này quả thật như đốt pháo trúc vậy không nổi giận phùng phùng là không được, mặt đỏ lên, quát, “Đồ khốn kiếp! Chuyện Bồn vương thế nào đến phiên một kẻ hầu nhỏ như ngươi tới quơ tay múa chân?” Sau đó quay đầu lại chê trách Lý Trắc phi, nói, “Phụ thân ngươi chỉ là một kẻ xuất thân quê mùa, Bồn vương che chở ngươi, cũng là cất nhắc ngươi, để cho ngươi làm chút chuyện đúng khả năng lại thật sự đem mình làm thành đại nhân vật? Tương Bồn vương không trị được ngươi?” Nói xong cũng muốn nhắc chân đá qua.

Phi Thúy không thể làm gì khác hơn là buông tay ra đi ôm chân Khang vương, gắt gao kéo, thiếu chút nữa té xuống đất.

Nàng vừa mới nhìn thấy Khang vương nổi giận vừa nghe cũng biết đây là nói bậy, nhưng nghĩ lại rất tức giận phần nộ, vốn chính là như vậy....., kể từ khi gặp chuyện không may, nơi này bên ngoài có nơi nào không phải Trắc phi đang chủ trì?

Nếu không Vương gia còn tưởng rằng hần có thể ăn được cơm nóng đúng hạn?

Vương gia thật đúng là quá đáng! Cũng không trách Trắc phi nương nương đi tìm cách khác, nếu là nàng, có thể nàng cũng làm như vậy.

Lý Trắc phi nhìn Khang vương giận dữ trước mắt, đã sớm mất đi phong độ thường ngày, chỉ cảm thấy trong lòng càng rét run hơn, thì ra mình bỏ ra nhiều như vậy ở trong mắt Khang vương cũng chỉ là hần cất nhắc mà thôi, sợ rằng trong mắt Khang vương ngay cả đầu ngón tay mình cũng không sánh nổi Vương phi nữa, nghĩ như vậy, trong lòng càng tâm tro ý lạnh, đang suy nghĩ nói chuyện, lại nghe Khang vương quát, “Ta hôm nay sẽ giết chết hai người dám khi dễ chủ như các ngươi!” Nói xong cũng nhìn thấy mấy người hầu từ bên ngoài đi tới.

“Vương gia, ngài có gì phân phó?”

“Mang hai người chủ tớ bị ổi này kéo ra ngoài đánh cho Bồn vương, đánh tới họ nhận lỗi mới thôi!”

Mấy người hầu đều là tâm phúc của Thái hậu đặt bên cạnh Khang vương, nghe nói như vậy trên mặt lộ ra mấy phần kinh ngạc, nhưng rất nhanh lại khôi phục về bình thường, tiến lên giữ chặt hai người, muốn kéo ra ngoài.

Khang vương còn ở chỗ kia nộ khí đằng đằng rống, “Kéo đi, kéo đi, không cần dơ bẩn ánh mắt của Bồn vương!”

Trong lòng mấy người hầu cũng thật đáng thương cho Lý Trắc phi và Phi Thúy, nghĩ tới. , thật là đáng thương, Lý Trắc phi vẫn luôn cẩn trọng, cũng không biết làm sao lại chọc giận Khang vương, nhưng mà bọn hần là chỉ là thái giám, chủ từ nói cái gì chính là cái đó, nơi này tự nhiên không có cho bọn họ chút đường sống nào.

Lý Trắc phi chết lặng bị người giữ chặt cánh tay, nhưng mà trên mặt lại cười lạnh.

Phi Thúy gấp gấp không thôi, nhưng bị người hầu chặn miệng, chỉ có thể loạng choạng tránh thoát người tới, nhưng làm sao có thể tránh thoát những người đã trải qua huấn luyện rồi chứ.

Ngay vào lúc này, bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng thái giám đến tuyên chỉ, “Thánh chỉ đến!”

Khang vương cả kinh, Lý Trắc phi không lộ ra thần sắc gì, về phần những người khác lại lộ ra vẻ mặt không biết gì cả.

Bên kia, Chu Thanh Nhựt nhấc ấm trà màu phấn châm trà cho Hoàng đế, lại đẩy bánh ngọt mứt táo tới trước mặt Hoàng đế, có chút không hiểu hỏi, “Bệ hạ, thật cảm thấy có thể như vậy?” Suy nghĩ một chút vẫn bỏ sung, “Mặc dù Trắc phi cùng thiếp tương giao hảo, nhưng mà thiếp cũng biết lấy đại cục làm trọng, không thể bởi vì thiếp mà cứ để mặc như vậy.”

Hoàng đế nằm nghiêng dựa lên gối dựa, thấy Chu Thanh Nhựt đưa tới mứt táo cao giống như là cánh hoa xinh đẹp cũng không có để ý cắn một cái, kết quả sau khi ăn phát hiện quá ngọt rồi. , y liếc mắt nhìn Chu Thanh Nhựt, thấy nàng cười tủm tỉm nói: “Bệ hạ, đây là bánh ngọt thiếp tự mình làm, ăn ngon không?” Trong đôi mắt tràn đầy mong đợi, giống như một đứa bé cần tán dương, sáng rõ đáng yêu, một câu quá ngọt kia của Hoàng đế cũng đi theo bánh ngọt trong miệng nuốt vào trong bụng.

Chu Thanh Nhựt thấy Hoàng đế ăn một miếng mứt táo cao lấy đó làm vui mừng, nghĩ tới là mình làm, vừa vui hơn hờ đưa tới một khối, Hoàng đế mắt cũng không chớp ăn hai khối, sau đó vội vàng nắm tay Chu Thanh Nhựt đang cầm bánh ngọt nói, “Trẫm không ăn nữa.”

“Ăn ngon không?” Chu Thanh Nhựt đầy cõi lòng mong đợi lại hỏi một câu.

Hoàng đế bắt đắc dĩ, trong đôi mắt đều là dung túng, nói, “Tốt, rất ngon miệng.”

Trên mặt Chu Thanh Nhựt nhất thời liền nở rộ ra nụ cười sáng lạng, xinh đẹp giống như cúc vạn thọ nở rộ, Hoàng đế nhìn thấy không tự chủ cũng cười theo, đưa tay ôm người vào trong lòng, không nhịn được hôn lên đôi môi mềm mại của nàng.

Một lúc lâu, hai người mới thờ hờn hờn tách ra, Hoàng đế vuốt gương mặt hồng hồng của Chu Thanh Nhựt, nói đến chuyện tình Lý Trắc phi, “Trẫm cũng không muốn khiến người đời nói Trẫm là người lòng dạ độc ác, bảo Lý Trắc phi mang theo tiêu thụ tử đi túc trực bên linh cửu, vừa trọn hiếu đạo phụ hoàng, còn có thể làm cho người ta cảm thấy Trẫm giữ lại hậu nhân cho Khang vương, đây không phải là chuyện vẹn toàn đôi bên sao? Đến lúc đó. , coi như Khang vương có thật ngoài ý muốn, người khác cũng sẽ không nói Trẫm quá mức vô tình.”

Chu Thanh Nhựt biết nguyên nhân Vương Thịnh bị trách phạt là chuyện của Lý Trắc phi, liền mang chuyện của Lý Trắc phi nói rõ chi tiết cho Hoàng thượng rồi, còn đem chuyện Lý Trắc phi muốn đi túc trực bên linh cửu Tiên đế cũng nói hết.

Sau khi Hoàng đế nghe xong trầm ngâm một lát, cuối cùng cười nói, nếu Lý Trắc phi trung trinh anh liệt như vậy, vậy tùy ý nàng ấy thôi. Sau đó bảo người đưa tới ý chỉ.

Mặc dù chuyện này Chu Thanh Nhựt sẽ nghe theo hoàng đế an bài, nhưng không phải nàng thật sẽ buông tha Lý Trắc phi, thật sự nếu kéo không ra được nữa, sẽ nghĩ biện pháp mạng người ra, chỉ cần nàng ấy nguyện ý rời khỏi Khang vương, bảo toàn một cái mạng cho nàng ấy, như vậy cũng không làm khó Hoàng đế, cũng có thể bảo toàn tình cảm giữa hai người, ai có thể nghĩ tới kết quả Hoàng đế thế nhưng nhẹ nhàng đồng ý như vậy, nàng vui mừng nhường này, nói, “Bệ hạ thật là khoan hậu.”

Hoàng đế cười nói, “Thì ra là trong miệng nàng nói là mặc cho Trẫm xử trí chẳng qua chỉ nói ngoa, trong lòng vẫn là hi vọng Trẫm đồng ý không đúng sao?”

Chu Thanh Nhựt không nghĩ Hoàng đế có thể hiểu thấu như vậy, có chút luống cuống kéo ống tay áo Hoàng đế, nhưng vẫn nói rất thản nhiên, “Dĩ nhiên lòng thiếp là hi vọng Lý Trắc phi có thể trải qua cuộc sống thoải mái, nhưng so sánh cùng nghiệp lớn của Bệ hạ, bên khinh bên trọng, dĩ nhiên không cần nói cũng biết. Nhưng nếu chuyện này với Bệ hạ cũng có lợi, chẳng phải tất cả đều vui vẻ sao?” Chu Thanh Nhựt nói xong lại mang theo chút thần thái nghịch ngợm, mở to mắt nhìn Hoàng đế.”

Rốt cuộc Hoàng đế không nhịn được cười ha ha, ôm Chu Thanh Nhựt liền hôn, nói, “Thật là hết cách với nàng.”

Nói đến trong cung Minh Hòa này, nói ai còn có mấy phần lý trí, cũng chỉ còn Lý Trắc phi kia nhìn thông suốt một chút, nếu như ngay cả nàng cũng đi, cũng không biết bên kia sẽ loạn thành hình dáng gì, đoán chừng sẽ thành mớ bòng bong? Hoàng đế càng nghĩ càng sáng khoái, ôm Chu Thanh Nhựt hôn tiếp.

Chu Thanh Nhựt bị Hoàng đế ám áp đùa giỡn, nhất thời đều quên cái khác, mặc cho Hoàng đế ta cần ta cứ lấy.

Trong đầu lại nhớ tới một chuyện.

Hai ngày sau Hoàng đế sẽ đi, trong lòng Chu Thanh Nhựt không buông bỏ được, thậm chí nghĩ tới tại sao Hoàng đế không cùng nàng viên phòng, mấy ngày trước thấy Tần Dương Hậu phu nhân vào cung vấn an, ôm một đôi tôn nữ song sinh, hai đứa bé hai mắt thật to, da thịt trắng như tuyết, nhìn thấy người xa lạ cũng không sợ bản tính còn thích nhìn người, đôi mắt trong vắt không hề có tạp chất, người nhìn thấy cũng đều mềm nhũn, Chu Thanh Nhựt vốn muốn bày dâng về nương nương, dù sao cũng phải bảo trì hình tượng, nhưng khi nhìn thấy hai cái đứa bé này trong lòng liền không giấu được vui mừng. Tần Dương Hậu phu nhân này cũng là tình trạng, lúc vào cung muốn làm sao có thể trong rất nhiều cáo mệnh phu nhân tạo được ấn tượng, nên nghĩ Huyền phi nương nương cùng Hoàng đế ở chung một chỗ đã lâu thế nhưng vẫn chưa đứa bé. , tất nhiên là muốn có đứa bé, lại thấy đáng đáp hai tôn nữ của mình đều hoạt bát đáng yêu, hơn nữa lại rất nhu thuận, nên đánh bạo mang theo đứa bé vào cung.

Quả nhiên lúc đầu Huyền phi nương nương vẫn đoan chính Phượng Nghi, cười dè dặt cao cao tại thượng, bất kể ai tới nói chuyện đều là một bộ dáng thờ ơ, chờ khi mình ôm đứa bé đi qua, trên nét mặt kia cũng không như vậy, giống như lớp băng bị rạn nứt, rốt cuộc lộ ra nụ cười mấy phần trẻ con, hỏi tên của đứa bé, sinh nhật, đáng về rất thích ý.

Trên mặt Tấn Dương Hậu phu nhân dường như toát ra vẻ mặt quang vinh, hai người tôn nữ này đều có thể làm nàng yêu thích.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Sùng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: CHƯƠNG 42

Chu Thanh Nhượng bỗng nhớ tới trước khi đi Tấn Dương Hầu phu nhân đưa cho nàng một tấm bùa hộ thân đã làm phép qua, nói là ban đầu bà cầu xin cho cháu dâu bùa hộ thân, hôm nay cháu dâu thuận lợi có đứa bé, nên đi lễ tạ thần, thuận đường lại cầu xin cho nàng một cái, mặc dù tự chủ trương nhưng cũng là một mảnh tâm ý chân thành, mong rằng Chu Thanh Nhượng không trách tội, nhận lấy phần quà tặng này.

Phải nói trước đây Chu Thanh Nhượng đối với trẻ con chẳng qua là một khái niệm mơ hồ, trước khi xuyên qua cũng nhìn thấy nhiều đáng vẻ xinh đẹp để thương, nhưng kỳ thật cũng có chút ý nghĩ hài tử to lớn.

Kết quả lần này nhìn thấy hai tôn nữ Tấn Dương Hầu phu nhân lại rất phần điều ngọc trác còn đáng yêu như vậy. , quả thực muốn khám trong trái tim. Chờ nàng nhìn thấy Hoàng đế thì không nhìn được nghĩ nếu như là đứa bé hai người rồi cuộc sẽ là bộ dáng gì? Sẽ giống Hoàng đế nhiều hơn hay giống nàng nhiều hơn?

Có thể rất nghịch ngợm hay không?

Có thể rất thông minh hay không?

Chu Thanh Nhượng bỗng phát hiện. , mình thật muốn có em bé rồi.

Nhưng Hoàng đế lại không động vào nàng, nàng đi đâu có em bé đây?

Chẳng nhẽ phải chờ tới sau khi Hoàng đế thân chinh trở về đây hay sao? Tâm tư Chu Thanh Nhượng trăm chuyển ngàn xoay, nặng nề tâm sự, dĩ nhiên có chút mong đợi chuyện viên phòng.

Trong cung Minh Hòa, Khang vương kinh ngạc nghe thái giám tuyên đọc hết thánh chỉ, bởi vì quá ngoài ý muốn, cũng quên tạ ơn, ngược lại còn trợn to hai mắt, không dám tin nhìn chằm chằm Lý Trắc phi cung kính quỳ gối ở bên kia, quát lên, “Cái người phụ nhân lòng dạ bỏ cạp này, lại còn muốn mang huyết mạch duy nhất của Bôn vương đi tới lăng tẩm tới tam không ánh mặt trời!”

Thái giám này kém chút trợn trừng mắt, nghĩ, hần tướng hần còn là cửu ngũ chí tôn? Tùy tiện nói cái gì liền có thể sao? Thật là buồn cười, thái giám lộ ra nụ cười chế nhạo, lạnh lạnh nói, “Ôi trời, nô tài không biết đó ghen, thì ra Trắc phi nương nương muốn tấn hiếu tâm lại được coi là phụ nhân lòng dạ bỏ cạp? Về phần tức trực bên linh cửu Tiên đế, đó là chuyện tình bao nhiêu người cầu còn không được? Để tiểu thể tử thay mặt phụ thân đi tới tấn hiếu không phải chuyện nên làm? Chẳng lẽ trong mắt Khang vương, cho tức trực bên linh cửu Tiên đế là một việc ác độc?”

Cái mũi này hơi quá lớn! Cái danh bất hiệu ai có thể gánh nổi?

Khang vương như được xối nước lạnh vào, bất chợt tỉnh táo lại, hiển nhiên coi như hần như tức giận thế nào, hôm nay tất cả vấn đề đã đóng thuyền, không phải hần có thể sửa đổi được, nhưng con phụ nhân lòng dạ bỏ cạp này! Ánh mắt Khang vương nhìn Trắc phi như muốn ăn luôn nàng vậy, rất là kinh khủng.

Lý Trắc phi thờ phào nhẹ nhõm, nghĩ tới mình cũng chỉ nắm chắc năm phần, kết quả không ngờ nàng cầu xin được, sợ rằng phân lượng Huyền phi nương nương ở trong lòng Hoàng đế cũng không nhẹ, đây là thứ nhất, còn có hàm nghĩa sâu xa hơn, mà hàm nghĩa này làm trong lòng nàng có chút lạnh lẽo, Hoàng đế đồng ý, tất nhiên là muốn cho Khang vương lần này có đi không về!

Như vậy giữ lại nàng và tiểu thể tử mới có thể khiến quần thần cảm thấy y là người nhân hậu.

Nghĩ như vậy ánh mắt nàng nhìn Khang vương có thêm mấy phần thương hại, nàng không biết rốt cuộc Khang vương đang đeo đuổi cái gì? Có bản thân mình hay không? Khi còn trẻ mọi chuyện nghe theo Thái hậu, mệnh rõ ràng chính là một vương gia phú quý, lại muốn bước lên con đường bụi gai khó đi, cuối cùng ngay cả mạng cũng không bảo toàn được.

Đúng lúc Khang vương quay đầu lại nhìn Lý Trắc phi, ánh mắt hai người gặp nhau, Khang vương cho là y sẽ thấy hài lòng trong mắt Lý Trắc phi, dù sao nàng có thể rời khỏi cái nơi quỷ quái này, có lẽ nàng và Huyền phi mưu đồ bí mật cướp đi con cháu duy nhất của y, nếu có thể thậm chí y muốn tới bóp chết Lý Trắc phi ngay tại chỗ để giải mối hận trong lòng, chỉ hận mình lúc đầu cảm thấy Lý Trắc phi là một nữ tử hiểu chuyện..., nhưng lại không có, y lại không nhìn thấy ánh mắt như thế, ngược lại là ánh mắt tràn ngập thương hại không thôi.

Tại sao có thể như vậy?

Giờ khắc này Khang vương như bị sét đánh, tâm tình không khỏi muốn cuộn trào.

Chẳng lẽ nàng thật sự là vì bảo vệ con cháu y sao? Không không..., không thể nào, hiện tại người người đều hận không đạp y một cước, sao Trắc phi lại bỏ qua cho? Y không tin nàng ấy lại vô tư như vậy!

Rất nhanh Khang vương lại thay đổi ý nghĩ, đứng lên lạnh lùng nói, “Xem như ngươi được như nguyện, chúc mừng ngươi.”

Lý Trắc phi cũng không cười, nghiêng đầu thoát khỏi ánh mắt Khang vương, thân nhiên nhận lấy thánh chỉ trong tay Khang vương, sau đó sửa sang lại y phục nói với thái giám, “Đa tạ công công, đây là một chút tâm ý của ta, xin đừng ghét bỏ, cảm uống rượu.” Nói xong cũng cầm một hà bao ra đưa cho thái giám.

Khang vương thấy Lý Trắc phi thân nhiên như vậy càng giận dữ, mới vừa rồi mình khẳng định đã nhìn lầm, chuẩn bị hà bao trong khoảng thời gian ngắn như vậy, hiển nhiên vốn đã chuẩn bị sớm.

Trước khi đến Thái giám cũng đã nghe qua cách thức nơi này, nghe nói vị Lý Trắc phi này đi vấn an Huyền phi nương nương, thánh chỉ Hoàng thượng cứ như vậy hạ xuống, đạo lý công đạo trong này tất nhiên không đơn giản, nhưng tóm lại không nên đắc tội Lý Trắc phi, nói thế nào cũng là người có tiếng nói trước mặt Huyền phi nương nương.

Thái giám cười híp mắt nói, “Vậy thì cảm ơn Trắc phi nương nương, nếu lúc này đã lĩnh chỉ, vậy thì dọn dẹp nhanh lên một chút, bên ngoài còn có xe ngựa chờ Trắc phi nương nương và tiểu thể tử đây.”

Khang vương nghe muốn đi ngay lập tức, không nhận được lão đạo lui về phía sau hai bước, tiểu thể tử là đứa bé duy nhất của y, chẳng lẽ cứ chia ly như vậy sao?

Nhanh như vậy?

Thật ra ngược lại Lý Trắc phi lại biết tại sao Hoàng đế muốn đánh nhanh thắng nhanh như vậy, là sợ Thái hậu âm thầm gỡ thủ đoạn, coi như Thái hậu hôm nay dường như đang nhốt mình trong cung Minh Hòa, nhưng là bà ấy đã ở trong cung hơn phân nửa đời người, vẫn luôn có lá bài tẩy cuối cùng chưa dùng.

Như vậy cũng là vì phòng ngừa chuyện ngoài ý muốn, đêm dài lắm mộng.

Lý Trắc phi cùng thái giám, còn có gương mặt Khang vương thất hồn lạc phách cùng đi tới trong sân Thái hậu, tiểu thể tử vốn là Khang vương phi nuôi dưỡng, nhưng sau khi Khang vương phi bị bệnh thì do Thái hậu nuôi.

Mặc dù Thái hậu bệnh, nhưng vẫn khỏe hơn Khang vương phi, hôm nay mỗi ngày cũng có thể xuống giường đi một chuyến rồi, vào lúc này đang được cung nữ tùy tùng đỡ tản bộ ở trong sân, chợt nhìn thấy một nhóm người đi tới thể tới hưng hăng, Khang vương giống như mất hồn, còn có Lý Trắc phi về mặt thân nhiên, còn có thái giám về mặt ngạo mạn.

Chợt một loại dự cảm xấu xông lên trong đầu Thái hậu.

Cung nữ bên cạnh Thái hậu nghênh đón, nói, “Vương Gia đây là.” Sau đó tò mò liếc nhìn vị thái giám kia, thái giám này vừa nhìn đã biết là người bên ngoài, chẳng lẽ có chỉ ý gì hay sao?

Khang vương chẳng có mặt mũi nói chuyện, nặng nề thở dài một cái không nói lời nào, ánh mắt cung nữ kia nhắm ngay Lý Trắc phi, Lý Trắc phi mang ra thánh chỉ, nói, “Bệ hạ hạ chỉ, để cho con và tiểu thể tử đi túc trực bên linh cửu Tiên đế.”

Lời nói Lý Trắc phi còn chưa hết, Thái hậu đã cảm thấy trước mắt tối đen, nếu không phải là cung nữ đứng bên cạnh tay lẹ mắt đỡ lấy, đã ngã trực tiếp trên mặt đất.

Mọi người vừa gọi thái y, có người đi lấy thuốc, giằng co một lúc lâu mới làm cho Thái hậu ổn định tâm thần, bà nằm ở trên giường, sắc mặt trắng bệch, hơi thở mong manh hỏi, “Muốn mang tiểu thể tử đi, trừ phi ta chết.”

Khang vương nhìn đáng vẻ Thái hậu như vậy dường như muốn khóc lên, cảm thấy mình thật vô dụng, không bảo hộ được đứa bé, còn khiến mẫu hậu chịu uất ức như vậy.

Lý Trắc phi đứng thẳng không nói một lời, nàng biết bây giờ không phải lúc nàng ra mặt, đáng vẻ Khang vương mới vừa rồi như muốn giết nàng, Thái hậu biết., sợ rằng hận không uống hết máu nàng mới đúng.

Thái giám đi thông báo đã sớm không kiên nhẫn, không cần Lý Trắc phi nói gì đã dẫn đầu hô, “Đã sớm nghe nói Thái hậu nương nương bất mãn Tiên đế, không ngờ lời đồn đãi ngược lại là thật.”

Thái hậu một hơi thiếu chút không thể hít vào, tức giận tròn trĩnh mắt nhìn thái giám nói, “Cái người hoạn quan này, nói nhăng cuội gì đó?”

Thái giám bị câu hoạn quan kia tức thiếu chút nữa nhảy dựng lên, trong lòng suy nghĩ, hôm nay thật phải hảo xem bà, bà còn nghĩ mình còn là Thái hậu hồ phong hoán vũ ở trong hậu cung sao? Đã sớm là lão hoàng lịch (kẻ phế đi)!

“Nếu không phải, thế nào lại không cho tiểu thể tử đi túc trực bên linh cửu Tiên đế? Đây chính là thiên đại ân điển, người khác cầu xin còn cầu không

được, chẳng lẽ Thái hậu nhân tâm để Tiên đế ở bên kia một mình cô linh linh?” Thái giám lạnh lùng nhìn Thái hậu hít vào một ngụm khí lạnh, trong lòng rất hài lòng, nghĩ thầm, đấu với ta? Cho người đẹp mắt, nói thêm, “Lại nói, Thái hậu nương nương, dù chúng ta lấy hiếu trị quốc, ngài cũng không thể tổn hại chí ý của Bệ hạ chỉ nói một câu không cho người ta mang tiểu thế tử đi chính là kháng chi bất tuân đó!”

Thái giám này thật là, chỉ nói mấy câu liền làm Thái hậu á khẩu không trả lời được, vừa Tiên đế, vừa thánh chỉ, khiến Thái hậu cho dù có trăm miệng cũng không thể bào chữa, tóm lại, bà không đồng ý chính là bất mãn Tiên đế, cãi lời hoàng mệnh, bất kể bên nào, đều là chuyện bà chống không nổi.

Thái hậu gắt gao nhìn thái giám chăm chăm, giống như muốn ăn tươi nuốt sống hắn vậy, thái giám cũng ngẩng đầu ưỡn ngực liếc mắt nhìn bà, một bộ dáng rất là khinh miệt.

Không khí bên trong phòng nhất thời trở nên có chút đè nén.

Chỉ chốc lát sau, Thái hậu giống như rút cuộc nhận rõ thực tế, đột nhiên khóc ồ lên, vừa bi thiết vừa sầu não, cho dù là Lý Trắc phi đã chuẩn bị lạnh tâm lạnh phổi cũng có mấy phần xúc động, có điều nàng rất nhanh lại hạ quyết tâm, dường như đã làm quyết định cũng không cần hối hận, chớ đừng nói chi là, đừng thấy Thái hậu bây giờ đáng thương như vậy, thật ra thì lòng của bà lại cứng rắn nhất, không có ai rõ ràng hơn nàng.

Lúc tiểu thế tử bị dẫn đi ra còn không rõ ràng lắm rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì, trong tay đang cầm một cái bánh ngọt gặm, thấy Thái hậu vui mừng chạy tới, nói, “Tổ mẫu, người thấy không thoải mái sao?”

Thái hậu nhìn tiểu Thế tử đáng vẻ ngây thơ, nước mắt lại không nhịn được chảy ra, còn Khang vương thì quay đầu liếc mắt dè dặt ghen ghét của mình.

“Tổ mẫu khóc hơn nhiều, tới cho ta ôm nào.” Thái hậu hưng hăng ôm lấy tiểu thế tử.

Tiểu thế tử bị Thái hậu ôm làm đau, nói, “Tổ mẫu, sức ngài thật khỏe, con đau. , tổ mẫu sao ngài lại khóc.” Tiểu thế tử ngẩng đầu nhìn thấy Thái hậu mắt ướt nhạt nhòa, vừa đưa tay lau nước mắt cho Thái hậu vừa nói, “Tổ mẫu, ngài đừng khóc, con không đau, ngài ôm đi.”

Thái hậu thấy tiểu thế tử hiểu chuyện như vậy, nước mắt chảy mãnh liệt hơn, trong lòng đau tột cùng, bà nghiêng răng nghĩ, vốn còn muốn từ từ, nếu Hoàng đế không lưu cho bà đường sống, vậy bà cũng liều chết với y bằng được!

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Sủng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 42: CHƯƠNG 43

Chờ sau khi Thái hậu biết được người muốn mang tiểu thế tử đi giữ lăng chính là Trắc phi, vậy mà thật bình tĩnh đón nhận, bà nhìn Lý Trắc phi dặt tay tiểu thế tử quỳ xuống, lau lau nước mắt, nói rất nhẹ nhàng, “Lý thị, con là đứa bé ngoan.”

Lời Thái hậu vừa nói ra, nhiều người đứng đó bao gồm ngay cả Khang vương đang tức giận vì sắp mất đi nhi tử cũng sững sốt, không nhịn được nói, “Mẫu hậu, ý của ngài là sao? Nếu không phải vì nàng tiểu thế tử nhỏ như thế vì sao phải đi giữ lăng chứ?” Nếu như Thái hậu chấp nhận là lựa chọn bất đắc dĩ, dù sao ai cũng không thể trái ý được Hoàng đế, ngay cả Thái hậu cũng không thể ngoại lệ, nhưng thái độ ôn hòa khích lệ này của Thái hậu làm Khang vương rất không hiểu.

Thái hậu đột nhiên nói: “Câm miệng!”

“Con.”

“Nếu không phải con quá cứng chiều cái nữ nhân chỉ biết ăn cây táo rào cây sung kia, khiến Lý thị thương tâm, làm sao nàng lại đi cầu ân điển như vậy, chẳng lẽ con không nhận ra nàng hoàn toàn là vì con sao?” Thái hậu vuốt vuốt ấn đường, chỉ tiếc rên rỉ không thành thếp nói.

Mặt Lý Trắc phi vẫn không chút thay đổi, hiển nhiên tâm đã sớm như nước lặng rồi, nhưng nghe lời này đột nhiên cũng ngẩng đầu nhìn Thái hậu, trong mắt có chút dao động.

“Con à, đừng nghe nó, Khang vương bị ta chiều hư rồi, ta cũng chỉ có một đứa con, chỉ hy vọng nó có thể khỏe mạnh vui vẻ, mà con cũng biết ở trong hậu cung này một đứa con trai là tất cả để con dựa vào...” Hình như Thái hậu nghĩ tới kỷ niệm rất thương tâm, lắc đầu một cái, “Cho nên nó muốn cái gì ta sẽ cho nó cái đó, chưa có từng nghĩ tới việc cứng chiều này ngược lại là hại nó.”

“Mẫu hậu!” Khang vương không nhịn được hét lớn, ý hiện tại càng ngày càng không thể hiểu nổi Thái hậu rồi, đầu tiên là muốn đi độc chết vương phi y yêu thương, bây giờ còn bênh vực một Lý Trắc phi ăn cây táo rào cây sung kia? Chẳng lẽ mẫu thân thật sự đã già nên hồ đồ sao?

Thái hậu cũng chẳng để ý tới, thậm chí còn tháo ra vòng tay phi thúy từ trên cổ tay mình, đây là trang sức bà mang hơn nửa đời người, còn bởi vì màu sắc quá mức tươi sáng làm cho mọi người hiểu lầm bà thích đồ vật sáng rỡ, vì vậy lúc thọ yến người nịnh nọt hơn phân nửa tặng quà đều là hết sức hoa lệ, nhưng kỳ thật Thái hậu chỉ thích duy nhất vòng tay này, nghe nói là món quà đầu tiên Tiên đế ban thưởng, rất là trân quý.

Lần này lại thưởng món đồ này cho Lý Trắc phi, có thể thấy đây là thành ý.

Nếu là thường ngày người khác sẽ kinh sợ nhận lấy, còn phải nghiêm túc tạ ơn, nhưng Lý Trắc phi từ đầu đến giờ vẫn luôn là vẻ thong dong, duy chỉ có lúc đầu Thái hậu nói hộ cho nàng mới có chút dao động, bây giờ lại là bộ dáng lạnh nhạt, hình như tất cả hành động của Thái hậu đối với nàng mà nói cũng chỉ là mây khói mà thôi.

Nàng nhận vòng tay, khò khốc tạ ơn, sau đó ngay cả một câu nói cũng không có!

Khang vương rốt cuộc không nhịn được nói, “Cái kẻ tiện nhân này.”

Lý Trắc phi chỉ xem như không nghe thấy lời nói Khang vương, nếu như cãi nhau với Khang vương, nàng đã sớm tức chết, cũng may nhờ bây giờ tâm nàng như tro tàn, sau khi nàng hành lễ cho Thái hậu xong đứng lên, liền đi tới chỗ thái giám đã sớm chờ không nổi nữa nói, “Công công, chúng ta đi thôi.”

Thái giám đã sớm không kiên nhẫn với những người này, thấy Khang vương tức giận đằng đằng muốn chạy tới, lạnh lẽo nói, “Khang vương bệ hạ, chẳng lẽ ngài muốn kháng chỉ bất tuân hay sao?”

Khang vương lập tức ngây ngẩn cả người, ánh mắt dữ tợn nhất thời vẫn còn đọng trên mặt, có chút muốn buông tha, nhưng cũng có chút không cam lòng. , hai loại cảm xúc hợp chung một chỗ, tạo ra thần thái rất kỳ quái, chờ một lúc lâu, đột nhiên Khang vương giống như mất đi hơi sức, chán chường đứng phía sau Thái hậu, ánh mắt mờ mịt, đôi mắt hoàng quyền cường thế, sao y thấy mình thật nhỏ bé, y cũng không phải lần đầu tiên biết chuyện này. Có điều chờ y nguyện ý thừa nhận mới phát hiện, mình thế mà vô năng như vậy.

Thái hậu chỉ xem như không nhìn thấy giằng co giữa Khang vương và thái giám, an tĩnh rung rung nhìn Lý Trắc phi đoan trang nhưng không mất đi vẻ dịu dàng dặt tiêu thế tử rồi đi, chờ bóng người dần dần biến mất không thấy gì nữa, rốt cuộc bà cũng lộ ra mấy phần phức tạp .

Bà thế mà chưa từng nghĩ qua Trắc phi lại là một nhân vật như vậy, dám làm dám chịu như vậy, mạnh mẽ vang dội như vậy, ngược lại còn mạnh hơn nhiều so với Khang vương phi kia chỉ biết giả bộ đáng thương với Khang vương mà thôi, nếu lúc trước phát hiện ra có lẽ có thể nâng đỡ lên, chi tiếc hiện nay đã là vật còn người mất.

Lý Trắc phi đi ra thật xa, nhìn lại Minh Hòa cung cũ nát cảm xúc ngổn ngang trăm mối, nói với tiểu thế tử, “Thế tử gia, chúng ta quỳ lạy tổ mẫu và phụ vương con đi, về sau sợ rằng. Cũng sẽ không trở lại nữa rồi.”

Thái hậu vẫn luôn chú trọng giáo dục cho tiểu thế tử, cho nên tiểu thế tử ngược lại được nuôi thành người rất hiểu chuyện, gương mặt tiểu thế tử u mê, nhưng khi bé nhìn gương mặt nghiêm khắc của Lý Trắc phi thì không dám dị nghị gì, hướng đến trước viện Thái hậu khấu đầu, nhìn đáng vẻ đứa bé như vậy, mặt Lý Trắc phi rốt cuộc cũng rung rung, yên lặng nói, bảo trọng. Không hẹn gặp lại.

Sau khi Chu Thanh Nhượng biết Lý Trắc phi đã đi rồi, trầm mặc thật lâu, nàng đoán chừng chỉ sợ sau này hai người sẽ không còn gặp nhau, nhân sinh gặp gỡ lên lên xuống xuống thật làm người ta không đoán trước được, một khắc trước còn là Đức Phi đoan trang hiền thực, hôm nay lại luân lạc thành một vị một trắc phi, mang theo huyết mạch duy nhất của Khang vương đi giữ lăng, vậy còn nàng?

Một khắc ấy, đột nhiên Chu Thanh Nhượng bắt đầu lo lắng chuyện Hoàng đế xuất chinh , tất cả thật sẽ thuận lợi chứ?

Ngày mai sẽ là ngày rời kinh, Hoàng đế dường như bận bịu nhiều việc, cho đến giờ tỵ mới từ Ngự Thư Phòng trở về, y vốn cho là Chu Thanh Nhượng đã sớm đi ngủ, nhưng đèn trong phòng vẫn sáng, Chu Thanh Nhượng mặc một bộ xanh lá mạ thêu cảnh liễu lộ áo nhỏ, tóc đen tuyền búi thành Phi Tiên tán, cài hai đóa hoa lụa màu hồng đang ngăn người.

Ánh đèn mờ nhạt, mỹ nhân dịu dàng, Hoàng đế chợt cảm thấy tim hơi đập nhanh, đứng nửa ngày cũng không có nhúc nhích.

Chu Thanh Nhượng chỉ cảm giác có tầm mắt nóng rực đang dừng người mình, nàng đột nhiên ngẩng đầu liền nhìn thấy Hoàng đế đứng bên cạnh cửa gỗ tử đàn chạm rồng, dáng người cao lớn thon dài, long bào hoa lệ thanh quý, Hoàng đế càng trở nên tôn sùng cao quý không tả nổi, nhưng giờ phút này ánh mắt y lại dịu dàng như nước, như ánh trăng trong bóng đêm, tản ra vàng sáng nhân nhạt.

“Bệ hạ.” Chu Thanh Nhượng lộ ra nụ cười vui thích như đứa bé, không kịp chờ đợi đứng lên đi ra ngoài đón, nàng biết hôm nay Hoàng đế rất bận, thậm chí còn nghĩ có thể trở về hay không, kết quả vẫn cho nàng chờ đến lúc này, ngoài sự mừng rỡ còn có chút tình cảm khó bỏ quẩn quanh trong lòng, ánh mắt nhìn hoàng đế lại càng thêm hiền hơn.

Ánh mắt của hai người nối liền trên không trung, trời yên, ngay cả không khí cũng tản ra hơi thở ngọt ngào.

Ngày mai sẽ là ngày phải xa nhau, ai cũng không bỏ được.

Thậm chí ngay cả thời gian Hoàng đế tắm Chu Thanh Nhượng cũng không bỏ qua cho, vẫn trái phải kề bên, chà lưng, chải đầu, châm trà, thay quần áo cho Hoàng đế, rất là quần quýt si mê.

Hoàng đế nhìn thấy dáng vẻ này của Chu Thanh Nhượng, lòng tràn đầy yêu thương, lần đầu tiên có mấy phần dao động, nghĩ tới đặt nàng một mình ở kinh thành có thỏa đáng hay không? Nhưng mang nàng đi lâm vào nguy hiểm y lại không chịu được, không thể làm gì khác hơn phải dấn tâm tình này xuống đáy lòng, hôn môi nàng không biết bao nhiêu lần .

Chương 43: CHƯƠNG 44

Dù hai người không muốn, nhưng vẫn phải tách ra, sau khi Hoàng đế tắm rửa xong ôm Chu Thanh Nhượng nằm ở trên giường, nghe Chu Thanh Nhượng râm rì nửa ngày, nhưng chỉ là dẫn dò Hoàng đế phải chú ý thân thể ..., thường ngày nếu người nào nói như vậy, Hoàng đế đã sớm không nhận được, thế nhưng không những một lần lại một lần thành thật nghe hết lời Chu Thanh Nhượng nói, còn đồng ý với Chu Thanh Nhượng sẽ đúng giờ đưa tin tới đây, đừng nói là người khác, ngay cả Hoàng đế cũng cảm thấy mình thật không thể tưởng tượng nổi.

Chu Thanh Nhượng vội vàng an bài vật dụng tùy thân cho Hoàng đế, lại đợi Hoàng đế hồi lâu, lúc này nói xong lời đã cực kì mệt mỏi, ngáp không thôi, nhưng vẫn không muốn ngủ.

Trước kia khi bận rộn nhiều việc có khi ba bốn ngày Hoàng đế cũng không có ngủ qua, cho nên bây giờ tinh thần vẫn rất tốt, nhưng quay đầu nhìn thấy Chu Thanh Nhượng ngáp liên tục nhưng dáng vẻ vẫn không muốn ngủ cảm thấy rất đáng yêu, hôn môi nàng một cái, dịu dàng nói, “Ngủ đi, chẳng lẽ ngày mai nàng không có ý định tiễn Trẫm sao?”

Thì ra khi Hoàng đế xuất chinh tự nhiên có Hoàng hậu đưa tiễn, nhưng hiện nay hậu vị Hoàng đế trống không, Tàn phi duy nhất chính là Chu Thanh Nhượng, dĩ nhiên chính là nàng tới đưa.

Chu Thanh Nhượng muốn ngày mai đưa Hoàng đế xuất cung, lập tức ngoan ngoãn gối đầu trên cánh tay Hoàng đế, nhắm hai mắt lại, nói, “Bệ hạ, ta ngủ.” Trong lòng lại nghĩ, chẳng lẽ hôm nay cứ ngủ thảnh thơi như vậy?

Hoàng đế nhìn bộ dáng Chu Thanh Nhượng như vậy, chỉ cảm thấy vừa ngoan, vừa dịu hiền, làm lòng y của cũng mềm đi, quả thật không biết phải yêu như thế nào cho hết, chỉ đành ôm eo nàng thật chặt, nhẹ nhàng nói, “Ngủ đi.”

Bên trong nhà đốt một vài đèn cung đình, lộ ra ánh sáng ấm áp màu hồng quả quýt, gương mặt Hoàng đế tuần tú còn mang theo sắc thái nhu hòa, giống như băng tuyết tan rã sau mùa xuân, dịu dàng như vậy.

Vốn Chu Thanh Nhượng đã nhắm hai mắt lại, lại thấy Hoàng đế ôm chặt mình, hai người dán tại một chỗ cơ hồ không hề có khe hở, có thể nghe được tiếng tim Hoàng đế đập thình thịch, làm cho nàng an tâm lắm., không nỡ buông bỏ, ý niệm không cam tâm trong lòng lại rục rịch ngóc đầu, nàng không nhận được mở mắt, ngay sau đó liền nhìn thấy ánh mắt dịu dàng như nước của Hoàng đế, chỉ cảm thấy tâm tình khổ tâm bị đè nén rốt cuộc như muốn lao nhanh ra như nước sông bị kìm hãm tuôn ra mãnh liệt.

Hoàng đế thấy ánh mắt Chu Thanh Nhượng biến đổi nóng bỏng, sau đó cũng không quản nhiều mà hôn lên.

Nụ hôn Chu Thanh Nhượng giống như mặt trời nóng bỏng mùa hè, nhanh chóng làm Hoàng đế mất đi lý trí vốn có, yên lặng một giây liền hôn trở về.

* bỗng chốc bắt đầu cháy hừng hực.

Vốn Chu Thanh Nhượng là muốn đưa bé, hôm nay cộng thêm Hoàng đế phải xuất chinh, rồi đi một khoảng thời gian, càng không buông tha, cho nên hôm nay đây coi như là thoát ra ngoài.

Hoàng đế vẫn còn có mấy phần lý trí, có điều hôm nay Chu Thanh Nhượng nhiệt tình quá mức, vừa nhu tình tựa nước hôn lên y, vừa cời xuống áo bào, lộ ra xương quai xanh trắng nõn xinh đẹp, còn có cái yếm màu đỏ bao quanh bộ ngực đầy đặn, còn để tay Hoàng đế lên phía trên, làm cho Hoàng đế nhất thời cảm thấy khí nóng dâng trào, thân thể ở chỗ nào đó lập tức liền cứng rắn như sắt.

Hoàng đế trưởng thành lâu như vậy, bởi vì lý do thân thể vẫn luôn không chân chính chạm qua nữ nhân, cho nên vẫn còn rất hồn nhiên, lần này Chu Thanh Nhượng lại chịu lỗ vốn tới quyến rũ y, làm cho thần trí Hoàng đế càng mờ mịt hơn.

Nhưng trong lòng vẫn có một âm thanh đang nói, không được, ta còn chưa chuẩn bị xong., Hoàng đế thật không muốn chạm vào Chu Thanh Nhượng lúc này, một mặt là mình chưa chuẩn bị xong, một vấn đề khác là lần này y xuất chinh ít nhất cũng phải nửa năm, nhiều hơn có lẽ một năm cũng có, ngộ nhớ Chu Thanh Nhượng có thai thì làm thế nào?

Y không muốn vì thế mà phải vương bận, y nghĩ phải tận mắt nhìn Chu Thanh Nhượng có thai, sau đó sinh hạ đứa bé.

“Đợi chút.” Hoàng đế rốt cuộc bắt được mấy phần lý trí, đẩy Chu Thanh Nhượng ra nói.

Chu Thanh Nhượng dĩ nhiên biết Hoàng đế sẽ cự tuyệt, cho nên không có cảm giác khó chịu, ngược lại khi nhìn gương mặt đỏ bừng của Hoàng đế, ánh mắt hơi ngượng ngùng, cảm thấy thập phần đáng yêu, rất nhanh lại đè lên, ôm cổ Hoàng đế liền hôn cầm của y, dịu dàng hỏi, “Bệ hạ, muốn đợi cái gì?”

Đôi môi Chu Thanh Nhượng mềm mại như là cánh hoa, Hoàng đế chỉ cảm thấy nụ hôn trên cằm này mịn màng giống như cánh hoa chạm nhẹ vào mình,

dịu dàng và nóng bỏng như vậy, làm cho lòng y lại sôi trào lên.

Chu Thanh Nhượng hạ quyết tâm, cho nên mặc dù trong lòng cũng khấn trương run rẩy, nhưng động tác vẫn rất lớn mật, vừa hôn nhẹ cằm Hoàng đế, tay cũng không ngần ngại đưa vào trong vạt áo Hoàng đế, vóc người Hoàng đế rất đẹp, cơ bụng mềm mại như nhung tơ bao quanh tầng đá, đại biểu cho sức lực đồng thời làm người ta mê muội, nàng vuốt ve qua lại, thậm chí quên mất ước nguyện ban đầu, hoàn toàn đắm chìm ở nơi này.

Hoàng đế cảm giác cả người mình đều bị đốt cháy, nụ hôn ấm áp, còn có đầu ngón tay như đốt lửa kia!

“Thật là lớn mật!”

Chu Thanh Nhượng che miệng cười, ngọt ngào nói, “Bệ hạ, thiếp không bỏ được chàng.”

Hoàng đế, “.”

“Thiếp sẽ rất nhớ chàng.”

Hoàng đế, “.”

Tay Chu Thanh Nhượng từ từ trượt đến eo Hoàng đế để lên bộ vị đang nhô lên, nói, “Bệ hạ, thiếp thích chàng.”

Hoàng đế chỉ cảm thấy một luồng nhiệt đang xông lên đầu, làm cho y nhất thời không biết phải làm sao, chợt cảm thấy muốn vây thật chặt đối phương vào trong thân thể mình.

Ánh nến mờ lung, bóng đêm an tĩnh, giờ khắc này hình như toàn thế giới chỉ còn sót hai người bọn họ, hô hấp Hoàng đế dồn dập, sóng lòng sôi sục, trong đầu nhớ lại những gì mình đã từng trải qua, lúc này chợt cảm thấy, những khổ cực từng trải qua trước kia cũng chỉ là mây khói mà thôi.

Y do dự một lát, rất nhanh lại đưa tay nắm bàn tay buống bình của Chu Thanh Nhượng, sau đó trong ánh mắt kinh ngạc của nàng lật người đè lên, nói, “Hôm nay Trẫm sẽ cho nàng biết cái giá của việc đốt lửa là thế nào.”

Chu Thanh Nhượng đành cười ngượng ngùng, rất xấu hổ đáng yêu.

Trong lòng Hoàng đế càng yêu thương không dứt, chỉ cảm thấy yêu thế nào cũng không đủ, cúi đầu hôn lên trán nàng một cái, nói, “Vẫn nghĩ chờ khi Trẫm đắc thắng trở về., nàng lại không cho Trẫm cơ hội.”

Hai người chàng chàng thiếp thiếp, bất quá chỉ trong chớp lát lại đốt nhiệt bên trong nhà lên, một mảnh cảnh xuân.

Là ai từng nói không nên trêu chọc đàn ông bị cảm dục nhiều năm?

Chu Thanh Nhượng đau lưng, đôi chân cũng không giống là của mình., nhưng khi cái đau qua đi, cái cảm giác ngọt ngào khó tả lại xông lên đầu, ban đầu lúc Khang vương không lâm hạnh qua, nàng cũng không mất hứng gì, thậm chí có mấy phần may mắn, Khang vương vừa nhìn đã biết là người hay thay đổi, có chút bạc tình, mặc dù nàng vào cung bất đắc dĩ, nhưng cũng không nguyện ý phò thác mình như thế.

Vậy mà hôm nay, bây giờ trong lòng nàng lại cảm thấy rất thỏa mãn.

Có lẽ, sâu xa bên trong chẳng lẽ đang chờ đợi y sao?

Chu Thanh Nhượng quay đầu lại liếc nhìn Hoàng đế trước mặt đang được quần thần vây quanh đi về phía đàn tế thiên bái thiên địa, hai người đã thức dậy từ rất sớm, dù sao sáng sớm Hoàng đế sẽ phải tế bái thiên địa, sau đó đi xuất chinh, đây là một nghi thức thần thánh hết sức phức tạp.

Hoàng đế dường như có linh cảm, quay đầu lại liếc nhìn Chu Thanh Nhượng, hai người thông qua không trung nhìn nhau một lát, một ánh mắt dịu dàng như nước, một tràn đầy yêu thương, tương hợp trước nay chưa từng có.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Sùng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: CHƯƠNG 45

Chu Thanh Nhượng vốn cho rằng mình đã sớm chuẩn bị kỹ càng, nhưng khi nhìn Hoàng đế mặc khôi giáp ngân bạch sắc, khoác áo khoác lông hồ ly trắng oai hùng bất phàm đi tới, chỉ cảm thấy chia lìa tới quá đột ngột, vào thời khắc này, tim nàng đột nhiên căng thẳng, giống như bị người ta bóp thật chặt, quá đau đớn.

Lần này thật sự sẽ ly biệt!

Hoàng đế nhìn văn võ bá quan dưới bậc thang cảm thạch, văn thần phong thái trác tuyệt, ngay ngắn trật tự, võ quan anh tư bộc phát, uy nghiêm trên người làm người khiếp sợ, tất cả đều thần phục phía dưới y, trong lòng có sự hào tình vạn tượng không nói rõ, đáng người càng trở nên cao lớn, ánh mắt nghiêm nghị, bên trong như có đóm lửa đang thiêu đốt.

Người hầu đứng bên đi tới nhỏ giọng nói, “Bệ hạ, giờ lành đã đến, nên lên đường.”

Hoàng đế quay đầu lại liếc nhìn Chu Thanh Nhượng đang đứng dưới mái hiên cách đó không xa, mặc một bộ gấm ti sắc hồng Bách Điều Triều Phụng, đầu đội nạm Bách Bảo điểm thụy quan, đoan trang mà lịch sự tao nhã, rất xinh đẹp.

Trong lòng y trầm xuống, tình hình triều miên đêm qua dường như vẫn chưa rồi đi, cứ như vậy mà tách ra..., hào hùng vừa rồi đã tan đi mấy phần, lại bị cảm xúc ly biệt lấy nhiếp.

Chu Thanh Nhượng nhìn Hoàng đế từng bước một đi tới, biết đây là muốn đến tạm biệt, tuy đã dùng nhiều cách khắc chế, nhưng vẫn không nhịn được cảm thấy lỗ mũi đau ê ẩm, nước mắt đảo quanh hốc mắt.

“Bệ hạ.” Chu Thanh Nhượng ôn nhu gọi.

Trước kia Hoàng đế nghe qua câu, nhi nữ tình trường anh hùng nhứt chỉ, chỉ cảm thấy là một câu nói đùa, dù là thật, cũng chỉ áp dụng trên những người vô dụng, nhưng vào giờ khắc này lại cảm nhận sâu sắc việc không buông bỏ được này.

Nghĩ đến lần ly biệt này chính là nửa năm ròng, trong lòng đã cảm thấy vắng vẻ trống trải, trước kia dù bận rộn thế nào, chỉ cần biết Huyền phi đang yên ổn sống trong hậu cung chờ y, gần trong gang tấc, chạy nửa canh giờ là có thể nhìn thấy, có thể an tâm, nhưng bây giờ thật sự là trời nam đất bắc rồi.

Hai người nhìn nhau thật lâu, nếu Chu Thanh Nhượng không phải có kỳ có rất nhiều người đang ở đây, thật hận không thể nhào tới ôm lấy Hoàng đế, có điều lại sợ Hoàng đế thấy mình quá lỗ mãng, dù sao đây cũng ở trước mặt văn võ bá quan, thật sự không nên mất thể thống, chỉ đành cố gắng nhìn chăm chăm Hoàng đế, tỉ mỉ, hình như muốn khắc người vào trong đầu.

Hoàng đế nhìn khóe mắt Chu Thanh Nhượng ngân ngấn nước, ánh mắt sầu trĩu miên nhìn mình, cảm giác thân thể mình như bị ngưng tụ, không có cách bước lên một bước.

Cho đến khi Vương Thịnh thật sự nhìn không được lại kêu lần nữa, “Bệ hạ, giờ lành đã đến.” Hoàng đế mới lên tiếng, “Hãy tự lo cho mình.”

“Vâng.” Chu Thanh Nhượng dùng sức gật đầu một cái.

Hoàng đế đưa mắt nhìn nửa ngày, cuối cùng nhất quyết quay đầu lại bước nhanh đi ra ngoài, Chu Thanh Nhượng nhìn bóng dáng Hoàng đế dần dần đi xa, không hiểu sao, không nhịn được gọi, “Bệ hạ.”

Vương Thịnh than thở, nghĩ thầm, bình thường Huyền phi nương nương không phải rất có mắt nhìn sao, thế nào vào lúc này trước mặt văn võ bá quan lại dây dưa không rõ như vậy? Nếu có ai tùy tiện nói không rõ ràng sẽ tổn hại đến danh tiếng, có điều nghĩ lại, nàng vốn là tần phi Khang vương, hôm nay lại thành người của Hoàng đế, đây không phải càng làm cho người ta thêm khinh thường thân phận của nàng sao? Đầu trục thì sợ gì nắm tóc chứ? Nàng có gì phải sợ? Quan trọng vẫn nên để Hoàng đế giữ ở trong lòng hơn, dù sao hai người chia xa chính là nửa năm, khả năng thủ thân như ngọc của Bệ hạ cũng không lớn, mang về mấy mỹ nhân cũng không phải là không thể, nghĩ tới đây cũng cúi đầu thấp hơn, giả vờ như không nhìn thấy Chu Thanh Nhượng gọi như vậy là không hợp quy củ.

Vốn Hoàng đế muốn làm bộ như không nghe thấy, nhưng vừa quay đầu lại liền nhìn thấy trên gương mặt Chu Thanh Nhượng có nước mắt lăn xuống, cảm thấy những giọt lệ rơi xuống kia giống như nước sôi làm bỏng y, lòng đau nhói, không tự chủ lại quay trở về, vội đến trước mặt liền hung hăng ôm người vào trong ngực.

“Hãy chờ Trẫm trở về?” Bên tai truyền tới lời nói ấm áp tràn đầy thương tiếc của Hoàng đế.

Chu Thanh Nhượng ôm chặt eo Hoàng đế, lau nước mắt chảy đầy trên mặt, dùng sức gật đầu một cái.

Chu Thanh Nhượng cho là, tình yêu cách mình rất xa, ở thời đại này phải tuân thủ lệnh phụ mẫu, nghĩ đến tìm được một người thật tâm thích mình, thật sự còn khó hơn lên trời. Kết quả ai có thể nghĩ tới chỉ ngần ngừ mấy tháng, nàng đối Hoàng đế lại sinh ra lệ thuộc như vậy, không bỏ được y, sợ y bị ngộ nhờ gì, rất nhiều cảm xúc hội tụ vào một chỗ, rồi lại có tình không biết phải nói với Hoàng đế thế nào.

Trong lòng Hoàng đế cảm xúc cũng trầm mối ngổn ngang, chỉ hận không thể mang tiểu nữ nhân cùng mình xuất chinh, nhưng nghĩ đến tình cảnh bản thân sẽ gặp phải, lại cảm thấy không thể mang nàng đi chịu khổ, chỉ có thể từ bỏ.

Hai người ôm nhau thật chặt, chỉ hận không thể cứ mãi thiên trường địa cửu như thế.

Chờ canh giờ không thể kéo được nữa, Vương Thịnh chỉ đành làm mặt dày đến nhắc nhở Hoàng đế.

Rốt cuộc Hoàng đế cũng quyết tâm đi, Chu Thanh Nhượng một đường đi theo đến trên tường thành, nhìn bóng dáng Hoàng đế càng ngày càng xa, đội ngũ uy vũ càng lúc càng xa, nước mắt rốt cuộc mơ hồ không nhìn rõ.

Đi theo Hoàng đế còn có Thái hậu cùng hai vợ chồng Khang vương, mặc dù ngồi trên chiếc xe tôn quý, nhìn từ bên ngoài xanh vàng rực rỡ, kì thực vì sợ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cửa đều bị khóa chặt, hơn nữa binh sĩ đi theo đều là cấm vệ quân Hoàng đế tín nhiệm nhất, do cận thân Hoàng đế Dương Hồ dẫn dắt.

Sắc mặt Thái hậu trầm xuống, bộ dáng vững như bàn thạch, tựa như hốt hoảng mấy ngày trước đây cũng chỉ là tạm thời, về phần Khang vương cùng Khang vương phi kia lại là một người vì bệnh tình mà dung nhan tiêu tụy, nằm ở một bên, còn Khang vương lại cúi thấp đầu, tinh thần hoảng hốt, nhìn tiêu tụy không chịu nổi.

Đã sợ qua, kháng cự qua, cũng từng gãy giữa qua, nhưng tất cả phản kháng ở trong mắt Hoàng đế thật chỉ đúng là lấy trứng chọi đá, tự rước lấy nhục, hiện nay vợ chồng Khang vương cũng đều đã mất hồn hết rồi, mặc kệ nó rồi.

Chu Thanh Nhượng đứng ở cửa thành thật lâu, cho đến khi sắc trời bắt đầu tối, tay chân cũng có chút lạnh lẽo, lúc này mới bảo Linh Ngọc đứng bên cạnh đỡ lên cổ kiệu, nhưng trong nội tâm lại trống rỗng, rất không thoải mái.

Hộ tống Chu Thanh Nhượng trở về là cấm vệ quân Hoàng đế có ý an trí Phó Thống Lĩnh Hoàng Tứ, đây cũng là tâm phúc chí thân của Hoàng đế, còn có một người khác Hoàng đế lưu lại chính là võ tướng Lục Bội Ninh được bổ nhiệm làm Cửu Môn Đề Đốc, gánh vác nhiệm vụ hộ thành trọng yếu, triều chánh là tạm thời do Nội Các thay mặt, quan trọng là phải gấp rút đưa đến chỗ Hoàng đế bên kia, tất cả đã an bài thỏa đáng.

Chu Thanh Nhượng mới vừa trở về cung, Lục Bội Ninh đã tới.

Bây giờ Lục Bội Ninh đối Chu Thanh Nhượng càng cung kính hơn, mặc dù Hoàng đế và Chu Thanh Nhượng là một tay y tác hợp, cũng từng tính kế với Chu Thanh Nhượng, dù sao trước khác nay khác, hôm nay Chu Thanh Nhượng là tân phi duy nhất của Hoàng đế, địa vị không ai bằng, suy nghĩ một chút thời gian ly biệt hôm nay, Hoàng đế cho tới bây giờ đều hết sức nội liêm thể nhưng lại ôm Chu Thanh Nhượng ngay trước mặt mọi người, tình cảm quấn quýt như vậy, ngay cả Lục Bội Ninh quen thuộc với Hoàng đế trong lòng cũng cảm thấy rất rung động.

Hai người cách rèm gặp nhau, nếu Hoàng đế ở trong kinh thành, Chu Thanh Nhượng cũng không cần phiền toái như vậy, Hoàng đế cũng không phải là loại người cổ hủ, y đi một chuyến đến tái ngoại, tính tình cũng trở nên thô lỗ rất nhiều, có điều Hoàng đế không có ở trong kinh, hai người cần phải kiêng dè, dù sao lời người đáng sợ, để người có lòng truyền tới tai Hoàng đế, cách nơi này xa ngàn dặm không biết sẽ biến thành chuyện gì.

Hình như Lục Bội Ninh cũng hiểu bản khoản của Chu Thanh Nhượng, thấy bức rèm thạch anh che đi bản thân ngược lại còn nhẹ nhõm hơn cả Chu Thanh Nhượng.

“Nương nương, vì thân bị trọng trách lớn như vậy, vốn nên không màng sống chết Tử Nhi Hậu Dĩ, chỉ là trong lòng thật sự rất khủng hoảng.” Lục Bội Ninh quỳ gối trên bờ đoàn không chịu đứng lên, dáng vẻ dường như rất ưu sầu.

*** Tử Nhi Hậu Dĩ: trong câu “Cúc cung tận tụy, tử nhi hậu dĩ” của Gia Cát Lượng, ý nói hết lòng tận tụy đến chết mới dừng. Người làm việc gì đó, trước hết cần phải có cái lễ nghĩa, làm việc tận tụy mới là điều đáng quý.

Chu Thanh Nhượng cười có chút giảo hoạt, cảm thấy Lục Bội Ninh này thật đúng là càng ngày càng có ý tứ, đến chỗ của nàng khóc lóc đáng thương, nghĩ thâm cũng là không dễ dàng, nói, “Bệ hạ có thể giao trách nhiệm thủ hộ kinh thành nặng nề cho Lục tướng quân, vậy dĩ nhiên tin tưởng Lục tướng quân có thể đảm đương, mong rằng Lục tướng quân không quá khiêm tốn mình, cô phụ hoàng ân Bệ hạ.” Nói tới chỗ này giọng nói thay đổi trở nên nghiêm trang, nói, “Mặc dù ta là một phụ nhân, nhưng cũng biết bên trọng bên khinh, phạm là chuyện Lục tướng quân yêu cầu, vì an nguy triều ta, ta dĩ nhiên sẽ đồng ý, Lục tướng quân cũng không cần giấu diếm, cứ nói thẳng là được.”

Lục Bội Ninh thấy Chu Thanh Nhượng sáng khoái như vậy, trong lòng rất vui mừng, nói, “Huyền phi nương nương thật đúng là hiền thực cơ trí, là may mắn triều ta.” Lục Bội Ninh hung hăng rót canh * miệng, làm cho Chu Thanh Nhượng dở khóc dở cười, nỗi đau khi chia xa Hoàng đế cũng vui đi một ít.

Lục Bội Ninh thấy độ lửa vừa vặn, nên đi thẳng vào vấn đề nói, “Nương nương, nơi Kinh Thành này từ trước đến giờ đều là đất quyền quý tụ tập, muốn để nó ngay ngắn trật tự, tất nhiên sẽ làm vài người mất hứng, có điều vì thân cũng không chú tới những người này ai sẽ vui mừng ai mất hứng, vì thân chỉ cần bảo vệ này Kinh Thành yếu địa, lại nói, Bệ hạ không có trong Kinh Thành, cũng chỉ có dùng thủ đoạn lời đình mới chế trụ được cục diện, vì thân chính là lo lắng đến lúc đó sẽ có người đến chỗ nương nương tố cáo.”

Chu Thanh Nhượng cho Lục Bội Ninh ánh mắt khích lệ, nói, “Ta chỉ là một phụ nhân, nào biết triều chánh gì chứ? Ta chỉ nghe Bệ hạ, Bệ hạ nói cái gì chính là cái đó, Bệ hạ nói Lục tướng quân có thể đảm nhiệm trọng trách ấy, đó chính là có thể đảm nhiệm, người khác nói cái gì ta đều không nghe.”

Lúc này Lục Bội Ninh mới hoàn toàn yên tâm, nghiêm túc cảm tạ, “Đa tạ nương nương.”

Chờ sau khi Lục Bội Ninh đi rồi, Linh Ngọc vừa thay xiêm áo cho Chu Thanh Nhượng, vừa nói, “Nương nương, ý vừa rồi của Lục tướng quân., chính là không để cho nương nương nhúng tay vào việc hấn lâm, nhưng nếu như hấn lâm sai, nương nương cũng không quản?”

Chu Thanh Nhượng duỗi tay để Linh Ngọc thay nửa áo còn lại, nói, “Lục Bội Ninh cũng không phải là người bình thường, hấn xuất thân đại tộc, ban đầu lúc Bệ hạ chịu khổ lại vì đi theo Bệ hạ mà bỏ tất cả, nghe nói cộc hôn sự của hấn cùng thanh mai trúc mã cũng theo đó mà thất bại., ai, đây là trung thành bức nào chứ? Lại nói Bệ hạ anh minh quyết đoán, có thể giao Kinh thành yếu địa này cho hấn, ta có cái gì không yên lòng?” Ngay sau đó là sắc mặt nặng nề, nói, “Lại nói, muội hiểu mang binh như thế nào sao? Muội hiểu giết địch như thế nào? An trí trong ngoài như thế nào?”

Linh Ngọc sững sờ, nói, “Dĩ nhiên nô tỳ không hiểu.”

“Ta cũng không hiểu, nhưng lục Bội Ninh hiểu, thế là đủ rồi, thuật nghiệp có chuyên tấn công, ta chỉ cần đằng hoàng từ tế sống ở chỗ này chờ Bệ hạ trở lại là được.”

Lúc này Linh Ngọc mới hiểu ra, cũng không dám nói gì thêm, chờ phục vụ Chu Thanh Nhượng rửa mặt xong liền truyền dùng cơm.

Có điều hôm nay Chu Thanh Nhượng đang đau buồn khi vừa chia tay với Hoàng đế, tâm tình tích tụ, một chút khẩu vị cũng không có, chỉ ăn vài miếng cơm đã bảo người mang xuống, Linh Ngọc buồn bực không thôi, nhưng cũng không thể làm gì, có điều trong chốc lát lại mặt mày hớn hớn, thì ra Hoàng đế đã tặng đồ về đây.

Hoàng đế đi nhanh như gió, chỉ có mấy canh giờ đã từ Kinh Thành đến Nội Hà khẩu, lúc dùng bữa tối nhìn thấy cá Nội Hà thơm ngon, cũng bảo người nhanh chóng tặng về. Chờ cá đến Kinh Thành đã khuya lắm rồi, Chu Thanh Nhượng lại rất vui mừng, bảo người đi làm, mùi vị ngon lại bắt đầu ăn, chỉ là vừa bắt đầu còn ăn ngon lắm, đang ăn lại khóc, trong lòng thật sự quá nhớ nhung.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Sùng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: CHƯƠNG 46

Dường như hiểu tâm tư Chu Thanh Nhượng, Hoàng đế cách năm ba bữa sẽ đưa món gì đó tới đây, đều là những thức ăn mới mẻ dọc theo đường đi, hoặc là một chút đặc sản hiếm thấy, rất nhiều thứ tất nhiên thô ráp hơn trong cung, nhưng thắng ở chỗ đó là phần tâm ý Hoàng thượng, những thứ này tất nhiên đáng quý hơn.

Cứ như vậy dường như sự xa cách trong lòng Chu Thanh Nhượng cũng dần phai nhạt, từ từ thích ứng ngày không có Hoàng đế, chỉ có điều chờ Hoàng đế ra khỏi Cẩm Châu, cũng không có những món đồ đưa tới nữa, Chu Thanh Nhượng cũng hiểu, Hoàng đế đi ra ngoài không phải đi du ngoạn, bắt đầu không còn an nhàn thoải mái..., phía sau còn nhiều chuyện bận rộn nên không rảnh quan tâm đến nàng.

Thời tiết cũng dần lạnh hơn, cây cối tiêu điều, lúc Chu Thanh Nhượng đi Ngự Hoa viên tản bộ, mặc dù buổi sáng đã có người quét dọn mặt đất qua một lần, nhưng khi đi vẫn dẫm lên những lá cây khô héo rụng xuống, phát ra tiếng vang sột soạt, Chu Thanh Nhượng cảm thấy chơi rất vui, giống như đứa trẻ đập rồi lại đập, chẳng qua đập nhưng vẫn có chút cô đơn, nói với Linh Ngọc, “Muội nói nếu Bệ hạ ở đây, có nói ta chơi như vậy quá lỗ mãng hay không?”

Linh Ngọc nghĩ tới mỗi lần Hoàng đế nhìn thấy Chu Thanh Nhượng đều sẽ thay đổi thành vẻ mặt dịu dàng, đừng nói dẫm lá cây chơi, dù làm chuyện thơ ngây gì đó, đoán chừng cũng sẽ mặc cho, rất dung túng, cười nói, “Bệ hạ lúc nào sẽ trách nương nương không trang trọng chứ? Nô tỳ cảm thấy Bệ hạ ngược lại còn sợ nương nương mất hứng, sẽ cho người tìm nhiều lá cây hơn chút tới đây dẫm nữa là.”

Chu Thanh Nhượng nhớ tới tính tình bất đồng của Hoàng đế, chính là loại lão tử bất kể quy củ khuôn phép gì kia, yêu thích là được..., đoán chừng thật đúng sẽ như vậy, không nhịn được mỉm môi cười, sau đó trong lòng bỗng cảm thấy trống rỗng, hơi khó chịu nói, “Cũng không biết hôm nay đã tới đâu?”

Linh Ngọc sửa sang lại lần vẩy Chu Thanh Nhượng bởi vì giẫm đạp lá cây mà rối loạn, lại nhìn về mặt Chu Thanh Nhượng, gương mặt phiếm hồng, thêm việc sau khi vào cung lại được nuông chiều, càng lộ vẻ đoan trang xinh đẹp, nhưng ánh mắt lại mang theo mấy phần phiền muộn, lòng rất không đành, nói, “Bệ hạ bên kia nếu có tin tức tự nhiên sẽ có thư cho nương nương.” Một trận gió thổi qua, mang theo mấy phần lạnh lẽo, Linh Ngọc co rụt người, nói, “Nương nương, trời lạnh, chúng ta vẫn nên trở về đi.”

Chu Thanh Nhượng cũng biết mình ở đây lo lắng cho Hoàng đế cũng chỉ lo mù quáng, chuyện gì cũng không giúp được, gật đầu một cái nói, “Vậy trở về thôi.”

Linh Ngọc thấy Chu Thanh Nhượng không hăng hái lắm, vì muốn dời lực chú ý của Chu Thanh Nhượng, đổi đề tài khác nói, “Lúc này nhị tiểu thư và Tam gia đều phải đến rồi chứ?” Linh Ngọc nói hai người kia chính là muội muội và đệ đệ Chu Thanh Nhượng, Chu Đan Dương và Chu Tùng Dương.

Sau khi Hoàng đế đi, Linh Ngọc vì để Chu Thanh Nhượng vui vẻ nên thường gọi tỷ đệ này vào cung bồi Chu Thanh Nhượng, nếu là thường ngày chuyện này thật không thích hợp, nội viện hoàng cung, cũng không phải vườn rau nhà người muốn tới thì tới? Có điều vẫn nên xem tình huống, nếu là thường ngày, trong hậu cung rất nhiều phi tử, Hoàng hậu, Quý phi, Thái hậu, Thái phi một đống lớn, có nhiều người này ở đây nên phải chú ý quy củ, nhưng bây giờ cả hậu cung chỉ có một mình Chu Thanh Nhượng, cung nữ thái giám phục vụ có 3000, lại chỉ có một chủ tử này thôi, đây còn không phải Chu Thanh Nhượng muốn gì sẽ là vậy sao? Huống chi cảm vệ quân Phó Thống Lĩnh Hoàng Tử trông giữ hoàng cung là người nghe chỉ thị Chu Thanh Nhượng nhất.

Loại ân sủng này của Hoàng đế, không nghĩ đến thì thôi, một khi nghiêm túc suy nghĩ thật đúng là Hoàng ân mệnh mỏng cuộn cuộn, không ai bằng.

Quả nhiên nhắc tới muội muội đệ đệ, Chu Thanh Nhượng liền vui mừng hẳn, nói, “Đan Dương thích ăn mứt táo, Tùng Dương thích ăn quýt tiến cống, muội đã chuẩn bị hết chưa?”

Linh Ngọc cười, hờn dỗi nói, “Nương nương còn chưa tin nô tỳ sao? Chỉ chút chuyện nhỏ này, dĩ nhiên sẽ làm thỏa đáng cho nương nương, biết hôm nay Nhị tiểu thư và Tam gia muốn đến đây, ngày hôm qua nô tỳ đã bảo người chuẩn bị xong.” Sau đó lại lộ ra vẻ mặt có mấy phần há hê, nói, “Nương nương, ngài xem nô tỳ làm tốt như vậy, có phải nên thưởng nô tỳ chút gì không?”

Chu Thanh Nhượng không nhịn được mỉm cười, biết rõ Linh Ngọc là làm nũng khoe khoang đồ dành mình, trong đầu vẫn rất vui mừng nói, “Cái nha đầu nhà em, chỉ là làm chuyện mình nên làm, còn muốn chủ tử thưởng em hả?”

“Nương nương thật hẹp hòi.”

“Cái người này lá gan càng ngày càng lớn, ta thấy nên gấp gấp tìm nhà chồng cho em thôi, lúc này mới có thể kiếm chế được em...”

Hai người đùa vui một lát, trong chốc lát đã trở về Ngự Bảo điện, nơi này vốn là chỗ ở của Hoàng đế, chỗ Chu Thanh Nhượng ở cần tu sửa lần nữa nên tạm thời ở tại Ngự Bảo điện, nhưng chờ sau khi bên kia tu sửa xong, Hoàng đế cũng không đề cập đến chuyện nàng dời qua bên kia, Chu Thanh Nhượng cũng không phải kẻ ngốc, chú ý cái quy củ gì gì đó, mực cười..., ai sẽ ngại ở chung cùng trượng phu mình? Hoàng đế thấy không sao cả, dĩ nhiên nàng cũng giả bộ ngu không đề cập tới chuyện này, cho nên đến sau khi Hoàng đế đi, Chu Thanh Nhượng vẫn ở trong Ngự Bảo điện.

Nhưng làm Chu Thanh Nhượng ngoài ý muốn đó là, hôm nay không chỉ hai đệ đệ muội muội tới, ngay cả cô cô Chu Tổ Mai cũng tới, theo sát sau hai tỷ đệ họ.

Từ lần trước Chu Thanh Nhượng gọi Chu Tổ Mai tới cảnh tỉnh một phen, lại cho hai tỷ đệ xả giận, nhưng vẫn không yên lòng còn phải một ma ma trong cung đi qua làm chỗ dựa cho hai người, Hầu phủ hôm nay cũng không giống trước nữa, hai tỷ đệ cũng xem như nở mày nở mặt.

Chu Đan Dương và Chu Tùng Dương nhìn thấy Chu Thanh Nhượng thì rất vui mừng, lúc hai người mới vào cung cũng rất câu nệ, dù sao Chu Thanh Nhượng đã là nương nương trong cung, thân phận tôn quý, nhưng khi chân chính sống chung mới phát hiện, dù làm nương nương, Chu Thanh Nhượng vẫn là đáng vẻ trước kia, tóm lại là tỷ tỷ hai người bọn họ, bọn họ lúc này mới buông lỏng, bấy giờ thấy Chu Thanh Nhượng đi tới dưới sự vây quanh của mọi người, rất khí phách thanh quý, trong đầu cũng không sợ, cùng hành lễ nói, “Nương nương.” Khắp khuôn mặt đều là nụ cười, đáng vẻ rất thân thiết.

Chu Thanh Nhượng thấy hai người bọn họ cũng rất vui mừng, từ nhỏ nàng đã cùng muội muội đệ đệ ở chung một chỗ, tình cảm trước khi vào cung cũng rất thâm hậu, có điều sau đó tự thân nàng cũng khó bảo toàn nên chỉ có thể mặc kệ, hôm nay nàng có thân phận địa vị, dĩ nhiên sẽ ưu đãi hai người.

“Tất cả đứng lên.” Chu Thanh Nhượng nâng đỡ hai người đứng dậy, quan sát muội muội Chu Đan Dương, thấy nàng làn da ánh nhuận, vóc người thướt tha mềm mại, rất có dáng vẻ thiếu nữ, vui mừng nói, “Đan Dương cũng cao lên không ít, hôm nay đã trở thành đại cô nương rồi.”

Chu Đan Dương ngượng ngùng cười, nàng hôm nay cũng đã đến tuổi làm mai, nghe lời nói này cảm thấy rất xấu hổ, rúc vào trong ngực Chu Thanh Nhượng, một bộ tư thái tiêu nữ nhi, trong lòng Chu Thanh Nhượng buồn cười, cũng không trêu chọc nàng, quay đầu lại nhìn Chu Tùng Dương, hẳn cũng khỏe mạnh không ít, trước kia nhìn như đang bệnh thoi thóp, hôm nay đôi mắt lại có hồn, đứng ở nơi đó như giống con nghé con bê, bất giác nàng bỗng nhớ tới phụ thân Vũ Định Hầu, tay vượn eo ong, cao lớn uy vũ.

“Gần đây Tùng Dương đọc sách sao rồi?”

Vốn Chu Tùng Dương đang háo hức phấn khởi, kết quả nghe xong lời này, đầu liền tiu ngưu, y cũng không biết chuyện gì xảy ra, vừa nhìn thấy sách đã muốn ngủ, căn bản cũng không muốn học, nhưng trong lòng y lại sợ, mình học sách không tốt sẽ làm Chu Thanh Nhượng không vui, sẽ làm phụ thân cảm thấy mình vô dụng.

Chu Thanh Nhượng thấy đáng vẻ Chu Tùng Dương áy náy bất an cũng thấy bất đắc dĩ, ôn thanh an ủi, “Đi học là vì khai sáng cho đệ, nếu như đệ thật sự không thích. , ta xem một chút an bài đệ vào trong quân cũng được.”

Nhiều thế hệ con cháu Vũ Định Hầu phủ đều đi tòng quân, đến thế hệ hôm nay, Vũ Định Hầu phủ đã sớm suy tàn, cho nên bản thân Vũ Định Hầu ở trong quân không thuận, lại thêm nhập ngũ luôn phải ra chiến trường sẽ rất nguy hiểm, nên quyết định để Chu Tùng Dương đi đọc sách, kết quả cố tình Chu Tùng Dương cũng là huyết mạch Chu gia, vốn không thích đọc sách.

Mất Chu Tùng Dương bỗng sáng lên, đang muốn nói, Chu Tổ Mai đứng ở phía sau y luôn bị Chu Thanh Nhượng xem như tấm bình phong lại bất chấp, cao giọng suy tính nói: “Nương nương, chuyện này thì không được, lúc trước để Chu Tùng Dương đi học đó là ý tứ Hầu gia.”

Trong lòng Chu Tổ Mai Tâm vẫn cảm thấy, coi như Chu Thanh Nhượng là nương nương trong cung, đó cũng là tiểu nha đầu bà nhìn lớn lên, mặc dù bị tình thế ép buộc không dám phản kháng, nhưng trong lòng lại không cam tâm, lúc này nghe được ý tưởng Chu Thanh Nhượng không tuân theo lời Vũ Định Hầu, để Chu Tùng Dương đi tòng quân, làm sao đồng ý được? Lúc này mới không để ý khuôn phép, cứ xen ngang vô lễ như vậy.

Trên mặt Chu Thanh Nhượng lộ ra vẻ châm chọc, nói, “Vào lúc này lại biết nghe phụ thân dặn dò? Ban đầu phụ thân cũng đã nói để cho cô cô chăm sóc thật tốt ba tỷ đệ chúng ta, cô cô lại chăm sóc thế nào?”

Chu Thanh Nhượng ở trong cung lâu rồi, trên người tự nhiên có một cỗ khí chất cao quý bất phàm, vừa nói như thế, ngược lại có vài phần khí thế, Chu Tổ Mai bị dọa sợ sắc mặt lập tức trắng bệch, nhưng bà vẫn còn không cam lòng nhỏ giọng nói, “Chăm sóc thế nào? Cũng không phải cho các người trưởng thành hết rồi sao? Hôm nay ngài thành nương nương trong cung còn không phải là bởi vì ta đưa ngài đi vào?”

Âm thanh mặc dù nhỏ, nhưng cũng làm cho những người ở đây đều nghe thấy hết.

Chu Tùng Dương đứng dậy níu cổ áo Chu Tổ Mai, nói, “Cô cô, nếu ngài còn cứng đầu, cũng đừng trách con không niệm tình cảm cô cháu đấy nhé?” Cái nắm kia nắm thật chặt, hình như sau một khắc muốn đánh lên trên mặt Chu Tổ Mai.

Chu Thanh Nhượng đang muốn nói, lại thấy Chu Đan Dương vẫn không lên tiếng trên mặt lại lộ ra nẩy phần lệ khí, vững bước đi tới, nói, “Cô cô, phụ

thân nhìn cuộc sống ngòi đắng thương, bị chồng bỏ vứt bỏ, nên mới bảo ngài vào ở, quản giáo mấy người chúng con, ngài lại tuyệt không niệm tình phụ thân, tay nắm chặt bạc, không để cho tỷ đệ chúng con ăn ngon mặc ấm, con đường đường một tiểu thư Hầu phủ, lại tự mình giặt quần áo nấu cơm....” Giọng nói Chu Đan Dương mang theo vài phần ghen ghét, “Nếu như trong nhà thật khó khăn như vậy, con ngược lại sẽ không oán cái gì, kết quả tháng trước Tiền ma ma sửa sang lại sổ sách phủ đệ một lần nữa, phát hiện tiền bạc sẵn có trong nhà chính là hai vạn hai, tiền lời điền trang, cửa hàng hàng năm cũng có một ngàn lượng.” Tiền ma ma chính là cung nhân Chu Thanh Nhượng đưa qua chăm sóc hai tỷ đệ, làm việc rất khôn khéo, chuyên quản lý sổ sách trong phòng đây cũng là nguyên nhân Chu Thanh Nhượng phải bà đi.

Sắc mặt Chu Tổ Mai đỏ lên, vẫn không cảm tâm nói, “Các con biết cái gì, bạc này nếu dùng không thương tiếc, núi vàng núi bạc cũng tiêu xài sạch hết.”

“Ngài coi con là đứa trẻ ngốc sao?” Chu Đan Dương cắn răng nghiêng lợi nói, “Trong nhà của chúng ta có mấy người, dù ăn ngon uống tốt một năm cũng chẳng dùng hết ba bốn trăm lượng bạc, tính cả tiền lời, hàng năm còn có thể còn dư lại sáu bảy trăm lượng, làm sao sẽ niệm ăn núi lớn? Lại nói, bạc này cũng tốt, điền trang cũng tốt, đều là tiền phụ thân cho con và đệ đệ, bỗng dưng trở thành của ngài?”

Chu Tổ Mai bị chất nữ Chu Đan Dương nói vậy nhất thời không còn lời phản bác, mặt lúc tím lúc xanh lúc trắng.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Sùng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: CHƯƠNG 47

Chu Tổ Mai thấy hai tỷ đệ không để bà trong mắt, không có kỵ nói ra lời nói này, làm cho bà chẳng còn mặt mũi nào, trong lòng vừa nóng vừa giận, mặt đỏ lên, không nhịn được nói, “Các người đừng tưởng có nương nương làm chủ mà có thể muốn làm gì thì làm, cô cô ăn muối còn nhiều hơn các người ăn cơm, rất nhiều chuyện, không phải chỉ nhìn bề ngoài.”

Chu Thanh Nhượng quả thật không biết làm sao có thể khai thông Chu Tổ Mai người luôn tự cho mình là đúng, trên mặt lộ vẻ cười lạnh.

Chu Tổ Mai kiêng kỵ nhất tất nhiên là Chu Thanh Nhượng, vào lúc này thấy sắc mặt nàng càng ngày càng khó coi, trong lòng khẩn trương, sợ Chu Thanh Nhượng phát tính khí đuổi mình ra khỏi cung, mặc dù trong lòng đang mắng Chu Thanh Nhượng không nề mặt trưởng ầu tôn ti, sớm muộn cũng sẽ hối hận hành vi này của mình, nhưng phần nhiều vẫn là sợ hãi, nhanh mồm nhanh miệng nói ra mục đích vào cung lần này của mình, “Các con nói ta cái gì cũng không sao, nhưng hôm nay phụ thân các con đang trong lúc khốn đốn, sống chết chưa biết, sao các con lại thờ ơ như vậy?”

“Phụ thân?”

“Ngài nói phụ thân làm sao?”

Chu Tổ Mai nhìn thấy sắc mặt hai tỷ đệ vừa rồi còn rất phách lối bây giờ bỗng biến đổi, trong lòng rất sáng khoái, nghĩ tới dù cậy mạnh thế nào thì cũng chỉ là đứa bé chưa từng trải chuyện lớn, làm sao có thể so sánh với bà từng trải qua sóng to gió lớn chứ? Nghĩ tới đây trên mặt liền hiện ra mấy phần đắc ý, nói, “Các con còn chưa biết?” Sau đó quét mắt nhìn Chu Thanh Nhượng, bộ dạng lòng như lửa đốt, nói, “Vân Quý Tổng đốc tạo phản, phụ thân các con lại là tổng kỳ dưới trướng Vân Quý Tổng đốc! Tạo phản đó ghen, đây chính là tội lớn chém đầu!”

Chu Thanh Nhượng chưa từng nghĩ qua Chu Tổ Mai sẽ nói chuyện này, nàng lúc ấy cũng từng lo lắng, vì chuyện này còn cầu xin với Hoàng đế, Hoàng đế lại cảm thấy chỉ là chuyện nhỏ, đồng ý bất kể như thế nào cũng sẽ giữ được mạng phụ thân nàng, Chu Thanh Nhượng tất nhiên sẽ tin tưởng Hoàng đế, thế nhưng đây là lời nói riêng giữa nàng và Hoàng đế, sao có thể nói với người khác?

Hai tỷ đệ Chu Tùng Dương và Chu Đan Dương nghe giọng điệu Chu Tổ Mai cứng rắn bắt đầu có chút bối rối, nhưng quay đầu lại thấy bộ dạng Chu Thanh Nhượng bình tĩnh, nghĩ tới tỷ tỷ ở trong hoàng cung, chỉ sợ đã sớm biết chuyện này, nhưng cho tới nay vẫn không nói gì, nghĩ đến chắc đã có biện pháp, hai người liếc mắt nhìn nhau, trong lòng cũng bình ổn hơn.

Chu Tổ Mai tức chết rồi, mấy người này sao lạnh lùng vô tình như vậy, một chút phản ứng cũng không có, chẳng lẽ ca ca của bà đã nuôi một đám bạch nhãn lang sao? Sao chẳng ai gấp hết vậy?

Chu Thanh Nhượng cũng biết mình phải nói rõ với mọi người chuyện tình của phụ thân, nháy mắt với Linh Ngọc, Linh Ngọc hiểu ý, cúi đầu mang theo thái giám và cung nữ đều lui ra ngoài, mình lại canh giữ trước cửa.

Chờ bên trong nhà không có những người khác, Chu Thanh Nhượng đi tới trước sập ngồi xuống, đẩy một khay đồ ăn vặt trên bàn kỷ trà, nói, “Đều là Linh Ngọc cho người đi an bài, mọi người nếm thử một chút.”

Chu Tùng Dương và Chu Đan Dương thấy Chu Thanh Nhượng bình tĩnh như vậy, nghĩ tới chuyện Tổng đốc Vân Quý tạo phản là chuyện bao lâu rồi? Tỷ tỷ vẫn không có phản ứng gì, hiển nhiên đã sớm an bài thỏa đáng, nghĩ như vậy cũng hoàn toàn yên tâm, lại nhìn thấy đồ ăn vặt trong hộp sơn đen mạ vàng toàn là món ăn bọn họ yêu thích, con sâu thèm ăn bị câu đi, cũng liền bất chấp mọi chuyện, một người cầm quất tiến công, một người cầm mứt táo, ăn say sưa ngon lành.

Chu Tổ Mai tức giận toàn thân phát run, nhìn lại nhìn, rốt cuộc vẫn không nhịn được quát lớn, “Phụ thân các con sống chết chưa rõ, làm sao còn muốn

ăn gì chứ?”

Chu Đan Dương nhả hạt ra, chằm chọc nói, “Cô cô không phải lo lắng phụ thân sống chết chưa biết, mà đang lo lắng năm nay không thu được đồ gì phụ thân đưa tới mới đúng?”

Mặc dù Chu Tổ Mai cay nghiệt, thiên cận, nhưng lúc nàng và Vũ Định Hầu cùng nhau lớn lên, Vũ Định Hầu bị sa cơ, ngày trôi qua còn không bằng với bình dân bình thường, mỗi ngày đều là nghĩ làm thế nào tiết kiệm tiền, có thể sống qua ngày, cũng vì thế đã tạo nên tính tình của bà như hôm nay, nhưng tình cảm giữa bà và ca ca cũng hết sức thân thiết.

“Thế nào, ở trong mắt các con, cô cô là loại người này sao?”

Chu Đan Dương cười, nụ cười kia cũng không tới đáy mắt, có vẻ càng lạnh lẽo, “Có phải loại người đó hay không con không biết, nhưng phá hủy cộc hôn sự tốt của tỷ tỷ, độc ác đưa tỷ tỷ vào trong cung, thiếu chút nữa hại chết tỷ tỷ là cô cô, để cho con một tiểu thư Hầu phủ cả ngày giặt quần áo nấu cơm, trôi qua ngày như một nhà hoàn là cô cô, đệ đệ vốn có thể đến Hồng Học học viện, cô cô vì tiết kiệm tiền trả công cho lão sư dám để đệ đệ đi học Phương Thành học viện, đi theo một đám học sinh bắt học vô thuật (không học vẫn không nghề nghiệp) ở chung một chỗ, cũng không trách được việc học của đệ đệ lại xuất chúng như vậy.”

Chu Đan Dương nói tới chỗ này không biết là bị ghen hay sao, lại nói, “Chờ phụ thân trở lại, ngược lại con thật muốn cho ông biết, người cô cô này thật đúng là đủ tận tâm.”

Chu Tổ Mai nghe vậy cũng hơi chột dạ, ban đầu đưa Chu Thanh Nhục vào trong cung, thật đúng vì nàng không nghe lời của mình, nhưng cũng không phải chưa từng mong đợi, nếu Chu Thanh Nhục đi vào có thể chiếm được Hoàng đế sủng ái, làm cho Vũ Định Hầu đang tụt dốc có thể xanh tươi một lần nữa, coi như trung gian có rất nhiều quanh co, kết quả cuối cùng chẳng phải rất tốt sao? Ban đầu nếu không phải là bà, hôm nay Chu Thanh Nhục làm sao có thể làm Huyền phi nương nương?

Nghĩ như vậy, Chu Tổ Mai cảm thấy mình đã làm đúng, kiêu ngạo ưỡn ngực .

Chu Thanh Nhục nhìn thẳng vào Chu Tổ Mai, nhìn về mặt bà cũng biết mấy lời của mình chỉ là đàn gảy tai trâu, có vài người chính là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, sợ rằng , Chu Tổ Mai cảm thấy bà là thân cô cô của mình, nàng không dám làm gì bà?

Chu Thanh Nhục cười lạnh, uống một hớp nước trà đề xuống tức giận trong lòng, nói, “Sự tình của phụ thân, ta tự có tính toán, tất nhiên sẽ không để cho ông có chuyện.” Ngay sau đó lại nói, “Vương phu nhân, nếu ngài không có chuyện gì khác trước hết nên quỳ thỉnh an đi.”

Phu gia Chu Tổ Mai họ Vương, gọi như vậy, hiển nhiên là rất không vui, lòng Chu Tổ Mai quay cuồng các loại cảm xúc, cũng biết Chu Thanh Nhục làm như vậy là cho bà mấy phần mặt mũi, nhưng trong lòng vẫn lo lắng, Chu Thanh Nhục mới bao lớn? Nàng trải qua bao nhiêu chuyện? Hay là đã bị người lừa, nói, “Ngài muốn làm thế nào? Chẳng lẽ chuyện của phụ thân ngài cũng không quản?”

Ánh mắt Chu Thanh Nhục bỗng trở nên lạnh lùng, liếc nhìn Chu Tổ Mai, nhìn ra bên ngoài gọi, “Người đâu.” Linh Ngọc đang bên ngoài trông chừng, nghe lời này vội vàng đẩy cửa đi vào, hỏi, “Nương nương, chuyện gì?”

“Vương phu nhân không có đức hạnh, dĩ hạ phạm thượng, phạt nàng đóng cửa suy nghĩ một tháng, sao chép nữ giới một trăm lần.” Ngay sau đó lại nói, “Chuyện này em hãy phái một ma ma đi qua nhìn, cần phải để cho bà biết cái gọi là tôn ti.”

Chu Tổ Mai cảm thấy như sét đánh giữa trời quang, không dám tin nói, “Nương nương ngài đây là , ta cũng là vì tốt cho ngài, sợ ngài tuổi còn nhỏ, không biết thu xếp.”

Mấy năm nay Linh Ngọc ở trong cung cũng không phải kẻ ngốc, cũng coi như đã mở rộng kiến thức, dĩ nhiên sẽ không để Chu Tổ Mai càn rỡ như vậy, lập tức quát lớn, “Điều phụ lớn mật, ngay cả lời nói của nương nương người cũng dám phản bác? Quả thực là ăn gan hùm mật gấu rồi, người đâu, kéo ra ngoài cho ta.”

Linh Ngọc mới vừa nói xong đã có mấy thái giám chạy vào, nhanh chóng ngăn chặn Chu Tổ Mai.

Cho tới bây giờ Chu Tổ Mai cũng chưa từng mất thể diện như vậy, điên cuồng giằng co đẩy ra những tên thái giám kia, nhưng những tên thái giám kia đâu phải ngồi không? Càng chế trụ bà chặt hơn, bà phát hiện không cách nào tránh thoát, không cam lòng, giọng căm hận nói, “Ta là thân cô cô của ngài, cái người này lại đối đãi ta như vậy, cũng không sợ người khác bàn tán sao? Không sợ người khác chê cười? Phải biết một nữ nhân nếu không có nhà mẹ, như không có hậu thuẫn.”

Thái giám này thấy Chu Tổ Mai bị vịn chặt nhưng vẫn còn liều lĩnh như vậy, nhất thời hơi không biết phải làm sao, vừa nghĩ đây là thân cô cô Huyền phi nương nương, vẫn luôn có chút không giống, không khỏi hơi do dự, kết quả lại nghe Chu Thanh Nhục thân nhiên nói, “Ta hôm nay có thể có địa vị này, đều là Bệ hạ thương tiếc, là hoàng ân mệnh mông cuốn cuộn, tất cả đều tự ta từng bước một đi tới, có quan hệ gì với Vương phu nhân? Chẳng lẽ Bệ hạ sủng ái ta còn phải nhìn phân tình Vương phu nhân? Ngược lại ta thật không biết Vương phu nhân lại có mặt mũi to lớn đến vậy! Về phần nhà mẹ, hôm nay ta không hảo hảo cho Vương phu nhân biết một chút quy củ, sau này đi ra ngoài mặt mặt xấu hổ, còn không phải đã làm mất mặt mũi Vũ Định Hầu phủ? Càng để cho người dèm pha?”

Vốn thái giám vẫn hơi do dự, kết quả nghe Chu Thanh Nhục nói như vậy không có kỳ gì, trong lòng đã có quyết định, suy nghĩ muốn lấy lòng Chu Thanh Nhục, hung hăng đập Chu Tổ Mai một cú, nói, “Lá gan thật lớn, đây là Huyền phi nương nương, không phải người người có thể hô tới quát lui, quả thật cần phải hảo hảo học quy củ.” Ngay sau đó hiển lộ nụ cười, nói với Chu Thanh Nhục: “Nương nương, nô tài nhìn vị Vương phu nhân này còn chưa học tốt quy củ, nô tài biết một vị ma ma quản giáo rất có khả năng, nếu không trước hết để cho Vương phu nhân đi theo ma ma quản giáo học

quy củ?”

“Ta không.” Lời Chu Tổ Mai còn chưa nói hết đã bị thái giám đập thêm một cú, đau nhe răng trợn mắt.

Chu Thanh Nhượng cười cười nói, “Chuẩn.”

Thái giám này mừng rỡ, lôi kéo Chu Tổ Mai đi ra ngoài, nghĩ tới hôm nay xem như đã ra mặt trước mặt Huyền phi nương nương, nghĩ tới bất kể như thế nào cũng phải làm xong việc này khiến Huyền phi nương nương hài lòng, về phần Chu Tổ Mai đã bị ma ma quản giáo hành hạ sống chết không được, lúc này mới hiểu thấu xương về hoàng quyền, cái gì là thân phận hiện tại của bà, theo thường ngày, lời nói không biết tôn ti của bà, chính là chết mấy lần cũng không đủ, có điều chuyện này nên nói sau.

Trải qua chuyện Chu Tổ Mai, Chu Thanh Nhượng cũng không còn tâm tình, đưa muối muối và đệ đệ đi, lại cho người mang theo thức ăn và vải vóc cho bọn họ, để bọn họ không cần lo lắng chuyện của phụ thân, lúc này mới coi như xong chuyện.

Chu Thanh Nhượng hơi phờ phạc ủ rũ, ai nguyện ý cãi vã với người nhà? Có điều có một số người dường như rất cứng đầu, tự cho là đúng., trong lòng Linh Ngọc rầu rĩ, nương nương bị mất hứng, cũng không biết làm sao để nương nương vui mừng, trong lòng thầm mắng Chu Tổ Mai không biết điều, kết quả lúc tối liền nhìn thấy cấm vệ quân Phó Thống Lĩnh Hoàng Tứ cười híp mắt đưa một phong thư tới, thì ra là thư Hoàng đế viết cho Chu Thanh Nhượng.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Sùng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: CHƯƠNG 48

Thư Hoàng đế rất đơn giản, chỉ có hai hàng chữ, đại khái chính là tất cả đều mạnh khỏe bảo Chu Thanh Nhượng đừng lo lắng..., nhưng chỉ như vậy cũng làm Chu Thanh Nhượng vui nửa ngày, vượt thể chữ mạnh mẽ có lực của Hoàng đế giống như mình đang nhìn thấy Hoàng đế vậy, ngay cả lúc ngủ cũng để bên gối.

Buổi tối hôm nay nàng nằm mộng, chân trần bước đi trong mây mù giăng kín, tầm mắt mơ hồ, bốn phía vắng vẻ làm cho nàng có chút bờ ngỡ, đột nhiên nàng nhìn thấy dáng mạnh mẽ rắn rỏi của một người, nàng chợt vui mừng, bởi vì đây rõ ràng chính là bóng dáng của Hoàng đế, nhớ nhưng nhiều ngày nay giống như thủy triều lan tràn, nàng nhắc vấy đuổi theo, gọi, “Bệ hạ!”

Người nọ dường như không nghe được lời của nàng một chút phản ứng cũng không có, Chu Thanh Nhượng rất kinh ngạc, chờ đến gần đang định ôm y, nhắc nhở sự tồn tại của mình, “Bệ hạ...”

Người nọ rút cuộc chậm rãi quay đầu lại, mặt mũi quen thuộc lại mang theo máu, cả người quý mị giống như tới từ địa ngục, tản ra hơi thở tử vong đáng sợ, Chu Thanh Nhượng ngây người như phỗng, hơn nửa ngày mới hồi phục lại tinh thần, trong nháy mắt, nước mắt ào ào chảy xuống, thê thảm gọi, “Bệ hạ, chàng sao vậy?”

“Bệ hạ, không phải chàng nói tất cả đều rất tốt sao?”

“Tại sao lại có máu?”

Chu Thanh Nhượng không chú ý mọi thứ vọt tới ôm đối phương, có điều trên thân thể người kia cực kỳ lạnh lẽo, giống như thi thể vậy, nàng vừa kinh sợ vừa rất đau buồn, không ngừng nói, “Bệ hạ, bệ hạ...”

“Nương nương, ngài tỉnh lại.” Chu Thanh Nhượng cảm giác thân thể như được người lay mạnh, đột nhiên mở mắt, chờ tiêu cự mở ra đã nhìn thấy Linh Ngọc đang lo lắng nhìn nàng, đôi mắt tràn đầy lo lắng.

Chỉ chốc lát sau, đèn bên trong nhà bỗng sáng rõ, sáng như ban ngày, có điều dù là như vậy Chu Thanh Nhượng vẫn cảm nhận nỗi đau trong giấc mộng kia, nàng cầm ly trà, vuốt ve hàng chữ trên kia, cảm thụ dịu dàng ấm áp, “Chỉ là một cơn ác mộng.” Nhưng cho dù là mộng, lại sống động như vậy, sống động như xảy ra trước mắt.

Mặc dù Linh Ngọc rất tò mò Chu Thanh Nhượng nằm mơ thấy gì, nhưng nhìn dáng vẻ nàng chưa định thần lại được, sợ hỏi nàng lại nhớ đến chuyện không tốt, thêm nữa..., không phải có một cách nói, nằm mơ chưa đến hưng đồng, sẽ ứng nghiệm, lại trang bị thêm cho Chu Thanh Nhượng một cái áo khoác, nói, “Nương nương, ăn chút đồ nhé? Trong phòng bếp còn dự trữ canh gà ô nhân sâm, bổ dưỡng nhất đó.”

Chu Thanh Nhượng nghĩ đến cảnh tượng trong mộng còn ăn gì được nữa, lắc đầu nói, “Không muốn.” Ngay cả cơn buồn ngủ cũng biến mất, ngăn người nhìn chăm chăm lá cây Bà Sa bên ngoài.

Linh Ngọc càng lo lắng, nói: “Nương nương, nếu không chúng ta đánh cờ nhé?”

Chu Thanh Nhượng sợ mình cứ ngồi như vậy lại suy nghĩ lung tung, gật đầu nói, “Chơi bài mã điếu đi.”

Linh Ngọc nghe vậy rất vui mừng, bảo người bày bàn tới, lại kêu mấy đại cung nữ đi vào, đều là những cận thân ngày thường hay phục vụ, cứ như vậy bắt đầu chơi bài mã đáo.

Chu Thanh Nhượng rất không thích người khác nhường nàng, lúc vừa bắt đầu chơi bài mã đáo, nhóm người cao thủ chơi bài kết phùng phối hợp đánh bài với nàng, vừa không để nàng thắng thoải mái, nhưng cũng nhường bài vừa đúng, để nàng chơi thật cao hứng vui vẻ, có điều sau này khi nàng nhìn ra lại hơi không vui, ai lại thích giả tạo chứ?

Cho dù luôn thua, nàng cũng muốn thật chân thật..., dĩ nhiên, quan trọng hơn là, Chu Thanh Nhượng lo lắng nếu cứ tiếp tục như vậy, sẽ làm nàng sao lãng, bị người tăng bốc mà mất đi bản chất chính mình, sau đó nàng đã phát tính khí, nói ai cũng không được nhường nàng, Linh Ngọc biết đây là giới hạn của Chu Thanh Nhượng, không dám chạm vào, tìm mấy cung nữ thái giám bậc thường thường tới đây cùng đánh bài, thắng thua ngang ngửa, cũng thật hòa thuận vui vẻ.

Chu Thanh Nhượng cứ thế đánh bài mã đáo đến nửa đêm, mặt trời sáng sớm ló dạng, chiếu sáng bốn phía, mang đến ánh sáng sáng ngời, trong lòng lúc này mới cảm thấy thoải mái hơn chút, giống như khí tức trong lòng, đã bị ánh sáng mặt trời xua tan đi.

Nhưng cho dù như thế, Chu Thanh Nhượng vẫn viết cho Hoàng đế một phong thư, mang tính trẻ con đầy cả trang giấy đều viết là, thiếp nhớ chàng, thiếp nhớ chàng, ba chữ, gần đến khúc cuối mới viết, Bệ hạ nhất định phải chú ý an nguy.

Lúc Hoàng thượng nhận được tin tức đã đến Vân Nam rồi, đại quân áp cảnh, khí thế hào hùng, y cười Hân Huyết Bảo Mã màu đỏ thẫm, mặc khôi giáp màu bạc, uy phong凛凛 giống như chiến thần thời hiện đại, làm người nhìn không rời mắt, bọn binh sĩ nhìn thấy quơ tay múa chân gọi, “Bệ hạ, uy vũ!” Âm thanh to rõ kia, giống như xé trời, dòng sông kích động, kinh thiên động địa.

Khi Hoàng đế ngự giá thân chinh, lúc ra khỏi thành đã không ngồi trên xe ngựa, sau này còn trực tiếp cưỡi ngựa giống như binh sĩ tiên phong, còn ăn cùng với binh sĩ, làm việc hành quân buồn tẻ cũng trở nên vui vẻ, sĩ khí tăng vọt, cứ vậy, chỉ mới đến Vân Nam mấy ngày đã đánh phản quân trấn thủ nơi này không thể trở tay.

Đoan Mộc Nam cưỡi ngựa đến gần Hoàng đế, nhỏ giọng nói, “Bệ hạ, thư nương nương.”

Ánh mắt Hoàng đế nghiêm nghị, gương mặt uy nghiêm, nhưng vẫn âm thầm khoát khoát tay với Đoan Mộc Nam, ý bảo đưa thư tới đây, Đoan Mộc Nam vội vã hòa tóc lấy thư đưa tới là biết rõ Hoàng đế nhất định muốn biết tin tức nương nương sớm một chút, nhưng không hề nghĩ tới, Hoàng đế lại muốn xem thư vào lúc này?

Trời ơi, đây là đứng trước mấy trăm ngàn tướng sĩ..., Bệ hạ, ngài cảm thấy ngài xem thư gia đình thích hợp hả?

Mặt Hoàng đế không tỏ vẻ gì, nhận lấy thư, xé thư ra, sau đó sắc mặt như không đọc lấy..., các tướng sĩ đang chờ Hoàng đế phát biểu, vừa khấn trương vừa nghiêm cẩn nhìn Hoàng đế.

Đoan Mộc Nam nhìn Hoàng đế vẫn đọc thư, giống như đang nhập ma không hề nhúc nhích, lòng cũng tò mò muốn biết bên trong viết gì, lặng lẽ đi tới nhìn, kết quả cả trang giấy lại chỉ viết ba chữ thiếp nhớ chàng, lời trực bạch thế này, tình cảm thế này, chấn động y cả nửa ngày không biết phải nói gì, quẫn.

Y còn tưởng Huyền phi nương nương viết câu thơ hay cái gì đó, nhớ lúc Bệ hạ còn là Thái tử không phải cũng rất yêu thích nữ tử tài hoa hơn người sao? Thế nào chỉ trong chớp mắt, cảm thấy hứng thú với tình cảm thông thường rồi? Có điều rất nhanh y đã hiểu ra, không phải Hoàng đế không thích nữ tử tài hoa hơn người, nhưng chỉ cần là Huyền phi nương nương viết, đoán chừng đều sẽ rất thích, cái này gọi là yêu ai yêu cả đường đi đây mà? Y hiểu được.

Hoàng đế xem thư rất nhiều lần, thật sự nếu lúc này không phải lúc thích hợp để cười, thiếu chút nữa cũng nhịn không được, đây được xem là thư gì chứ? Còn không bằng một đứa trẻ..., tuy nhiên lại không biết vì sao, những lời nói nhớ nhung kia thế nhưng cứ thoải mái đi vào trong lòng, ngọt như được ăn mật, nàng rất nhớ y, làm sao y không biết? Hoàng đế ngẩng đầu, nhìn sông núi hùng vĩ xa xa, rồi đến hàng ngàn binh sĩ ngay trước mắt, trong lòng hào tình vạn tượng, nghĩ, nhanh thôi... rất nhanh y có thể trở về.

Hai tháng sau, tin chiến thắng của Hoàng đế ào ào đưa tới giống như nắm mọc sau mưa, những đại thần trước kia chủ chiến ai ai cũng ngẩn đầu ưỡn ngực, giống như đều là công lao của mình vậy, những đại thần lúc trước từng phản đối Hoàng đế thân chinh, nói muốn mềm mỏng lại đang thu mình hết mức, sợ bị người ta nhắc lại chuyện lúc trước, có vẻ dân chúng kinh thành cũng rất vui mừng phấn chấn, ngay cả đám quyền quý từng vì chuyện Lục Bội Ninh quản lý quá nghiêm nghị nên gây nháo loạn cũng đều yên tĩnh hẳn.

Hình như tất cả đang hướng về tương lai phồn vinh tươi sáng, theo tiến độ này, Hoàng đế thu quân về triều cũng chỉ là chuyện hai tháng sau thôi.

Thư Hoàng đế càng ngày càng ít, nhưng Chu Thanh Nhượng lại không thấy khổ sở gì, nàng biết hiện tại Hoàng đế đang rất bận, chỉ cần chịu đựng thêm mấy tháng nữa là được.

Linh Ngọc bưng trà đi tới, “Nương nương uống chút trà đi.” Gần đây Linh Ngọc rất lo lắng, mấy tháng nay khẩu vị Chu Thanh Nhượng luôn không tốt, có khi thậm chí cả ngày cũng không ăn gì, nàng cho đây là do Chu Thanh Nhượng tưởng nhớ Hoàng đế, nên muốn Hoàng đế có thể thu quân sớm một chút khỏi hoàn trở về là tốt rồi.

Vì thế nàng cũng phí hết tâm tư muốn Chu Thanh Nhượng ăn nhiều hơn một chút, lúc này bưng nước trà chính là Trà Quả, bên trong thêm một chút hoa hồng, cúc hoa, cầu kỳ, táo đỏ, can khương, thậm chí còn chút ít long nhãn.

Chu Thanh Nhượng đứng bên hồ, gió nhẹ thổi lên tóc nàng, mang đến cảm giác sáng khoái, làm cho cảm giác buồn nôn có thể vơi đi đôi chút, nghe thấy lời Linh Ngọc, vươn tay đón nhận nước trà, có điều nhìn thấy bọt nước trà trong chén trà hoa vẫn lạnh lạnh, nhẹ cau mày, cảm thấy cảm giác buồn nôn mới vừa rồi lại dâng lên, nói, “Mang đi.”

Linh Ngọc nhìn Chu Thanh Nhượng như vậy lại đau lòng nói, “Nương nương, ngài uống chút nước đi.”

Chu Thanh Nhượng cũng biết đạo gần đây mình không có khẩu vị làm Linh Ngọc rất lo lắng, vốn chỉ miễn cưỡng uống một hớp thôi, kết quả vừa đặt ly trà lên môi cảm giác mùi vị này càng nồng đậm hơn, chính là mùi cam khương..., nàng lại thấy buồn nôn, tay buông lỏng, cái ly rơi xuống mặt đất bẽ nát.

Linh Ngọc sợ hết hồn, quỳ trên đất cầm tay Chu Thanh Nhượng nói, “Nương nương, ngài không sao chứ?”

Chu Thanh Nhượng nôn nửa nửa ngày lại không nôn ra được cái gì, chỉ cảm thấy trong ngực có gì đó đang chặn lại lên không được xuống không xong rất khó chịu, Linh Ngọc thấy sắc mặt Chu Thanh Nhượng tái nhợt, nôn nóng nói, “Nương nương, nô tỳ đi gọi Ngự y đến đây nhé.”

“Ừ.” Chu Thanh Nhượng hơi thở mong manh.

Linh Ngọc bảo người mang kiệu mềm tới đây, nhẹ nhàng mang Chu Thanh Nhượng trở về Ngự Bảo Điện, vừa đi tới ngưỡng cửa đã nhìn thấy Lục Bội Ninh sắc mặt tái xanh đứng trước cửa, Hoàng Tử đứng sau lưng cũng là đáng về mặt hồn mất vía.

Chu Thanh Nhượng chợt phát hiện, nàng bỗng có dự cảm xấu, Lục Bội Ninh là tâm phúc của Hoàng thượng, mạng lưới tin tức của y thậm chí còn nhanh hơn cả Binh bộ, chẳng lẽ...

Linh Ngọc nắm tay Chu Thanh Nhượng bước xuống cỗ kiệu, mắt Lục Bội Ninh đỏ bừng, đột nhiên quỳ xuống nói, “Nương nương, ngài phải chịu đựng.”

Chu Thanh Nhượng cố nén sợ hãi, hỏi, “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Bệ hạ ngài...” Lục Bội Ninh khổ sở nhắm hai mắt lại, một lúc lâu sau mới lên tiếng, “Ngài ấy mất tích.”

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Sùng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: CHƯƠNG 49

Vốn Lục Bội Ninh cho là Chu Thanh Nhượng sẽ chịu không nổi đả kích như vậy, không ngờ Chu Thanh Nhượng chỉ thất thần một lát, đã nhanh chóng khôi phục tư tưởng ung dung, sắc mặt nàng tái nhợt, giọng nói run rẩy, nhưng ánh mắt lại kiên định hỏi, “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, ngài cần thận nói một chút cho ta.”

“Vương Thịnh là gian tế Thái hậu phái đến bên cạnh Bệ hạ.” Lục Bội Ninh đau đớn nhắm hai mắt lại, bắt đầu tự thuật lại chuyện này, lúc đại quân đang tiếp cận, bởi vì Hoàng đế ngự giá thân chinh, tinh thần Chấn Thiên, rất nhanh đã dồn quân phản loạn đến Quan Hà Khẩu, chuyện xảy ra vào buổi tối ngày hôm đó, Hoàng đế tự mình ra trận, chuẩn bị bắt sống Văn Quý Tông đốc mưu phản, ai biết Vương Thịnh vẫn luôn đi theo bên cạnh y bỗng phản bội, dùng đao đâm vào ngựa Hoàng đế đang ngồi, ngựa bị giật mình, nhảy vào Quan Hà Khẩu bên cạnh, chuyện xảy ra chỉ trong nháy mắt, rất nhiều người không kịp phản ứng đã không còn nhìn thấy bóng dáng Hoàng đế.

“Vương Thịnh đâu?”

“Lúc ấy đã uống thuốc độc tự sát, hoạn quan chó chết này! Bệ hạ tin nhiệm hấn nhất, ai biết lại là một kẻ ăn cây táo rào cây sung! Cho dù hủy thi thể hấn cũng không đủ.” Hoàng Tử tức giận đỏ mắt lên, đầu ngón tay bóp chặt vang lên tiếng rắc rắc.

Khi Hoàng đế rơi xuống sông là trước mặt các tướng sĩ, nơi đó tụ tập cao thủ, nếu có thể cứu ra đã sớm cứu được, hiển nhiên là không tìm được.

Chu Thanh Nhượng hít sâu một hơi, cố gắng để mình tỉnh táo lại, bây giờ không thể rồi, càng rồi thì càng khiến người ta thừa dịp chui chỗ trống mà vào, nàng nhận lấy nước trà Linh Ngọc đưa tới, hùng hăng uống một miệng lớn, bởi vì uống gấp, thiếu chút nữa bị sặc, ánh mắt nàng dâng lên tầng sương mù mỏng, không biết khó chịu bởi vì sặc hay do trong lòng quá đau.

Bên trong phòng quá an tĩnh, Lục Bội Ninh và Hoàng Tử cũng cúi thấp đầu không nói, Linh Ngọc lại bịt mắt, bộ dạng muốn khóc lại không dám khóc.

“Lục đại nhân, bây giờ ta phải làm gì?” Chu Thanh Nhượng ép nước mắt trở về, “Bệ hạ chắc chắn còn sống, ta sẽ chờ y trở lại.” Thật ra thì theo tính tình của nàng, hận không thể lập tức đứng dậy đi tìm Hoàng đế, xem một chút Quan Hà Khẩu đã nuốt chừng Hoàng đế có hình dáng gì, nhưng nàng biết hiện tại nàng càng cần phải ở trong triều ổn định thế cục, như vậy Hoàng đế mới có thể vững vàng trở về.

Lòng Lục Bội Ninh càng kính nể hơn, lần đầu tiên y cảm thấy đưa người này đến bên cạnh Hoàng đế là quyết định sáng suốt cỡ nào, chịu đựng bi thống trong lòng, nói, “Nương nương, ngài phải chịu đựng, chúng ta nên tranh thủ thời gian cho Bệ hạ.”

“Ừ.” Chu Thanh Nhượng gạt đầu thật mạnh, cắn đôi môi đến đỏ máu.

Một tháng sau, không thể gạt được chuyện Hoàng đế mất tích nữa, cả Kinh Thành cũng xôn xao, thậm chí chấn động cả triều đình và dân chúng, rất nhiều người đã ngồi không yên.

Buổi sáng ngày hôm nay, Chu Thanh Nhượng đang ở trong cung điện đột nhiên có rất nhiều người tiến vào, dẫn đầu là một người mặc quan phục chính Nhị phẩm Lễ Bộ Thượng Thư Trịnh Đào, hần cảm phần nói, “Nương nương, ngài biết chuyện Bệ hạ mất tích sao?”

Hoàng Tứ vội vã chạy tới không nhịn được rút đao đề trên cổ Trịnh Đào đe dọa, quát lên, “Cần rồi!”

Trịnh Đào quỳ bịch xuống, có điều vẫn mang vẻ mặt nghiêm nghị, bộ dáng không xem là gì, nói, “Nương nương thứ tội, hạ quan bất quá muốn xin nương nương định đoạt nhân tuyển tân quân.”

Trịnh Đào vừa nói xong, không khí ở đây nhất thời trở nên hết sức nghiêm trọng. Chu Thanh Nhượng cắn răng, nói, “Hiện nay Bệ hạ sống chết chưa rõ, bọn người không nghĩ phải đi cứu thế nào, lại ở chỗ này đàm luận Tân quân gì đây? Đây là đang mưu phản sao!” Chu Thanh Nhượng càng nói càng lớn tiếng, đến những tiếng sau âm thanh càng vang có lực, hình như có thể chui màng nhĩ mọi người.

Sắc mặt Trịnh Đào trắng bệch, vẫn kiên trì nói, “Nương nương, nếu có thể lấy mệnh ta đi đổi cho Bệ hạ, cho dù ta có chết một vạn lần cũng nguyện ý, Bệ hạ mất tích hai tháng hơn, Quan Hà Khẩu này chỉ rộng hai dặm, lại sử dụng mấy chục vạn binh sĩ đi tìm, bây giờ chính là một con chuột cũng có thể tìm ra. , nương nương nên nên bi thương mới đúng.”

“Câm miệng!”

“Nước không thể một ngày không vua, kính xin nương nương hạ quyết tâm sớm một chút.” Trịnh Đào hiên ngang lăm lăm nói xong, các quan viên đi theo sau lưng cũng đều quỳ xuống, trong miệng đều hô lên, “Nước không thể một ngày không vua, kính xin nương nương hạ quyết tâm sớm một chút!” Bộ dáng bức vua thoái vị.

Lúc Lục Bội Ninh chạy tới chính là cảnh tượng như vậy, ánh mắt y tối tăm, ngón tay dưới ống tay áo nắm chặt thành quả đấm, đã qua một tháng, Đoan Mộc Nam mang theo vài chục vạn binh sĩ cơ hồ là tuần mỗi một tấc đất cửa sông, lại vẫn không tìm được Hoàng đế, thật ra mọi người đã không còn lòng tin, nhưng khi chưa nhìn thấy thi thể vẫn cảm thấy còn có một tia hi vọng.

Chu Thanh Nhượng cười lạnh, càng ưỡn thẳng lưng, nói, “Vậy các người nói, ai có thể thích hợp lên vị trí tân quân này?”

“Đương nhiên là Khang vương Điện hạ.”

Chu Thanh Nhượng vốn biết rằng người không để ý lễ tiết xông vào nội viện hoàng cung thì không phải là người hiền lành gì, nhưng bây giờ hoàn toàn hiểu được, tên Trịnh Đào này là con cò Thái hậu để lại trong cung, giống như Vương Thịnh, vẫn luôn yên lặng không nói, chờ đợi cơ hội thích hợp cứ thế làm khó dễ.

Hiện tại tất cả chuyện này đều là kế hoạch của Thái hậu, Vân Quý Tổng đốc Phạm Thành Mậu tạo phản, Hoàng đế ngự giá thân chinh, sau đó khiến Vương Thịnh thừa cơ hành động giết chết Hoàng đế, thừa dịp Quân Long Vô Thủ (quân không tướng, hổ không đầu: ý bảo không có người đứng đầu dẫn dắt, hướng dẫn), đẩy Khang vương lên chiếc ghế kia lần nữa. , kế hoạch không chệ vào đâu được, chỉ tiếc bà không hề nghĩ tới Hoàng đế sẽ mang theo họ ngự giá thân chinh.

Nàng còn nhớ rõ một tháng trước Lục Bội Ninh thương lượng với nàng nên xử trí phu thê Khang vương và Thái hậu như thế nào.

Lục Bội Ninh nói, “Nương nương, vi thần có một đề nghị, nhưng lại sợ nương nương không đành lòng.”

“Ngài nói.”

“Trảm Thảo Bất Trừ Căn (chặt cây không chặt tận gốc) xuân phong suy hựu sinh (gió xuân thổi tới lại sẽ hồi sinh).” Về mặt Lục Bội Ninh lúc đó đặc biệt khắc nghiệt, giống như là một thanh đao dính máu, sắc bén mà lạnh lẽo.

“Giết.” Lúc ấy tâm tình Chu Thanh Nhượng rất bình thản, “Ta sẽ không mềm lòng, là các nàng hại Bệ hạ gặp nạn, Lục đại nhân, người lớn mật đi làm.”

Ánh mắt Lục Bội Ninh nhìn Chu Thanh Nhượng càng sùng kính hơn, dần dần như nhìn thấy cùng ánh mắt Hoàng đế chồng lên nhau, y nghĩ về sau y sẽ trung thành Chu Thanh Nhượng giống như trung thành với Hoàng đế.

Có điều mọi người đánh giá thấp thủ đoạn như sấm sét của Đoan Mộc Nam và Dương Hổ, không tới nửa tháng đã nhận được điệp báo, thì ra đêm đó khi Hoàng đế rơi vào Quan Hà Khẩu Dương Hổ đã nhẫn nhịn không nổi, bị phần khó nhịn giết chết Thái hậu và phu thê Khang vương, mà chuyện này được Đoan Mộc Nam vụng trộm ủng hộ, ý tưởng của y là, vốn khi Hoàng đế còn ở đây có tường chắn đỡ các đại thần sẽ không có dị nghị gì, nhưng một khi Hoàng đế có gì ngoài ý muốn, rất nhiều người sẽ sinh ra lòng riêng, còn không bằng nhanh chóng giết chết, tránh khỏi sóng gió, bọn binh sĩ cũng sẽ một lòng một dạ tìm kiếm Hoàng đế.

Chu Thanh Nhượng nhìn chằm chằm vào Trịnh Đào, nở nụ cười giễu cợt, nói, “Trịnh đại nhân, chắc vẫn còn chưa biết nhỉ? Khang vương bởi vì không hợp thủy thổ, đã sớm bệnh qua đời trên đường rồi.”

Sắc mặt Trịnh Đào trắng bệch, sức sống như bị rút đi ngồi sững trên đất. Mặc dù hần là Lễ Bộ Thượng Thư, cùng quan võ có chút khác biệt, cho nên tin tức tự nhiên không tới nhanh như Chu Thanh Nhượng.

Có điều rất nhanh, Trịnh Đào lại phản chấn, nói, “Theo thần biết, Khang vương còn có một vị Thế tử.”

Lời này rất nhanh đã được các quan viên sau lưng vội vàng phụ họa theo, ở trong mắt bọn họ Huyền phi nương nương cũng chỉ là phi tử trong hậu cung Hoàng đế, vốn cũng không tính là gì, trong đó có một ngôn quan nói, “Nương nương, thân thể ngài không trong sạch, trước sau phục vụ hai vị Đế Vương, đây mới là nguyên nhân Bệ hạ gặp nạn.”

“Chính là như vậy.”

“Nếu không Bệ hạ đang tốt lành sao lại gặp chuyện không may? Khẳng định do nạp Huyền phi nương nương, không đúng lễ pháp, chọc giận tới thiên địa thần linh.” Một vị quan viên khác cũng vội vàng phụ họa nói.

Thật ra rất nhiều người cảm thấy Chu Thanh Nhượng được phong làm Huyền phi thật sự không được thỏa đáng, nhưng lúc đó Hoàng đế ở đây, y là kẻ khôn ngoan giao hoạt bậc nào? Làm sao sẽ để người khác chỉ chỉ chỗ chỗ vào y chứ? Kinh sợ uy nghiêm Hoàng đế, rất nhiều người lúc ấy cũng chỉ dám giật không dám nói, lúc này Hoàng đế không có ở đây, mà Huyền phi vừa không có con cháu bên người, cho nên nàng coi như xong rồi.

Người chính là như vậy, ít ai đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, lại rất nhiều người bỏ đá xuống giếng, những quan viên kia đi theo Trịnh Đào trong lòng hần vì thâm minh đại nghĩa gì đó? Đều có một chút lòng riêng, hoặc là nghĩ tới đây Thế tử Khang vương lên ngai vàng, về sau có công trạng nâng vua, hưởng đủ vinh hoa phú quý, hoặc là được lưu lại bút tích trong sử sách, sau này lưu danh bách thế, hoặc là người bất mãn với Huyền phi nương nương, cảm thấy lúc này nên để người nào đó biết kết cục khi không đề ý nhân luân lễ giáo già hai lần.

Mọi người theo đuổi tâm tư của mình, nhưng mục đích đều là một người, đuổi Huyền phi ra hậu cung, sau đó nghênh đón Quách thị (hoacodat: ta nghĩ Trần thị mới đúng) và Thế tử Khang vương vào cung lên ngôi.

Bình quyền kinh thành nằm trong tay Lục Bội Ninh, thống lĩnh cấm vệ quân hoàng cung là Hoàng Tứ, đều là người mình, lại nói tất cả đều nằm trong lòng bàn tay Chu Thanh Nhượng, những quan viên này vốn chẳng thể làm nên sóng gió gì, nhưng vấn đề mấu chốt chính là nàng không có con cái bên người, dù là một nghĩa tử, cũng là đứa bé có thể kế thừa sự nghiệp thống nhất đất nước, phỏng đoán bọn họ dù muốn nào cũng phải nhìn phân lượng.

Nhưng hiện nay là tần phi không có con cháu, còn không phải là Hoàng hậu nương nương chân chính., tình cảnh Chu Thanh Nhượng rất khó khăn, thật ra Chu Thanh Nhượng có thể ra lệnh Hoàng Tứ thanh khử những người này, nhưng giết những người đó thì có thể chặn lại tất cả miệng mọi người sao? Đại Chu tổng cộng bốn mươi quận huyện, hơn ngàn tên quan viên, sáu trăm ngàn dân chúng, mỗi người nói một câu cũng có thể nhắc lên sóng biển .

Nàng cần một lý do vừa vặn làm tất cả mọi người không thể phản bác.

“Câm miệng hết cho ta!” Rốt cuộc Lục Bội Ninh không thể nhịn được nữa đứng dậy, thân thể hần thon dài thẳng tắp, mặc áo giáp màu đen của Cửu Môn Đề Độc, ngang hông đeo trường đao, khí thế bức người, đi mấy bước tới trước mặt Trịnh Đào nói, “Trịnh đại nhân, người làm thần tử, thừa dịp Bệ hạ sống chết chưa biết lại làm khó Huyền phi nương nương như vậy, có phải cho là nàng hôm nay không có người dựa vào mặc người dẫn đo nhục nhã?”

Trịnh Đào chống lại ánh mắt như đuốc của Lục Bội Ninh, nói, “Lời nói này của Lục đại nhân có chút khó nghe, hôm nay ta làm tất cả đều là vì giang sơn xã tắc Đại Chu chúng ta.”

“Miệng phun đầy phân! Trịnh Đào, người cho người khác đều là kẻ ngu hay sao!” Một giọng nói vang dội của người khác chen vào, Chu Thanh Nhượng ngẩng đầu nhìn lên, người tới lại là Lý Cự.

Sau khi Hoàng đế thả Lý Cự ra lại phong hần làm Vũ Anh điện Đại Học Sĩ, tham dự Nội Các, lúc ấy Hoàng đế đối với chút nghi ngờ của Chu Thanh Nhượng đã nói, hoặc là đuổi tận giết tuyệt, hoặc là ân sủng có thừa, không thể làm cho người nổi lên chút dị tâm.

Trịnh Đào không nghĩ tới người đứng ra lúc này lại là Lý Cự, nhưng hần nhớ lúc đầu Lý Cự bị Hoàng đế nhốt ở trong thiên lao, cơ hồ sẽ đi đòi nhà ma, nếu không phải được Huyền phi nương nương biện hộ cho, đứng rồi., là Huyền phi nương nương cứu hần, cũng không trách lúc này lại nhảy ra, hừ, có điều dù Huyền phi nương nương có rất nhiều người chống đỡ thì có ích gì? Có điểm như từng hai lần già, nàng không có con cháu làm sao ngồi yên vị trí này?

“Hôm nay thần tới sẽ không đi, tóm lại nương nương ngài phải cho chúng ta một câu trả lời hợp lý mới được.” Trịnh Đào nói một câu rất vô lại.

Chu Thanh Nhượng cười với giọng châm chọc, khoát tay ý bảo Lý Cự không cần nói chuyện nữa, mà là sai khiến người hầu đứng bên đi gọi ngự y tới đây, tất cả mọi người có chút không hiểu.

“Nương nương đã có thai, các đại nhân không thể quấy nhiễu nương nương như thế, nếu có ngộ nhờ gì, các người ai gánh chịu nổi?” Ngự y là một ông lão chòm râu bạc trắng, nặng nề ho khan một tiếng, bất mãn nói, “Trịnh đại nhân, người là muốn bức vua thoái vị sao?”

Trịnh Đào không dám tin nhìn Chu Thanh Nhượng, ánh mắt dần dần trượt đến bụng nàng, chỉ thấy nàng hôm nay mặc một bộ váy ngắn quây ngực, làn váy to lớn che bụng, nhưng có thể nhìn ra hoi có chút đội lên.

Đầu óc hần ông một tiếng, chỉ cảm thấy rất nhiều chuyện đã không cách nào vấn hồi.

Vốn Chu Thanh Nhượng đang chiếm ưu thế, hôm nay lại mang Long thai, bọn họ ngay cả một tia hi vọng cũng không có, đột nhiên hấn đứng lên, mắt tròn trắng, hô, “Ta không tin, ta muốn tìm một ngự y khác bắt mạch!”

“Cần rồi!” Hoàng Tử tức giận hung hăng đập Trịnh Đào một cước, Trịnh Đào lao đảo ngã xuống đất, khóe môi tràn ra một búng máu.

Chu Thanh Nhượng cười tự tin, nói, “Ta vốn định chờ thai vị ổn định mới tuyên bố, lại có những người này không nhịn được, vẫn nên tuyên cáo thiên hạ thôi, các ngươi cùng đi theo ta, chúng ta đến đại điện bắt mạch.”

Linh Ngọc đỡ Chu Thanh Nhượng cẩn thận đi trước.

Nam nhi có lệ không dễ rơi, là do chưa tới lúc đau lòng, Chu Thanh Nhượng một đường giữ bí mật chu toàn, ngay cả Lục Bội Ninh cũng không biết, y dụi khóe mắt đang tràn ngập nước mắt, thận trọng bảo hộ trông nom, trong lòng cũng vui mừng vô hạn nghĩ tới, cuối cùng, đã giữ lại một tia huyết mạch cho Bệ hạ. Giờ khắc này y dù có chết cũng không tiếc.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Sùng Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: CHƯƠNG 50

Trên điện Thái Hòa, Chu Thanh Nhượng ngồi trên ghế thượng vị, vươn cánh tay cho mấy vị ngự y bắt mạch, liên tiếp ba bốn người đều chẩn ra là hi mạch.

Sắc mặt Trịnh Đào trắng bệch, không tin tưởng xông lên trước nắm lấy cổ một ngự y, hỏi, “Nương nương có thai?”

Ngự y này bị sắc mặt Trịnh Đào tràn đầy lệ khí dọa cho phát sợ, lắp ba lắp bắp nói, “Là có.”

“Ta không tin! Đây nhất định là âm mưu.” Ánh mắt Trịnh Đào âm độc nhìn Chu Thanh Nhượng chăm chăm, cuối cùng giống như con rắn độc nói, “Vừa mới nói Bệ hạ không có tin tức, nương nương bên này đã có bầu, rốt cuộc đứa nhỏ này là của ai.”

Lời nói Trịnh Đào còn chưa nói hết đã bị Lục Bội Ninh đá một cước nằm trên đất, hấn tròn mắt nhìn, hô, “Cần rồi, miệng ngươi là miệng chó à nếu còn nói một câu vu nhục nương nương.” Lục Bội Ninh rút bội đao ra, bảo đao dưới ánh mặt trời tản ra đầy đặc ý lạnh, làm lòng người ngớ ngàng, Lục Bội Ninh nói xong chém về phía trước một cái, tóc Trịnh Đào liền rớt một đoạn, mắt hấn lộ ra hung quang, quát lên, “Nếu còn dám nói một câu mạo phạm, ta sẽ cho ngươi đầu thân hai nơi ngay lập tức.”

Trịnh Đào bị dọa mặt xanh như tờ giấy, co ro lui về phía sau một bước, miệng cũng không yếu thế hô, “Thế nào, ta nói không đúng sao, Bệ hạ đi lâu như vậy, ai biết trong bụng nương nương.”

Chỉ sợ cả đời Trịnh Đào cũng chưa từng nghĩ qua, kết cục của mình lại là như vậy., thiếu niên anh tài, mới hai mươi tuổi đã thi đậu Tiến Sĩ, là kiêu ngạo trong nhà, mơ ước lớn nhất của hấn chính là trở thành danh thần, lưu danh sử xanh, khiến hậu nhân chiêm ngưỡng, ai biết, lại ở trong điện Thái Hòa bị Lục Bội Ninh một đao chém chết. Hấn tròn to hai mắt, trong miệng ngậm máu, có vẻ rất khó có thể tin nổi, trước khi chết dùng hết hơi sức nâng tay lên chỉ về phía Lục Bội Ninh, nhưng cũng chỉ có như vậy mà thôi.

Trịnh Đào chết đi làm cho các quan văn ở đây cũng có chút lo sợ hãi hùng, trong đó có người hô, “Lục Bội Ninh, ngươi muốn làm gì? Nơi này chính là điện Thái Hòa!”

Lục Bội Ninh cười dữ tợn, “Các ngươi cũng biết đây là trong điện Thái Hòa? Nhưng vẫn mặc cho người này miệng đầy mê sảng vu nhục nương nương ở đây! Nếu Bệ hạ ở đây, các ngươi ai dám?”

Người đi theo Trịnh Đào nhất thời hơi co rụt lui về phía sau, lúc này Lý Cự rốt cuộc tìm được cơ hội thích hợp, chủ động quỳ xuống, hô, “Trời phù hộ Đại Chu ta, nương nương Thiên tuế!”

Các đại thần cùng đi theo Lý Cự tới đều là tìm những người tâm phúc, trách nhiệm bọn họ vốn chính là bảo vệ Hoàng Nhất Phái (ủng hộ hoàng thượng chân chính), đang hận không tìm được cơ hội biểu hiện, lúc này thấy Lý Cự dẫn đầu quỳ xuống trước mặt Chu Thanh Nhượng, cũng đi theo lóp lóp quỳ đầy đất, trong miệng hô, “Trời phù hộ Đại Chu ta, nương nương Thiên tuế!”

Nhất thời cả điện Thái Hòa tràn ngập trong tiếng hô này, sắc mặt Chu Thanh Nhượng đoan trang ưu nhã, dưới ánh mặt trời chiếu rọi, có loại trấn định đẹp đẽ cao quý tự nhiên.

Rốt cuộc Hoàng đế chưa chết?

Điều này không chỉ Chu Thanh Nhượng muốn biết, tất cả mọi người cũng muốn biết, chỉ là kể từ khi Chu Thanh Nhượng mang chuyện đang mang long thai

chiếu cáo thiên hạ, khiến thế cục vốn có chút tán loạn cũng trở nên vững chắc .

Nhưng nếu Chu Thanh Nhượng sanh là một vị công chúa?

Chỉ cần đứa bé còn chưa sinh ra ai cũng không thể bảo đảm là nam hay nữ.

Sau mấy tháng, bụng Chu Thanh Nhượng đã to phề phề sắp tới ngày sanh, lúc Hoàng đế đi còn là nữ tử tư thái yếu điệu, ai biết chỉ chớp mắt eo đã như thùng nước, cộng thêm bắp đùi sưng vù khi mang thai, Chu Thanh Nhượng ghét bỏ bản thân nên cũng không muốn soi gương. , ngược lại nàng đối với cái bụng to càng triu mến, nhìn bụng mỗi một ngày càng to lên, không có ghét bỏ, trong lòng tràn đầy yêu thương.

Ước chừng lúc đứa bé được sáu tháng thì có máy thai, từ lúc bắt đầu giống như cá nhỏ bình thường êm ái du động, sau đó lại quằn đăm đăm cước đá, cả đêm không ngủ được, Chu Thanh Nhượng chỉ có thể nằm nghiêng. Sau đó chịu không nổi tiểu tử hoạt bát quá mức làm cái bụng nàng biến thành hình thù kỳ quái nói với Linh Ngọc, “Lục đại nhân bọn họ còn đang lo lắng cái thai là nàng công chúa, bướng bỉnh như vậy, ta thấy nhất định là một hoàng tử.”

Linh Ngọc đau đớn nhìn bụng Chu Thanh Nhượng, muốn đi tới giúp một tay lại không biết phải giúp làm sao cho thai nhi bớt bướng bỉnh, nói theo Chu Thanh Nhượng: “Đĩ nhiên nhiên là một vị hoàng tử.” Linh ngọc không dám nói. , trước đây có nhiều thánh thủ ngự y chuyên về phụ khoa đã nhìn qua, trong đó có người nói xa nói gần nói chỉ sợ là vị công chúa, mà một người còn trực tiếp thẳng thừng ra kết luận, nói khẳng định chính là công chúa, không cần suy nghĩ những thứ khác.

Lúc ấy Linh Ngọc nhìn sắc mặt Lục đại nhân và Hoàng Tử rất khó coi, cảm thấy hơi thở bốn phía như đè nén hít thở không thông, bọn họ cũng không phải không thích công chúa, có điều lúc này nhất định phải sinh ra một vị hoàng tử mà thôi.

Đại quân ngự giá thân chinh đã trở về, nhưng Đoan Mộc Nam và Dương Hồ lại dẫn theo năm chục ngàn tinh binh vẫn ở lại Vân Quý, nói là nếu không tìm được Hoàng đế sẽ chuẩn bị dĩ thân tuấn chức (lấy mạng chịu trách nhiệm), nói khá là bi tráng.

Chu Thanh Nhượng cúi mắt nhìn Linh Ngọc, Linh Ngọc không dám nhìn thẳng nàng như vậy hiển nhiên là có tâm sự nhưng không dám cho nàng nhìn thấy. , thật ra thì nàng cũng biết là chuyện gì, nàng sắp lâm bồn, có rất nhiều người lúc trước bị áp xuống đều đang nổi lên tâm tư, chỉ cần nàng sinh hạ đứa bé là công chúa, vậy thì tất cả mọi chuyện cũng không hề ép nổi nữa.

“Ta muốn ăn thịt bò nướng tề cay, muội gọi người nướng lên đi.” Chu Thanh Nhượng quyết định không so đo những vấn đề này nữa, mặc kệ là con trai hay con gái, đều là tiểu bảo bối của nàng, nàng không thể để tâm tình của mình ảnh hưởng đến sự phát triển của đứa bé.

Lúc này Linh Ngọc rất phiền não, sợ Chu Thanh Nhượng rồi rầm trên vấn đề hoàng tử và công chúa, nghe lời này như giảm đi sức nặng nói, “Nô tỳ sẽ đi phân phó ngay.”

Đầu bếp trong ngự thiện phòng đang nấu cơm, nghe được phân phó, nói, “Đi lấy thịt bò đã ướp sáng sớm hôm nay tới đây.” Tiểu đồ đệ đứng bên chân vừa chạy vừa cùng người nọ thì thầm, nói, “Chua nam lạt nữ, thích ăn cay như vậy.”

Người nọ vội vàng quát lên, “Nói những gì đó? Không muốn sống sao?” Tiểu đồ đệ vội vàng ngậm miệng, đành hoàng đi làm việc .

Linh Ngọc ở bên ngoài đang nói chuyện với đầu bếp, đúng lúc nghe lời này, nếu là thường ngày nàng tất sẽ phạt nặng cái tiểu đồ đệ không hiểu chuyện này, thế nhưng lần này tinh thần nàng lại có chút hoảng hốt, không nhịn được lo lắng trùng trùng suy nghĩ, nếu quả thật là tiểu công chúa thì thế nào? Nương nương đã mất đi Bệ hạ. , nếu như lại sinh hạ tiểu công chúa, sau này nàng phải làm sao?

Lúc Linh Ngọc trở về vừa hay nhìn thấy Lục Bội Ninh và Chu Thanh Nhượng đang nói chuyện, nàng đứng bên ngoài không dám đi vào, không khí giữa hai người như đang giương cung bạt kiếm, có vẻ không hợp ý nhau.

Bên trong nhà âm thanh Chu Thanh Nhượng rất thấp, nhưng lại mang theo uy nghiêm không thể nghi ngờ, vì làm mẹ nên mạnh mẽ, bắt đầu từ khi nàng có thai, cả người đã không giống như lúc trước, làm việc quả quyết rõ ràng, cho dù thường đi thư phòng Bệ hạ. , ngăn người nhìn chằm chằm vào chương Bệ hạ từng dùng qua, trong mắt không giấu được bi thương nhưng cũng không khóc thút thít, nàng nói, bảo bảo đang trong bụng nàng, nàng khổ sở bảo bảo cũng sẽ khổ sở, cho nên nàng phải kiên cường.

Mỗi lần vào lúc này Linh Ngọc đều sẽ khóc, trong lòng nàng cảm thấy cực kỳ bi thương, đây là nước mắt khóc thay Chu Thanh Nhượng.

“Lục Bội Ninh, ngài muốn tìm chết sao! Ta không đồng ý làm như vậy, mặc kệ là công chúa hay là hoàng tử, đây đều là đứa bé của ta.”

Lục Bội Ninh quỹ bịch xuống, tận tình khuyên nhủ, “Nương nương, nếu như có thể dùng cái chết của thân đối lấy an ủi cho Bệ hạ, đối lấy vững chắc sau này của nương nương, vì thân có chết cũng cam nguyện, nhưng vì thân chết đi cũng không thể giải quyết vấn đề gì.” Lục Bội Ninh rồi rầm nhủ chân mày, mặt đỏ bừng, vãn cả tia máu, bản thân còn khổ sở hơn cả Chu Thanh Nhượng, hần nhỏ giọng nói, “Chỉ là đối con thôi, vì thân thể, sẽ nuôi dưỡng công chúa như đứa con ruột thịt của vi thân, chờ đứa bé lớn một chút, nương nương có thể hạ chỉ cho nàng vào cung bồi giá, khổ qua nhất cũng chỉ là mấy năm đầu mà thôi.”

Linh Ngọc kinh ngạc che miệng, ý này của Lục Bội Ninh như xác định đứa bé là công chúa rồi, cho nên quyết định thầu lương hoán trụ (thay xà đổi cột), đây là suy nghĩ to gan bực nào?

Chu Thanh Nhượng nhìn đáng vẻ Lục Bội Ninh khổ sở cầu khẩn, cả người cũng mềm nhũn, nàng trở về chỗ ngồi, theo bản năng để tay trên bụng, nói, “Lục đại nhân, đa tạ ngài một mực quan tâm ta, nhưng.” Chu Thanh Nhượng ngắt đầu, ánh mắt mát rượi nhìn Lục Bội Ninh, “Nhưng, chúng ta không thể làm như vậy, nguyên nhân đầu tiên chính là ta không muốn cho đứa bé lưu lạc bên ngoài, nguyên nhân quan trọng hơn là ta không thể lừa gạt

Bệ hạ như vậy, ngài đã từ bỏ hy vọng rồi sao? Ngài cảm thấy Bệ hạ đã. Không còn trên đời rồi.”

Lòng Lục Bội Ninh chấn động, dưới ánh mắt nhìn thấu hết thảy của Chu Thanh Nhượng cúi đầu xuống.

“Không phải ta đang trách ngài, ta hiểu biết rõ ngài cũng là vì ta thôi, vì triều đình Đại Chu vững chắc, nhưng chúng ta không thể làm như vậy, bởi vì Bệ hạ còn sống, ta muốn thanh bạch trong nom mảnh giang sơn này, muốn hảo hảo dưỡng dục đứa bé của y, chờ lúc y trở về, không cảm thấy hậu cung đã luân lạc đến mức vì quyền hành mà tổn hại đạo nghĩa, lung lạc nhân luân.”

Lục Bội Ninh, “Nương nương.”

“Bệ hạ còn sống, ta chắc chắn.” Chu Thanh Nhượng nói như chém đinh chặt sắt.

Bên ngoài Linh Ngọc che miệng, sợ tiếng khóc của mình bị Chu Thanh Nhượng nghe được., nương nương còn tin chắc Bệ hạ còn sống đấy. Nhưng nếu thật sự không còn? Nương nương sẽ chịu đựng được không?

Tại sao mệnh nương nương lại khổ như vậy?

Lục Bội Ninh cúi đầu, một lúc lâu chợt cười lên, trách nhiệm nặng nề trên vai giống như được tháo xuống, cả người cũng thanh thản hơn, hần dụi dụi nói, “Nương nương, ngài nói đúng, Bệ hạ còn sống, là ta sai lầm rồi.”

Chờ Lục Bội Ninh từ trong nhà đi ra, Linh Ngọc nhìn thấy khỏe mắt hần cũng vương nước mắt, nàng từng nghe những người trong quân đội nói qua, ban đầu Lục Bội Ninh gan lớn cương liệt bức nào, cho dù đao gác trên cổ cũng không một chút nhú mảy, thế nhưng đây là lần thứ hai nàng nhìn thấy hần khóc.

Nàng hơi tuyệt vọng nghĩ tới, rốt cuộc Bệ hạ đang ở đâu?

Trong rừng rậm sâu thẳm, một nam tử trung niên to con cõng một sọt thảo dược leo từ trên núi xuống, làn da hần ngăm đen, trên mặt mang theo vết cắt lưu lại phong sương, dường như rất cơ trí, trong tay hần cầm một thanh lưỡi hái, trong lúc bắt chợt đã hướng tới bụi cỏ, lưỡi hái này trong không trung tạo nên một đạo ánh sáng lạnh, sau đó chạm phải một vật, chỉ nghe vút một tiếng, một con rắn hoa đã bị cắt thành hai đoạn.

“Có thịt rắn ăn rồi.”

Chờ nam tử trung niên mang theo thịt rắn trở về căn nhà đơn sơ dùng cây trúc dựng lên trong núi, nhìn xa xa đã thấy một nam tử trẻ tuổi đang phơi quần áo, hần sợ hết hồn, trên mặt lộ ra vẻ khủng hoảng, ba chân bốn cẳng chạy tới, nói, “Đừng động, để ta làm là được.”

Tuy nam tử trẻ tuổi bởi vì mặt trời chiếu gay gắt nên làn da hơi ngăm đen, nhưng vóc người cao to, ngũ quan tuấn mỹ, quan trọng hơn là giờ tay nhắc chân lại mang theo cỗ cao quý đẹp để tự nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Sùng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: CHƯƠNG 51

Nam tử trẻ tuổi bắt chợt nắm quyền đánh tới ngực nam tử trung niên, động tác kia vừa nhanh vừa mạnh bạo quả thật không làm ai có thể chống đỡ, nhưng hiển nhiên nam tử trung niên kia cũng không đơn giản, nhanh chóng ngửa về phía sau tránh khỏi quyền phong, ngay sau đó đưa tay bắt được cánh tay nam tử trẻ tuổi., hai người người tới ta đi bảy tám hiệp, vẫn không phân thắng bại .

Sức lực nam tử trẻ tuổi đã suy yếu, cử động một chút ngực đã thấy khó chịu, hần lui ra một bước, hiển nhiên chuẩn bị kết thúc trận đánh nhau này, tựa vào cây cột kế bên, hít một hơi thật sâu, ánh mắt sâu hút nói: “Ngươi đã sớm biết thân phận của Trầm rồi?”

Nam tử trung niên kia nghe được lời này, sắc mặt bỗng thay đổi, quỳ bịch xuống, nói, “Khấu kiến Bệ hạ.”

Thì ra là người này không phải ai khác, chính là Hoàng đế mất tích đã lâu.

Hoàng đế hít mắt nhìn hần, trên người tản ra hơi thở không giận mà uy, nói, “Rốt cuộc ngươi có mục đích gì?”

Nam tử trung niên biết giờ phút này đã không có cách nào giấu diếm nữa, nói không bỏ sót chút nào: “Bệ hạ, vi thần bất tài, là Vũ Định Hậu Chu Đào Chân.”

Hoàng đế không nghĩ tới người cứu mình một mạng lại là phụ thân của Chu Thanh Nhượng, bắt chợt cảm xúc đan xen, mặc dù bao hoài nghi vốn không nhiều đã tiêu tán đi nhưng vẫn hỏi, “Làm sao chứng minh?”

Chu Đào Chân kể lại thân phận lai lịch của mình, nói, “Lúc Vân Quý Tông độc tảo phản, vi thần liền mang theo một nhóm người hầu cận đào tẩu, ẩn

trong sơn dã, sau lại nghe nói Bệ hạ ngự giá thân chinh nên mang theo người đi nghênh đón, lấy công chuộc tội, ai biết nửa đường lại nghe tin Bệ hạ mất tích, thần từng sống tại đất Miêu một thời gian, quen thuộc chỗ này, nghĩ tới có phải đi theo nước sông tới lòng chảo chỗ này không.”

Hoàng đế liếc nhìn bốn phía, nơi này là một lòng chảo, núi vây quanh bốn phía, căn bản cũng không có đường ra, lúc ấy y theo nước sông nhẹ nhàng đi vào, ở trên bờ hôn mê một ngày một đêm, nếu không phải là Chu Đào Chân kịp thời chạy tới, chỉ sợ y cũng đã thành thức ăn cho dã thú.

“Vi thần sợ đêm dài lắm mộng, phái binh sĩ đi mật báo, sau đó mang theo những người hầu cận khác từ bờ sông lặn xuống nước đi vào, thật may mắn đã không tới trễ.”

“Tại sao có thể chui vào được lại ra không được?” Về mặt Hoàng đế đã hòa hoãn rất nhiều, giọng tay lên bảo Chu Đào Chân đứng dậy, mặc dù đáp án của vấn đề này y đã sớm biết nhưng vẫn là không nhin được đặt câu hỏi lần nữa.

“Chuyện này vi thần đã nói rồi, bên ngoài có thể ẩn vào tới là bởi vì có thác nước, nước trôi vào trong hồ nổi bọt khí đầy đủ, có thể cung cấp không khí để hô hấp, nhưng là ngược lại từ bên trong muốn đi ra ngoài lại không có thác nước như vậy.” Chu Đào Chân vẫn kiên nhẫn giải thích, “Bệ hạ, lúc thần còn ở bên ngoài đã phái người đi báo tin, chỉ cần ta nhẫn nại chờ đợi nhất định sẽ có viện binh.”

“Ở đây chắc cũng nửa năm rồi nhỉ?” Hoàng đế cười bất đắc dĩ.

Chu Đào Chân cũng có chút thấp thòm, từ trước đến giờ ông tính toán không sót chút nào nhưng ai biết vào thời khắc mấu chốt này lại xảy ra sai sót, rõ ràng người ông phái đi báo tin là tùy tùng cơ trí nhất của ông, làm sao đã lâu rồi lại không có tin tức?

“Là lỗi vi thần.” Chu Đào Chân lại quỳ xuống dập đầu nhận sai.

Hoàng đế lắc đầu, nghĩ đến người trước mắt là phụ thân của Chu Thanh Nhượng thì không thể thờ ơ nổi, giọng nói cũng hòa hoãn rất nhiều, nói, “Đứng lên đi. Người cũng không nghĩ lại xảy ra ngoài ý muốn mà thôi.” Đúng là ngoài ý muốn, đã nửa năm lại không chút tin tức, hoặc là xác định y đã chết, không còn tìm kiếm., hoặc chính là đã cải triều hoãn đại rồi (thay đổi triều đình mới, thời đại vua mới), y không lo lắng người khác, duy chỉ không yên lòng cho Chu Thanh Nhượng, một mình nàng ở trong cung có khỏe không?

Dự tính ngày sinh của Chu Thanh Nhượng chỉ còn mấy ngày, mấy ngày nay Lục Bội Ninh và Hoàng Tứ đều vô cùng khẩn trương, buổi tối hôm nay, lúc dùng bữa tối Lục Bội Ninh uống hơn hai ly rượu, hốc mắt y trũng sâu, có vẻ rất mệt mỏi, nhưng đôi mắt vẫn sáng trong trẻo, nói, “Người đã đưa tới hết người chưa?”

Hoàng Tứ cung kính rót đầy ly rượu cho Lục Bội Ninh, nói, “Tất cả đại thần đều tập trung ở Văn học điện, ngoài cửa đều là tay chân tâm phúc của ta, đại nhân không cần lo lắng.”

Lục Bội Ninh hài lòng cười cười, một hơi uống cạn ly rượu, ngay sau đó giờ bầu rượu lên rót đầy cho Hoàng Tứ, thấy Hoàng Tứ lúng túng kinh hoàng đứng dậy đỡ ly rượu, một bàn tay to để người xuống, giọng điệu ôn hòa nói, “Mấy ngày nay chính là lúc hai chúng ta cùng sinh cùng tử, đừng quá cầu nệ, qua cửa ải khó khăn này, người chính là huynh đệ ta.”

Hoàng Tứ xuất thân không cao, có thể trong rất nhiều người trở ra hết tài năng chính là dựa vào tính tình ngay thẳng của hắn, tính tình trung hậu, còn có võ nghệ không tầm thường, mà võ nghệ của Lục Bội Ninh ở trong cung cũng được công nhận là cao thủ nhất đẳng, cường giả từ trước đến giờ sùng bái cường giả (kẻ mạnh), Hoàng Tứ rất sùng bái Lục Bội Ninh, hắn kích động nói, “Có thể trải qua sống chết cùng Lục đại nhân, là vinh hạnh của ta.”

“Không phải là vì ta.” Ánh mắt Lục Bội Ninh biến thành nghiêm trang, nhìn về cung điện Chu Thanh Nhượng xa xa, nói, “Là vì Bệ hạ, vì tương lai của công chúa điện hạ và vương quốc.”

“Đúng, ta nói sai.” Hoàng Tứ lại không nhin được đứng dậy, hoảng loạn nói.

Lục Bội Ninh cười, vỗ vỗ vai trấn an hắn, nói, “Ngồi xuống đi.”

Hai người lại tiếp tục uống thêm vài ly, căng thẳng quá lâu, có lúc thật phải cần lấy cớ đến xoa đi căng thẳng, trên mặt Hoàng Tứ đã hiện lên hai đốm màu đỏ, càng tôn lên làn da ngăm đen như bụi than của hắn, hắn có chút hoang mang nói, “Đại nhân, chúng ta nhốt tất cả những vị quan nhất phẩm triều đình, ngộ nhờ sau này bị tính sổ.”

Lục Bội Ninh cười không sao cả, nói, “Muốn một cái mạng của ta thì lấy đi, ta không quan tâm.” Lục Bội Ninh vỗ vỗ ngực, “Nương nung không muốn làm những chuyện tình bản thù kia, trong lòng ta dù có phần bội phục, nhưng ta cũng không thể trở mặt nhìn nương nung bị tổn thương, cho nên.” Chu Thanh Nhượng không đồng ý dùng phương thức đổi đứa bé để bảo toàn cho mình, Lục Bội Ninh lại không thể nhìn Chu Thanh Nhượng lâm vào tình cảnh nguy hiểm, cho nên để đạt được mục đích bảo toàn cho nàng, hắn sẽ dùng thánh chỉ mang những quan viên văn triệu vào hoàng cung, sau đó nhốt ở trong điện Văn học.

“Còn có ta nữa.” Hoàng Tứ thấy Lục Bội Ninh nói lời đại nghĩa nghiêm nghị như vậy, chỉ có cảm giác lo lắng trong lòng mình thật có chút buồn cười, trong đầu dâng lên khí thế hào tình, nói, “Hoàng Tứ ta và Bệ hạ, vì nương nung cũng sẽ không màng sống chết Từ Nhi Hậu Dĩ.”

“Được, ta sớm xác định người là một hảo hán.”

Hai người lại uống thêm một ly, Lục Bội Ninh nói, “Hoàng Thống lĩnh, nếu như Bệ hạ ở chỗ này, tất sẽ cảm kích người đã che chở nương nung, che chở

huyết mạch của y.”

Hoàng Tử bắt đầu kích động, hình như đang tưởng tượng ra sắc mặt vui mừng của Hoàng đế, bỗng đứng dậy nói, “Đây là vi thần nên làm.”

Trắng sáng treo lên ngọn cây, Lục Bội Ninh đứng lên, Hoàng Tử cũng đứng lên theo, hai người nói năng thẳng thắn, trong lòng hết sức sảng khoái, cũng đều là người tử lượng tốt, vào lúc này không có say rượu ngược lại tinh thần càng phấn chấn hơn, Lục Bội Ninh nói, “Người đi trông coi Văn học điện, ta đi qua chỗ nương nương nhìn một chút.”

Hoàng Tử cung kính gật đầu, hai người tự động tách ra .

Lúc Lục Bội Ninh chạy tới Vĩnh Hòa điện nghe bên trong có một giọng nói nữ nhân, “Nương nương, ngài đã từng nghĩ tới nếu sinh hạ thực đúng là công chúa thì phải làm sao?”

“Đây là ai vậy?” Lục Bội Ninh cau mày hỏi.

Cung nữ đứng bên nhú mào nói, “Lục đại nhân, đây là cô cô nương nương.”

“Chu Tổ Mai?” Trên mặt Lục Bội Ninh thoáng qua vẻ tàn khốc sải bước đi vào, bên trong nhà Chu Thanh Nhược vẫn không nhúc nhích ngồi trên ghế thượng vị, Chu Tổ Mai về mặt oán giận chỉ trích Chu Thanh Nhược, mà đứng sau bà hai tỷ đệ Chu Tùng Dương và Chu Đan Dương lại mang vẻ mặt lo lắng.

Chu Tổ Mai thấy Chu Thanh Nhược thờ ơ càng phát kích động, nói, “Rốt cuộc ngài có đầu óc không đó? Nếu ngài có gặp không may gì, đứa trẻ sẽ làm sao?”

Chu Thanh Nhược toàn tâm toàn ý vuốt bụng mình, vẻ mặt hờ hững.

“Cô cô, người đừng nói nữa!”

“Cô cô, đây là nương nương, có phải ngài điên rồi hay không?”

Chu Tổ Mai đã ẩn nhẫn lâu rồi, lần bộc phát này là góp nhặt những tức giận lúc trước, hất tay hai tỷ đệ Chu Tùng Dương ra, trên mặt thoáng qua lệ khí, giọng căm hận nói, “Là nương nương thì sao chứ? Hôm nay nàng hoàn toàn không đem mình làm người Chu gia, phụ thân các người ở Vân Quý không biết sống chết, nàng lại liều mạng, được, dù sao nữ nhi đã gả ra ngoài như tát nước đi, vậy cũng thôi, hiện nay nàng biết rõ thai nhi trong bụng là một công chúa, lại không hề làm gì, chẳng lẽ chờ đứa bé sinh ra được rồi để cho các đại thần đánh hội đồng, không muốn chết từ tởm hả? Ngài chết không cần gấp gáp! Tại sao còn muốn kéo cả Chu gia?”

Sắc mặt hai tỷ đệ Chu Tùng Dương trắng xanh, hình như không thể giải thích vì sao Chu Tổ Mai lại dám nói ra lời nói máu lạnh vô tình thế này.

Chu Thanh Nhược hình như sớm đã biết, cũng không có phản ứng gì kịch liệt, ngược lại càng bình tĩnh hơn hỏi, “Thật là kỳ quái, cô cô vẫn sống trong hậu cung, làm thế nào biết nghĩ ngờ thai nhi ta chính là công chúa?”

Mặc dù mấy vị ngự y đã sớm chẩn đoán qua giới tính thai nhi, đây cũng là một chuyện cực kỳ bí mật, những tên ngự y kia sau khi chẩn mạch xong đã bị giam lỏng tạm thời ở trong hậu cung, cũng là muốn giữ bí mật, chờ sau khi đứa bé đi ra tự nhiên sẽ thả ra ngoài.

Lần trước Chu Tổ Mai vô lễ với Chu Thanh Nhược vẫn ở trong cung học tập quy củ, bà vừa không có phương cách, cũng không có đường dây gì, dĩ nhiên là sẽ không biết những thứ này.

Nhưng hôm nay bà ta lại như một kẻ điên, đột nhiên chạy vào không nói, còn không chú ý hết thấy đi chỉ trích Chu Thanh Nhược giống như đã uống nhầm thuốc. Cho nên tại sao bà lại biết?

Thật ra thì kích thích như vậy khiến Chu Thanh Nhược có thể bị chuyển dạ là vô cùng nguy hiểm , lúc này sợ nhất là cảm xúc kích động hoặc bị đá kích, cũng may Chu Thanh Nhược kể từ lúc mang thai đã bắt đầu trải qua rất nhiều chuyện, bao gồm Hoàng đế mất tích, quân thần ép buộc, chuyện đại sự trong cung này, cho nên tâm trí cũng thay đổi hết sức kiên định, lời Chu Tổ Mai nói như vậy đối với nàng mà nói cũng chỉ là chuyện nhỏ.

Chu Tổ Mai nghe lời nói của Chu Thanh Nhược hơi co rút đầu một chút, nghĩ tới tin tức chính mình đưa tới dù sao cũng là nghe nói. , có điều rất nhanh bà đã bị tức giận thay thế, cảm thấy bất kể như thế nào Chu Thanh Nhược cũng phải thất lễ, ai kêu nàng vẫn luôn ngu xuẩn vì tư lợi như vậy? “Ngài mặc kệ ta biết được khi nào, dù sao rốt cuộc ngài định làm như thế nào? Có phải muốn cả nhà chúng ta chôn theo ngài không?”

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Sùng Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: CHƯƠNG 52

Ánh mắt Lục Bội Ninh bỗng cháy bùng hừng hực đang muốn phát tác thì nhìn thấy có một tiểu thái giám đi tới, nhìn thấy hấn lộ ra vẻ mặt rất nặng nề, sau đó nhỏ giọng rỉ tai mấy câu, lúc đầu Lục Bội Ninh còn trầm mặt, theo lời nói tiểu thái giám này sắc mặt bỗng ôn hòa trở lại, sau đó lại nở nụ cười lạnh, nói, “Người mang người vào đi.”

Tiểu thái giám do dự liếc nhìn Lục Bội Ninh, thấy y gật đầu đồng với hấn trong lòng cũng chắc chắn hơn, khom người lui xuống.

Linh Ngọc quá tức giận, cũng không kịp phân rõ chủ tớ, ngăn trước mặt Chu Thanh Nhượng nói với Chu Tổ Mai đang gây rối, “Theo đạo lý, nơi này không tới lượt nô tài như ta nhiều lời, nhưng bây giờ ta cũng không nhìn nổi nữa, tính tình nương nương tốt, nhưng ta không thể, ta chỉ muốn hỏi Chu cô một chút, ngài cũng đã từng sanh hài tử, chẳng lẽ ngài không biết lúc này mà bị kinh sợ sẽ dễ gặp chuyện không may? Rốt cuộc ngài là thân cô cô của nương nương hay là kẻ thù nương nương? Hận nương nương không có mệnh hệ gì đúng không?”

Chu Tổ Mai bị nói mặt lúc tím lúc xanh lúc trắng, mặt mày vằn vẹo nói, “Người nói như vậy là có ý gì?”

Ngay vào lúc này tiểu thái giám dẫn hai mẫu tử đi vào, nữ tử là một phụ nhân trẻ tuổi, nam đồng đi theo bên cạnh khoảng 5, 6 tuổi, đáng đáp môi hồng răng trắng.

“Lý phu nhân và Thế tử Khang vương cầu kiến.” Hồ.

Thì ra người tới không phải là ai khác chính là góa phụ Lý thị của Khang vương (nguyên Đức Phi) và Thế tử.

Lúc Lý thị mang theo đứa bé tiến vào hơi tỏ ra kỳ quái liếc nhìn Chu Tổ Mai, nàng cũng chờ bên ngoài, tự nhiên nghe được lời nói oang oang của Chu Tổ Mai, Chu Tổ Mai nhìn ra Lý thị xăm soi mình rất kỹ, hung hăng tròn mắt nhìn qua, nói, “Người là ai?”

Lý thị mặt mày cúi xuống chỉ coi như không nghe thấy, đi tới trước mặt Chu Thanh Nhượng cung kính hành đại lễ cho nàng, nói, “Nương nương Thiên tuế.” Lại nói, “Lần trước từ biệt, ai có thể nghĩ giữa chừng lại xảy ra những chuyện thế này, theo đạo lý vốn ta không nên trở lại trong cung một lần nữa, nhưng khi nghe Lục đại nhân nói tình huống của nương nương, trong lòng rất lo lắng, cho nên mới chạy tới.”

Chu Thanh Nhượng liếc mình Lục Bội Ninh, thấy hấn hơi gật đầu với mình, ý định nàng vừa động. , rất nhanh đã hiểu ý nghĩ của hấn, trong lòng không phải không có cảm động, nhưng trên cả là bất đắc dĩ.

Lý thị sò lên đầu tiểu thế tử đang đứng bên cạnh, nói, “Nếu như nương nương sinh hạ chính là vị công chúa, ta nguyện ý cho Thế tử gia làm con thừa tự trên danh nghĩa của nương nương.” Ngay sau đó như có thâm ý khác liếc nhìn Chu Tổ Mai, lại nói, “Thế tử gia là huyết mạch hoàng gia, lần này có một số người cũng nên được an tâm rồi.”

Lòng Chu Thanh Nhượng như một dòng nước ấm đang chảy xuôi, mặc dù nàng chắc chắn sẽ không nhận lấy an bài như thế, để Thế tử Khang vương làm con thừa tự trên danh nghĩa của nàng, tương đương với nhận lấy một kẻ thù làm chồng. , mặc kệ giữa Hoàng đế và Khang vương tranh cãi như thế nào, giết chết Khang vương là hoàng đế an bài, đây là chuyện không thể nghi ngờ.

Nhưng nàng rất cảm kích Lý thị lúc này có thể vờ tay ra, thật ra thì không cần nói nàng cũng biết. , mấy ngày nay nhất định là có rất nhiều người đi khuyến khích Lý thị đứng ra phân định chống lại nàng, vốn nàng có thể dùng con cò Thế tử này đứng vị trí xa hơn, cao hơn. Vào lúc này lại cam nguyện đứng ở phía sau.

Hình như nhìn ra tâm tư Chu Thanh Nhượng, Lý thị lại nói, “Ta nhờ sự chăm sóc của nương nương, vẫn luôn biết ơn.” Ngay sau đó đẩy Thế tử Khang vương về phía trước, nói, “Đứa nhỏ này tính tình thiện lương, chí hiếu, nương nương chỉ cần để ý bồi dưỡng sẽ trở thành Tân quân.” Lúc nàng nói đến chữ thiện lương chí hiếu càng tăng thêm âm lượng. Ý kia không cần nói cũng biết.

Thế tử Khang vương mặc dù là nhi tử độc nhất của Khang vương, nhưng vì xuất thân không cao, lúc ấy nguyên Hoàng hậu đối hấn rất nghiêm khắc cho nên ngược lại hấn càng yêu mến Lý thị đối hấn dịu dàng chăm sóc, lúc này khần trương không chịu buông khỏi tay Lý thị, dùng giọng nói non nớt nói, “Nương, con không muốn đi, con không muốn tách ra với người.” Nói xong đôi mắt trào ra hai hàng nước mắt, nhìn rất đáng thương đáng yêu.

Lý thị nhìn lòng đầy chua xót, cũng rơi lệ, nói, “Con à, trước khi ta tới đã nói với con thế nào? Con lại trả lời ta ra sao?”

Thế tử Khang vương rất là khéo léo, mặc dù trong lòng khổ sở nhưng vẫn cố nén nước mắt gật đầu nói, “Nương, con biết rồi.”

Đến lúc này cũng không còn gì để nói, mặc kệ sau này Thế tử Khang vương trưởng thành sẽ như thế nào. , tóm lại có một hậu chiêu này, thì bất kể sau này Hoàng đế có là ai, vị trí Thái hậu này vẫn sẽ là Chu Thanh Nhượng.

Chu Tổ Mai cảm thấy mặt mày nóng ran, quần bách không thôi, nếu trên đất có cái hang bà liền chui vào, bà cũng làm như vậy, từ từ thối lui ra đằng sau.

Linh Ngọc mặt sắc bén, đứng trước mặt bà, tức giận hừ nói, “Chu cô cô, ngài muốn đi đi đâu sao?”

“Ta.” Sắc mặt Chu Tổ Mai rất khó coi.

Lục Bội Ninh sải bước nhanh tới, nói với Chu Thanh Nhượng: “Nương nương, mặc dù Chu cô cô là thân cô cô của nương nương, nhưng trong lúc mấu chốt thế này lại lên tiếng tổn hại nương nương, muốn cho nương nương sinh sản không ổn, hiển nhiên là có dụng ý khác, kính xin nương nương cho phép thần mang Chu cô cô về thẩm vấn.”

“Người là ai? Người dám! Ta là thần cô cô nàng!” Chu Tổ Mai cảm nhận rõ trên người Lục Bội Ninh tỏa ra hơi thở lạnh lẽo, không nhịn được bị dọa sợ đến mặt mày trắng bệch, hoang mang sợ hãi nói. “Thanh Nhượng, mau bảo người này tránh ra!”

Chu Thanh Nhượng rũ mắt xuống, gật đầu nhẹ với Lục Bội Ninh. Nói, “Cô cô, ta vẫn cảm thấy bất kể ngài làm cái gì tóm lại vẫn thân cô cô của ta, rốt cuộc ta vẫn muốn giữ lại chút thể diện cho cô cô, nhưng cách làm hôm nay của cô cô thật sự đã tổn thương trái tim ta, ngài là muốn tính mạng của ta đây.”

Chu Tổ Mai cảm thấy sức lực toàn thân đã dùng hết, ngồi sững trên đất. Đầu óc rối loạn của bà rốt cuộc có một lần tỉnh táo. , bà cảm giác lần này rơi vào trên tay Lục Bội Ninh, giống như đã không còn đường sống nữa rồi.

Dương Hồ mặc một bộ áo choàng ngắn vải thô màu xám xanh, trên chân mang giày cỏ, sau lưng mang cung tiễn gần bò, ngang hông thắt bao cung tên, bên trong cắm tên lông gà rừng màu sắc tươi đẹp, người vừa nhìn thấy không nghĩ là vị tướng quân mà sẽ nghĩ là một gã thợ săn, hần vuốt mồ hôi trên mặt một cái nhặt con thỏ trên đất bị hần bắn trúng, nói với Đoàn Mộc Nam đang đứng một bên, “Người chắc chắn là nơi này?”

Đoàn Mộc Nam mặc áo giáp màu đen trong quân trại, eo mang đao, một dáng vẻ đàng hoàng, nhưng vì nóng bức quá mức mà mồ hôi chảy xuống như nước, nói, “Ừ, nói tiểu tử kia biệt danh gọi là Hầu Tử, là người hầu cận Vũ Định Hầu, vốn là gã sai vặt phục vụ ông, sau đó vào quân tịch, bình thường cực kỳ cơ trí, tất cả tin tức dò tìm đều từ hần đây.”

“Hy vọng có thể mau sớm tìm được Vũ Định Hầu.” Dương Hồ lấy xuống túi nước bên hông, ọc ọc uống một hớp sau đó đưa cho Đoàn Mộc Nam, nói, “Ta nói người mặc nhiều như vậy làm gì? Dù sao trong rừng sâu này cũng không có ai nhìn, nói trước nghe, nếu người bị trúng gió, thì tự bỏ về đi.”

Đoàn Mộc Nam nhận lấy túi nước từ từ uống vài hớp, lúc này mới cảm thấy thư thái chút, nghe lời nói Dương Hồ, ngẩng mắt nhìn cảm thấy cách ăn mặc của hần và dã nhân cũng không khác gì nhau, kiên quyết lắc đầu, nói, “Người ta thấy tốt lắm.”

Dương Hồ nhận ra ánh mắt ghét bỏ của Đoàn Mộc Nam, hừ nói, “‘ao há? Người cảm thấy người ta khó coi? Ta là nhập gia tùy tục!” Đánh chết Dương Hồ cũng không thừa nhận mình vì thích mắt.

Đoàn Mộc Nam rất trực tiếp nói, “Vô cùng khó coi, nếu để Bệ hạ thấy. , không biết có bao nhiêu thất lễ.”

Nhắc tới Hoàng đế hai người đều trầm mặc lại, bọn họ ở đất Vân Quý này tìm gần nửa năm, cơ hồ đã lật tung hết cả chỗ này rồi, nhưng vẫn không có một chút tin tức, sống không thấy người chết không thấy xác.

Một lúc lâu, Dương Hồ vì xua tan này hơi thở đè nén mở miệng trước nói, “Nương nương thế mà có thai, nếu Bệ hạ biết chắc sẽ cao hứng lắm đây.”

“Ừ.”

“Cho nên chúng ta nhanh tìm Vũ Định Hầu trở về, đó cũng là một nhân vật rất khó lường, đưa ông đến kinh thành, có ông và Lục Bội Ninh che chở nương nương và Tiểu hoàng tử tương lai, nên cái gì cũng không sợ nữa.” Hai người đã sớm hạ quyết tâm một ngày không tìm được Hoàng đế sẽ không trở về, không chỉ là trên đạo nghĩa trách nhiệm, thật ra nói trắng ra là. , Hoàng đế đang ở trên tay hai người, bọn họ cũng khó chối bỏ tội này.

“Ừ.” Đoàn Mộc Nam buồn buồn đáp một tiếng, dẫn đầu đi về phía trước, nói, “Đi nhanh đi, chờ tìm được Hầu Tử kia, hỏi ra vị trí Vũ Định Hầu, chúng ta đi về, lần này chúng ta thử nhìn một chút có thể tìm từ bên cạnh đỉnh núi hay không.”

“Được.”

Thì ra hai người này là đang dựa theo chỉ thị Chu Thanh Nhượng đi tìm Vũ Định Hầu, vốn là hai người cảm thấy chỉ cần từ trong tù binh tìm kiếm thì sẽ ra, ai ngờ vừa hỏi mới biết Vũ Định Hầu không muốn tạo phản, lại lo lắng Vân Quý Tổng đốc lấy chính mình uy hiếp nữ nhi nương nương đang ở trong cung, sớm lạng lẹ mang theo người hầu cận trốn chạy, hai người Dương Hồ và Đoàn Mộc Nam vừa tìm Hoàng đế bên kia còn phải phái người đi tìm Vũ Định Hầu. , chờ đến mấy ngày trước bọn họ mới biết được một người hầu cận bên người Vũ Định Hầu là một người Miêu quen thuộc địa hình, ở Tắc Tử phụ cận này, cho nên cố ý tới đây dò xét.

Bọn họ cũng không có mang nhiều người hầu cận, tới một mình, thật ra thì cũng bởi vì kìm nén quá lâu, muốn đi ra ngoài giải sầu.

Hầu Tử người cũng như tên, rất rất lớn lại có thần, xấu xí, người vừa nhìn thấy sẽ nghĩ là một “Hầu Tử” hết sức xinh đẹp, hơn nữa là người ăn nói rất khéo léo, Vũ Định Hầu đã từng nói người này có thể đem người chết nói thành sống. , nhưng mà hôm nay hần lại không thể nhanh nhẹn nhanh miệng như ngày xưa được, bởi vì mấy tháng trước trên đường hần đi báo tin bị binh sĩ còn sót lại của Vân Quý Tổng đốc Phạm Thành Mậu bắt được, biết hần là hầu cận có phân lượng bên người Vũ Định Hầu, nghiêm hình đánh khảo hần, muốn hỏi ra vị trí Vũ Định Hầu, sau đó có thể cầm giữ Vũ Định Hầu đi áp chế đại quân ngự giả thân chinh, dĩ nhiên Hầu Tử thà chết không theo. , cuối cùng hần giờ trở lại lừa bịp, giả chết, thật không dễ dàng mới có thể từ bên trong trốn ra, ai biết lại gặp phải đàn sói quần công thiếu chút nữa bị mất mạng.

Có điều mạng Hầu Tử cũng lớn, chỗ gặp phải đàn sói dữ lại chính là phụ cận Tắc Tử nhà hần, đúng lúc gọi những thợ săn thôn nhân đuổi mới dẫn người trở về.

Thương thế Hầu Tử này rất nặng, vụ y còn từng nói qua hần đã không cứu nổi nữa.

Nhưng lòng người luôn có một cố ý niệm vẫn luôn không muốn đi tìm chết, bệnh tình Hầu Tử lúc tốt lúc xấu, lúc tốt có thể mở mắt tạm thời, lúc xấu thì cứ hôn mê, cũng may rất cuộc cũng chờ được Dương Hồ và Đoan Mộc Nam.

Đôi mắt Dương Hồ như muốn phun ra pháo hoa, kích động nắm chặt quả đấm hỏi, “Người nói Bệ hạ có thể là bị nước cuốn vào trong lòng chảo bên cạnh?”

Hầu Tử yếu ớt gật đầu, nói, “Tướng quân chúng ta đã nói với ta như vậy.”

Dương Hồ suyt chút nữa thì khóc ra thành tiếng, cái gì gọi là tuyệt cảnh phùng sinh? Cái gì gọi là hoa cười liễu rũ gặp được thôn? Đột nhiên hắn cảm thấy không từ ngữ nào có thể biểu đạt tâm tình giờ khắc này của mình.

Đoan Mộc Nam cũng rất kích động, nhưng hắn lý trí hơn Dương Hồ rất nhiều, đè ép tâm tình vui sướng dời núi lấp biển đang dâng lên trong lòng, kiên nhẫn hỏi thăm chi tiết, “Nghe nói chỗ đó chỉ có thể vào không thể ra?”

“Đúng, đại nhân.”

“Ta biết rồi, Hầu Tử., người đã lập công lớn, chờ chúng ta cứu Bệ hạ và Vũ Định Hầu ra, người muốn ban thưởng cái gì, sẽ ban thưởng cái đó.” Đoan Mộc Nam nói.

Mẫu thân Hầu Tử là ở nơi ở của người Miêu, không nói tiếng Hán, nhìn thấy quần áo Đoan Mộc Nam là của tướng quân, quỳ xuống vừa nói tiếng Miêu vừa khóc suốt, mặc dù Đoan Mộc Nam nghe không hiểu lời của mẫu thân Hầu Tử, nhưng hắn có thể hiểu ý của bà, trấn an nói, “Người yên tâm, chúng ta sẽ phái Lang trung tốt nhất qua chữa trị cho nhi tử người, vì hắn đã lập công lớn.”

Hôm nay Hoàng đế cũng giống như những người bình thường khác không chе bần ngồi dưới đất, cùng người xé xác ăn thịt nướng, râu ria xồm xàm, tóc rậm rạp giống như một dã nhân vậy. Bộ dáng này y đã sớm quen, có điều hôm nay hình như đặc biệt bất đồng, hai lần liên tiếp đầu óc y đều bị quay cuồng chóng mặt, trong đầu cảm giác có chuyện gì đó sắp xảy ra .

Dương Hồ mang theo một đoàn người hầu cận theo sông ngầm bơi tới, thân người bọn họ ướt nhẹp xuyên qua rừng núi rồi cuộc ở một nơi thấp nhỏ tìm được căn nhà, sau đó một đám người mô phỏng dã nhân tìm khắp nơi nửa ngày, chờ thấy Hoàng đế râu ria xồm xàm, hắn không nhận được quý bích xuống., không nói gì đã lệ rơi đầy mặt, nghẹn ngào không thôi .

Mà một ngày này nơi kinh thành xa xa rồi cuộc Chu Thanh Nhục cũng sanh ra hoàng tử đầu tiên Vũ Lăng đế.

Sau đó, sau khi Hoàng đế hồi cung đặt tên cho Đại hoàng tử là Thiên Ân. Sắc phong Chu Thanh Nhục làm Hoàng hậu, từ nay về sau độc sủng hậu cung, cũng không có ai thêm nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Sùng Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: CHƯƠNG 53

Đại hoàng tử là một hài tử rất xinh đẹp, gương mặt mượt mà, đôi mắt sáng quắc tựa sao như viên đá quý màu đen trên quý nhất trên đời, tinh khiết mà sáng ngời, lúc mỉm cười với mình, Hoàng đế cảm thấy lòng cũng muốn bay đi mất.

Đôi mắt tựa sao của Chu Thanh Nhục đang đầy nước mắt, vui mừng kích động nói, “Bệ hạ, đây là đứa bé của chúng ta.” Sau đó cầm bàn tay hơi có vẻ xù xì của Hoàng đế đến trước mặt đứa bé, có lẽ là thân phụ tử, Đại hoàng tử mở con mắt tròn vo nhìn Hoàng đế, rất nhanh đã lộ ra nụ cười ngây thơ, cười khanh khách, tiếng cười kia tựa như tiếng thiên nhiên nghe vô cùng cảm động.

Lúc Hoàng đế được cứu đi ra vết thương cũ vẫn chưa lành, ngự y đi theo hi vọng Hoàng đế dưỡng tốt bệnh mới trở về., nói là đường xá quanh co, sợ thân thể Hoàng đế không chịu nổi, không thể loại trừ bệnh căn, nhưng khi Hoàng đế biết được Chu Thanh Nhục sinh Đại hoàng tử, lại nghe nói những chuyện sau khi mình mất tích thì làm sao có thể ngồi yên? Cho nên không để ý ngăn trở vẫn cố gắng muốn hồi cung, ngự y bắt buộc dĩ phải thỏa hiệp, có điều tốc độ xe ngựa đi trên đường dường như giống xe bò già vậy, Hoàng đế cũng biết thương thể mình không ôn, chỉ cần có thể trở về thì không hề nói cái gì nữa, mặc kệ nó rồi. Cho nên lộ trình này lại trì hoãn đến ba tháng, chờ Hoàng đế đến nơi đã bỏ lỡ trăm ngày của đứa bé.

Lúc Hoàng đế bị vây trong lòng chảo đã suy nghĩ rất nhiều rất nhiều, có điều thật kỳ quái phát hiện, những chuyện hằng đêm từng làm y thù hận không thể ngủ được kia đã sớm trở nên quá mơ hồ, thậm chí y sắp quên cả dáng người Khang vương, ngược lại càng ngày càng nhớ những tháng ngày ngắn ngủn chung đụng bên cạnh Chu Thanh Nhục, rung động, ngọt ngào, tri kỷ thân thiết như chiếc áo mặc trên người mình vậy, giống như tình cảm y vẫn luôn khát vọng, bao phủ y vào trong đó.

Người mất đi thứ gì lại càng khát vọng thứ đó., lúc Hoàng đế còn trẻ mất đi mẫu thân che chở, mặc dù Tiên đế thương yêu, nhưng là loại thương yêu đó còn thêm một loại quản thúc và quản dạy của nghiêm phụ (phụ thân uy nghiêm).

Lần đầu tiên Hoàng đế cảm thấy trong đời mình có ánh sáng chiếu rọi, chiếu sáng cuộc đời y.

Hắn cười nhạt nghĩ, dù có là cửu ngũ chí tôn địa vị cao quý, có được tứ hải, nhưng kỳ thật cũng chỉ là một thân thể phàm trần, theo thời gian trôi qua sẽ dần dần già đi, duy chỉ có một người tương bồi như vậy mới không để y cảm thấy cả đời quá mức cơ khổ.

Lúc ấy Hoàng đế nghĩ tới., nếu như có thể may mắn trở về, y nhất định sẽ trân ái (trân trọng yêu thương) nàng thật tốt, cùng nàng mặc sức hưởng thụ cuộc sống.

Hiện nay y đã trở về, hơn nữa phát hiện không có chút tổn hao nào, Chu Thanh Nhượng đang ở bên cạnh., hơn nữa còn có thêm một đứa trẻ huyết mạch tương liên giữa bọn họ, ly kỳ bao nhiêu?

Chu Thanh Nhượng nhẹ nhàng chạm một cái lên Hoàng đế đang ngẩn người, nếu không phải nàng đang ôm đứa bé không thể buông ra., đã muốn nhào tới người này rồi, nghĩ đến ý nghĩ mới vừa rồi của mình, không nhịn được đỏ mặt, nói, “Bệ hạ, bây giờ chàng không muốn ôm đứa bé một chút sao?”

Trên mặt Hoàng đế lộ ra vẻ mặt hồi hộp muốn thử, nói, “Trẫm có thể ôm sao?”

Nhìn dáng vẻ Hoàng đế thế này khiến Chu Thanh Nhượng nghĩ tới giống như học sinh tiểu học hỏi thầy giáo có thể hay không vậy, cười nói, “Dĩ nhiên có thể ôm, có điều muốn như vậy, đỡ đầu bé, bé còn nhỏ lắm, cổ rất mềm” Mặc dù đã qua ba tháng có thể ngóc đầu rồi, nhưng Chu Thanh Nhượng vẫn rất dè dặt cẩn thận.

Hoàng đế học rất nhanh, dường như học cách ôm hải tử xong ngay lập tức, khi thân thể kiều kiều nhuần nhuần của Đại hoàng tử chạm vào ngực., cảm xúc Hoàng đế trăm mối ngón ngang, hốc mắt cũng đỏ, nếu không phải thấy mình một đáng mày râu mà khóc sụt sùi quá khó coi, thật sự không nhịn nổi nữa.

Cả đời này của y đều mạnh mẽ, cho dù lúc bị người thân thuộc phản bội cũng không rơi một giọt nước mắt, thậm chí lần trước bị nước cuốn vào lòng chảo, vô vọng trở về cũng không có khóc, thế nhưng một khắc khi y ôm tiểu bảo bảo., đứa con của y, y thế mà không nhịn được muốn rơi lệ.

Tất nhiên Chu Thanh Nhượng cũng nhìn thấu cảm xúc Hoàng đế, hốc mắt y đỏ rực. Chỉ trong chốc lát đã đầy ngập nước, nàng muốn cười, muốn nói với y tất cả đều đã qua, chúng ta đều còn sống, nhưng không biết vì sao sống mãi cay xè, mình lại không nhịn được khóc trước, nàng đi tới ôm Hoàng đế và đứa trẻ, nghẹn ngào nói, “Bệ hạ, chàng trở về, điều này thật tốt.”

“Ừ, Trẫm trở về rồi.”

Ánh mặt trời chiếu vào trong cung điện nam thủy tinh màu sắc rực rỡ phản xạ ra ánh sáng có nhiều màu sắc khác nhau, chiếu lên trên người ba người ôm nhau, tỏa ra hình ảnh ấm áp đẹp đẽ.

Lúc Đại hoàng tử được năm tuổi đáng đáp rất tốt, so những đứa bé cùng lứa khác cũng cao hơn, to con, thông tuệ học giỏi, võ nghệ cũng rất tốt, duy chỉ có hơi., vô cùng luyến mẫn.

Buổi tối hôm nay Đại hoàng tử chuẩn bị trở về ngủ, mỗi ngày bé đều phải ôm mẫu hậu mới có thể ngủ., kết quả đẩy cửa phòng ra thì nhìn thấy phụ hoàng và mẫu hậu vội vàng hấp tấp tách ra, hơn nữa trên mặt mẫu hậu còn nổi lên hai đóa mây hồng, bé hơi cau mày không hiểu, đi tới, hỏi, “Phụ hoàng, mặt mẫu hậu sao vậy ạ?”

Chu Thanh Nhượng mắc cỡ suýt chút nữa động đất chui vào, lắp ba lắp bắp nói, “Do trời quá nóng.”

Đại hoàng tử mím môi, càng không hiểu, nói, “Nhưng mẫu hậu, bây giờ chính là tiết trời mùa thu, buổi tối rất mát mẻ.” Ngay sau đó giống như là bưng bình hiểu ra nói, “Mẫu hậu, con biết rồi, người là bị phong hàn, con đi gọi ngự y tới đây.”

Chu Thanh Nhượng thật sự muốn khóc, Hoàng đế ngăn cản ngay lập tức nói, “Hoàng nhi, mẫu hậu con không có bệnh.”

“Vậy sao gò má lại đỏ như vậy ạ?” Quả thực Đại hoàng tử chính là vấn đề bảo bảo. Không đạt mục đích không bỏ qua, không hỏi ra đáp án tuyệt sẽ không an tâm.

Hoàng đế đen mặt, nói, “Mẫu hậu con nói sao con phải nghe đấy, hỏi nhiều như vậy làm cái gì?”

Đến tận bây giờ Đại hoàng tử vẫn chưa từng sợ Hoàng đế, quặm mặt lại nhìn Hoàng đế, trong lòng có ý tưởng, nói, “Con biết rồi, chắc chắn phụ hoàng ngài khi dễ mẫu hậu.” Sau đó đứng dậy cả gan chui vào giữa Hoàng đế và Chu Thanh Nhượng, lộ ra tư thái của người bảo hộ, nói, “Mẫu hậu ngài đừng sợ, con sẽ bảo vệ ngài.”

Hoàng đế thật dở khóc dở cười, đứa nhỏ này tới khó khăn, y và Chu Thanh Nhượng đều yêu như trân bảo, kết quả là dưỡng thành đứa trẻ tính tình không sợ trời không sợ đất, phải biết ban đầu dù Tiên đế rất sủng ái y, y nhìn thấy Tiên đế vẫn rất cung kính.

“Phụ hoàng, ngài đi đi, con và mẫu hậu phải nghỉ ngơi.”

Hoàng đế, “.”

“Hôm nay con hơi mệt, ngày mai nghỉ ngơi tốt sẽ tỷ thí với phụ hoàng.” Đại hoàng tử nói tới chỗ này nghiêng người dựa vào trong ngực Chu Thanh Nhượng, dùng giọng điệu ngày thường Chu Thanh Nhượng thường hay dụ dỗ mình nói ngược lại Chu Thanh Nhượng: “Mẫu hậu, ngày mai con sẽ đánh phụ hoàng, giúp ngài hả giận.” Sau đó còn bồi thêm một câu, “Mẫu hậu, hôm nay con đã viết năm lần mẫu chữ tiên sinh dạy, thật mệt mỏi.”

Hoàng đế cảm thấy lúc này nên cho nhi tử mình biết nơi này ai mới là lão đại, y hắng giọng một cái chuẩn bị lên tiếng, đã nhìn thấy Chu Thanh Nhượng cung chiều con vô bờ bến khi nghe Đại hoàng tử tuổi còn nhỏ như thế thế nhưng lại bị sao chép năm lần, lập tức đau lòng nói, “Ngủ, ngủ ngay đây, nương đau lòng bảo bảo, chắc đã mệt muốn chết rồi.” Sau đó quay đầu nhắm mắt ra dấu với Hoàng đế, ý kia chính là chàng đi nhanh đi.

Hoàng đế, “.”

Thái giám Lưu Cửu cận thân bên người Hoàng đế thấy Hoàng đế ra ngoài, không biết vì sao lại cảm thấy như gió sông hiu hiu thổi đến lạnh rợn cả người. , tóm lại chính là loại cảm giác đáng thương khi bị vứt bỏ.

Hoàng đế một mình trở về trong cung ngủ, chỉ cảm thấy lạnh tanh trống vắng, cần rằng nghiêng lợi nghĩ , không thể tiếp tục như vậy nữa, y phải mang tiêu tử thú kia ra ngoài.

Buổi chiều ngày hôm sau, Chu Thanh Nhượng đang may y phục cho hải tử, ai biết Lưu Cửu sắc mặt kinh hãi mới chạy tới đã khóc ròng nói, “Hoàng hậu nương nương, bệnh cũ Bệ hạ tái phát!”

Chu Thanh Nhượng sợ hãi buông xuống tất cả may vá trong tay, hỏi, “Xảy ra chuyện gì?” Nàng nhớ lúc trước vẫn tuân y tu dưỡng (dưỡng bệnh theo cách thức thầy thuốc đưa ra), sau đó ngự y nói đã chữa trị xong rồi.

“Hôm nay sau khi Bệ hạ lâm triều kết thúc trên đường trở về bất chợt đã bất tỉnh.”

Chu Thanh Nhượng cũng không kịp nghỉ ngơi, nâng váy liền đi ra ngoài, nói, “Cho ta chuẩn bị kiệu.”

Chờ đến lúc Chu Thanh Nhượng chạy tới, Hoàng đế mang sắc mặt trắng bệch nằm ở trên giường, nhìn hết sức suy yếu tái nhợt, Chu Thanh Nhượng nắm tay của y liền không nhìn được lệ rơi đầy mặt, mặc dù thời gian đã qua rất lâu, nhưng trí nhớ khi đó khắc sâu, làm nàng bỗng dưng cảm thấy sợ hãi.

“Ngự y nói thế nào?”

Hoàng đế nhìn dáng vẻ Chu Thanh Nhượng thương tâm khổ sở trong lòng rất đau lòng, nhưng vẫn nhìn khát vọng được ôm lấy nàng nói, “Cũng không có gì, có điều mấy ngày nay cảm thấy hơi lạnh.”

“Vậy kê đơn thuốc chưa? Phải chữa thế nào?” Chu Thanh Nhượng vội vàng nói.

“Không có việc gì, ngự y nói tốt nhất nên ở suối nước nóng tĩnh dưỡng.” Hoàng đế nhỏ giọng nói, “Trẫm nghĩ ngày mai lên đường đi Thanh Nhượng cung, hảo hảo tu dưỡng điều trị một phen.” Cung Thanh Nhượng là cho biệt trang xây cho Chu Thanh Nhượng, cho nên gọi là Thanh Nhượng cung.

Chu Thanh Nhượng đứng dậy, nói, “Thiếp sẽ đi gọi người dọn dẹp chuẩn bị hành lý.”

“Đừng. , ngự y nói ta chỉ cần tĩnh dưỡng, nàng vẫn nên ở đây cùng với hoàng nhi đi.” Hoàng đế nghĩ một đằng nói một nẻo nói, nói xong đột nhiên lại lộ ra dáng vẻ khổ sở, vuốt cánh tay nói, “Ui, vẫn có chút đau, đây là chỗ lúc ban đầu bị cuốn vào nước đọng phải tảng đá.”

Vốn Chu Thanh Nhượng muốn gạt đầu, đúng là không bỏ được đứa bé. , nhưng khi nhìn thấy dáng vẻ đau đớn của Hoàng đế lại cảm thấy khó chịu, làm sao còn dám yên tâm để Hoàng đế đi một mình, nói, “Thiếp mang theo đứa bé cùng đi là được.”

“Thanh Nhượng, ngự y nói ta cũng cần tĩnh dưỡng.” Hoàng đế đọc đến hai chữ “Tĩnh dưỡng” càng tăng thêm lực, “Hoàng nhi đi hơi khó, lại nói, hoàng nhi cũng không thể bởi vì Trẫm mà làm trễ nãi việc học.” Ánh mắt Hoàng đế lóe ra ánh sáng gian xảo.

Trong lòng Chu Thanh Nhượng giao chiến hơn nửa ngày, rốt cuộc ý nghĩ đau lòng cho Hoàng đế vượt qua tất cả, nói, “Vậy thì, hoàng nhi đi đúng là không được, dù thế nào đi nữa nó cũng lớn rồi, chúng ta để Lục đại nhân trông nó là được.” Lục đại nhân chính là Lục Bội Ninh, trải qua chuyện lần trước Chu Thanh Nhượng và Hoàng đế hết sức coi trọng hắn. Ở Đại Chu triều hắn đã coi như là người dưới một người trên vạn người.

“Hoàng nhi nó. , nàng bỏ được sao?” Trong lòng Hoàng đế đã sớm hồi hộp, nhưng lại làm bộ làm tịch nói.

Dĩ nhiên Chu Thanh Nhượng không yên lòng, nhưng sức khỏe Hoàng đế quan trọng hơn. , lại nói, Đại hoàng tử đúng là cũng không nhỏ, cô đại mười ba tuổi đã có thể thành thân, năm tuổi cũng coi như là tiểu đại nhân rồi.

“Yên tâm.” Chu Thanh Nhượng cắn răng nói, “Bởi vì ta lo lắng chàng hơn.” Chu Thanh Nhượng đặt mặt vào trong lòng bàn tay Hoàng đế, dịu dàng nói.

Hoàng đế cảm thấy trải qua mấy ngày nay cũng không có được vui vẻ như vậy. Sáng lạn như ánh mặt trời rực rỡ bên ngoài kia.

Sau khi mẫu thân đi, Đại hoàng tử phần hận nghĩ, chờ trở về thì có thể sinh sống cuộc sống như thường ngày rồi. , ai biết nhìn ba tháng trở về lại được nghe tin Hoàng hậu đã mang thai, hình như bé có thêm đệ đệ hoặc muội muội, kỳ lạ, nhưng sao bé lại không có chút vui mừng nào vậy?

Chương 53: CHƯƠNG 54

Hoàng đế vốn hi vọng lần này Chu Thanh Nhượng sẽ sinh ra một công chúa, y một lòng đầy mong đợi có thể có một nữ nhi thanh lệ làm người hài lòng giống như Chu Thanh Nhượng, mặc áo nhỏ màu xanh nhạt, búi hai búi tóc sừng dê, cười ngọt ngào với y, còn nũng nịu gọi phụ hoàng, càng nghĩ càng cảm thấy tâm đều muốn tê dại.

Cho nên mỗi lần vuốt bụng Chu Thanh Nhượng đều nói, “Công chúa của Trẫm, con phải mau mau lớn lên.” Mặc dù Chu Thanh Nhượng lo lắng lại là một hoàng tử., nhưng trong lòng nàng thật ra cũng muốn sinh nữ nhi, dù sao có một nhi tử rồi, sinh ra một nữ nhi thì trở thành nam nữ song toàn rồi, cho nên cũng tràn đầy phối hợp cùng Hoàng đế chuẩn bị đồ đạc cho hài tử, áo ngắn màu xanh lá mạ, áo ngắn tay lỡ màu cánh sen, áo yếm màu hồng phấn, đều là màu sắc xinh đẹp sáng lạn, Hoàng đế còn bảo người chuẩn bị rất nhiều đồ trang sức hài tử có thể đeo, kích cỡ đều nhỏ nhắn xinh xắn., tỷ như dùng vàng ròng bao quanh hồng ngọc Long Phượng Trắc, ngọc Côn Luân làm Ngọc Như Ý, dùng ngọc Hòa Điền làm lục lạc, dùng vải tơ gấm may trang phục, các hạt Đông Châu cỡ bằng quả nho được khảm vào những đôi giày.

Có điều Hoàng đế chuẩn bị quà tặng cho nữ nhi đều không quên cho Chu Thanh Nhượng, có nữ nhi thì có Chu Thanh Nhượng, mỗi lần đều định chế hai kiểu dáng một lớn một nhỏ. Duy chỉ không có cho Đại hoàng tử, Hoàng đế lý luận Đại hoàng tử sau này sẽ là Thái tử, không thể nuông chiều bé., Chu Thanh Nhượng cũng không biết đây là Hoàng đế cố ý chèn ép Đại hoàng tử, (sau khi đến cung Thanh Nhượng mới cảm thấy mình đối Hoàng đế quá sơ sót, mấy năm này chỉ chăm chăm trông nom nhi tử, nếu là Hoàng đế khác có lẽ sớm đã có một chực Tàn phi rồi, nhưng Chu Thanh Nhượng phát hiện hơi trễ, vì Chu Thanh Nhượng cực kỳ coi trọng Đại hoàng tử, thậm chí hai phụ tử mơ hồ có khuynh hướng tranh đoạt nàng, quẫn)

Có điều Đại hoàng tử cũng không cần những thứ này, bé mới không lạ gì những món kia, bé chỉ hi vọng Hoàng hậu mau mau chóng chóng sinh ra tiểu muội muội., sau đó bé có thể trở về những ngày ôm nương ngủ thật tốt rồi, –

Chu Thanh Nhượng sắp đến ngày lâm bồn, Hoàng đế cũng bắt đầu khẩn trương, lần trước Chu Thanh Nhượng sinh con y không có ở đây, làm y rất ảo não, nghĩ tới lần này bất kể như thế nào cũng muốn hảo hảo trông nom nàng, không để cho nàng chịu khổ quá mức, nhưng kỳ thật bất kể nữ nhân mang thai như thế nào cũng là quá trình làm cho người ta đau khổ, từ lúc bắt đầu nôn nghén đến sau này tháng lớn bụng phình to ngủ đều cần ngủ nghiêng một bên, nhưng quá trình này cũng thật ngọt ngào, nghĩ tới bảo bảo trong bụng ngày một lớn lên, cũng sẽ tràn ngập vui sướng cùng mong đợi.

Lần đầu tiên Hoàng đế bồi hộ (che chở kẻ bên) quá trình hoàng hậu có thai, vẫn luôn cảm thấy thật kỳ lạ vừa khẩn trương., mỗi lần chỉ cần Chu Thanh Nhượng hơi hơi nhúc nhích chân mày cũng phải gọi ngự y tới đây chẩn mạch lần nữa.

Ngày hôm nay, Hoàng đế ở Ngự Thư Phòng nghị sự cùng mấy đại thần, trong này cũng có phụ thân Chu Đào Chân của Chu Thanh Nhượng cũng ở trong hàng ngũ đó, vốn Hoàng đế muốn ưu đãi Chu Đào Chân, dù sao ông là phụ thân của Chu Thanh Nhượng., chớ đừng nói chi người này thật sự là người hết sức có năng lực, nếu không do lúc ấy Khang vương cầm quyền Vũ Định Hầu Chu Đào Chân có nhiều oán giận đối với Khang vương cũng không bị giáng chức tới chức quan thấp như vậy, lần này ông có công cứu giá, càng không thể bỏ qua công lao, cho nên Hoàng đế thăng ông làm Tổng đốc Vân Quý, lần này tới đây là do tỷ đệ Chu Tùng Dương đều phải thành thân, cho nên Hoàng đế đặc biệt cho phép ông trở về sắp xếp hôn sự.

Lúc mọi người đang nghị luận chính sự, tiểu thái giám Lưu Cửu vội vã đi tới, hiển nhiên hân hạnh rất gấp, mùa thu mát mẻ, trên trán lại có một lớp mồ hôi mịn, nói, “Bệ hạ, nương nương ngài. Đau bụng rồi.”

Hoàng đế nhớ tới mấy ngày nay chính là ngày Chu Thanh Nhượng sẽ chuyển dạ, từ trên ghế đứng dậy, khoát tay với mấy đại thần, “Các người tiếp tục, trẫm đi xem một chút.” Ngay sau đó nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của Chu Đào Chân, lập tức lại bồi thêm một câu, “Chu tướng quân, người cũng đi theo trẫm xem Hoàng hậu một chút đi.”

Chu Đào Chân cầu còn không được, lập tức triển khai bước chân vội vàng đi theo.

Ai biết khi đến trong cung Văn Anh của Chu Thanh Nhượng, bên trong lại truyền tới tiếng cười., Hoàng đế đầu óc mơ hồ đi vào, thấy Chu Thanh Nhượng đang cười yếu ớt đánh cò với Linh Ngọc, gương mặt đỏ thắm, mặt mày có hồng, rất có tinh thần.

Chu Thanh Nhượng thấy Hoàng đế tới đây, hơi sững sốt, ngay sau đó liếc nhìn Lưu Cửu bởi vì chạy gấp mà người như mới bơi từ trong nước ra, hờn dỗi nói với Hoàng đế, “Cũng chỉ hơi đau bụng dưới, thế nào đáng giá để Bệ hạ hưng sư động chúng như vậy.”

Cả trái tim Bệ hạ mới được thả trở về, tiến lên cầm tay Chu Thanh Nhượng có chút chưa tỉnh hồn lo lắng nói, “Trẫm còn nghĩ nàng sắp sinh.”

Chu Thanh Nhượng gật đầu với Chu Đào Chân đang đứng sau lưng Hoàng đế, vừa để Hoàng đế đỡ mình trở lại giường, nói, “Còn chưa có sớm như vậy, đoán chừng còn phải mấy ngày nữa.”

Lúc Vũ Định Hầu biết tin Chu Thanh Nhượng vào cung đã là mấy tháng sau, trong lòng ông rất tự trách, cảm giác mình cứ mãi ở bên ngoài không chăm sóc tốt nữ nhi., nếu không chân chính thương nữ nhi ai sẽ cam lòng đưa nữ nhi vào trong cung chứ? Vì thế cố ý viết một phong thư cho muội muội Chu Tổ Mai, giao phó nàng cần phải chăm sóc tốt Chu Thanh Nhượng, không cần lo lắng tiền bạc, sau này biết được tin tức thì Chu Thanh Nhượng đã làm tới phi tử của Tần Đế rồi.

Lại nói người người đều nói cả đời này của ông gian nan lên xuống, rất nhấp nhô, thế nhưng ông lại cảm giác cuộc sống Đại nữ nhi của mình đã trải qua mới đúng là thay đổi chóng vánh.

Lúc đó ông còn lo lắng Hoàng đế vừa lập Hoàng hậu sẽ như thế nào. , chỉ muốn chính mình phải có một chút thành tựu, lần nữa có thể có chút quyền vị trong triều, có thể làm hậu thuẫn cho nữ nhi, ai biết Hoàng đế lại rất dụng tâm với Chu Thanh Nhược, sau khi trở lại Kinh Thành chuyện thứ nhất chính cùng Cố đại thần khuyên can sắc phong nàng làm Hoàng hậu.

Thật ra thì sắc phong ai cũng dễ dàng sắc phong hơn Chu Thanh Nhược, bởi vì nữ nhi của ông có danh tiếng gả hai lần. , trước sau phục vụ hai vị Hoàng đế, danh tiếng thật sự không tốt, có thể ở trong hậu cung làm một phi tử đã may mắn lắm rồi, dâng lên điệp bài nghiêm túc muốn phải cân nhắc.

Nhưng Hoàng đế khư khư cố chấp, ai nói cũng không nghe, cứ như vậy thuận lợi sắc phong nữ nhi làm hoàng hậu.

Sau này Chu Đào Chân gặp lại nữ nhi cũng không thể nói là, không cần uất ức mình, muốn dùng cái gì, ăn cái gì, chơi cái gì không có biện pháp thì nói cho phụ thân, phụ thân sẽ an bài thay con, mà là đổi thành. , con phải phục vụ tốt Bệ hạ, Bệ hạ đối con thật đúng là tốt hiếm có.

Nói đến nữ nhi tự nhiên sẽ nhớ đến muối muối của ông Chu Tổ Mai, ông một mực ở bên ngoài không biết chuyện trong kinh thành, sau khi biết nữ nhi bị đưa vào trong cung đã cảm thấy có chút không đúng, chờ lần này trở về mới phát hiện mấy đứa trẻ khỏe mạnh của ông kém chút bị muối muối nuôi thành kẻ vô dụng. Ông ở bên ngoài khổ cực như vậy, khổ gì cũng đều ăn rồi, thậm chí nhiều lần thiếu chút nữa cũng thoáng gặp tử thần, liều mạng như vậy chính là vì bảo trụ gia đình, để nữ nhi trôi qua khá hơn một chút, ai biết muối muối Chu Tổ Mai lấy bạc mình gửi về bỏ vào cửa hàng bạc kiếm lời, đổi mấy đứa trẻ lại khẩu trừ nghiêm nghị, vẫn để cho bọn họ sống như những bản dân nhà nghèo bình thường tự mình giặt quần áo nấu cơm.

Lúc đó tâm tình ông vừa đau lòng vừa cảm thấy khổ sở. , sau này lại nghe nói muối muối bị người xúi giục lúc Chu Thanh Nhược sắp lâm bồn lại tới gây âm ỉ, dụng tâm sao ác độc quá? Nếu lúc ấy Chu Thanh Nhược bị kích thích xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn? Ông nghĩ nghĩ lại càng thấy sợ hãi đối một thân mồ hôi.

Sau đó Lục Bội Ninh thăm vấn ra do Chu Tổ Mai thu bạc phụ thân Trương gia của nguyên Khang vương phi, lại bị đối phương lời ngon tiếng ngọt lừa gạt, cho là Chu Thanh Nhược muốn đưa Chu gia vào chỗ chết, cho nên mới xung động chạy tới chất vấn.

Lục Bội Ninh hỏi ông phải xử trí người này thế nào. , lúc ấy Vũ Định Hầu rất đau khổ, thật ra ông cũng biết tại sao muối muối lại biến thành cái bộ dáng này, cũng bởi vì trong nhà suy tàn không có bạc, làm từ nhỏ Chu Tổ Mai đối với tiền hết sức chấp niệm, sau này nàng bị hưu về nhà, vốn bởi vì bà háo cường thái quá, trong phương diện tiền bạc lại tính toán chi li, đặc tội một đám người nhà phụ gia, bà lại quy kết lúc đó đồ cưới của mình quá ít, làm nhà chồng xem thường, sau lần đó lại càng xem bạc như mạng của mình.

Thật ra ông cũng có lỗi, chỉ để mặc buông xuôi mà không kịp thời ngăn cản.

Mặc dù Lục Bội Ninh hỏi khách khí, nhưng ánh mắt sắc bén, sắc mặt rét lạnh, hình như chỉ hận không được lúc ấy giết Chu Tổ Mai ngay lập tức. , ông biết hành động và việc làm của Chu Tổ Mai lúc đó đã là tử tội, nếu không phải do xem mặt mũi của ông và nữ nhi, xem chừng khi mình trở về gặp chính là thi thể Chu Tổ Mai rồi.

Vũ Định Hầu than thở, lúc ấy chỉ cảm thấy cả người bất chợt như già đi mười tuổi, mặc kệ như thế nào, người vẫn nên trả giá cho chuyện mình đã làm, Chu Tổ Mai vẫn luôn quyết theo ý định của mình, không thấy rõ thực tế, đây cũng chính là nguyên nhân bà vẫn luôn làm chuyện sai trái, còn lần này ông cũng không thể để mặc nữa rồi.

Cuối cùng Vũ Định Hầu nói với Lục Bội Ninh, “Mặc cho Lục đại nhân xử trí.”

Về sau nữa Vũ Định Hầu biết được Chu Tổ Mai bị đưa đến trong một am ni cô ở ngoại thành, nơi đó là địa phương chuyên nhốt những phạm phạm, có đi nhưng không có ai trở về.

Hoàng đế thấy Chu Thanh Nhược vô sự nên lại trở về Ngự thư phòng nghị sự, ai biết không quá một canh giờ, Lưu Cửu vừa chạy tới vừa hô, “Không xong, Bệ hạ, nương nương lại đau bụng rồi.”

Sắc mặt Hoàng đế trắng nhợt, vút sổ con đang cầm trong tay xuống mặt đất, đứng dậy nói, “Trẫm đi xem một chút.”

Buổi chiều ngày hôm nay, Hoàng đế đi ba chuyến liên tiếp đến cung Văn Anh. , nhưng kỳ thật đều là một phen sợ bóng sợ gió, Chu Thanh Nhược bất quá chỉ nhói đau một cái lại không có gì thêm nữa.

Nhưng dường như thanh danh Hoàng đế được lưu truyền bên ngoài, đó chính là sợ vợ, quẫn.

Ngay cả dân chúng Đại Chu triều đều lấy chuyện này ra nói, mỗi lần thê tử có thai mà bị phu quân không quan tâm sẽ nói, “Năm đó Kim thượng còn hỏi han nương nương ăn cần, ở Ngự Thư Phòng nghị sự, biết Hoàng hậu nương nương đau bụng, chạy về mười lần, chẳng có cái gì mạnh hơn Kim thượng chứ?”

Mười lần. , sức mạnh lời đồn chính là như vậy, thật ra chỉ có ba lần, đã bị truyền thành mười lần.

Nhưng kỳ thật tất cả dân chúng lại cảm thấy điểm tật xấu sợ vợ này của Hoàng đế khá đáng yêu, giống như một người trên cao không thể chạm tới bất chợt trở thành người thực trong khói lửa nhân gian, cũng là người giống như bọn họ, cũng vì thế những lời đồn đãi Hoàng đế tàn bạo cũng dần dần tiêu tán.

Nhưng cái thai này Chu Thanh Nhượng sinh ra lại là nam hài, quăn.

Hoàng đế an ủi nói với Chu Thanh Nhượng “Hoàng tử cũng được, không cần gả ra ngoài, giảm thiểu Trầm đau lòng.” Mặc dù trong lòng nghĩ muốn nữ nhi, nhưng tận mắt thấy Chu Thanh Nhượng sinh sản khổ sở cũng không nguyên ý để cho nàng sinh.

Chu Thanh Nhượng lại khát vọng mình sinh một công chúa. , cho nên ba năm sau lại mang thai lần nữa, nhưng không biết có phải là vận khí không tốt hay không, hoặc do dương khí Hoàng đế quá thịnh, sanh đều là hoàng tử.

Hoàng đế rất phiền chán, rất rất phiền chán, ba đứa đều là nhi tử coi như xong, thế nhưng đứa nào cũng đều rất luyến mẫu, quả thật so với Đại hoàng tử có hơn chứ không kém.

Rốt cuộc có một ngày Hoàng đế mượn danh nghĩa tu sửa lần nữa nghỉ dưỡng sức ở Văn Anh cung của Chu Thanh Nhượng, sau đó chờ tu sửa xong ba hoàng tử mới phát hiện. , mấy cung điện bọn họ ở đều bị tường đồ thật cao cách ly tuyệt đối với Văn Anh cung.

Ba người ăn canh bế môn mấy ngày, có một ngày thỉnh an xong thì không có đi, len lén trốn ở dưới giường.

Buổi tối hôm nay Hoàng đế rốt cuộc được ôm Chu Thanh Nhượng trong lòng thả lỏng than thở, nói, “Cuối cùng cũng đuổi được mấy tiểu tử thú kia.”

Chu Thanh Nhượng hé miệng cười, rúc vào trong ngực Hoàng đế, dịu dàng nói, “Bệ hạ vẫn giận dữ với bọn nhỏ sao? Cần thận bọn chúng chê cười.”

Hoàng đế trầm mặt, nói, “Cần rồi.”

Trên mặt Chu Thanh Nhượng cũng không có vẻ sợ hãi, mở to hai mắt, ngược lại có vẻ hết sức dí dỏm đáng yêu. , rốt cuộc Hoàng đế không kềm được cười, ôm Chu Thanh Nhượng hung hăng hôn tới, một lúc lâu chờ nhịp thở nộ hôn mãnh liệt trở về bình thường, nói, “Thật là hết cách với nàng.”

Chu Thanh Nhượng cười ngọt ngào, càng nhu thuận tựa sát vào Hoàng đế.

Bên trong nhà tràn ngập không khí ấm áp, hai người nói qua mấy chuyện vụn vặt, đã làm mẫu thân vẫn luôn không kiềm chế được nhắc tới đứa bé, Chu Thanh Nhượng không tự giác nói, “Trước kia thiếp thấy Đại hoàng tử là một đứa bé quá bá đạo, sợ nó hung dữ với hai đệ đệ mình, ai biết lần trước thiếp len lén tra xét bọn chúng viết chữ thì nhìn đến Đại hoàng tử lại rất kiên nhẫn dạy Tam hoàng tử viết chữ. Bệ hạ biết rồi đó. , cho tới bây giờ tình tình của nó vẫn không hề dễ chịu.”

Chỉ cần không giành Chu Thanh Nhượng với Hoàng đế. , Hoàng đế nhắc tới nhi tử tự nhiên cũng rất vui mừng, nói, “Trẫm thấy cũng rất tốt, nghĩ tới năm sau sẽ sắc phong nó làm Thái tử.”

“Bệ hạ đã định?”

Hoàng đế gật đầu, ánh mắt kiên định, nói, “Đại hoàng tử là một đứa bé ngoan.”

Chu Thanh Nhượng gật đầu, nói, “Nhị hoàng tử cũng rất được, nó là đứa bé săn sóc rất chu đáo, lần trước thiếp bị kinh nguyệt, đau bụng nằm trên giường, nó không hề đi chơi, ở cạnh thiếp một ngày, thật là làm người động lòng thương.”

Hoàng đế ừ một tiếng, nghe Chu Thanh Nhượng tiếp tục nói, “Tam hoàng tử là một quý nghịch ngợm, lần trước bỏ nắm muối vào ly rượu. , Bệ hạ, thiếp hơi nhớ bọn nhỏ rồi.”

Trong đôi mắt Hoàng đế mơ hồ lộ ra mấy phản ánh sáng, nói, “Trẫm cũng muốn.”

Kết quả lời hai người còn chưa nói hết đã nhìn thấy ba đầu củ cải từ dưới sàng bò ra, một đứa cung kính nói, “Mẫu hậu, chúng con ở chỗ này.” Một đứa làm nũng nói, “Phụ hoàng, con cũng nhớ người.”

Chu Thanh Nhượng đầu tiên là khiếp sợ, sau đó cũng không nhịn được cười phá lên, quay đầu lại nhìn Hoàng đế nói, “Bệ hạ, xem ra chàng vẫn không ngăn được bọn chúng.”

Hoàng đế làm bộ ảo não thật ra thì rất cảm khái ôm lấy đứa nũng nịu tới đây, Tam hoàng tử đầu mí xào giòn, chỉ cảm thấy lòng tràn đầy vui vẻ hạnh phúc, trong miệng lại nói, “Đều do nàng chịu hư bọn chúng.”

Mỗi tay Chu Thanh Nhượng ôm một người, tràn đầy cảm kích. , nhu tình mật ý nói, “Bệ hạ, cảm ơn chàng, thiếp thật hạnh phúc.”

Hoàng đế kỳ quái ngoảnh mặt qua, một lúc lâu mới nhỏ giọng nói, “Trẫm cũng thế.”

~~~~~ HOÀN ~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Thịnh Thế Sùng Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

